
PRINTED AT THE
Sri Janardana Printing Works, Ltd.,
Town High School Road,
KUMBAKONAM.

ஸ்ரீஃ ||

விஷய ஸஞ்சிகை.

பக்கங்கள்.

முன் னுரை	3
பாடபேதங்கள்	7
முகவுரை	9
i ஸ்ரீதேசிகனின் 32 ரஹஸ்யங்கள்	10
ii. தத்வபதவீ முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம்	13
iii. ஸாரஸாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம்	15
iv. விரோதபரிஹாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம்.	
1. விரோதபரிஹாரம். (இருபத்தேழாவது ரஹஸ்யம்)	249-324

i. மூலமந்த்ராதிகாரம்	249—305
ப்ரணவத்தில் அகாரார்த்தத்தில் வரும் சங்கைகளுக்குப்	
பரிஹாரங்கள்	250—251
சதுர்த்தியின் அர்த்தத்தில்	251—253
உகாரார்த்தத்தில்	254—255
மகாரார்த்தத்தில்	256—278
நமஸ்ஸில்	278—285
நாராயண ஸுப்தார்த்தத்தில்	285—305
அதில் நாராயணம்	285—295
அயநுப்தம்	295—297
சதுர்த்தார்த்தம்	297—305
ii. த்வயாதிகாரம்	306—311
பூர்வகண்டம்	306—310
உத்தரகண்டம்	310, 311
iii. சரமஸ்ரீலோகாதிகாரம்	312—317
பூர்வார்த்தம்	312—314
உத்தரார்த்தம்	314—317
iv. நிகமநாதிகாரம்	318—324

2. முதிவாஹநபோகம் (இருபத்தெட்டாவது றஹஸ்யம்)

325—371

1. அமலனாதிபிரான் 327
2. உவந்த உள்ளத்தனாய் 337
3. மந்திபாய் வட 341
4. சதிராமாதின் சூழ் 345
5. பாரமாய பழவினை 350
6. துண்டவெண்பிறை 353
7. கையினர் சுரிசங்கு 357
8. பரியனாகி வந்த 360
9. ஆலமாமாத்தின் 363
10. கொண்டல் வண்ணனை 365

3. மதுரகவிஹ்ருதயம் (இருபத்தொன்பதாவது றஹஸ்யம்)
(கிடைக்கவில்லை). 372

4. ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் (முப்பத்திரண்டாவது
றஹஸ்யம்) 373—392

- ப்ரஹ்மாவின் தபஸ் 373—377
- ப்ரஹ்மா ஹஸ்திகிரிக்கு வருதல் 378, 379
- அவர் ஆஸ்வமேதம் செய்வதும் ஸர்ஸ்வதீ நதியும் 380—382
- பெருகிக் கலைத்தலும் 383
- பகவான் ஆவிர்ப்பயித்தல் 384—386
- தேவர்கள் செய்த ஸ்துதி 387—389
- ப்ரஹ்மாவின் ஸ்துதி 390—392.

ஸ்ரீ: மு ன் னு ரை.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனுடைய ஸாரஸாரம் முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்கள் வெளிவந்து இப்போது பல வருஷங்களாகி விட்டபடியால், அவைகள் தூர்லபமாக இருப்பதாலும், பல பெரியோர்களும் இந்த கிரந்தத்தை அவச்யம் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்று நியமித்தபடியாலும் இப்போது அவற்றைப் பதிப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்திருக்கிறேன். தவிரவும், நாலேந்து வருஷங்களுக்கு முன், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் சில ஸுஹ்ருத்துக்களோடு அடியேனும் மற்ற கிரந்தங்களைப்போல 'ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி' முதலான பதினேழு ரஹஸ்யங்களையும், 'ஸார ஸாரம்' முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்களையும் காலக்ஷேபம் செய்தபோது, ஸ்ரீதேசிகனின் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு ஒரு புதிய பதிப்பு மிகவும் அவச்யம் என்பது தோன்றிற்று. ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி யின் திருவுள்ளமும் அப்படியே இருந்தது. ஆகையால் காலக்ஷேப ஸமயத்திலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி கையில் வைத்திருந்த பரிஷ்ஞாதமான ஓலையேட்டின் சுத்தமான பாடங்களை அனுஸரித்து ஸ்வாமி நியமித்தபடி அவ்வப்போதே இந்த ரஹஸ்யங்களை யெல்லாம் சோதித்து வைத்தேன். அவற்றுள் ஸார ஸாரம் முதலான உத்தர ரஹஸ்யங்கள் பதினொன்றையும் பதிப்பிக்கும் பாக்கியம், ஆசார்பர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் இப்போது அடியேனுக்கு எதிர்பாராதபடி கிடைத்திருக்கிறது.

இந்த கிரந்தத்தின் பெருமையையும், இது தூர்லபமாயிருப்பதையும் பார்த்து, கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்டு வக்கீல் ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் குமாரத்தியான ரங்கத்தம்மாள், இதை சுத்தமாகவும் நன்றாகவும் பதிப்பிக்கும்படி அடியேனிடம்சொல்லி அதற்கு வேண்டிய த்ரவ்யம் முழுவதும் தானே கொடுத்து ஸஹாயம்செய்திருக்கிறார்கள். இந்த சிரேஷ்டமான கிரந்தத்தை சோதித்துப் பதிப்பிப்பது என்கிற கைங்கர்யத்தை எனக்குக் கொடுத்து என்னை க்ருதார்த்தனுக்கினதற்கு நான் அவர்கள்

விஷயத்தில் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அவ்விதமே அவர்களுடைய ஆசார்ய பக்தியையும் ஓளதார்யத் தையும் கண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே அவர்களைக் கொண்டாடு வதோடு, இப்படி நம் ஸம்பிரதாய க்ரந்தம் பரவும்படி செய்த பரமோபகாரத்திற்கு நன்றி பாராட்டவும் கடமைப்பட்டிருக் கிறது. நம் நாட்டிலுள்ள உதாரர்களான தனிகர்கள் ஜ்ஞான விகாஸ ஹேதுவான பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை, எல்லோரும் வாங்கி ஸேவிக்கும்பொருட்டு, ப்ரசாரம் செய்யும் விஷயத்தில் இவர்களின் வழியைப் பின்பற்றுவார்களானால், நம் ஸம்பிர தாயம் தழைத்து ஒங்கும் என்பதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

இந்தப் பதிப்பு வெளிவருவதில் ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி செய்தருளின ஸஹாயத்திற்கு அளவே இல்லை. இதில் சிலாகிக்கத்தகுந்த அட்சம் இருக்குமேயானால் அதற்குக் காரணம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியே. பிழைகளெல்லாம் அடியேனுடைய அனுபவ மின்மையாலும், ஞானக் குறைவினாலும் ஏற்பட்ட வையே. அச்சுக்குப் போவதற்கு முன் மாத்ருகைகளை யெல் லாம் சோதித்து, பல பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்கள் தேடிக் கொடுத்ததற்கு மேல், அச்சான பிறகும் ஒரு முறை சோ தித்து, *பிறகு கிடைத்த உத்தமமான பாடங்களை எழுதி அனுப்பி இந்த கிரந்தத்தை அழகு பெறச் செய்து, அல் பமான ஞான சக்திகளையுடைய அடியேனுடைய பிரயத் னத்தை ஸபலமாகச் செய்ததற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமுன்பே ப்ரணாமங்களோடு இந்த கிரந்தத்தை ஸமர்ப்பிப்பதுதவிர அந்நய ப்ரயோஜனரான அவர்களுக்கு அடியேன் செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

இதைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்:

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் அவர்கள் காலசேஷபத்தில்

* அச்சானபிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடமிருந்து கிடைத்த பாடங்கள் 'பாட பேதங்கள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் இந்த முன்னுரைக்குப் பின் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

உபயோகிக்கும் தாளபத்ர ஸ்ரீகோசம் (ஸ்ரீயேடு). இதுவே ப்ரதானமாகக்கொண்டு மூலத்தில் பாடமாகப் போடப்பட்டிருக்கிறது.

பாடபேதங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை.

2. சுண்டப்பாளையம் ஸ்ரீ அ. ரா. திருவேங்கடாச்சாரியாரால் 1911-ஸ்ரீ (விநோதிருது-ஸ்ரீ) பாகவதவர்த்தனி முத்ராஷ்டிர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதின் பாடங்கள் 'க' என்று கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.
3. கொந்தழார் ஸ்ரீமத் ராகவாச்சாரியாரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, திருக்குடந்தை தட்டை கிருஷ்ணமாச்சாரியாரால் (சித்திரபாணு-ஸ்ரீ தை-ஸ்ரீ) (1900) சென்னை கலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'வ' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.
4. தெலுங்கு எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'ம' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.
இந்த மூன்றின் (2,3,4) பாடங்கள் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன.
5. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீராம தேசிகாச்சார் ஸ்வாமி திருமானிகையிலுள்ள தாளபத்ரகோசம். இதன் பாடங்கள் 'வ' என்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.
6. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்வாமியின் ஆசிரமத்தில் இருந்த ஸ்ரீகோசம் ஒன்று அங்கங்கு ஒத்துப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.
7. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் மாம்பாக்கத்திலிருக்கும் மற்றொரு ஏடு.

இவை தவிர தனியாக அச்சிடப்பட்ட ஸாரஸாரமும், அபயப்ரதானஸாரமும், சேட்லூர் ஸ்ரீ உ. வே. நரஸிம்மாச்சார் ஸ்வாமி வ்யாக்யானத்தோடு கூடிய ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யமும், பரமபதஸோபாநமும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்ட கிரந்தங்களை யெல்லாம் கொடுத்து உதவின மஹான்களுக்கும், ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதை என்றும் உரித்தானது.

இந்தப் பதிப்பில் எழுத்துக்கள் பெரியதாக இருப்பதாலும், மூலத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களும், அங்கங்கு பாடபேதங்களும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், கிரந்தம் பெரிதாகிவிட்டது. அதனால் ஸாரஸாரம் முதல், ஸார ஸங்கிரஹம் வரையிலுள்ள ரஹஸ்யங்களை முதற்பாகமாக வெளியிட்டு, விரோத பரிஹாரம், முனிவாஹநபோகம் இவற்றோடு ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம், பரமபதஸோபானம் இரண்டையும் சேர்த்து இரண்டாம் பாகமாக வெளியிடுகிறேன். சில கடின பதங்க ளுக்கும் 'அமலனாகிரான்' பத்திப் பாசரங்களுக்கும் தெரிந்த வரையில் அர்த்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ரஹஸ்யங்களில் முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸ்ரீதேசிகனுடைய பாசரங்களுக்கும் ஸ்லோகங்களுக்கும், உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்தம் எழுத முதலில் உத்தேசித்திருந் தது. தாமதத்திற்கும் விரிவுக்கும் அஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது அவற்றை ஒரு அநுபந்தமாக வெளியிட நினைத் திருக்கிறேன். ஸரண்யன் மனோரதத்தை பூர்த்திசெய்து வைப்பாராக.

24—11—1937.

ஸ்ரீ நிவாஸராகவன்.

*பாடபேதங்கள்.

பக்கம்	வரி	
251	20	என்கிற ந்யாயமும் (?)†
253	18	இத்யாதிகள் காமபாரதந்தர்யம் (?)
254	8	ஸுவகஸூரான
260	6	ஹவஹவெஸமிஸ்ஸாதார்த்தம் அநப்பட
262	14	ஹெஹகூரான (?)
265	10	வாக்கானுநின்றோமே யென்னில்
265	1,2	பூவுரூகித் துமவனுக்கு இவ்விஸெஷண
	12	பற்றுவார்க்கே சுநயஜந
266	17	ஜகநஸூரகுவதநுநிபுரம்
271	9,10	இவனுக்கு ஸ்வாமீ என்று பேர்பெற்ற விபரீத
		ஜரத்தை
284	15	இத்தாரதம்யம் விடாதொழிந்தாலும்
290	16	தன்னுடைய உவாநவெவித் துமடிபாக
295	9	குற்றங்களுக்குப் ஹமம்
297	20	ஹுதகூராதாலிபாநிக்கு
298	9	சுஸெவ்யஸேவா வதநவெதா?
		அஸேவ்யஸேவை பதநஹேது
301	9	பாமபதத்திலுள்ள ஸாயுஜ்யத்திலே
315	21	பாமாதிகத்திலும் நேர நிற்கும்
317	14	கோலின ஹயத்தைப்பற்ற (?)
325	3	ஹுதிதஹகூஹி ஹொகித (?)
328	14	நிரபேக்ஷணவஹுடைய
329	20	சுவயாரணமும் இங்கே
331	10	ஈச்வரத்வச்சுணையாகிற
339	13	சரணாகதராகச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனும்
340	16	இவன் திருவடிகளைப்பற்றி என்னாலும்

* புஸ்தகம் அச்சான பிறகு திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு அனுப்பப்பட்டபோது, இந்தப் பாடங்களெல்லாம் அவர்களால் தேடி எடுத்து அனுப்பப்பட்டவை. இவை சிறந்தவைகளாக இருப்பதால் இவற்றை மூலத்தில் கொண்டு, இப்போது மூலத்திலிருப்பவற்றை பாடபேதங்களாகக் கொள்ளவேண்டும்.—ஸ்ரீ.

† (?) இப்படிப் பாடங்கள் கிடைக்குமானால் சிலாக்யம்—ஸ்ரீ.

344	18	கூடாத் தவத்தையும்
353	7	உபாயத்வத்திற்குப் பிரதானமான
369	15	ஐநெ ஹநிஹாஹாஹா
377	7	தன்மையிதென்றிடம்
384	21	திருபரிதியிசைந்த
392	16	வலிதலிதி வெகடுபுகவி?

ஸ்ரீ:
முகவுரை.

ஸ்ரீ:பதியான ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இப் பூவுக்குள்ளுள்ள ஸகல ஜீவராசிகளும் ஸுகந்தையே விருப்புகின்றன என்பது எல்லோருக்கும் ப்ரத்யக்ஷம். அவற்றுள், பருத்தறிவைப் பெற்றிருப்பதால் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படும் மானிடர்கள் விரும்பும் விஷயங்களே புருஷார்த்தங்கள் என்றும், அவைதான் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று நால்வகை என்றும் பிரித்துப் பேசினார்கள். இந் நால்வகைப் பயனுள், முதல் மூன்றும் அல்பமாயும், அநித்யமாயும், அனுபவிக்கும்போதும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் துக்கம் கலந்ததாயும் இருப்பதால் அவற்றை விட்டு, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தைப் பெற முயற்சிப்பதே விவேக முன்னார் செய்யத்தக்கது என்பது ஸகல சாஸ்திரங்களின் துணிபு.

‘ஓருவன் இந்த மோக்ஷமாகிற பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்குத் தான் வல்லதொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அதற்குத் தத்வஜ்ஞானம் அவச்யம். அந்த ஞானத்தை, சாஸ்திரங்களை ஒதி உணர்ந்து அநுஷ்டித்துப் போருகிற ஆசார்யனிடமிருந்தே அடைபவேண்டும்’ என்று சாஸ்திரங்கள் நிர்ணயித்தன. அப்படி சாஸ்த்ர வச்யமான ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய ஸாரமான விஷயமாவது: ‘சரீரம், இந்திரியம் முதலான அசேதன வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையு, நித்யனாய் இருப்பானொரு ஆத்மா உண்டு; இச்சேதனசேதங்கள் இரண்டுமொழிய இவற்றுக்கு அந்தர்பாயியாய் சேஷியாயிருப்பானொரு பரமாத்மா உண்டு; இப்பரமாத்மாவை பொழிய இவ்வாத்மாவுக்குத் தானும் பிறரும் ரக்ஷகராக மாட்டார்’ என்பதே தத்வம். உபபவியூதி விஸிஷ்டனான ஸ்ரீ:பதியை இடைவிடாமல் அனுபவித்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷார்த்தம்; அப்புருஷார்த்தத்தைப் பெறு

வதற்கு ஸாதனம் வித்தோபாயம் எனப்படும் அந்த ஸ்ரிய: பதியே. அவனை வசிகரிப்பதற்கு பக்தி, ப்ரபத்தி என்று இரண்டு வழிகள். அதில் பக்தியோகத்தை அதுஷ்டிக்க முடியாதவர்களுக்கு 'அடியேனுக்கு இனிபொரு ஸம்ஸாரதுக்கம் வராதபடி திருவடிகளைத் தந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்று ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த குருபரம்பரா பூர்வக த்வயத்தாலே ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணமாகப்பற்றி, ஆத்மாத்மீயங்களை யும் அவற்றைப்பற்ற வரும் சுமைகளையும் அங்கே ஸமர்ப்பிப்பது என்கிற ப்ரபத்தியே பரமஹிதம்' என்பதே.

ஸ்ரீ தேசிகனின் முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்கள்

இவ்வர்த்தங்களையே ஸ்ரீ தேசிகன் அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய யோக்யதைக் கேற்ப சுருங்கவும் பரக்கவும் தன்னுடைய முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களில் நிரூபித்துள்ளார். அவற்றுள் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமபதஸோபாநம் பரமதபங்கம் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியம், என்ற நான்கைத் தவிர மற்ற இருபத்தெட்டும் சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களில் எல்லா விஷயங்களையும் ப்ரமானம், ஸம்பிரதாயம், யுக்தி முதலிய வற்றைக்கொண்டு விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறது. மற்ற முப்பத்தொரு ரஹஸ்யங்களும் இவ்வர்த்தங்களில் ஒவ்வொன்றைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ப்ரவிருத்தித்திருக்கின்றன. சில ரஹஸ்யங்கள் சித்சிதீச்வரரூபமான தத்வங்களைப்பற்றியும், சில ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைப் பற்றியும், வேறு சில ஈஸ்வரனுடைய ஸௌசீல்யாதி குணங்களைப்பற்றியும், மற்றும் சில ரஹஸ்யத்ரயம் என்னும் மூன்று மந்திரங்களின் அர்த்தங்களைப்பற்றியும் பேசுகின்றன. இவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம் இக்கிரந்தத்தின் முதற்பாகத்தின் முகவுரையில் சுருங்க உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த முப்பத்தொரு ரஹஸ்யங்களையே அவற்றில் ப்ரதானமாகக் கூறப்படும் விஷயங்களையிட்டு நால்வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

i மோகஷத்திற்கு அவச்யம் வேண்டிய தத்வஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனையும் அந்த ஆசார்ய பரம்பரையையும் பற்றியவை.

ii சேதனம், அசேதனம், பரமாத்மா என்னும் மூன்று தத்வங்களைப் பற்றியவை.

iii பரதத்வ—பரமஹித—பரமபுருஷார்த்த விஷயமான அர்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பதவாக்ய போஜனைகளைக் காட்டுமவை.

iv மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கசடற அறிய சக்தியற்றவர்களாய் பரமாஸ்திகர்களாயிருப்பார்க்கு ஆசார்யோபதேசமே போதியதாயிருந்தாலும், ஞானவான்கள் தாங்கள் தெனிகைக்காகவும், குதர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெனிக்கைக்காகவும் ஸமீகிநயுத்திகளோடே கேட்கவேண்டியிருப்பதால், அவ்வித அதிகாரிகளுக்குத் தக்கவாறு பரமத நிராஸ பூர்வகமாக ஸ்வமதத்தை ஸ்தாபிக்கும் ரஹஸ்யங்கள்.

இவ்விதமான பிரிவு பூதேசிகனுக்கும் அபிமதம் என்பதை அவரே தன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை இப்படிப் பிரித்திருப்பதிலிருந்து உணரலாம்.

i அர்த்தாதுஸாஸனபாகம்—(1—22 அதிகாரங்கள்): தத்வ—ஹித—புருஷார்த்த விஷயமான மூன்று பேடிகைகள் கொண்டது.

ii ஸ்திரீகரணபாகம் (23—26): முன்பிரிவில் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரித்து, ஸ்வஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பது.

iii பத—வாக்ய—போஜநா பாகம் (27—29): மூலமந்த்ரம் த்வயம், சரமச்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களைப்பற்றியவை.

iv ஸம்பிரதாயப்ரக்ரியா பாகம்(30—32): சிஷ்யர்களுடைய லக்ஷணத்தையும், உபதேச ச்ரவண முறைகளையும் பற்றியவை.

(முதலில் இருக்கும் குருபரம்பராஸாராதிகாரமானது உபதேசிக்கும் ஆசார்பனுடைய ஞானம் வந்த வழியான (ஸர்வேச்வரன் முதலாக வருகிற) ஆசார்ப் பரம்பரையைப் பற்றியது).

தத்வபதவீ முதலியவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

இனி இம்முறையில் ரஹஸ்யங்களைப் பிரித்து எண்ணுவோம்.

i முதலாவதான அர்த்தாநுஸாஸை பாகத்தில் கூறப்பட்ட படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றியவை பதினேழு. அஷ்டாயனம்: இருபத்தெட்டு சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் முதல் பதினேழான அம்ருதரஞ்ஜனீ ரஹஸ்யங்களுள் தத்வபதவி, தத்வநவநீதம், தத்வமாத்ருகை, தத்வஸந்தேஹம், தத்வரத்னவனி, தத்வரத்நாவனி ப்ரதிபாத்திய ஸங்கிரஹம், தத்வத்ரய சுகாகம்; இவை ஏழும் சேதனம், அசேதனம், ஈச்வரன் என்ற தத்வங்களுக்கும் அவற்றின் பிரிவுகளையும் எண்ணுகிறது.

பதினொரு ரஹஸ்யங்களின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

அம்ருதாஸ்வாதிகீ ரஹஸ்யங்கள் என்ற அடுத்த பதினொரு ரஹஸ்யங்களில் அபயப்ரதாநஸாரம், தத்வசிகாமணி, ரஹஸ்ய சிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம், ப்ரதாநஸூதகம், உபகார ஸங்கிரஹம், ஸாரஸங்கிரஹம், முநிவாஹநிபாகம் என்ற எட்டு. இவ்வேட்டு ரஹஸ்யங்களுள் பரதத்வத்தைப் பற்றியவை லுப்தமான தத்வசிகாமணியும், (ஸர்வேச்வரன் நமக்கு அநாதிகாலமாய்ச் செய்து வந்ததும் இனிச் செய்யப்போவதுமான உபகாரங்களைக் கூறும்) உபகாரஸங்கிரஹமும்.

உபாயத்தைப்பற்றியது அபயப்ரதாநஸாரம், ரஹஸ்ய சிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம் என்ற மூன்றும். இவற்றுள் அபயப்ரதாநஸாரத்தில் ஐந்து அங்கங்களோடுகூடிய உபாயமான ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபமும், இவற்றைப் பிரமானங்களில் அநுஸந்திக்கும் முறையும் காட்டப்படுகின்றன. ரஹஸ்ய சிகாமணியில் மோகேஷாபாய நிஷ்டர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் கர்த்தவ்யமாக

விடுக்கப்பட்ட அந்திமஸ்மிருதியை ப்ரபஞ்சன் ஸ்வ-ப்ரபத்தத் தால் ஸாதிக்கவேண்டாம்; அவன் அதுஷ்டித்த ப்ரபத்திபால் ப்ரஸந்நாய் ஸகல பாபத்தையும் போக்கி மோக்ஷத்தைத் தர விரைகின்ற ஸர்வேச்வரன் தானே அந்நினைவையும் செய்கிறான்' என்று ப்ரபத்தியினுடைய பெருமை காட்டப்படுகிறது.

அஞ்ஜலி வைபவத்தில், 'ப்ரபத்தி மிகவும் ஸுகரம், இதற்குக் கால நியமம் முதலிய ஒன்றும் கிடையாது; இது ஒரு முறை அதுஷ்டித்தாலே வேறொன்றை எதிர்பாராதபடி ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும்' என்று ப்ரபத்தியின் மஹிமை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

முசிவாஹநபோகமும் ஹஸ்திகிரி மாஹாசம்யமும் புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியவை. அவற்றுள் ஹஸ்திகிரி மாஹாசம்யம் முமுகூஷ்வான ஒருவன் சரீரம் விடுமளவும் இங்கே வஸிப்பதற்கு போக்பமான ஸத்வோத்தர தேசத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்காக அவ்விதமான தீவ்ர தேசங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தமான ஸத்யவ்ரதகேதத்தரத்தின் பெருமையையும்காட்டி, அம்முகத்தாலே ப்ராப்யமான பகவானின் பெருமையையும் காட்டுகிறது.

முசிவாஹநபோகத்தில், ஸதாதாந்ரமம் பண்ணும் நிக்பர்கள் எம்பெருமானை வைகுண்டத்தில் அதுபவிப்பதுபோல் ஜீவாத்மாவும் முக்தனாய் அங்குபோய் அதுபவிக்கும் பிரகாரத்தை பூலோக வைகுண்டமென்னும் பூரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமானை திருவடிமுதல் திருமுடிவரையில் அதுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரின் அமலநாதிபிரானை வ்யாக்யானம் செய்வதால் எடுத்துக்காட்டி யருளுகிறார். ப்ரதாநசகமும் ஸாரஸங்க்ரஹமும் ஸாரதமமான அர்த்தங்களை ஸுலபமாய் அதுஸந்திக்கும் பொருட்டு ஸங்கிரஹமாக எண்ணிக் கொடுக்கின்றன.

ii இரண்டாவதான ஸ்திரீகரணபாகத்தில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் பரமதபங்கத்திலும் விரோதபரிஹாரத்திலும் நிருபிக்கப்படுகின்றன. அதில் பரமதபங்கத்தில் வேதத்தைப்

பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும், அதை ஒப்புக்கொண்டு விபரீதார்த்தம் செய்கிறவர்களும்மான பாஹ்ய—குத்ருஷ்டி மதங்க்ளையெல்லாம் நிராகரிக்கிறார். மற்ற மதஸ்தர்கள் தங்கள் தங்கள் மதத்திற்கு அநுகூலமாகச் சொல்லும் யுக்திக்ளையெல்லாம் எடுத்துப் பரிஹரித்து, தன் மதத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்.

பதினொரு சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான விரோத பரிஹாரத்தில் முமுக்ஷுவான ஒருவன் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அவச்யம் அறியவேண்டிய விஷயங்களில் தோற்றின விரோதங்க்ளைப் பரிஹரிக்கிறார்.

iii மூன்றாவதான பதவாக்யபோஜநாபாகத்தில் விஸ்தாரமாக கூறப்பட்ட அர்த்தங்களெல்லாம் பலபடியாகப் பத்து சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன: ரஹஸ்யபதவி, ரஹஸ்ய நவரீதம், ரஹஸ்ய மாத்ருகை, ரஹஸ்ய ஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேச விவரணம், ரஹஸ்யரத்நாவளி, ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம், ரஹஸ்யத்ரய சளாகம் என்னும் ஸாரஸங்க்ஷேபம், ஸாரதீபம், ஸாரஸாரம்.

இவற்றுள் ஸாரதீபம் லுப்தமாயிருந்தாலும், அதை இந்தப் பகுதியில் சேர்ப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் உண்டு. ஸாரஸங்க்ஷேபத்தின் கடைசியிலுள்ள சுலோகத்தில் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்க்ளையெல்லாம் பின்னால் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப் போவதாக (வ்யாவஸ்தி வ்யாவஸ்தி) என்று கூறியிருக்கிறார். நமக்குக் கிடைக்கும் ரஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் தான் இவ்வர்த்தங்க்ளை விஸ்தாரமாகக் கூறுவது.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அபராத பரிஹாராதிகாரத்தின் நிகமனசுலோகத்தை இந்தஸாரஸங்க்ஷேபத்தினுடைய சரம சுலோகாதிகாரத்தில் 'ஸர்வபாப'சப்த வ்யாக்யானத்தில் ('ப்ராஸுஷ்ய தராவஹவ்யாவஸ்தி' என்ற சுலோகத்தை இங்கே படிப்பது என்று) எடுத்திருப்பதால், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் இதற்குப் பின் இருக்கமுடியாது. இதற்குப் பின்னால் எண்ணப்படுகிற ஸாரஸாரமும் குறிப்பிட்டபடி இவ்வர்த்தங்க்ளை விஸ்தாரமாகக்

காட்டவில்லை. ஆகையால் லுப்தமாகச் சொல்லப்படும் ஸாரதிபமே அதுவாக இருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸாரதிபமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களையே கூறலாம் என்பதை அதன் பெயரைக்கொண்டும் ஒருவாறு ஊஹிக்கலாம். அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸாரஸங்க்ஷேபமும் ஸாரஸாரமும் ரஹஸ்யத்ர விவரணமாயிருப்பதே அதற்குப் போதிய காரணம். ஆக சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் சேர்ந்த இந்தப் பத்தும் ரஹஸ்யத்ரயங்களின் பதவாக்ய போஜனைகளை நிரூபிப்பதற்காகப் பிரவிருத்தித்திருக்கின்றன.

iv கடைசியான ஸம்பிரதாயப்ரக்ரியாபாகத்தில் கூறப்பட்ட அர்த்தங்கள் ஸம்பிரதாய பரிசுத்தியிலும், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள குருபரம்பராஸாரத்திலும், மதுரகவிஹ்ருதயத்திலும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

மதுரகவிஹ்ருதயம் லுப்தம். இருந்தபோதிலும், இது மதுரகவியாழ்வார் செய்தருளின கண்ணினுண் சிறுத்தாப்பு என்னும் பிரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யானம் எனப்படுவதாலும், அதில் அவ்வாழ்வார் அவருக்கு ஆசார்யரும் அருமறைகள் தமிழ் செய்தவருமான நம்மாழ்வாரையே தாரகபோஷக போக்யமாய்க் கருதினார் என்றிருப்பதாலும், அதற்கு வ்யாக்யானமான மதுரகவிஹ்ருதயம் ஆசார்ய மஹிமையையே கூறவேண்டும் என்று இந்த வகுப்பில் சேர்க்கப்படுகிறது.

இப்படிப் பலபடியாக வகுத்தும் தொகுத்தும் வெளியிட்ட அர்த்தங்களையெல்லாம் ப்ரமாண-ஸம்பிரதாய-தர்க்கங்களோடு திரள வெளியிடுகிறது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

விரோதபரிஹாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்க்ரஹம்.

இனி இவ்விரண்டாம் பாகத்தில் சேர்ந்த விரோதபரிஹாரம், முநிவாஹநபோகம், ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் என்ற ரஹஸ்யங்களின் விஷயத்தை ஸங்கிரஹிப்போம்.

விரோதபரிஹாரம்—மோக்ஷத்தில் ஆசையுடைய ஒருவன் பரதத்வ பரமஹித பரமபுருஷார்த்தங்களை அறிந்துகொள்வது போலவே, அவற்றில் தோன்றும் விரோதங்களையும் பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டியது அவச்யம் என்று நிரூபித்து, பிறகு அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரமஸ்ரலோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் (மந்த்ரங்களிலும்) வரக்கூடிய சங்கைகளை முறையே மூல மந்த்ராதிகாரம், த்வயாதிகாரம், சரமஸ்ரலோகாதிகாரம் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களில் பரிஹரித்துவிட்டு, நாலாவதான நிகமநாதிகாரத்தில் மூன்று மந்திரங்களும் வேண்டும் என்பது முதலான விஷயங்களைக் கூறி முடிக்கிறார்.

இந்தப் பரிஹாரங்களெல்லாம் ஸாஸ்த்ரத்தை அதுஸரித்தும் யுக்திக்குப் பொருந்துமாறும் இருக்கின்றன.

முதலாவதான மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் ப்ரணவத்திலுள்ள மூன்று அக்ஷரங்கள், நமஸ், நாராயண ஸுப்தம், அதன் இறுதியிலுள்ள சதூர்த்தி இவற்றின் அர்த்தங்களைப்பற்றி வரும் என்பது ஆக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் எழும் பல கேள்விகளும் அதுவதித்து பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. உதாஹரணமாக, ஈஸ்வரன் நிக்யனாயும் நம்மெல்லோரையும் ரக்ஷிப்பவனாகவும் இருந்தால், நாம் ஏன் இன்னும் ஸம்ஸாரத்தில் கிடந்து உழலுகின்றோம்? (1). ஈஸ்வரனுக்குக் காரணியமிருந்தால், இவ்வுலகில் இவ்வளவு துன்பங்களை ஏன் வைத்திருக்கிறான்? (98). ஈஸ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனாயும் ஸர்வஸக்தனாயுமிருந்தால், அவனுக்கு அஜ்ஞானம் துக்கம் முதலியவை எப்படி வருகின்றன? (15). 'ஈஸ்வரன் ஒருவனே' என்று சாஸ்திரங்கள் கூற, லக்ஷ்மியையும் கூட்டி இருவரும் ஜகத்திற்கு ஸேவிகள் என்று எவ்விதம் கூறலாம்? (34). பகவானுக்கு அடியார்களாக இருப்பவர்கள் மற்றவர்களுக்கு எப்படி தாஸர்களாக ஆகலாம்? (32). ப்ரபத்தியும் செய்து பரமைகாந்தியாகவும் இருக்கும் ஒருவன் ஸர்வேஸ்வரனைத்தவிர மற்ற தேவதைகளையும் மற்ற விபரீத ஜனங்களையும் ஸேவிக்கலாமா? ஸேவிக்கவேண்டிய அவஸ்யமேற்பட்டால்

என் செய்வது? (24, 33). ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணிக் ஜாதிகள் இல்லாவிடில், வர்ணஸ்ரமாதி தர்மாதஷ்டானத்தை ஒருவன் ஏன் அதுஷ்டிக்கவேண்டும்? (22). கிருதயுகத்திற்காக ஏற்பட்ட பரமைகாந்தி தர்மம் கலியுகத்திற்கு எப்படிப் பொருந்தும்? (36). ஆசார்யன் தர்மத்திலிருந்து தவறினால் அவர்விஷயத்தில், ஒரு சிஷ்யன் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டியது? (38) அடிமைத்தனம் இழிவானதாயிருக்க, பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரம புருஷார்த்தம் என்று எப்படிக்கூறலாம்? (65). சேதனாக ஒருவன் இருந்தால், தன்னிஷ்டம் போலவும் தன் ப்ரபோஜனத்திற்காகவும் கார்யம் செய்வானே யொழிய, பகவானுக்காகவே என்று எப்படிச் செய்வான்? (80).

இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம், காருண்யம், ஸேவித்வம் முதலான குணங்களைப்பற்றியும், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தர்மபூதஜ்ஞானம், ஸம்ஸாரத்தில் அவனுடைய நிலைமை, முக்தனான் வரும் மாறுபாடுகள் இவற்றைப்பற்றியும், வீத்யவியூதி, லீலாவியூதி இவற்றைப்பற்றியும், பக்தி ப்ரபத்தி என்கிற உபாயங்களைப்பற்றியும், அதனால் அடைபவேண்டிய புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியும் வரும் ஸங்கைகளுக்கெல்லாம் விஸ்தாரமாக பரிஹாரங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

அப்படியே பத்து விஷயங்களைக் கூறும் த்வயாதிகாரத்தில் 'பிராட்டியை புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டியது ஏன்? மோக்ஷாதபவம் எப்படி?' இது முதலான விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

முன்னுதான சரமச்லோகாதிகாரத்தில் பத்து சங்கைகள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. ஸாஸ்த்ரங்கள் விதித்த தர்மத்தை எப்படி விடச்சொல்லலாம்? (91). ப்ரபத்தி உபாயமா? ஈஸ்வரன் உபாயமா? (92). கீதையில் ப்ரபத்தியை பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாகக் கூறியிருக்க, அது ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷத்தை எப்படிக் கொடுக்கும்? (93). ப்ரபத்தி ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கும் என்றால், இந்த சரீரம் உள்ளவரும் ஒருவித துக்க

மில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஒருவன் ப்ரபத்தி பண்ணினால், அவனுக்கு அது பலிக்குமா? இது முதலியன.

நாலாவது நிகமநாதிகாரத்தில் ஒன்பது வாக்யங்களால் இந்த மூன்று மந்திரங்களும் அவச்யம் என்பதற்கும், இவற்றுள் ஒன்றையும் குறைக்கமுடியாதென்றும், இதைத் தவிர மற்றவை இவ்வளவு முக்யமல்லவென்றும், 'இவ்வளவுவிஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டால் போதுமா? இன்னும் ஸந்தேஹங்கள் வந்தால் செய்வதென்' என்கிற கேள்விகளுக்கு உத்தரமும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது.

ஆக 109 ஆசேஷங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் இருக்கின்றன.

அடுத்த ரஹஸ்யமான முனிவாஹனபோகம் திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதி பிரான் என்னும் ப்ரபந்தத்தின் பத்து பாசரங்களுக்கும் வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. முனிவாஹன போகம்' என்றால் (லோகஸாரங்கள் என்னும்) முனிச்சீரேஷ்டரை வாஹனமாகக்கொண்டு (பெருமாள் திருவடிகளையும்) சென்று பெரிய பெருமானைத் திருவடி முகல் திருமுடிவரை) அனுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரின் அதுபவம் என்று அர்த்தம். இதனாலேயே இவ்வாழ்வாரின் பெருமையும் இப்பிரபந்தத்தின் சீர்மையும் விளங்கும்.

இவ்வாழ்வார் உறையூரில் கார்த்திகைமாதம் ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் நெற்பயிரிடையே அவதரித்து, பகவத்பக்தி நிறைந்தவனும், பஞ்சம ஜாதியில் பாணர்குலத்துப் பிறந்தவனுமான ஒருவனால் வளர்க்கப்பட்டு வந்தார். குலத்திற்கேற்ப யாழ் வாசிப்பதில் தேர்ச்சிபெற்று, தினமும் விடியற்காலையில் காவிரியாற்றின் கரையில் பெரியபெருமாள் பள்ளிகொண்டருளும் திசைநோக்கி யாழிசையுடன் அநேக திவ்ய கீதங்களை பக்தியுடன் பாடி, யாவரும் வருமுன்பே தம் இடம் செல்வார். ஒரு நாள் பக்தியில் ஆழ்ந்து மெய்மறந்து விடிந்தும் பாடிக் கொண்டு நிற்க, எம்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் கொண்டு செல்லவந்தவர்கள் அவரைக் கூப்பிட்டும் அறியாமலிருப்பதைப் பார்த்து, சிறு கற்களை எறிந்தனர். ஸமாதிகலைந்து, ஆழ்வார்

விலகினார். அப்போதே பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமும் திரு நெற்றியும் புண்பட்டு, அன்றிரவே லோகஸாரங்கன் என்னும் அந்தணரின் கனவில் தோன்றி, “நம்பாடுவாணை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்” என்று நியமிக்க, அவரும் திருப்பாணாழ்வாரைத் தேடிச்சென்று ‘அருள்பாடு’ ‘அருள்பாடு’ என்று சொல்ல, ஆழ்வாரும் ‘அடிப்பாணன், அடிப்பாணன் (=ஹீநன்) என்று இறாய்க்க, அவரும் விடாதே தோள்மேலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டுபோக, வழியிலே ஒன்பது பாட்டுப்பாடி திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று “அண்டர்கோன் அணியரங்களை என்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே” என்று பத்தாவது பாட்டைப் பாடி, தாம் சொன்னபடியே வேறொன்றைக் காணவேண்டியிராமல் பெரியபெருமாள் திரு மேனியில் அந்தர்ப்பவித்தருளினார்.

இவற்றுள் முதல் மூன்று பாட்டால் ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தைக் காட்டி; நாலாம்பாட்டில் ‘நானும் என்னுடையதன்று; மற்றும் என்னுடையதாவன ஒன்றுமில்லை’ என்கிற நமஸ்ஸின் அர்த்தத்தை மறைபொருளாக அதுஸந்தித்து; ஐந்து, ஆறு இரண்டிலும் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அதுஸந்தித்து; கடைசி நாலு பாட்டாலே சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தையமான கைங்கர்யத்திற்குப் பிரஸ்தாவகமான அதுபவம் தம்மை இப்போது பரவசமாக்கினபடியைப் பேசுகிறார். ஆதலால் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும் திருவஷ்டாசுஷரத்தினர்த்தத்தை வெளியிடுகின்றன. “காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்றொன்றிற்குக் கண்ணினையே கண்டு உரைத்த கடிய காதல் பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருள்” என்று ஸ்ரீ தேசிகன் ‘முசிவாஹந போகம்’ என்ற தம் ரஹஸ்யத்தில் கிருபித்திருக்கிறார்.

யஸ்

இதில் சேர்ந்த இருபத்தொன்பதாவதான மதுரகவி ஹ்ருதயம் கிடைக்கவில்லை. மதுரகவிபாழ்வார் தம் ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரிடத்தில் பக்தி மிகுந்து தேவமற்றறியாது இருந்து

அவர் விஷயமாக அருளிச்செய்த கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கலாம் என்று ஊஹிக்கப்படுகிறது.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் முப்பத்திரண்டாவது எனப்படுகிறது. இதில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் ஸத்யவ்ரத கேஷத்ர மாஹாத்மய முகத்தாலே வெளியிடப்பட்ட பேரருளான என்னும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் வரதராஜனின் பெருமையை பண்ணும்இசையும் திகழப் பாடுகின்றார்.

முன்னொரு காலத்தில் சதுர்முகன் ஸர்வஜகத்காரணனை ஸர்வேஸ்வரனை அவனனுக்ரஹமில்லாமல் தன் ஸமாதியாலேயே ஸாக்ஷாக்கரிக்க முயன்று கடேரமான தபஸ்ஸைச் செய்தார். அதனால் தன் மனோரதம் நிறைவேறுகது கண்டு வருந்தி, ஒரு அசரீரிவாக்குச் சொன்னபடியே அளவற்ற மஹிமையுடைய ஸத்யவ்ரத கேஷத்திரத்திலே ஸர்வேச்வரனை அப்ரவமேதத்தாலே ஆரதிக்க நிச்சயித்தான். பத்னியான ஸரஸ்வதீ வராதவளவிலே, ஸாவித்ரீ முதலானவர்களைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை ஆரம்பித்தான். ஸரஸ்வதீ கோபித்துக்கொண்டு வேகவதியென்ற நதிபாகப் பெருகி யஜ்ஞத்தைக் கலைக்க முடல், ஸர்வேஸ்வரன் ஒரு அணையாக இருந்து யஜ்ஞத்தை ரக்ஷித்தான். அப்போது தேவர்கள், ரிஷிகள், ப்ரஹ்மா எல்லோரும் வேதாந்தார்த்தங்கள் நிரம்பின வாக்யங்களால் துதித்தார்கள். பிறகு ப்ரஹ்மாவின் வேண்டு கோளின்படி இன்றும் ஹஸ்திகிரியில் சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றருளுகிறார் என்று முடிக்கிறார்.

இந்த சில்லறை ரஹஸ்யங்கள் பதினென்றையும் ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸாதித்தபடியே தெரிந்த வரையில் சோதித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கி, ஸர்வேச்வரனும் அவனடியார்களும் இதை ஏற்று உகந்து அடிபேனைக் கிருதார்த்தனுக்குவார்களாக.

புதுக்கோட்டை, }
10—12—1937. }

ஸ்ரீ நிவாஸராகவன்.

ஸ்ரீ த் த ா ஸ்ரீ த் த ம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
249	11	மறைகளெல்லாம்	மறைகளெல்லாம்
253	2	ஒர்ஜி	ஒர்
254	15	பூவுருதமாகா	பூவுருதமாகா (ப்யுத்த-வா)
262	22	கண்டிலோமோயென்னில்	கண்டிலோமோயென்னில்
275	5	வடுவெவ்வுகளிற்	வடுவெவ்வுகளிற்
287	8	சுபுராராஷாடி	சுபுராராஷாடி
292	7	ஹ்நிஷுவஹுவாக	ஹ்நிஷுவஹுவாக
294	14	சுதிஸயங்களும்	சுதிஸயங்களும்
298	14	துளகிகெசெர	துளகிகெசெர
303	16	முன் பன்றிக்கே	முன்பன்றிக்கே
304	15	அப்பின்ளார்	அப்பின்ளார்
313	17	சுயிரகர	சுயிரகர
315	6	பூராவ	பூராவ
321	7	முத்தராக	முத்தராக
327	10	வொக்கின்றதே	வொக்கின்றவே
353	1	ஸ்வரூபாநுரூப	ஸ்வரூபாநுரூப
361	16	எனக்கே	எனக்கு
363	25	திருமேனி என்	திருமேனியும் என்
365	4	அடியேன	அடியேன்
366	13	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
368	4	தொடந்து	தொடர்ந்து
373	10	வாசத்தோர்	வாசகத்தோர்
373	19	உவ்வுத்தாலே	உவ்வுத்தாலே
376	21	சுவிவவறு	சுவிவவறு
379	10	உநஷூஜி	உநஷூஜி
386	25	தோனற	தோன்ற

ஸ்ரீ ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் 27-வது ரஹஸ்யமான
விரொயவரிஹாரசு

[ஸ்ரீநாநெஹு...!.....வடா ஹுதி ॥
நாநாநுஜடியாவா து.....!.....வெடானுதேசிகு] .

*ஸ்ரீநாநாநாயணம் ஸ்ரீ சரணம் வவடுதேஹிநாம் ।
வகுயாஹிஜவடபூரவி விரொயவிநிவாரசு ॥

உதிதம் ஹவதம் வாயாசு ஷாஷயாதி ஸீவதம் ।
ஷாஷயா வெதவா வெவடுவநுநுநுவாயிநாடி ॥

பூவடநயெ விடிநாஹெதெ பூதிஷுதவெதவம்
பூதிவடிஹ பூஜாநாயம் திசனும் தியாயநம் ।

ஸாரிவாஸுகவூவாஹெதவாதிநிவகந
ஸ்ரவாரிண தஸ்ரவாஸுஜாஸயா 22 தெசிகாசு ॥

பரவும் மறைகளில் லாம்பதம்
சேர்ந்தொன்ற நின்றபிரான்
இரவன் நிரவியின் காலத்(து)
அழைத்த எழில்படையோன்
அரவும் கருடனும் அன்புடன்
ஏந்தும் அடியிரண்டும்
தரஎந் தமக்(கு)அரு ளால்தளரா
மனம் தந்தனனே.

32

முழுக்கூவுக்கு அவமயம் ஜோதவங்களுன பூரெயங்களில் *தோன்றிய வீரோதங்களை ஸிப்பியாதொழியில், 10: "ஜோதெந ஹீநி: வரூபி: ஸோநி:" என்கிற டிசெய்யாம். விரூபங்கள்போல் *தோன்றின கூய-ங்களை டூந்தூரவங்கள் என்று விடுதல், டூன்றை இட்டு ஒன்றை வாயிப்புதல் செய்யில், வாயாவழிகள் படியாம். விரூபமாய்த் தோற்றின கட்டளையிலே இசைந்தால் ஹோலெடிவாழிகள் படியாம். ஜூனபின்பு ரஹஸ்யதூதத்தில் சுவஸூலெடிங்களான பூரெயங்களில் தோற்றின விரோயங்களை வாக்யாநூபூஹகநூயங்களாலே ஸிப்பித்து வாரதஜங்களான தகவ-ஹித - வாரூஷாய-ங்களைத் தெளிந்து வல்லதொரு ஹோக்ஷாவாயத்தை சவலூனித்து டூஷ்நிஷாநூரவநிரவாயவூதியோடே நடப்பார்கள் வாக்ஸிகர்கள்.

அவ்விடத்திலே முற்பட “வெவ்வுலகத்தாரா
 னல்லா” என்னும்படி அவ்வாறு உவகி ஸ்மான உரு
 உருத்தில் சுயநாமவசாநவாருக்கு தண்ணீர்த்
 துரும்பு போலே வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறோம்.

சுதாழிகாரும் க்ஷேத்ரஜிதர்கள் க்ஷேப்ரபடப் பார்
த்திருக்கிற ஸ்வபுஜிதனான ஈஸ்வரன் ஸ்வபுரக்ஷகன்
என்கிற இவ்வயுடும் கூடுமோ என்னில்—ஈஸ்வரனு
டைய ரக்ஷகசுவம் இரண்டுபடியாயிருக்கும்; எங்ஙனே
என்னில்: ஸர்வருக்கும் ஸுதாழிகள் குலையாதபடி

1நா.ப.16.13. 2நா.கம்ப.1.9. *தொற்றிய, தொற்றின-க்.
 †ஒன்றை கிட்டு-க். ‡புதுவார்த்தைச் செலுங்கலை-க். [பாது-க்.
 §வெறுவாராது-க். ||வலவுவாராது தவம்|| ஹ

பண்ணுகிற ரக்ஷகரும் நிரவெக்ஷம்; ஸம்ஸாரிகள் திறத்தில் சுநிஷ்டிவாரணாபிரவமான ரக்ஷகரும் இவர்கள் பக்கலிலே ஸாஷ்டாங்கமாய் இருப்ப தேதனுமொரு வ்யாஜத்தை முபேகித்து இருக்கு மாகையாலே, ஸவக்ஷேத்ருஜித்ரவிஷயத்திலும் சுநி ஷ்டிவாரணாபிரவமான ரக்ஷணத்திற்கு யொமுனெ கையாலும், \$மேல் பெறப்படுகிற வரலாறுஷாயுட த்திற்கு உறுப்பான வதூதிகள் குலையாதே தீத்யமாக ரக்ஷிக்கையாலும், ஸர்வரக்ஷகன் என்கிறது. 1.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வரன் ஸவபுஸேஷி யாம் போது, தன்னை ஒழிந்த நிதூநிதூஸவ வடா யுட்களாலும் தனக்கு உவகாரம் உண்டாகவேண்டும். இப்படியானால் ஷுதவிஜாதியன் என்கை கூடுமோ என்னில், இது கூடும்: ஸ்விரவன் சூலரணம் பூண்டாற்போலே ஷுதவிஜமான ஜிதாநகவ - சூதநகவ. ஸ்வேகாபிகளை உடையவன் தன் முணவிலகுதிகளா லும் சுதாநகரைய சுதியவானாகை விராஜமன்றிறே. 1“ஹ்யா ஷுதாநகர லவடிவி உணாவது ந விமுணம் ந கண்ணுஷ்டகநு லவதி வ ந வானுஹிதமுணம்” என்கிற ந்யாயம் இங்கே தண்டு கொள்வது. 2.

‘ஹகன் ஷுஷுதிரிஷ்வஸேஷி’ என்று ஸாஷ்டம் சொல்லாநிற்க, 2“உஹயாயிஷாநா வெகம் ஸேஷிகம்” என்று சொல்லுகிற சுயுடம் கூடுமோ என்னில், லோ கத்தில் வதிக்கும் வதிக்கும் ஷுஷுஷுஷுதிகளெல் லாம் ஸேஷமாயிருக்குமாப் போலே, இங்கும் இருவ ரையும் ஒழிந்தவையெல்லாம் 3“ஸ்வேஷா ஜவ ஸேஷம் ஹி

¹மூர்குண. கோ. 31. ²ஷடர்த்தஸ. ³விஷ்வ. ஸ.

\$மேன்மேலும் பரம புருஷார்த்தத்திற்கு—க.

விலகுதிருலயாதிகா” என்கிறபடியே இருவருக்கும் பொதுவான சேஷமாயிருக்க, வதிகு - வதீகு - வுவு வெஷ்யாலே ஒருவன் வவடுசேஷியாக நிற்கை விருவ மன்று. 3.

இப்படி வர்வேஸ்வரன் வர்வசேஷியாய் நிற்க, 1. “வரிஜதவரிவஹபூலகுஷணாநூயுயாதி” உதூரிகளில் தானும் ஆஸ்ரிதருக்கு சேஷமாய் நிற்கிறான் என்கை வடிக்குமோ என்னில், சூகாரஸேஷத்தாலே இரண்டும் வடிக்கும்: 2. “உவாடிதே வதூவதிநியஉநா வெடி” விடிவிதா ஷுஷுஷிஸு மீதாது” என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் தனக்காக உவாடாதம் பண்ணி வைக்கையாலே, தான் வர்வசேஷியானான்; ஆஸ்ரி தர்த்திறத்தில் தனக்கொரு உபகாரத்தைக் கடாகியாதே உபகரிக்கையாலே, அவர்களுக்கு சேஷமாகிறான். இப்படி சேஷமாயிருக்கிற இது 3. “ஹஸுஸேஷயய யொமெத ஜூதீநா வ கரொஜ்ஹ” 4. “உன வ உநி ஸாடிசுல கி்கரள வசுவஸிதா” 5. “வஸி உவா வாவொ வு-ஹி யதே விவக்ஷிதா” என்கிற இடங் கன்போலே முணகூதமாய் வீதுதிஸயஹேதுவா கையாலே ஹேஷமன்று. 4.

ஜீவனுக்கு சேஷசுவம் ஷுலாவவிசுமாகையாலே நிதூமாயிருக்கிறதென்னில், உக்ஷுசெயில் சொன்ன வரவொடும் கூடுமோ? ஆகையால் மோகும் பெறு

1. சூஜூவெயு உஹ தவவிநா என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதருக் குத் தான் சேஷமாய் இருக்கிறான் என்கை—உ. 1 வரத ஸ்த. 63. 2. பூரங் ஸ்த. 2. 87. 3. 4. ரா. பா. 31. 4. 5. பா. உத். பகவ

[த்யாந. 1. 10.

மளவும் இவன் ஸேஷமாமத்தனையன்றோ என்னில், துறாயுதங்களான ஷுண-பு-வாஷாணாகளுக்கு* ஒர்ஈ சூகாரத்தாலே வரஜஸாஜும் சொல்லுமாப் போலே முக்தனுக்குச் சொன்ன வரஜஸாஜுத்தை ¹“ஹொமஜா துஸாஜுவிஜாஜு” என்று ஜோகாதகங்களிலே †வ்யவஸி தமாக்குகையாலும், ²“ஜமவூ வாரவஜ-ஃ” என்றதும் மற்றுமுள்ள லக்ஷணங்களுக்கு நிஃஸ-ஃமகையாலும், உக்ஷதஸெயிலும் ஸெஷகும் இவனுக்கு கூதவதி-ஃக் கக் குறையிலே.

5.

இப்படி முக்தனுக்கு ஸெஷகும் நின்றபோதே அத்தோடு ‡துறாயுதத்தாலே வாரதனூடும் கழியாமையாலே, முக்தனை ஷுதனூன் என்று விஸெஷி த்துச் சொல்லுகிற ஸூதிஸூதிகளோடே விரொயம் வாரதோ என்னில், வரஜாதூஸீரமாக ஸூதிவிஷ னை ஜீவனுக்கு உக்ஷதஸெயிலும் வரஜாதூவைப் பற்ற வாரதனூடும் கழிய விரகில்லை. ஆனபின்பு ³“ஷூதனூடெதூமூ பூவூ தெநெவ ஸஹ ஜேடி தெ” உதூபிகளில் கூஉவாரதனூடும் கழிந்த உக்ஷ தஸெயில், சவீஉதகெஜய-ஃங்களில் ஹவிவாதமில் லாதபடியைச் சொல்லுகிறன.

6.

இப்படி ஸெஷகுவாரதனூடங்கள் நிதூமான லும், ⁴“ஹஸலகுதாஸுதஸுவெ-ஃ ஹூதூநஃ வரஜாதூ நஃ” என்கிற இடம் பூணாஜாபிஸெவெக்கு ஐளவீதும் காட்டுகைக்காக உவவரித்ததாமத்தனையன்றோ? லோ

¹சா. ஸூ. 4. 4. 21. ²சா. ஸூ. 4. 4. 17. ³பாமஸ. ⁴மந்த்ராஜ.

*பாஷாணங்களுக்கு-வ்ய. †வ்யவஸிதங்களாகையாலும்-ஃ வ்யவ ஸிதமாகச் சொல்லுகையாலும்-ஹ. ‡துவ்யந்யாயமான-ஃ.

கத்தில் வாரதனஞ்ஞெஷக்ஷங்களை உடையதான வஸா
 ஷிவெதநரை 'ஹவர்கன்' என்று சொல்லக் காண்கிறி
 லோம். இங்கு தியபுஷ ஹாவரங்கள் முதலான
 ஹாவடாதூக்களையும் 'ஹவலகுதர்' என்றன்றோ சொல்
 லுகிறது என்னில், ஒரு சேதனைக் குறித்து தன்
 ஷெஷக்ஷத்தை சுமஸுஸயிப்பிக்கைக்கு பொறுஞ்ஞை சே
 தனை லோகத்திலும் 'ஹவன்' என்கிறதாயினாலே,
 ிங்கு வஸுஷவகஷுரான ஹாவராஷுதூக்களுக்கும்
 ஸரீராணரத்திலே இந்த யொமுதெ வெளிப்படு
 மாகையாலே எல்லாரையும் 'ஹவலகுதர்' என்கைக்குக்
 குறையினை லோகத்தில் வஸாஷிகளுக்கு அந்த வஸா
 ஷிஸரீரத்தோடு சுமஸுஸநாதம் கூடாமையாலும்,
 ஸரீராணரத்தில் அந்த சேதனைக் குறித்து ஷெஷ
 மாகையில் நியமம் இல்லாமையாலும் ஹவஸஸம்
 ப்ரவ்ருதமாகாதொழிகிறது. 7.

வெதநாவெதநங்கள் வஜருக்கு கஷுவிஸெஷங்
 களாலும், முத்தருக்கும் தித்யருக்கும் ஹவஷிவதி
 விஸெஷங்களாலும் சில காஷாஷிஷமாகவும், சில மித்
 மாகவும் ஷெஷமாய் நிற்கிற நிலை பொய் என்னவொண்
 னாகிருக்க, இவற்றுக்கு பரமாத்மாவைப் பற்ற சுமநு
 ஹுஸெஷக்ஷம் ப்ராஜாணிகமாமோ என்னில், கஷுஷி
 கள் உவாயியாக வரும் சுமநுஸெஷக்ஷமும், நிருவாயி
 கருஷுஷத்தாலேவரும் சுமநுஹுஸெஷக்ஷமும் நிரு
 ஷமன்று. ஸ்ரியபதிகையை ஒழிந்தார்க்கு ஒன்றும் நிரு
 வாயிகஸெஷமன்று என்கையிலே சுவயாரணத்திற்குத்
 தாத்பர்யம். 8.

ஷெஷக்ஷவிஸெஷத்தை—க. சுமஸுஸயிப்பிக்கைக்கு—ஹ.

* பகவதபிமதகிசேஷ—க.

இஸ்ஸெஷ்காவயாரணத்தாலே ஸரீராதலாவம்
 ஹிக்கும் என்னுமிடம் கூடுமோ? அல்லாத ஐவெங்
 களைப் போலன்றிக்கே ஸரீரத்தை வேறெருத்தனுக்கு
 ஸரீரமாக்கவொண்ணாது என்கிற விஸேஷம் இல்லை
 யோ என்னில், பத்தியையும் வேறெருத்தனுக்கு பத்
 நியாக்கவொண்ணாதென்கிற விசேஷமுண்டு. இவ்வே
 *ஓரோர் சூகாரங்களாலே வரஸெஷமாக்க ஸகூடுமன்
 ரூல், தன் ஸரீரத்தையும் ஐடுதவிசூயாடிகளாலே
 வரஸெஷமாக்க ஸகூமாயிராநின்றது. ஸரீரத்தை வே
 ரெருத்தருக்கு ஸரீரமாக்க வொண்ணாதென்கிற கூட
 மும் வெஷாவிருஜம்: ஈஸ்வரன் தன்ஸரீரமான
 ஈசுவிசூவெத்தை ஜீவர்களுக்கு சரீரமாக்கக் காணாநின்
 றேமிறே. ஆகையால் ஸெஷ்காவயாரணம் கொண்டு
 ஸரீரகும் சொல்லவொண்ணாதென்னில், சுவயாரணம்
 சுயொமவூவஹேடிமென்றும், சுநுயொமவூவஹேடிமென்
 றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும். அதில் உதூயிடயில்
 தோற்றின ஸெஷகூத்திற்கு உவாயி யில்லாமையாலே
 சுயொமவூவஹேடிம் விவிக்கையாலே அவ்வழியாலே
 ஸரீரகும் ஹிக்கிறது. சரீரமாவது- ஒரு சேதனனு
 க்கு ஹுஸெஷமல்லாதபடி பண்ணுவொண்ணாதேவும்.
 இவ்வூடும் இங்கு சுயொமவூவஹேடித்தாலே விவி
 க்கையால், ஸரீரகும் விஜம்: சுநுயொமவூவஹேடி
 மாகிற இது தனக்கு உவாயியாலே பிறந்த சுநுஸெஷ
 கூத்தைப் பற்ற நிவிடூணாய், அவ்வவாயியைக்
 கழிக்கும் விரகிலே முயலுகைக்கு உறுப்பாம். இப்படி

* ஓர் ஆகாரங்களாலே—கூ. ஈவிடிசூவெத்தை—கூ.

உயோக்ஷரத்தில் மறிக்கிற உவாயாபிடியான டொஸெயைப் பற்ற உயோவடித்திலே உவாயம் உதிக்கிறது. 9.

ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஒக்க சுணுக்ஷமும் ஸ்ராவிக்ஷமும் ஸாஸ்திரவிஜமாயிருக்கச் செய்தே, ஜீவனுக்கு சுணுக்ஷத்தை நிலைநிறுத்தி ஸ்ராவிக்ஷவடித்திற்கு சுந்யாவிக்ஷி சொல்லக் கடவதானால், ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்ராவிக்ஷம் அனுவாயம், ஸ்ராவிக்ஷம் வேறொருவத்தாலேயானாலோவென்னில், இது சுணுக்ஷவிமுகுங்களைப்பிட்டு ஜீவவரவிலாமம் சொல்லுகிற *ஸ்ருதிவாசுதங்களாலும், 1:“யோ தததிஹஸவஹ” 2:“யோ மொகசுப்ரபாவிய” 3:“யோ ஸவஹமதொ விஷ” 4:“நாணுரதஹ” 5:“ஹி ஹெதராயிகாராசு” உதாதிவசுதங்களாலே ஸவாபிடிக்கப்பட்டது. ஈஸ்வரனுக்கு சுணுக்ஷவடிவடிபெறும் உவாயநாயுடாவஹெதாதிநிவகமம் என்னுமிடம் ஸ்ருகரணாதிவிஜம். 10.

தன் சரீரத்தில் வாணிவாதிதிகளில் எங்கும் தனக்கு ஸுபஹிவொவமஸ்தியுண்டாயிருக்க, தன்னை சுணு வரிகாணன் என்னில், இது ஸர்வருக்கும் உவமால விருகமாகையாலே, இவனை ‘அனுவ’ என்றவிடம் சுந்யவரமாக வேண்டாவோ வென்னில், இவனை விமுவாகவாதல், டெஹவரிகாணனாகவாதல் கொண்டாலும், அவ்வோ ஸ்ருதிகளில் ஸவஹமததஜதந

1:கேத. 9.4. 2:கேத. 15.17. 3:கி. பு. 1.8.17. 4:சா. ஸூ. 2.3.22.

*ஸ்ருதிவாக்யங்களாலே—க.

†தர்மபூதஞான விஷயிகாரமி

வ்லாதபோது--க.

வாஷி இல்லாதபோது அங்குற்ற வாவடிவொ
வலுவும் கூடாமையாலே ஸூதிசொன்ன சுணுசு
த்தை இசைந்தாலும் யெஹெகுஜோதவாஷிவிசெஷ
த்தாலே அவ்வோ ஸரீராவயவங்களில் வாவடிவொ
வலுவத்திற்கு சுதவவதிமில்லை. 11.

ஆனாலும் வளவர்புலுதிகளான யொமிகளும்
முத்தரும் நித்யரும் ஒருக்காலே பல சரீரத்தை சுயிஷிக்
குமிடத்தில், அத்தந்த ஸரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும்
ஹரஹவணியில்லாதபோது வாவடிவியங்களில்
ஜோதவாஷி பிறத்தவளவாய் அவ்வோபுஷெங்
களில் சுஹவஸி கூடாதொழியாதோ வென்னில்;
ஒரு சரீரத்திலே பல அவயவங்களை சுயிஷிக்கிறபோது
எங்குற்றைக்குமாக ஒரு சுஹவஸியாயிருக்கிறப்போ
லே, ஒருக்காலே பல சரீரங்களை சுயிஷித்தாலும் தன்
ஹரஹவணியுள்ள இடத்தில் சுஹவஸியொன்று
மே உள்ளது. அதுதன்னாலே தனக்கு சுயிஷெய
மான பல சரீரத்தில் நான் என்கிற வுவஹாரத்திற்கு
விரோதமில்லை. 12.

இப்படியானாலும் அணுவான ஜீவன்தானே ஸுக்ஷ
செய்யில் விஸுவாம் என்கிற வவநங்களின் ஹாரவடி
த்தாலே இவனுடைய ஸுணுசுவம் சூஜோக்ஷஸாயி
யாமத்தனை போக்கி நிதாமாகவற்றோ வென்னில்;
சுணுசுத்தை ஹரஹநிரஹசுமாகச் சொல்லுகிற
வாகூம் புவமமாகையாலும், நிவிடகார ஸூதிவலு
த்தாலும், வறசெய்யில் சொல்லுகிற விஸுவமும்
சுநெகஸரீரவரிமுஹமும் 1. “புஷ்வவஹவஸு” என்

1. ஸ. ஸ. 4. 4. 15. \$ஒர் இடத்தில்—வ. \$அணுதரும்—மு.

கிற கட்டளைமீலே ஜீவனுக்கு பூலாதாமுமான ஜீதாம.
த்தினுடைய வுலூயாலே என்று கொள்ளுகை
உரிதம். 13.

ஒருவனுக்கு ஒருக்காலே சமெகஸரீரவரிமுஹம்
கூடினால் சூதெகூடும் தோற்றுகிற வவநங்களில்
ஹாரஸுத்தைக் குலையாதே வவபுஸரீரங்களும் ஒரு
வனுக்கே சரீரமாக பூபுமாயைபால் வனகஜீவவாடிம்
பூவஸுமாதோ வென்னில்; *இது வவபுசு வு
வபுபவபுதிவஸாநாடிகள் இல்லாமையாலேநிரஹும்.
சமெகஸரீரம் ஒருக்காலே எடுப்பார்க்கு அப்போது
அவ்வோ சரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள வுப
புபாடிகளுக்கு பூதிவஸாமுண்டாமிறே இருப்பது
சனககாரணாடி ஹெடித்தாலே பூதிவஸாமம் பிறவா
தொழுகிறது என்று காட்டுவதொரு வவநம் இல்லை.
†இப்படி நெபுலமமாகக் கூலிக்கப் பார்த்தால், இது
ஹெடிஹெடிபூதிவஸியாலே நிரஹும். 14.

இப்படி வனகத்திற்கு உவாய்ஹெடித்தாலே பூதி
வஸாநாலாவம் கூடாதாகில், அவதாரங்களில் 1“வவா
ஹாராயணோ ஹெடி” என்றும், 2“சூதாமா ஹாநுஷ
உமெது” என்றும் இக்கட்டளையில் வவநங்களாலே
பூதிவஸாமம் இல்லை என்று தோற்றுகையாலே
அவதாரம்தோறும் சூதஹெடிம் கொள்ளவேண்டி
நாடகூஷாபிரகவங்களெல்லாம் ஒரு ஈஸ்வரனுடைய
அவதாரம் என்கிற சுயபும் விராஜமாதோ என்னில்;

¹ர. யு. 120. 13. ²ர. யு. 120. 11. *‘இதுவவபுசு’ உதி
ந—க. †‘இப்படி’ உதிந.க.

இதுவும் 1 “வ்யஷ்டிம் ததஃ கரிஷ்யாமி க்வாநாவிஸ்ய
 ப்ரஜாவதெ” என்றும், 2 “சமஸ்ப்ரவிஸ்ய க்ருண்தெ
 யச ஸகீஹ் ததவ்யுதஃ” என்றும், 3 “சூவிஷ்டா த்ராஷ்டே
 ஸவெ-” என்றும் இப்புடைகளில் வவநங்களாலே
 மீரலும். ப்ரதிஷ்டாஹபநாடிகம் லமவதாவெஸமில்
 லாதார்க்கு அகப்பட உண்டாயிதே இருப்பது. சூவெ
 ஸாவதாரங்களில் ப்ரதிஷ்டாஹபநாடிகவெல்லாம் ப்ரத
 டபநவிஷ்டாடிகளின் நூயத்தாலே அவ்வோ ஜீவ
 விஸிஷ்டவரணாத்விஷயங்களாதல், அவ்வோ ஜீவர்களை
 *சூவெஸர்க்கும் அதற்குத் துஷ்டநாநமான ஸாக்ஷாடி
 வதாரவிஷயங்களாதலாம். இப்படி சூவெஸாவதாரம்
 கொள்ளாதொழியில், விலகுதூய்யாத்திலே சொன்ன
 வையுமெல்லாம் ஸாக்ஷாடிவதாரங்களாகக் கொள்ளப்
 ப்ரஸஜிக்கும். 16.

ஸாஸ்யாவதாரங்களில் தோற்றின சஜ்ஞாநாடிகவெல்
 லாம் சஸிநயவலிசுமாநாற்போலன்றிக்கே வாஷ்வமாக
 சஜ்ஞராய், டுஃவிகளாய், கடிவரவஸராயிருக்கிற வம்
 ஸாரிகளுக்கு ஜ்ஞாந - சூநந - ஸகலகாடிகள் நிதூ
 வலிசங்களாகக் கூடுமோ என்னில்; ஸூரகுலம் ப்ரகா
 ஸிக்கையும், வேதே சில ப்ரகாஸியாதொழிகையும்,
 ஸூரகுலம் சமஸ்கலுமாயிருக்கையும். வேதே சில
 ப்ரதிகுலுமாயிருக்கையும், ஸூரகுலத்தில் விகாரா
 டிலுங்கள் அற்றிருக்கையும், சவராயத்தாலே லமவ
 ஸ்மஸவலிஷயமாய் அதின் ஹுங்களை அநுபவிக்கை
 யும் விரும்புமன்று. 17.

1 2 கி. தர்மம். 103. 50. 3 * ஆவேசிக்குமதக்குத்
 துல்யகாலமான — கூ.

நித்தவசூரிகளோடு ஸஜாதியும் பிரதீபயா
மதாபிமஞ்சுரம் போடியும், மலிவடாணைய வவய
வடா ஐதாணையோடும் டிவாஜாடாடா டாடா டிவா
தெய்யுடா வாடாடா. என்று சொல்லுவோமெனக்கு
க்கிற இச்சேதனனுக்கு டிவாஜாடாடாடாடா டாடா
காணாபிமதங்கலாமத்தனை போக்கி, ஸூரூபத்தில்
வாடாடாடாடாடாடா டாடாடாடாடாடாடா டாடாடாடாடாடா
கிசுப்பும் வெளுப்பும் வராதின்றால், ஒன்று கலாசா
டிவாடாடாடாடாடா, ஒன்று ஸூரூபடாடாடாடா இரூக்
கிரூப்போலே, இங்கு டிவாடாடாடாடாடாடாடா
ஷங்கலான டிவாடாடா டிவாடாடாடாடாடா, டிவா
டிகழித்தால் டிவாஜாதியங்களோடொக்க ஸூரூபடாடா
மான சூரூபம் டிவாடாடாடாடாடாடாடா. டிவாடா
களைப் பூசுதிடாடாடாடாடா டாடாடா டிவாடா
வாடாடாடாடாடாடா டாடாடா.

18.

ஸூரூபடாடாடாடாடாடாடா டிவாடாடாடாடாடா டிவா
டிகாடாடாடா டிவாடாடாடாடாடாடா டாடாடாடாடா, ஸூரூ
ஸூரூபம் ஸூரூபம் பூசுதிக்கிறது என்கை டிவாடா
டாடாடா; டிவாடாடாடா ஸூரூபம் பூசுதிக்கையும்,
அதில் கிடக்கிற டிவாடாடாடாடாடா டாடாடாடா
யாலே. வேறென்றை அதிலே சூரூபிக்கையும்
வாடாடாடாடாடாடாடா டிவாடாடாடாடாடா, இங்கும்
சூரூபடாடாடா டிவாடாடாடாடாடாடா. டிவாடாடாடா

1. வி. ப. 6. 7. 22, † தர்ம சூரூப டிவாடாடாடாடாடாடா--க.

§ ஸஜாதியோடொக்க--வ. § உண்டாக்க--க.

* டிவாடாடாடாடாடா--க. † டிவாடாடாடாடாடா டிவாடாடா--க.

‡ பூசுதிப்பிக்கைக்கும்--க.

காட்டில் ஸேடிமான யடங்கல் தோற்றமையாலே
 டேஹாதலுதாழிகள் நடக்கைக்கும் விரோயமில்லை. 19.

சூதா ஜோதலுரவனும் ஸூயாபுகாஸனும் இரு
 க்கிருன் என்று கொள்ளில், ஸூஷுவூதாழிகளிலும்
 தோற்றவேண்டாவோ? ஸூஷுவூதில் தன்னையும் தான்
 அநியாதிருக்கிருன் என்றன்றோ சாவ்த்ரம் சொல்லு
 கிறதா? ஆலகாலே ஜோதலுரவனும் ஸூயாபுகா
 ஸனும் இருக்கிருன் என்கிற விடம் யடலுதஜோதத்
 தாலே தனக்குத் தான் தோற்றுகையாலே உவவரித்
 ததாமத்தனையன்றோ என்னில்; இது ஜோதலுரவனு
 மாய் ஜோதமணக்கனாமாய் இருக்கிருன் என்று பிரியச்
 சொல்லுகிற ஸூதாழிவாகுங்களாலே வரிஹுதம்.
 ஸூஷுவூதாழிகளிலும் ஸூரவம் புகாஸியாநிற்க
 சுகாராணாவிஸிஷமாய்த் தோற்றமையாலே வெ
 ஸடும் இல்லாதவளவே யுள்ளது. அவ்வளவாலே
 அப்போது தன்னையும் § அறிகிறிலன் என்கிற வாக்ய
 ங்களுக்கும் விரோதமில்லை.

20.

இப்படி ஜோதலுரவனாகில் ஜோதாபுரயகூஸொ
 ன்னவிடம், 'ஞானம் அறியாநின்றது', 'கண் காணா
 நின்றது' என்கிற இடங்களிற் போலே உவவாரமாகா
 தோ? ஜோதத்திற்கு ஜோதாபுரயகூம் இல்லை என்னு
 மிடம் யடலுதஜோதத்திலே கண்டிலோமோ யென்
 னில், இது உவலுதஜோதத்திலும் கூதூயாவிலி
 சொல்லவொண்ணாத ஸூதாழிவாகுங்களாலும் டுதோ
 தூம். ஸூஷுவூதாழிங்களுக்கு யடலுதஜோதம் கூடு
 மோ என்கிறதுவும் உவலுதஜோதம். எங்கும் யடலுதஜோ

கருங்கு ஓர் சூகாரத்தாலே வளசுநாகுபுழம் ஓர் சூகாரத்தாலே வெவ்வுழும் உண்டாமிதே இருப்பது. ஸ்ரீலக்ஷ்மீதாசத்திற்கு சிதாதுசுவம் இல்லை என்று மீடம் கண்டபடி கொண்டோம். 21.

1. “வாழாந் தெவொ ந நரசு” 2. “நாயா தெவொ ந தெபுலா வா” உதூழிகளின்படியே சிதாதுசுவாழிகளாலே தெவொழிவிருக்கணனாக தன்னைத் தெளிந்தவனுக்கு பின்னையொருகதாவும் உண்டோ? சில ஜாதாழிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டன்றோ கதாவுங்களை ஸாஷ்டங்கள் வியிக்கின்றன. ஆனால் தன் ஸ்வருபத்தில் வண்டாழாழிகள் ஒன்றுமில்லை என்று தெளிந்தால், அவ்வோகர்மங்களில் கூயிகாரியாம்படி எங்ஙனையென்னில், தன் ஸ்ரீலக்ஷ்மீதையைத் தெவொழிவிருக்கணம் என்று தெளியாதவனுக்கே வாவடாசாழிகளுக்குப் போலே ஸாஷ்டாயிகாரம் இல்லையாவது; தெளிந்தவனுக்கு தன்னிற்காட்டில் பிரியத்தோற்றின ஸ்ரீலக்ஷ்மீதாழிகளோடு உண்டான ஸாஷ்டத்தாலே ஸாஜாஜிதாழிகளால் வரும் தேவைகள் போலே இங்கு தன்னில் பிரியத் தோற்றின ஸாஷ்டாழிகளோடே தனக்கு உண்டான ஸாஷ்டாஷ்டத்தாலே, 3. “ஸாஜாயிராஜி ஸ்வெபுஷா விஷ்ணு ஸ்ரீலக்ஷ்மீதையா உமாநு 1. ஸாஷ்டாஷ்டம் விஜாநீலஸ விதா ஸ ஸாஜாவதி” என்கிறபடியே ஸர்வருக்கும் ஸாஜாயிராஜனான ஸர்வஸ்வரனுடைய ஸாஷ்டாஷ்டங்கள் அடியாகக் கதாவுவிருக்கிறார்கள் உண்டாகக் குறை இல்லை. 22.

அனாலும், 1“யலூதரத்ரெவ ஸூசு சூததூவஸ
 லாநவ: | சூததூவ வ ஸகூஷ: தஸூ காய: ம
 விதூதெ” ஐதூதிகளிற்படியே சூதாநலவதூவனு
 க்குக் கூதடவூமுண்டோ வென்னில், இப்படி ஸாஸூ
 யஸவடூகதடவூந்ஷெயம் பண்ணுகிற வவநங்கள்
 யொமடிஸெயிலும் ஐகூடிஸெயிலுமாகக் கடவன
 என்று ஸாஸூங்கள்தானே நியமித்தன. இங்ஙனல்
 லாதபோது ஐதூநிக்கு ஹாஜநாடிகதடவூங்களும்
 தவிரப் பூவஜிக்கும். அவற்றைத் தவிர்த்தால்,
 க்ஸூங்கள் வரக்காண நின்றோமென்னில்,* தனக்கடை
 த்த ஸாஸூங்களை வலாயிவூதிரிகூடிஸெயில் தவிரந்
 தாலும், தன் ஸயிகாராநாமுணமாகக் க்ஸூங்கள்
 வரும் என்னுமிடம் ஸாஸூங்களாலே காண நின்
 றோம்.

23.

இப்படி ஸூசூவஜூதமுடையவனுக்கும் வலாயி
 யொழிந்த ட்டெஸெயில் கூதடவூனூரம் உண்டானாலும்
 ஹவடிநகூஷடூஸெஷலகதகூத் தன்னைத் தெரிந்
 தவனுக்கு ஸகூஸெஷகூம் வரும்படியான ஸதூதூடி
 வூடி ஸகூடங்கள் கூதடவூங்களாமோ? இவன் ஸூத
 லீவவாவிகளைப்போலே ஸூஜயாஜியாக வன்றோ ட்டூரா
 தன் என்னில்; ஹவடிஷகூஷகூதமுடைய வாரெ
 கானிக்கும் தன் ஸயிகாரவிஸெஷத்தாலே ஸதூதூடி
 ஸவூங்களைக்கொண்டு யஜித்தாலும், தெருவாகூ
 ஸரீரகூகூப் பரமாத்மாலை உபாவிக்குமிடத்தில்,
 அவ்வோ அசித்துக்கள் நின்ற ஐதூம்; ஸதூதூடி

1கூக. 3. 17. *தனக்கடத்தஸாஸூயடூங்களை—வ.
 †தசையிலும்—க. ட்டூரப்தம்—உ.

ஸ்ரீரக்ஷன பரமாத்மாவை உத்தேசித்துப் பூவுத்திக்கு மவனுக்கு இவ்விசெஷணங்கள் கூறுகதாதுங்களாய் சூராயுங்களாக உஷ்ணமல்லாமையாலும் சில இடங்களில் சுநந்யாவிஜீவவிஜீங்கள் இல்லாதபோது ¹“வாக்காடிவிரொயம் ஜெஜிநி” என்கிற கட்டளையிலே சுநந்யாபிசுவங்கள் தானே வுத்திவிசெஷத்தாலே ஹவடிவாயாரணங்களான திருநாமங்கள் போலே வாக்காடி ஹவடிவங்கள் கையாலும், இப்பூதிவிசெஷமுடையவனுக்கு எங்கும் வனகயாஜிசுவமேயாகையால், சுநந்யஜநஹிமில்லே. சில காலகாலிசெஷத்தாலே ஹவடிவசெஷணமான நிலையைப் பாராதே ஹவதானுங்களைப் பற்றுவார்க்கு சுநந்யஜநஹிஷம் வரும். 24.

ஜோநவ்ரூபவனுமாய் ஜோதாவுமான இவ்வாத்மாவின்னுடைய யஜுலகுத ஜோநத்திற்கு உத்திவிநாஸாபிகள் பூதுக்காடிவசுநபூரணங்களும் காணாநிற்க, இவனுடைய யஜுலகுதஜோநம் நிதும் என்னப் போமோ? இப்படிச் சொன்ன இடங்கள் ஸ்ரீரக்ஷாந விஷயமாமத்தனையன்றோ என்னில்; இது ²“யஜாநக்ரியதெ ஜோதா உபூக்காதுநாநனோ” உதூபிவவநங்களாலே ஜீவனுடைய ஜோநம் நிதும்மாய் கூடுவ்விசெஷத்தாலே ஒருக்கால் திரொணிதமாய், ஒருக்கால் பூகாஸிக்கிறது என்கையாலே வரிஹுதம். இப்படிநித்யம் என்று பூரணவிஜமான யஜுலகுதஜோநத்திற்கு சுவஸூலெடித்தாலே உத்திவிநாஸாபிவ்ஹாரம் உபவநம். 25.

¹சா. ஸ.உ. 1. 2. 29. ²வி. தர். 104. 55. இல்லாதவிடத்தில்-க்.

ஆனாலும் ஷ்யாப்ரகாஸஷுலாவமான ஜோதம் ஒன்றாலே தீரோலிதமாய் ப்ரகாஸியாதே. கிடக்கிறது என்றால், டீகூடிஷ்டிகள் சொல்லும்கட்டளையாகாதோ? ஆனமின்பு ஷ்யாப்ரகாஸியாதபோதே ஞானம் இல்லையாக வேண்டாமோ என்னில்; யஜுலகுதஜோநத்தினுடைய கிதூக்ஷவவநத்தைக் குலையாமெக்காக இது விஷயப்ரகாஸகாலத்திலே ஜோநாநாநிரவெக்ஷமாக ப்ரகாஸிக்கும் என்று இப்படியே இதினுடைய ஷ்யாப்ரகாஸகவத்தை நியமித்தபடியாலே, ப்ரகாஸியாதகாலத்திலும் †யஜுலகுதஜோநவஹிதத்திற்கு விரோதமில்லை. 26.

சூநதமாவது புருஷனுடைய யஜுவிசெஷமாக வன்றோ ப்ரதூக்ஷாடிகளால் தோற்றுகிறது இப்படியானால் சூதூஷ்ராவத்தை சூநதம் என்கை விராஜமன்றோ வென்னில்; யஜுலகுதமான சூநதமும் யஜுயான சூநதமும் வேறுகையால் விரொயமில்லை. யஜுயையும் ¹“ஜோநஷ்ராவததூநா நிதூநா”, ²“ஜோநாநதூயவாநா” என்கிறபடியே சநாகுலு ப்ரகாஸராவமாயையாலே சூநதமென்னக் குறையிற் றில்லை. சூதூஷ்ராவத்தினுடைய சநாகுலுக்ஷம் னாகராவம். கஜுவஸுருடைய யஜுலகுதஜோநத்திற்கு சநாகுலுக்ஷம் ப்ரதிகுலுதசெயாலும்

¹ ஹி. பு. 1. 2 6. 3 டீகூடிஷ்டி சொல்லும்—க.

ஷ்யாப்ரகாஸியாதபோதே—க. *விஷயப்ரகாஸத்திலே—க.

†ஷ்யாப்ரகாஸகவம் நியமித்தபடியாகையாலே—க.

‡யஜுலகுதஜோநத்திற்கு—க.

உதாஸீ நடிஸெயாலும் இடையிடப்பட்டு நாநா
பூகாஸமாயிருக்கும். 27.

இப்படி சூதுவூரவாமதும் நீதுமாக புகாஸி
க்கிறதாகில் திரொணிதமாய்க் கிடந்து யொமடிசெ
யிலும் ஊடிசெயிலும் புகாஸிக்கிறது என்கை
விருமன்றோ என்னில்; ஊமான சூதுகுவும்
நிவிடகாரவூரவபுகாஸத்தாலே ஏப்போதும் தோ
ற்றி தீவூமான சூதுகுவும் சூதாடிகூடிவெறவ
வதவூவிசெவத்தாலே திரொணிதமாய், பின்பு யொ
மாடிசெகளிலே யடிவெதஜூதத்தாலே சூதுவா
வூமாகிறது. ஆகையாலே புகாஸதிரொயாமங்கள்
விவூவியமாகையாலே விரொயமில்லை. 28.

இப்படியானால் உத்தமன சூதாக்காலும் நிதூநு
லாவதுமாய் நின்றது; உத்தமனெயில் சுதூலவிக்கும்
சீவமான ஸூராவாநாகாலும் திரொடாயகங்களான
வவபுகை-பங்களும் கழிகையாலே வரஜாதூநுவவா
நந்ததோடேகூட நிற்கவேண்டி இருந்தது; யொம
உஸெயில் ஸூராவாநாவவமும் உவாயகொடியிலே
சொருகி நின்றது. இப்படி இருக்க ஸூராவாவியா
நாவவத்தோடும் லவவநாவவத்தோடும் கூடாத
ஸூராவாநாவம் என்று ஒரு வாரணாவட்டத்தை
ஹொமகோஷங்களோடொக்க பீரிய எண்ணுகை
யுத்தமோ என்னில்; யொமாநாவவெயிலே ஆத்மா
வினுடைய சீவாநாகாலுத்தைக் கண்டாதல்,
முன்பே கேட்டாதல், கைவெயெவவவத்தாலே * அவ்

இருந்த—க. பீரிடவேண்டு மென்கை—க. *அதுபவாது
வந்தியிலே—க

வநுலவாநுவுதியிலே ஆசையுடையனும், அதுக்
கீடான உவாயாநுஷாதம் பண்ணி, அப்படி ¹அது
பவிக்கையில் வீரோதமில்லை. *இவ்வளவு அனுபவமு
டையவனை முக்தனென்ற விடம் ¹“யஸுதா உகூ வாவ
ஸ” உதூழிகளிற் போலே உவவாரம். 29.

“கெவயு ஹவணம் உ உகூதாயம் வாயமி
ஷுதி” என்று ஸ்ரோத்வாநுலவத்தைக் கைவல்யம்
என்கையாலும், ³“உகூ கெவயுநிவடாணஸ்ரோ
யொ நிஸ்ரோயஸாஜதா” என்று வயடாயங்களாகப்
பரிக்கையாலே கெவயுஸஸம் ²உகூவாஉகஸஸ
மாகையாலும், நூயலகுஷணாஜிதங்களிற் போலே
ஸ்ரோதநுலவமே யோகூமாய் ஹவடிநுலவம் இவ்
வாநதூநுலவவிலிக்கு உவயுகூமாதல், ஸ்ரீவிஷ்ணு
யொகூழிகளிலே ஹாமவிஷயமாதல் ஆனாலோ என்
னில், இது ¹முக்தனுக்குப் பரமாத்மாவை சுநுலா
வூன் என்று சொல்லுகிற ஸூதி - ஸூதி - உதிஷா
ஸாஜி - ஸவடூபாணங்களாலும் வரிஷுதம். இப்படி
ஹவடிநுலவாநுவுதியிலே கெவயுஸஸம்
ஸவடூவிராயிகளும் கழிகையாலே உவவனம்.
சூதாநுலவசூத்தில் கெவயுஸஸம் கெவயாநு
லவவிவகெஷ்யாலே பூயொரிக்கப்படுகிறது. 30.

“யெ து ஸிஷ்டாஸூயொ ஹகூ மகூகாஹ ஹி
தெ உதா ¹ஸவெடூ ஹவநயடூண ²பூதிஸுஹூ
கோஷலாக” என்கையாலே ஐஸ்வர்யம் போலே

¹தேத 5. 2. 5. ²யெஹ. ஹா. ஸூ. 3. 40. ³அம. 10. 146.

⁴பா. சா. 350, 35 ⁵அனுபவிக்கவிரோதமில்லை—க.

*இவ்வனுபவமுடையவனை—வ. ¹முக்தனுக்கும்—க.

போது இவனை அடிமைகொண்டவனுக்கும் ராஜஜெட்ர ஹமாகாதோ? ஆனபின்பு சுநநூஹுலமவவெஷக வுமும் டீஜீவஸெஷகமும் வடிக்குமோ என்னில்; ராஜ ஷூதனூ டத்தாலே ராஜபாவன் தபீயபாவனும்போது விரொடமில்லை. இங்கும் அப்படியே ஹவகஸவஹு த்தாலே ஒரு ஜீவனுக்கு ஒரு ஜீவன் பாவனாகக் குறையில்லை. அதில் ¹“அடியார்க்கு என்னை ஆட் படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே ஹமவதவிஷயத்தில் வரும் பாவனும் சுநநூஹவஹமாய் நிறம் பெற்றிருக் கும்; உதரவிஷயத்தில் வரும் பாவனும் அடியாரைத் தண்ணியவர்களுக்குத் தேவை ஈசெய்ய விடுத்தாற்போ லே நிகுஹவஹமாய் நிகஷடாவஹமாய். 32.

இப்படியாகில் கூடவஸத்தாலே ஹமவதவூதிரி ஷூவிஷயங்களிலே டுளகிகவெலிகூயடூரெடிகளிலே சுவஜடூரீயமான பாவனூமுண்டானால், காமவிஸெஷாபி களில் வொலிதமான ஸ்காரத்தை யொழிய ஸரீரத்தை விடில் சூதஹதூலிபொஷம் உண்டாம்; *தப்பிப்போ கில் கள்ளனாம்; டெவதானூரவரரான விபரீதரை அநுவர்த்திக்கில் டெவதானூரஹஜநத்திலும் காட்டில் கஷ்டமாம். இது ²“வராலவொ நாய ந தெநு ராவ” என்றும், ³“நின்சாயை அழிவு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே டீஸ்வரனுக்கும் சுவடிமாம். இப்படிப்பட்ட சுவலெஷியில் இவனை உலயலூஷகனாக்

¹ அமல. 1. ² ஸ்கோ. ர. 25. ³ :

டீஜீவவிஸெஷகமும்—க. ஈசெய்யவத்தாற்போலே—க.

*தப்பிப்போகிற—க. டீஸ்வரனுக்கு—வ

இடையன் எறிந்த மரம் போலே வைக்கில் ஈயவன்
 ஈயவன் ஈயவென்று செல்கை” என்று அருளிச் செய்த
 ஈயவன் “ஐவாயரவணைமேல் ஆழிப்பெருமனார்
 மெய்வாயகம்” என்னும்படி உவாதுவவிஷயமாகாதோ
 என்னில், இப்படியாகாது; இந்த ஈயவனையென
 ஈயவனும் பிழையற உடையான் ஒருவனுக்கு ஈய
 ஈயவனாகியவெனத்தாலே இப்படி ஈயவன் உண்டா
 ய்த்தாகில், வெவ்வேறாய்வரத்தில் போலே ஈயவன்
 மீறும் வீரகு காட்டிக்கொடுத்தல், இவனுக்கும் ‘ஸ்வாமி’
 என்று பேர்பெற்ற ஈயவன்தான் ஈயவன்தான் அழியச்
 செய்து இவனை ஈயவனாக்குதல், இவன்தான் ஈய
 ஈயவனாய் விளைப்பித்து கடுக ஈயவனாய் ஈயவனாய்
 மீறல் முட்டுதல், ஏதேனும் ஒரு வீரகாலே ஈயவன்
 வரன் இவனை ஈயவனாகத் தீர்க்கும். இது ஈயவன்
 ஈயவனாய் ஈயவனாய் உதவாது தரிஷுவீ” உதவாது
 வவனங்களாலே விவன். இப்படி ஈயவனான ஈயவன்
 ஈயவனாய் வந்த காலத்தில் அதை ஏதேனும் ஒரு
 வீரகாலே கழித்துத் தந்தருளவேண்டும் என்று ஈய
 ஈயவனாய் ஈயவனாய் ஈயவனாய் பொதுவிலே விண்ணப்பம்
 செய்ய வநிக்கும். 33.

* ஈயவன் ஒருவனுக்கு எல்லாம் ஈயவனாய்
 ஈயவனாய் ஈயவனாய் என்றும், அதடியாக விநியோக
 ஈயவனாய் ஈயவனாய் ஈயவனாய் என்றும், ஈயவனாய்

¹கே. 7. 18. ²தி.மொ. 2. 1. 6 ³கே. 18. 58.

தி. மொ. 11. 8. 6. இடையநெறிந்த—க.

† நிறம் பெற்றிருப்பான் ஒருவனுக்கு—வ. ‡ விபீதநகத்தை—வ
 † நெஞ்சால்—க. * ஈயவன்—உதி ந—க. † ப்ரமாணம்—க.

காட்டாநிற்க, இருவருக்கும் தஷுதிரிஷுமெல்லாம்
நிர்வாயிகசெஷம் என்னப்போமோ? ஹெவாயிக
செஷிஷுத்தையும் நிர்வாயிகசெஷிஷுத்தையும் கூ
ட்டி, 1“ஹெவாயிஷாநம் ஹெகம் செஷிஷம்” என்
னத் தான் போமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன
கட்டளையிலே இருவருக்கும் தஷுதிரிஷுமெல்லாம்
செஷமாநாலும், ‘ஒருத்தருக்கு நிர்வாயிகசெஷம்,
ஒருத்தருக்கு தஷிஷுமடியாக ஹெவாயிகசெஷம்’
என்று பிரிக்கவேண்டாவோ என்னில்; இது இருவரு
க்கும் தஷுதிரிஷுமெல்லாம் செஷம் என்று சொல்லு
கிற ஸுதிஷுதிவஹங்களில் ஹெவாயிகள் சொல்லா
மையாலும், ஹெவாயிஷுத்தை வாயிக்கைக்கு வேறு
புறணம் இல்லாமையாலும், ஒருவருக்கு ஹெவாயி
ஷுசெஷம் என்றவிடம், 2“தஷுஷுஹெவாயிஷு க்ஷாம் ந
வயுஷுஷிஷுதே ஸுதிஷுதி” என்கிற கட்டளையிலே
நிர்வாயிக்க ஸுஷுமாயிருக்கையாலும், இருவரையும்
பற்ற வுதிரிஷுமெல்லாம் நிர்வாயிகசெஷம் என்
னக் குறையில்லை. இப்படி ஹெவாயிஷு பற்ற இருவ
ருக்கும் வந்த ஹெவாயிஷுமான செஷிஷு க்ஷெஷுமும்
ஹெவாயிஷுத்தாலேவரும் ஹெவாயிஷுஷுங்களுக்கு நி
வாயிகமல்லாமையாலே நிஷுஷுஷுதிமான வதிஷு.
வதிஷுங்களுக்கும் ஹெவாயிஷுஹெவாயிஷுஹெவாயிஷுங்களு
க்கும் விரும்பமன்று. இவ்வுஷுமும் ஒரு ஹெவாயிஷுஷு
பற்ற இரண்டு தேவதைகள் சேர ஹெவாயிஷுமிடத்தில்
ஹெவாயிஷுஷுங்களுள் ஹெவாயிஷுதிநியதங்களான கட்
டளையிலே தெளிந்துகொள்வது. 34.

1ஹெவாயிஷு, 2ஹிஷு. கோ. 28. ஸுஷுமாய்—க.

நிவாயிகமல்லாமையாலே-வ.

இப்படி ஸ்ரீய்வுதியைப் பற்ற தத்யஸெஷுவய
யுடனான ஞானத்தை அறிந்தவர்க்கு கைங்கர்யமும்
†தத்யகெஷ்டயுடனும். இது ராஜவச உவவாரம்
என்கிற கணக்கிலே காணவேண்டினால், ஞானகரண-
ஜ்வாரொவண - ஸ்ரீதி - மஹார - கீத - நாடிகளையும்
கீஜரனுக்கு * அடைத்த வேஷத்தையும் ஒழிய, வண்டா
ஸூயுட்கள் என்று சில கதவுட்களும், அறந்
றுக்கு * அடைத்த வைஷம்யங்களும் இவனுக்குப்
வரிமுடிஷங்களாமோ என்னில்; இது கைங்கர்யசப்
தத்திற்குப் பொருளறியாமல் சொன்னபடி கிங்கான
வான் ஏவல்தேவை செய்யாவது; கைங்கர்யமாவது
ஸ்வாமி ஏவின்வற்றைச் செய்கை. ஆகையால் ஸ்வ
ஸ்வாமியான ஈஸ்வரன் தந்தாம் ஸ்ரீகாரத்திற்கு சும
ரகுவமாக லகவசுலாவதவிஷயங்களில் ஸாஷ்டேவத்
தாலே எவின் தேவைகளைச் செய்கை இங்கு கைங்கர்
யம்; இது தவ்ருகை ஸ்வராயம். ஞானகரணாடி
விஸெஷகெஷ்டயுட்களையும் தந்தாம் அதிகாரங்களைப்
பார்த்து யமஸாஷ்டம் சுமஸூயாதபோது ஸ்வராய
மாம். ஆகையால் தந்தாமுட்கடைத்த ஸளவ - சூவ
உந - ஸாந - ஸெஸூவாவாநாடிகளை விட்டால், “ஸஸூ
ஸீநொ஽ஸூவிநிபுத்யா சுமஸூஃ ஸவடகடெஸூ
யடநூஸு சுஸூதெகடெந தஸூ மஹாஸூஸுவெஸு”
ஐதூடிகளிற்படியே விஸெஷகெஷ்டயுட்களுக்கு சும
ஸூஃனும்; அவை பண்ணினாலும் உகப்புக்கு உடலா

†தத்யகைங்கர்யபர்யந்தமாப்போது—வி. * அடுத்த—க

†தத்யகெஷ்டயுதி.

காது. 1“வருதவஹு ஹதொ ஹத்” டீன்னுமவஸ்
தையும் வரும். 35.

இப்படி †தஹ்வயபுகுகெஹயபுத்திலே வருத
னாவனுக்கு 1 ஹவஹாபூதிகளில் சொல்லப்பட்ட
கூதயாமபுகமான வரகெகானிபுகும் கலியுகத்தில்
கூதயமாமோ? ஆகையால் இக்காலத்திற்கு கூத
பூதிகளில் வணபூத புகும் கலியமாமோ
களிற் சொன்ன ஹவஹபுகானிகளும் கூதயமாமத்
தனையன்றோ? ஆனபின்பு இக்காலத்தில் அதிகாரி
களைப் பற்ற, 2“கூத வரகெகானிதொ ஹவஹாரா
யகபூயமொ வகெஹ” என்று ஹவஹாரார் அருளிச்
செய்தபடி எங்ஙனே என்னில்; இது ஹவஹாரிவெ
ஷமும் அறியாமையாலே வந்த ஹவஹும். எங்ஙனே
என்னில்,

3“கூத கூதயாமொ தஹு கலியஹு கூதெ யுமொ ।
யஹு ஹதவி மொஹிதொ ஹதயெ யஹுநாஹுதொ”
ஹதூதிகளில் சொல்லப்பட்ட ஹவஹாராரான
அதிகாரிகள் உள்ளபோது இந்த பரமைகாந்திதர்மம்
அறுஷ்டிக்கக் குறையில்லை. 4“யஹு கூதயாமொ
யகபூத ந கூதயஹு கூதெ யுமொ” என்றதுவும்,
5“கூதகூதநஹுஹார விதெ வாவஹுஹயெ ।
நாகூதெ ஜாயதெ வஹுஹாரமொஹிதொஹிதொ திஹு”

1பா. உத். (விதாரபூதிகா) 4. 30. 2பா. உத். 3வி. கர். 109. 57.

4 5 †தஹ்வயகெகயபுகுவயபுகுத்திலே—கூ.

ஹவஹாராய ந வகெஹ என்று பாஷ்யகாரரும்—கூ.

ஹவஹுதையும்—கூ. ஹவஹாரிவஹுதம் என்று அறியாமையாலே—கூ. ஹதூதிகளிலும் அப்படிப்பட்ட—கூ.

இன்னபோது திருவடிதொழ, இன்னபோது அழுது
படி சாற்றுப்படி தேட, இன்னபோது திருவாராதநம்
பண்ண, இன்னபோது ஹவதூதிகளாலே போது
போக்க, இன்னபோது ஹவதூதிகளை அநுப
வித்து ரஸிதக என்று ஒரு நியமமுண்டோ? வீதி
பெரிதனாய் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறவன் பெருங்காற்
றில் மாங்காய் எடுப்பாரைப் போலே தனக்குப் பூதி
ஹாவித்த சூத்திலே நடத்துமத்தனையன்றோ என்
னீர்; வீதிபெரிதனாய்க் கைங்கர்யம் பண்ணும்
போதும் ¹ இருள்தருமாளுவதுள் இருந்தநாள்
*ஹாராஜகாரஹமான ஹாராஜகளைக் கைவிள
க்காகக்கொண்டு கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டுகையால்,
“காறெ ஹி கடி ஹொதெ” என்கிறபடியே கர்ம
விசேஷங்களுக்குக் காலம் அடைத்துக்கிடக்கையாலே
ஹவதூதும் பெற்றபோது யாசூதும் அநுஷ்டிக்கவும்,
கூடாதபோது

“ஹிவொதிதாநி கடிஹாணி ஹொதெதகூதாநி ஹெசு ।

யாநிநூ? ஹொதெ யாநெ தாநி கஹொதெதகூதாநி ॥”

என்கிறபடியே மானகாலங்களிலே அநுஷ்டிக்கவும்,
இரண்டும் தடைப்படாதபோது ஹாராதிசூத்தில்
சொல்லும் கட்டளைகளைச் செய்யவும், ஹவதூதும்
யொஹுமாய் ஹகூமான ஹவசு ஹாராநாதிக்கையும
சூதஹுணங்கையும ஒருக்காலும் கைவிடாதொழிய
வும் ஹாஹும். இப்படி ஹவதூதினுக்கு ஒரு காலத்

திலும் கொடியுடையவமில்லை; கூறுவதுபுதுதி
ரவமான வயதும் இல்லை. 87.

ஹவசு கொடியுடையதிலும் அந்த ஹவசு
கொடியுடையதிலும் காட்டில் சுவாயுடையதும்
புறநகம் என்றும், சுவாயுடன் வயதுவெல்லும்தும்
சுதுஞ்சுவரிதூஜன் என்றும், யதூஜனவந்தத்தி
லும் 'உவவாபுதூ தகண வுதிவஜே' என்றும்
மொல்லாநிற்க; டேவதானா த்தைக்குறித்துத் தணு
புறநகம் பண்ணினாலும், சக்யமாமிருக்க ஹவசு
த்தில் தணுபுறநகமாகியும் கூடத் தவரிலும்,
சுவாயுடன் சுதுஞ்சுவரிதூஜன் என்கிற இவ்வயுடும்
சுதிவாபுமாமித்தனையன்றோ ? இங்ஙனல்லாதபோது
இஸ்ஸிஷ்யன் மூரூவராவரெயோடு துவக்கற்ற
தாலே, இவன் உவத்தாலே வரமூராவாய் சூரணு
சூரணுனை வவெயூரானே துவக்குண்டாயிருப்
பது எங்ஙனே யென்னில்; இப்படி ஆசார்யனுடைய
சுதுஞ்சுவரிதூஜத்திற்கு ஹேதுவான டேவதானா
வூயும் உள்ளபோது, தான் அவனோடு துயுடொ
ஷனன்றிக்கே வரவெகாணியான நிலைகுலையாதே
போருமாகில், அவன் புரியுமளவும் அவனுக்கு உள்
விடாய்நின்று உபதேசித்த வர்வெசுவரையே மூணா
காதிருக்கு விஷயமாக்கி அவனை முதலாகக் கொண்டு
மூரூவராவராவனாய்ப் போருகையாலே இவனு
க்கு மூரூவராவராவனாவதுகலவதும் குலையாது.
ஹிதெவியான ஆசார்யன் ஸிஷ்யனை வவடாவெல்லு

1 துவக்கற்றத்தாலே இவன் என் முகத்தாலே—கூ.

தவக்குண்டாயிருப்பது என் என்னில்—கூ.

யிலும் யயாஸாஷும் திருத்த விரகு பார்க்குமாப் போலே, ஸாஷுவஸூனான சிஷ்யனும் ஆசார்யனை வவடா வவெஷ்யமிலும் ஊகானவொயநங்களாலும் லமவசு பூவதூரிகளாலும் திருத்துகையும் ஸாஷ்யமான ஆசார்யகைங்கர்யம். இப்படி நல்வழியிலே மீட்கத் தோடங்கினால் லமவதூரெவெயடியாக ஏதேனும் ஒரு விரகாலே இருவரும் ஈடேறுவர்கள். 38.

சேதநனையாகிலும், “ஷ்யம் ஔதிணஹதவஸு வரதஞ்ஷு ஷு ஷெஹிந்” என்னும்படியே அசேதநம் போலே ஈதூனவரதஞ்ஞாகில் ஸாஷ்யவஸூதை கூடு மோ? அது கூடாதொழிந்தால் கஜவஸூதெயும் வஸ்வாஸமும் கூடுமோ? இப்படி ஈநிஷமன்றிக்கே யொழிந்தால் ஈநிஷநிவ்ருத்தபூயடும் கூடுமோ என்னில்; இவனுடைய வாரதஞ்ஞும் ஸாஷ்யவஸூதைக்கு அறுகூலம்; எங்ஙனே என்னில்; ஈஸ்வரனைப் போலே *ஈதூனவ்ருத்தஞ்ஞாகிலும் ஸாஷ்யவஸூதொகான்; பூகூதிகாறாஜிகளைப் போலே அசேதனமாகிலும் ஸாஷ்யவஸூதொகான்; சேதனன் ஆனாலும், ஸாஷ்யபூத்தைக்கேட்கைக்கு யொமும்ல்லாத தியபூமாஜிஜந்ருங்களிலும் ஸாஷ்யவஸூதொகான். இப்படி வணடாநாஜிவாயி கருமன்றிக்கே தாங்களே லமவடிவிதத்தை லாக்ஷாத் கரிக்கும்படியுமான முக்தருக்கும் நித்யருக்கும் ஸாஷ்யாவெஷ்யமில்ல. இப்படியானபின்பு ஏதேனுமொரு ஜாதூராவாயிகளோடே கூடி உவஷெஸநிரவெஷ்யமாக அறியவிரகன்றிக்கே, உவஷெஸித்தால் அறிய யொமூனுமாயிருக்குமவன் ஸாஷ்யவஸூன். இவன் ஸாஷ்யபூதம்

1 தோடங்கிணபகவத்—ஷ. *ஈதூனவ்ருத்தஞ்ஞாகிலும்—க.

அதுஷ்டிக்கும்போது ஈவியை யும் ப்ரவ்யுதிசுதி
யையும் ஈஸ்வரன் கொடுத்துவைக்கையாலே ஈநமஸூ
நொவபாசுஷுதனூ ஸ்முண்டு. ஈவியுக்கு நுக்கும்
வாஸாஸாஸுயகும் உண்டேயாகிலும், ஈஸ்வரன்
இவற்றுக்கு ஈவியைக் கொடுத்து வாஸாஸிப்பியாமை
யாலே ஈஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
இஸ்ஸு
டானாலும் அபேக்ஷிதம் அறியும் போதும், அறிந்
தால் ப்ரவ்யுதிக்கும்போதும், அதின் மஹாநமஸு
பண்ணும்போதும், தஹிதங்களான ஈஸாஸாஸி
ப்ராயங்கள் வேண்டுகையாலே ஸ்ரவதனூனானுன்;
அவ்வளவை யிட்டு 1“வருதுபொதா ஈநமஸு
யொஷா” என்கிறது. ஈநமஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸு
ஸு
யானால் ஈஸ்வரனின் காட்டிலும், அசித்திற் காட்டிலும்,
த்யுஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
டிலும் வாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸு
களாலே ஈஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
வரதனூனான தான் சுமந்த ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸு
ப்ராயவிஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

1 பர. உத். (விதாஸாஸுஸு) 7. 1. ஈவியை யும்—வ.

ஈவியை யும் உண்டானாலும்—வ. ஈவியை யும் ஈவியை யும்
ஈவியை யும்—ஈ. ஸ்ரவதந்தான்.—ஈ. ஸ்ரவதந்தான்.—ஈ.

ஈவியை யும் ஈவியை யும் ஈவியை யும் ஈவியை யும்

மாநுவலங்களாலே ஹோக்ஷாவாய். இப்படி 'ஸாஷு-
வஸூன்' என்றும், 'சுஷுவஸூன்' என்றும், 'ஸம்ஸாரி'
என்றும், ஜீவன் நிற்கிற நிலைக்குக்குறையில்லை. இன்னி-
லையை "பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்-
கும் அழுக்குடம்பும் இன்னின்ற நீர்மை" என்று
ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். இப்படித் தெளிந்தால்
சுநிஷுநிஷுதியை *புராயிடுக்கை உவவனம். 39.

இப்படிப் வரதனான ஜீவனுக்கு ஸவபுஸாரீரி-
யான பரமாத்மாவைப் பற்ற சூயெயகூ - வியெயகூ -
ஸேஷகூங்கள் மூன்றும் சுநுஸஸெயங்களாய் நிற்க;
இவற்றில் ஸேஷகூத்தை பூயாதமாக்கிக் கொண்டு,
'ஹாவொஹ' என்கிற பூதிவத்தியிலே முழுக்கூக்கள்
ஊன்றிப் போருகைக்கு அடியென்னென்னில், ஸுரூ-
பாவத்தைக்குறுப்பான சூயெயகூத்தாலே வரவாரு-
ஷாயுத்திற்கு †சூனயநாதுவிலியுண்டாம். பூவூதி-
நிஷுதிவிஸேஷவயபுணமான வியெயகூத்தாலே உவா-
யவிஸேஷவரிமுறைத்திற்கு யோமுதெயுண்டாம்.
இவ்வாய்மும் இவ்வகூஷாதயோமுதெயும் உண்-
டாயிருந்தாலும், பூவூதிவிஸேஷருவி இல்லாதபோது
இவை சுநுஸுங்களாம். கெஜயபுரூவவாரு-
ஷாயுவிஸேஷம் ருவிக்கும் போது, ஸேஷகூஷாநம்
வேண்டும்; இது ருவித்தாலும் ‡இதற்கு அநுஷ்டிக்-
கும் உபாயமும் 'ஹாவொஹ' உதூரிகளிற்படியே
'ஸவபுஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நான் ஸேஷம்'

1. தி. வி. 1. *பார்த்திக்கைக்கும் உபபந்தம்—சு.

†ஆஸ்ரயமாத்ர நித்யஸித்தியுண்டாம்—வ.

‡இது அநுஷ்டிக்க உபாயமும்—வ

என்கிற வீரீசியோடே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆகையால் சூரியசுவாயியசுவமான ஸூரூபமும் அநுஷ்டிக்கும் உபாயமும், மஹாஸூரியம், எல்லாம் செஷசுவாமுஷாநத்தாலே ரஸிக்கிறதாயாலே இத்தைப் பூயாமம் என்று நினைத்து, ¹“மஹேஸ்வரம் மஹாநாதம்” இதாடிகள் அருளிச் செய்தார்கள். \$இப்படிப்பட்ட செஷசுவமே திருமந்தரத்திலும் பூயாமமாய், பூயாநாமுஷாநசூரியமாயிற்று. இதற்குப் பூதியொரியாயும் சூரியமாயும் வராவரதசுவங்கள் தோற்றுகிறது. 40.

இப்படி செஷசுவம் பூயாமமாகையாலே திருமந்தரத்தில் முற்பட செஷசுவமும் பின்பு வராதசூரூபம் அடைவே தோற்றுகிறதற்கு, ²“உத்தியாஜதயா ஜாஸெஸுக்ஷுலாவாதசூரூபம்” இதாடிகளில் வராதசூரூபத்தை முற்படச் சொல்லவேண்டுவானென்னென்னிங்; இச்செஷசுவம்தான் விவித்ததும், ³“உத்தியாஜதயா ஜாஸெஸு விதிநியமாதெஸுவிதிதா” இதாடிகளிற்படியே ஸூரூபமான ஈஸ்வரன் தனக்காக உத்தியாநம் பண்ணுகையடியாக வருகையாலே, செஷசுவவிவிபூயொஜகமான வராதசூரூபத்தை முற்படச் சொல்லுகிறது; ஆகையால் இவ்வராதசூரூபம் செஷசுவவிவிக்கு உறுப்பாக வருகையாலே, நியாஜசுவத்தை முற்படச் சொன்னவிடங்களிலும் செஷசுவமே பூயாமமாக விவகரித்தம். ⁴“ஹேஸ்வரம் உதி பூவஹ உதி வ” என்றும் ⁵“ஸூரணாமதொஜவி தவாவி ஹேஸ்வரம் உதி வகாரம் ஹேஸ்வரம்” இதாடிகளிலும் செஷசுவபூயாமமேயிறே

¹ஸ்தோ. ர. 57. ²சர. கத். ³ஸ்ரீர. ஸ்த. 2. 87. ⁴சுதர்ஸனோகி. 2.

⁵சர. கத். \$இப்படி செஷசுவமே—க.

தோற்றுகிறது. நிருவாயிகலமவஹெஷுத்தை ஸர்வ விஷயத்திலும் சுநுஸநிக்க, தனக்கு ஸர்வத்திலும் ஐகாரநிவ்ருத்தியும் விலிக்கும். 41.

உவாயியாலே ஸரீராழிகளும் ஷுலாவத்தாலே ஜோநாழிகளும் தனக்கு ஸௌமாய் நிற்க, இவற்றில் ஐகாரத்தை விட்டால் ஸ்ராணனாகானே வென்னில்; முமுக்ஷுவுக்கு ஹவசுகெஜ்யத்திற்கும் அதற்கு அநுகூலமான ஷெஹயாதெருக்கும் உவயுஷங்களால் லாத விஷயங்களில் ஐகாரத்தை நிஸுஷமாக விடக் குறையில்லை. உவயுஷமாக ஈஸ்வரன் *அடைத்து வைக்கிறவவற்றில், 'இவற்றை நிரவெக்ஷணதனான ஸௌ தனக்குறுப்பாக நமக்கு அடைத்துவைக்கிறான் என்று தெளிந்து நிருவாயிகஐகாரத்தைத் தவிர்த்தால் ஸ்ராணனாகான். 42.

ஈஸ்வரன் நிரவெக்ஷணதனானாகையும், சூழித வாதனானாகையும் விரும்புமன்றே என்னில்; ஷுதனான ராஜா அநுகூலரான மந்த்ரிகளுக்காதல், வயுலெயான உஹிஷிக்காதல், வாயுரான வுத்ராழிகளுக்காதல்; தன் ஐஹெயாலே சொல்லித்துச் செய்யும் கட்டளையிலே, ஈஸ்வரனும் ஸவபூத்யாய் நிரவெக்ஷணம் வைத்து ஆஸ்ரிதர் அழைத்தவிடங்களில் வந்தும், அபேக்ஷித்தவற்றைச் §செய்தும், இடைச்சிகளுள்ளிடார் கட்டவும் அடிக்கவும் இசைந்தும், இப்படி நடக்

*கடத்துவிக்கிறவவற்றில்—க. †வைத்து, அழைத்தவிடங்களில்—க.

‡செய்யவும்—க.

கிற கட்டளையெல்லாம் ¹“கூவிடெவ வறாயநா”² உதூழி
களும், ¹“மீறா ஜமுதெவ்வெவ் வறதத்வொவ்வதெ”
என்கிற கட்டளையிலே தன் ஸூதனூ³ ஸூகாவெயான
படியாலே இவ்வளவு வாரதனூ⁴ ஸூ விராஜமன்று. 43.
¹“வியொ வியஜாநிநொததூ⁵ உவ்வ வ வ விய்யா”
³“ஸ்ரூயாநா உதூரஜ ஸூகாவெவ்வதீவ ரெ விய்யா”
⁴“வராரஸூ⁶ஷா ஜாதூஸா⁷ வராரெவ்வபு⁸வ்வகா⁹”
வரீவாடெஷா யெ உருகா¹⁰ தெதீவ டயிதா உ”

என்கிறபடியே ஆஸரிதவிஷயத்தில் சுநவயிக்ஷி¹¹ தி
யுஷனாய், நிரஜுஸவ்வதனூ¹² ஸூ ஸஸ்வரனுடைய
நினைவடியாக தீயஸெஷகூமும் பூரணிகமாயில்,
தீயர்க்கு சுநொநுஸெஷஸெஷிலாவம் வருகையாலே
உதரெதராஸூயடெஷம் வாராதோ என்னில்; உவ
வெஷத்தாலே இருவரும் சுதிஸயாயகராகையாலே
இருவரும் சுதிஸயவெஷுவான வேஷத்தாலே செஷ
லுதராய் சுதிஸயாஸூயவெஷத்தாலே இருவரும் செஷ
களாக விரொயயில்லை. இவ்வர்த்தத்தை ⁵“வொயய
கா¹³ வரவூர”⁶, ⁶“சுநொநு¹⁴ஸூ¹⁵வொ விபூ¹⁶
சுநொநு¹⁷தியய¹⁸ ஸூ¹⁹தா²⁰”⁷ சுநொநு²¹ஸூ²²வகூ²³வபூ²⁴
ணாவூரயனி தரனி உ”⁸ உதூழிகளில் கண்டு
கொள்வது. 44.

ஆனாலும் ஸிஷூழிகளும் தீயராகையாலே சூவா
யூழிகளுக்கு அவர்களைப் பற்ற செஷகூம் வருகை
விராஜமன்றோ வென்னில்; இதிலும் விரோத

¹வி. பு. 5. 22. 17, 19. ²கீதை. 7. 17. ³கீதை. 12. 20.

⁴வி. தர். 76. 22. ⁵கீதை. 10. 9. ⁶

⁷உதூழிவிஷயங்களில்—மீறா—க.

மில்லை. எங்ஙனையென்னில், திருத்துழாய்க்கு நீர் இறைக்கும் பூர்வைஷ்ணவர்களைப்போலே ஆசார்யர்களும் ஹவஸ்கடாக்ஷவிசெஷத்தாலே சரிஷ்ஞாய் வருகிற ஆத்மாவுக்கு ஒரு கிஷிக்ஸகாரம் செய்கிறார்களாயிறே இருப்பது. இப்படியானால் இருவருக்கும் செஷக்ஷபுதிவத்தி பொதுவாய் நிற்க, கிஷிக்ஸகாரபுக்ஸகாரம் ஸாஷ்ஞவறுத்தாலே வேறுபட்டிருக்கும். ஆசார்யன் செய்யும் கிஷிக்ஸகாரம் யஸாஹுதயம் யஸாஹுதம் ஹந்தொவபெஸாழிகள்; சரிஷ்ஞன் செய்யும் *கிஷிக்ஸகாரம் சொன்ன அர்த்தத்தை சிந்தாமல்கொண்டு, க்ருதஜ்ஞாய் நல்வழி நடந்து, ஸகீவம்ஹம் பண்ணுதே உசிதமான ஸுமுஞ்ஞாழிகளைப் பண்ணுகை. இப்படிப் புதிவத்திவிசெஷஸாஷ்ஞமும் புவுதிவிசெஷநியஜமும் ஹவபாஜ்ஞாவிஜமாயகையாலே, இத்தாரதஜ்ஞமும் விடாதொழிந்தாலும் வர ஸுரஸெஷக்ஷத்திற்கு விரொடமில்லை. 45.

ஆத்மாவை நிதூநியெடவன் என்று ஸாஷ்ஞம் சொல்லாநிற்க, இவனுக்கு ஸகீவ்வில் நிஷெயிக்கிற ஸவிஷ்ணாழிகள் வரஜாடங்களாகக் கூடுமோ? ஆன பின்பு ஸாஷ்ணாழிகள் சொல்லும் கட்டளையிலே ஸம்ஸாரம் சூரொவிதமாய், ஸகீவஸும் அவனுக்கு ஸவிஷ்ணாழிகள் இல்லை என்கிறதாமித்தனையன்றோ என்னில், ஜீவனை நிதூநியெடவன் என்கிற வாக்யங்கள் ‘அசித்துக்களில் உண்டான விகாராழிகள் இல்லை’ என்கிறனவாகையாலே விரோதமில்லை. ஸம்ஸாரம்

*கிஞ்சித்காரம் சிந்தாமல் கொண்டு—கூ.

சுரோவிதம் என்னும்போதும், தேனனா †இவ்வா
தமாதான் சுரோவிக்க வேண்டுகையாலே வலவா
மெயம் இவனுக்கு இல்லை என்கை ஒருபடியாலும்
கடைப்படாது. இப்படியல்லாதபோது ஹோஷோவாய
த்தை விவிக்கிற ஸாஷூங்கனெல்லாம் நிரூபகங்
களாம்.

46.

இப்படியானாலும், 1“வாருஷி வஸவடிவாநா
ஹோஷுசெவ ஹேதாருஷுதெ” என்கையும் 2“வா
லகுதாதுகெசெவாபுமெரி வலலகுதாதுகா வவா
சுஷாயதெ யதி ததாவாவொ ஹோமொதது கி
தா” என்கையும் விராஜமன்றோ என்னில், இந்திஷைய
வாகுத்தில் வாருஷனுக்கு ஹோமில்லை என்று
விவக்ஷிதமன்று; உடம்பினுடைய வுஷிஸூராவாடி
களில் *ஹஷுசெவாசங்களைப் பண்ணுகை விவேகிக்கு
உசிதமன்று என்று இவ்வளவிலே தாற்பரியம். இப்
படியாகையால் சுஷாநாருஷமாக வஸவடிவஹொ
சுசுவம் ஜீவனுக்கு விராஜமன்று.

47.

விடிவிடிஸாரருஷமான தகுவங்கள் மூன்றுக்கும் ஸூரகு
வநிதகுதெயும், ஓரோர் †சூகாரங்களாலே சுவஸூன
ராவதியும் உண்டாயிருக்க, அசித்தை விசேஷித்து
நஸ்வரம் என்கையும் ஜீவெஸூரதகுவங்களை விசேஷித்து
நித்யங்கள் என்கையும் கூடுமோ என்னில், ‡அசித்து
க்கு நாநானாஹஜநயொமமான ஸூரகுவாந்யூராவ

1கேத. 13. 20. 2 †இவ்வாதமாதானே ஸூரிக்கவேண்டுகை

*ஹர்ஷசோகங்கள் பண்ணுகைக்கு உசிதமன்று—க. [யாலே—வ.

‡ஆகாரவிசேஷங்களாலே—க. ‡அசித்துக்களுக்கு—க.

முண்டு; அதில்லையாகிலும் ஜீவனுக்கு ஜயவணீதாஜி வஹ்ஜுகளுக்கிடான ஜீதாநவிகாராநவவஷ்வாவாநு யாலாவமுண்டு; இவை இரண்டுமன்றிக்கே, ஈஸ்வரனுக்கு ஷ்ராதஞ்ஞாநுவநியான ஷ்வஜயுவிமுஹ விகாராநவவஷ்வாவெஜாநுமாகையாலே இவ்வாசிகளை விவக்ஷித்து ஒன்றிற்காட்டில் ஒன்றிலே வாசிபட நிதூநிதூநிஸவங்களைப் பூயொறிக்கலாம். இப்படியாகையாலே நாராயணத்தில் நிதூன்பக்கவிலே பிறந்த தத்வங்கள்' என்றும், 'நித்யங்களுடைய ஸமுஹங்கள்' என்றும் மஹர்ஷிகள் பண்ணின நிவடூயநங்களுக்குக் குறையில்லை.

48.

ஸர்வதத்வங்களுக்கும் சூயாரஹிதஞான ஈஸ்வரனை ஈஇவற்றில் வலிக்கிரான் என்றும், இவை அவனுக்கு வாஸஸூநம் என்றும் சொல்லுகை உபபந்தமோ என்னில், சரீரத்திற்கு ஆஸ்ரயமான ஜீவாத்மாவை சரீரத்திலே நிற்கிரான் என்கிரற்போலே, இங்கும் ஸவடூயாரஞான ஈஸ்வரனுக்கு இவையெல்லாவற்றையும் இருப்பிடமாகச் சொல்லக் குறையில்லை. இத்தால் இவனை ஒழிய *அவற்றினுடைய ஸத்தை கூடாதாற்போலே, அவற்றை ஒழிய இவனுடைய ஸத்தை கூடாது என்கிறதன்று.

49.

ஸர்வத்திலும் சிறியஞான ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளென்றொரு பூஷெஸுமில்லை; விஹுக்களான காமாஜிகளுக்கு புறம்பு என்றொரு பூஷெஸுமில்லை. இப்படியிருக்க ஈஸ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களையும் உள்ளும் புறமும்

ஃஸங்கல்பத்தாலே விக்ரஹவிகாராத்யவஸ்தாபேதமாகையாலே-ஈ. ஈஇவ்விடத்தில்-ஈ. *இவற்றினுடைய-ஈ.

வ்யாபித்து நிற்கிருன்' என்கை கூடுமோ என்னில், இப் படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸ்வபூஷங்களி லும் † ஈஸ்வரன் இல்லாத பூஷணம் இல்லை என்கையி லே தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒரு வீரோதழ மில்லை. 50.

இப்படி ஹேய வஹூக்கள் எல்லாவற்றோடும் சேர்ந்து நிற்கிற ஈஸ்வரனுக்கு சுவிறுஹேயபூதநீகசுவம் கூடும்படி எங்ஙனே என்னில், சுவாராஷாஸங்களுந் விகாரவிசேஷங்களும் தன் ஸ்வரூபத்தில் கிடவாதே சரீரமான வெதநாவெதந பூஷங்களிலே கிடக்கிற வளவே யாகையாலும், ஜீவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவல்லனாகையாலும் இவனை ஹேய பூதநீகன் என்கிறது. 51.

தன் லீலையாலே ஜமஜாவாரத்தையும் ‡ லோக்ஷ பூதாநத்தையும் பண்ணுகிருன் என்றால், இந்த லீலா ரஸம் § முன்பு இல்லாமையாலே சுவாபூஷணகூடமும் கூடுமோ என்னில், சுவாபூஷணகூடன் என்கிற வாக்யங்களுக்கு ஸத்யஸங்கல்பனை இவன் காசித்த போது அவையெல்லாம் தலைக்கட்டும் என்று தாத்பர்யமாகையாலே, தன் காஷநெயாலே ஜமஜாவாராடி வீமெயைப் பண்ணக் குறைமில்லை. 52.

இப்படித் தன் லீலாரஸத்திற்காக வூவரிக்கிருனாகில், கூடுவெயாலே ஜமஜாவூஷாநிகளையும் லோக்ஷபூதாந

† ஸ்வரூபஸம்பந்தம் உண்டு என்கையிலே-அ.

‡ தஜநாமுணா மஹுபூதாநத்தையும்-அ. § முன்னிட்டில்லா

மையாலே-கூ. § நிர்வர்த்திப்பிக்க-கூ.

த்தையும் பண்ணுகிறான் என்கை கூடுமோ என்னில்,
 *இந்த லீலைக்கு வரஹ்வத்தைக் கழிக்கையிலே நோ
 க்கானபடியாலே பசித்த கூனர்குறளர்க்கு டயாவாவான
 ராஜா பால்சோற்றையிட்டு விளையாடும் கட்டளையிலே,
 இவ்விளையாட்டு சூரெவையோடே சேர்ந்திருக்கும்.
 மற்றும் இவன் செய்யும் லீலைகளெல்லாம் சுமாமலைய
 ங்களாய்க்கொண்டு, ஸம்ஸிதர்க்கு உவஜீவஹ்வங்களாகை
 யாலே ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வலீலைகளும் சூவா
 மஹங்கள்.

53.

ஆலாலும் ஸர்வஹிதம் என்னவொண்ணாதபடி
 *ஜமதூஷாஜிமீரெகள் சிலருக்கு மரகாஜிகெஸ
 ங்களைக் கொடுக்கையாலே, ஈஸ்வரனுக்கு ஸர்வாத்மாக்
 கள்பக்கலிலும் சூரெவையுண்டு என்று சொல்லவொண்
 னாதபடி *இருந்ததீ என்னில், மூண்டொஷவஹ்வெஸ
 †லோகத்திலே வஹ்வத பண்ணவேண்டுகையாலே
 கள்ளரை தண்டித்தால் ராஜாவினுடைய காருண்யத்
 திற்கு விருஹ்யமில்லாதாற் போலே, ஈஸ்வரனுக்கு சூஜகா
 திலாவநம் பண்ணின விஷயத்தில் தண்டிக்கை காரண
 னாவிரஹ்யமன்று. ஹ்வசுவிநாஸம் ஸாஸுவாரி
 தூணாய்மாகையாலே சூவாமஹம் என்னுமிடம்
 ஸுவஹம். ஸாவராயரான ஆத்மாக்கள் தாங்களே
 ‡பிரியும் சுவஹெஸ்யில்; 1“தெஷாஹ் வததயாஹ்நாஹ்”,
 1கீதை. 10. 10, 11. *இந்த லீலை பரதுக்கத்தைக் கழிக்கவே
 பரதாநமாகத் தோன்றுமிடத்தில் பசித்த கூனர்குறளற்கு.....
 விளையாடும் கட்டளையிலே க்ருபையோடே—க. *ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்
 யாதிகள்—க. *இருந்தத—க. †வ்யவஸ்தைதானே—க.
 ‡பிரியும்—க. 1“லேஜதாஹ் வீதிவஹ்வகஹ்” என்று அதிகம்—க.

1. தெஷாஜேவா நுகுவாயுடும் உதூழிகளிற்படியே ஈஸ்
வரன் பண்ணும் ஹிதபுவூதிகளில் சுவாவமும்
கண்டுகொள்வது. 5-1.

இப்படி சூனிகாடும்மான வவடவூவாரங்களும்
தனக்குலையாய், திவியவெதநாவெதநங்களும் தனக்கு
விலகுதியாய்க் கொண்டு ஹொமங்களாம்படி நிற்கிற
ஈஸ்வரனுக்கு ஒன்று மீனாவிலகுதி, ஒன்று ஹொம
விலகுதி என்கிற வூவவெஷூக்குக் காரணம் உண்டோ
என்னில், ஒருவனுக்கு இல்லாத வேஷத்தைக் கட்டி
அவனை எல்லாரும் வேறென்றாகப் *லாவிக்கும்படி
பண்ணுகை லீலையாக நாட்டிலும் ஹாதாபிஸாஷூங்களி
லும் பூவிகமாயகாலே, இங்கும் †பெவாபிவெஷ
த்தைப் வாரிமுஹித்து, அதற்கிடான வூவாராபி
களாலே ஈஸ்வரனுக்கு வரவூரொஹநாஸத்திற்
குறுப்பாய் நிற்குமவற்றை 'மீனாவிலகுதி' என்றும், ஷூ
லாவிசாகாரத்தாலே ரஸத்தைப் பிறப்பிக்கும்வற்றை
'ஹொமவிலகுதி' என்றும் விலஜிக்கைக்குக் குறையிலே.
ஆகையாலே வவவெதநருக்கும், உஷாவவெஷூயில்
இந்த †மீனாவகாரணகூடிசெ கழிந்து நிற்கையா
லே, ஹொமவிலகுதிசுவமே உள்ளது. ஈஸ்வரன் தான்
அவதரிக்கும்போது மீனாவகாரணமான பெவஉநு
ஷூபிவிலகுதிகளோடு தன்னை துயுறாக நடத்திக்

*லூகிக்கும்படி—உ. †பெவாபிவெஷூவிசெஷவாரிமுஹ
த்திலும் அதற்கிடான வ்யாபாராதிகளிலும் (ஹம்) ஈஸ்வரனுக்கு....
.....உறுப்பாய் நிற்கும். அவற்றை லீலாவிபூதி என்று விபஜிக்
கைக்குக் குறையிலே—சு. †லீலோபகாரணத்வம் கழிகிறது. தான்
அவதரிக்கும் போது—சு. 1கதை. 10. 11.

காட்டுகையாலே வுஞ்ஹவ்ஞ்ஹாஹாங்களொழிந்த
சுவதாரங்களை விலவம் என்கிறது. 55.

இப்படி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வீரோவகரணங்
களாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு வாயகஷ்ணாவங்களாய்
நின்ற ஸ்வரூபங்கள் தானே ஊகஜஸெயில் ஹொ
ங்களாயிருக்கும் என்கிற கூடும் கூடுமோ என்னில்,
இப்படிப்பட்டவர்களுடைய வாயகஷ்ணம் வாயமடியாகவும்
வாயுஷ்ணவியோஷ்ணிகளிலே பூதிநியதமான கூலாநு
கூலும் வுணுவிஸெஷ்ணமடியாகவும் வருகிறதாகை
யால், இவற்றுக்கு உபாயியான புண்யபாபம் கழிந்த
வலைப் பற்ற ஐவாயிசுமான வாயகஷ்ணம் கூலாநு
கூலும் கழிகையாலும், செஷிக்கு வீரோவகரண
மாய், ஸரீரதயா பூகாரமாய் நிற்கிறபடி ஸூகூஷா
கூதமாகையாலும், முக்தனைப் பற்ற இவற்றுக்கு ஷூத
பூவூமான சூதியிதாநுகூலும் உபவஹம். ஸவ
ஸூதியான *ஸர்வரன் தன்னுடைய வெவிசூடமடியாக
வஹஜ - சூமஹுகூசூயெயாலே ஒரு வஸ்துதன்
னையே பூதியொயிலெடித்தாலே வாயகமாகவும் கூலா
நுகூலமாகவும் புவகுத்துவைக்கிறான். இவ்வகுப்
படியாக தூஜெவாவாடிய விவாஹம் உண்டாகிறது. 56.

நாராயணஸஹத்தில் தாத்பர்யத்தைக் கணிசிக்கிற
14 “நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ
என்னை யன்றி யிலே” என்கிற வாக்யங்கள் †இரண்டி

14அ. 7. ஸுபதார்த்தங்கள் முக்த தசையில்—கூ.

ஸூகூஷாத்ருதமாகையாலே—கூ. *ஸர்வரனுடைய—கூ. [வ.
†இரண்டாலும்—கூ. †‘அநிசயிதாநுகூலமாகவும்’ என்று அதிகம்—

லும் நிகழையங்களுக்கு வனகரவமக கூட்டம் கொள்
 றுகை உசிதம். அதில் ¹“நின்னருள் என்பாலதே”
 என்றும், ²“நாரணனே” என்றும் ஜீவவாஸெடுத்திலே
 கூலிவலியுடைத்தான வாக்யத்தில் இருவருடையவும்
 ஸ்ராவணவெகூத்திலே தாத்தாய்ம் என்கை ஸ்வவந்
 விருகமாய், ஸ்வஹுபூரணவிருகமுமாய். அப்படி
 யே, ‘நான் உனக்கு ஸேஷலகுதனாயிருப்பன்; நீ
 எனக்கு ஸேஷலகுதனாய் இருப்பதி’ என்கையும்
 பூரணமதி அன்று. “வாடி வகருதெகூ ஸாஸ்திரா
 யுட்க வகூட” என்கிற ஸாஸ்திரமணவிஸேஷத்தைச்
 சொல்லுகை ஸ்ராவணவெகூதமான வாக்யத்தில்
 உபயோகமாய். ‘நான் ஸேஷமாவது ஸேஷியான
 நீ உண்டானால்; நீ ஸேஷியாவது ஸேஷலகுதனான
 நான் உண்டானால்’ என்று விவகூதமானால், இங்கு
 ‘நான்’ ‘நீ’ என்கிற சப்தங்களில் ஸேஷஸேஷ சுவஸா
 வகூத்தைக் காட்டுகைக்கு ஸகூ இல்லாமையாலும்;
 இப்படி யகூணென கொள்ளுகைக்கு ஒரு பூலகுத
 பூயோஜநம் இல்லாமையாலும் ஸாவகூத்தை இடு
 க்கி இந்நிகழையங்கள் கிடக்கின்றன என்கை உசித
 மன்று. ஜீவவாஸர்கள் அந்யோந்யம் ஸ்ராவணவஸ்து
 ஷெதூக்கள் என்கையும் பூரணவிருகமாகையால்,
 இவ்வஸுவகூதம் கூடாதபடி ||இருந்ததீ என்னில்,
 சூபூயலகுதனான நீ இல்லாதபோது உனக்கு பூ
 கீகூநஹுவிஸேஷணமான எனக்கு ஸத்தை இல்லா
 யாம். ரகூகனான உனக்கு ரகூணீயவிவகுதியாய்க்

¹‘நாராயணன்’ என்றும்—கூ. ²பூஹுபூரணவிருத்தமாய்—கூ.
³ஸேஷபூகனாய் இருப்பதென்கையும்—கூ ||இருந்தது—கூ.

கொண்டு நிரூபகவஹுவான நான் இல்லாதபோது,
 1. “ஜநாஷஸு யதஃ” உதூஷிகளிற்படியே விலகி
 யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி நிற்கிற உன்ஸத்தை
 இல்லையாம்’ என்று தாற்பர்யமானால், தான் சூனியாய்
 வதூக்னாபடியையும், தனக்கு ஆஸ்ரயமான ஈஸ்வர
 வஸ்து ப்ராணாயாமவதூக்மானபடியையும் சொல்
 லிக்கொண்டு, ஹ்நிஷ்வஹுவாக ப்ராணாவிஜன் மாரா
 யணஸவ்வாஷன் ஒருவனுமே என்கையிலே வாக்ய
 தாற்பர்யமாகையால், இவ்வநுஸநாமம் உசிதமு
 மாய் ஸாரதமூமாயிருக்கும். 2. “நின்னருள் என்பால
 தே” என்கையாலே 3. “மதிராமாவமம் தவஸு” என்கிற
 மதிஸவத்திலே விவக்ஷிதமான உவாயவிஸெஷமும்
 உவெயவிஸெஷமும் ஹிதம். 4. “நானுன்னையன்றி
 யிலேன் கண்டாய்” என்கையாலே ததூர்ஷவஜாவ
 மானபோது, சுயநஸவத்தாலே காட்டப்பட்ட சூயா
 ரஹவம் விவக்ஷிதம். 5. “நீ என்னையன்றியிலே” என்
 கிற இத்தாலே ஸஹுஸீஹிஸவஜாவத்தில் சுநூவடா
 யுமாய்க் கொண்டு ப்ராநவகதனா ஈஸ்வரனை
 விலகியிட்டு நிரூபிக்கிறபடி சொல்லிற்றாயிற்று. 57.

விலகியிட்டு ஈஸ்வரனை நிரூபித்தாலும், விலகி
 யில்லாதபோது ஈஸ்வரனுக்கு வத்தை இல்லே என்
 கை உசிதமோ? ஜூநாநதூஷிகளாலே இவன் ஸ்வரு
 பத்தை நிரூபிக்கத் தட்டென்னென்னில், யதூவக
 மாய், யதிபுமாயிருக்கிற *ஜூநாநதூஷித்தைச்
 சொல்லில், ஜீவவயுத்ததைக் காட்டில் பிரிந்த சூதூ

¹சாரீ. ஸூ. 1. 1. 2. ²4. ஆ. 7. ³பாத்மோத்தர.

*நூனாந்தயாத்ரத்தையிட்டு நிரூபித்தால்—ஈ.

காரம் விலியாது. ஷுதஸ்யவஹுன இவன் இவ்
விலகுத்யொமபுயுகநிரதிஸயாததன், வவபுர
வஜதாநாதஜ்ஜுரவன் என்றாற்போலே வேறுபாடு
சொல்லப் பார்க்கில், வவபுரவாஸமாஸ விலகுதி
யை முன்னிட்டல்லது ஈஸ்வரனுடைய வேறுபாடு
சொல்லவொண்ணாது. ஆனபின்பு வெஹுனங்கள்
சொல்லுகிற வசதுஜமபேககாரணசுவ. வவபுர
யபுரிக்ஷாடிகளாலே ப்ரக்யதிவாஸுஷாடிகளில் வேறு
பட்டு விலித்த ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் காரண
சுவாதிஸஜிதஜொஷநிராவாஸமாஸ ஜவாதிஷ்வரூபத்
என்று பின்பு தெளிகையே ப்ரதிவதூரொஹசுத
திற்கு உசிதம். இஜ்ஜமதூரணசுவத்திற்குள்ளே
வவபுரக்ஷக்சுவாடிகளும் கிடக்கையால், *இது ப்ரயஜம்
ப்ரதிவதூ பண்ணுகை சவஸூபெக்ஷிதமாகையால்,
இங்கும் நாரஸவத்திலே முற்பட காரணசுவாடிகள்
சொல்லப்படுகிறன. 58.

இப்படி ஈஸ்வரனுக்குவவஹுஸஸுஷிஷிதிஸம்
ஹார காரணசுவவபுரவபுரிக்ஷாடிகள் உண்டாடு
லும், ஜீவர்களுக்கு லோகத்திலே சுநெநூநூரக்ஷுரக்ஷ
கலாவமும், வாயுஸாஸகலாவமும், நியஜூநியாஜுலா
வாடிகளும் காணாநிற்க, 1“கதபுஷிஷிதநிஷு வா கஃ
ப்ரஹுவிஷுநா விநா” என்றும், 2“ஹகஃ ஸாஹூ
ந லிதீயொஹி ஸாஹூ” என்றும், 3“கஃ கெந ஹநு
தெ ஜஹுஃ கஃ கெந வரிஸக்ஷுதெ” என்றும் சொல்லு
கிற அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், லோகத்தாருடைய
ரக்ஷகசுவ. வாயகசுவ. நியஜூக்ஷாடிகள் ஸர்வேஸ்வரன்

1 2பர ஆஸ்வ. 27. 1. 3வி. பு. 1. 18. 31. *இதில்—வ.

இவர்களை ப்ரேரிக்க வருமவையாகையாலே அவனே ஸவடூகதடூ என்கையிலும் வேரெருத்தர்பக்கல் துவக்கறுக்கையிலும் †விரோதமில்லை. ஈஸ்வரனுடைய வாயகசுவத்திற்கு அடி க்ஷேத்ருஜூர் பண்ணுநிற ‡சுவவாரம்; ஸம்ஸாரத்திற்குள் சில்வானமான ரக்ஷ க்ஷத்திற்கு அடி அவ்வோ ஸுகூதங்கள்; ஸவடூ, விரொயிகளையும் கழிக்கைக்கடி ப்ரஸாடிதங்களாய் டீஸஹஜகூபொதூலகங்களான லகீப்ரவதிர-வவநா ஜங்கள். ஸூர-வதத்தில் வதூடிகளையும் மேல் மிதூ மிரதிரயகெஜபடங்களையும் நடத்துகைக்கு அடி மிருவாயிகஸளஹாடிம்.

59.

இப்படி லகீப்ரவதிகளால் பிறந்த ப்ரஸாடிமடியாக சுநிஷ்டநிவ்ருதியும், ஸஹஜஸளஹாடி-மடியாக மேலுள்ள சுதிரயங்களும் உண்டாவதாகில், மடித்தில் 1“க்ஷவதூ உஜீயயெவ டியயா” என்று தொடங்கி, ஈக்ரவெயாலே சுநிஷ்டநிவ்ருதியும் ப்ரஸாடித்தாலே மேலுள்ள விலிகளுமாகப் பிரிக்கைக்கு அடியென்னென்னில், உவாயத்தால் வந்த ப்ரஸாடித்திற்கும் ஸஹஜகாருணும் அடி என்று தோற்றுகைக்காகவும், இப்ப்ரஸாடிம் பிறவாதபோது ஸஹஜகாருணும் முழுகூக்களுக்கு *கிஞ்சிகரமாகாது என்று தோற்றுகைக்காகவும், இப்படிப் பிரித்தது, அங்ஙனன்

1சரண. கத். †விரோதமில்லை. (59) ஈஸ்வரனுடைய—க.

‡அபசாரம் ஸம்ஸாரத்திற்குள் சில்வாகிறன—க. டீஸஹஜகூபொதூலகங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளால் பிறந்த ப்ரஸாதமடியாக—க. டீஅதிசயங்களுமாகக் கடவதாகில்—க.

ஈக்ரூபையாலேமேலுள்ள வித்திகளுமாக—க. *கிஞ்சித்காரம்—க.

றிக்கே உபாயத்தால் பிறந்த சந்திப்பு நொக்காணெனவெய்யை சூரேவ என்றும், இப்படி மீட்டும் சாமித்தால், ஷ்லாவஷ்லமான ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை பூவாடும் என்றும் விவகரித்ததாகவுமாம். (60).

‘மலபுஜன்’ என்கையும், ¹‘சகலபூதா’ என்று சூழிகொடுங்களைக் காணுன் என்கையும் விருத்தமன்றோ என்றில், ஆஸ்ரிதருடைய உருவபூவரூபங்களையெல்லாம் நிர்ஸேஷமாகக் கூறிக்கையாலும், சொல்பூரூபிகளான குற்றங்களுக்கும் மலம் ²கொடா தொழிகையாலும்; மலபூவகுவெடா தூராவங்களுக்கு சகலகாராநூரூவ பூராயிதவிசேஷங்களாலேயாதல், பூரூதூநூரூவ சிஷா விசேஷங்களாலேயாதல், நீகண்ணழிவு செய்கையாலும்; ஆஸ்ரிதருடைய சவரரூபம் காணுன் என்று உவவரித்தத்தானே. இதுவே ³“யதொ ஷோஷ ஹக்ஷேஷிஹ வரடி நெவாகு மயவரி”, ⁴“செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” ஐதூஷிகளுக்கும் தாத்தப்ரியம். 61.

சுயநஸவம் காரணவஸுதூதியாலும் சுடூவஸுதூதியாலும் உவாயவரமாகவும் உவெயவரமாகவும் நிர்வஹிக்க ஸக்யமானாலும், உபாயம் முற்பட்டு, மலம் பிற்பட்டிருக்கவேண்டும்; இப்படியிருக்க, ஈஸ்வரன் தானே *உபாயமுமாய் மலமுமாய் இருக்கிறான் என்று சொல்லும்படி எங்ஙனே என்னில், சுகாரவெடித்தாலே ஒருவனுக்கே இரண்டும் வடிக்கும். ஹகூபூவதி

¹ ஸஹஸ்ரநாமம். ² வாத. ஸ்தவ. 20. ³ பெரி. தி. 4. 9. 2.

† பூரூபிகளான—கூ. ‡ கூடா தொழிகையாலும்—கூ. § கண்ணி

§ இப்பாதிக்குத் தாத்தப்ரியம்—கூ. * உபாயமாய்—கூ. [ழிவு—கூ.

களால் பிறந்த ஸ்ரீராமாதிசேஷ வஹகூத வஹஜகா
ரூணு விஸிஷ்டவெஷத்தாலே, வர்வேஸ்வரன் உபாய
மாய், வவடாகாரவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு சமூஹவிக்
கப்படுகிற சூகாரத்தாலே அவன் தானே ப்ராவணு
மாயிதே இருப்பது இவ்வந்தத்தில் விரோதமில்லை
என்னுமிடம் ¹“வ ஷெநெவ மஹபுரீ: மஹவி ஷெ
நெவ நாராயண:” என்று ஸூதிவரிசயமுடைய
உஹாகவிவாகுத்தாலேயும் ஃவிகம். 62.

இப்படி மஹமானவன் தானே மஹபுரீனாய்க்கொ
ண்டு உபாயமாய் நிற்கிறதிலே லக்ஷ்மிஷன் திறத்திலும்,
ஸ்ரவதூக்ஷிஷன் திறத்திலும் துஷுமாய் நிற்க, ப்ரபந்
நனைப்பற்ற விசேஷித்து உபாயம் என்கைக்கு அடி
யென்னென்னில், ப்ரபந்நராய் பக்தியோகம் அநுஷ்
டித்தால் மஹம் கொடுக்கக் கடவ ஈஸ்வரன் ஷுதசூ
ஸ்ரவதூக்ஷிஷனுக்கு, மேலொரு சுதஸூயில்லாதபடி
உபாயானா வுபாயநநிரவெக்ஷமாக மஹம் கொடுக்
கையாலே உபாயானா ஷுதத்திலே நிற்கிற இவனை
விசேஷித்து உபாயம் என்கிறது. 63.

லக்ஷிபோலே ப்ரபத்தியும் வொதிதமான உபாய
மாய் நின்றது; இது லவஸுஸ்ரவாதிவஹிதமாகை
யாலே லாக்ஷாசு மஹஹேதுவன்று என்னுமிடமும்,
வ்ராஜாசூம் என்னுமிடமும் லக்ஷாதிக்குக்கும் துஷு
மாயிருந்தது. இப்படியிருக்க ப்ரபத்தியை *உபாயம்
அன்று’ என்று விசேஷித்துச் சொல்லுகிறவர்களுக்குத்

1 சுநவடூராவவெ 3.20. ஃப்ரஸாதஸஹக்ருத-க். ஃப்ரஸித்தம்-வ.

*உபாயமென்றும், பக்தியை உபாயாந்தரம் என்றும்-க்.

தாத்தாய்மென்னென்னில், ஸாஷ்டிங்கள் பக்தியைப் போலே ப்ரபத்தியை உபாயமாக வியக்கச் செய்தே யும், இவ்வுபாயத்தினுடைய சுமூஷாநுமரீரத்தைப் பார்த்தால், ஸாஷ்டிவாஸ்யாநமாய் நீயே உபாயமாக வேண்டும் என்று அபேக்ஷிக்கிறபடியே ஸாஷ்டிகாரம் பண்ணிக்கொண்டு உவாயாநாஸூநத்திலே நிற்கிற ஈஸ்வரனுடைய நிரவெக்ஷாவாயகும் இவ்விஷேஷுக்கு வெஷ்டாகாரமாய் நிற்கையாலே விஷ்டாகாரங்களிற் காட்டில் இவ்வாசியைப்பற்றப் ப்ரபத்தியை விசேஷித்து †உபாயம் அன்று என்றார்களித்தனை. சுதிவாடானாங்களுக்குமெல்லாம் தாத்தாய் ‡ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலே பரக்கச்சொன்னோம்.§

சுமூகருஷ்ணலாவதெயாலே வஜ்ரவஜ்ரநாடிகளைப் போலே ஈஸ்வரன் முக்தனுக்குப் ப்ராவுனாவதெயம்¹ “ஸெவ்யம் வரவஸம் டுஷ்யம்” *என்றும், “ஸெவாஸூவ்யதிராஸூதா” என்றும் ஸாஷ்டிங்கள் சொல்லா நிற்க, “கைங்கர்யம் வுருஷாயுடம்” என்று சொல்லுகிறபடி எங்கனே யென்னில், சூத்ராலிநாநாநுமணமாக வுருஷாயுடவெவெஷ்ட காண்கையாலே, ஷுதஞ்ஞாலிநாநிக்கு கூடகூதமான வாரவஸும் டுஷ்யகாரணமாம். ஹவடியீநமாகத் தன் ஸ்வரூபத்தை ஸிக்ஷித்தவனுக்குப் வாரதஞ்ஞும்தானே ஸ்ரீகிஷ்ஷயமாம். “ஸெவாஸூவ்யதிரா” என்றதுவும் “தஸூக்தா வரிவஜ்யுபெசு” என்று நிஷேயாயுடமாகையாலே

¹மது. 4. 160. ²மது. 4. 6. †உபாயமென்றார்களித்தனை-க.

‡ஸ்ரீ ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலே-க. §‘அங்கனே கண்டுகொள்வது’ என்று அதிகம்-வ. *‘என்றும்’: இது இல்லை-க.

இங்கிருந்த நாள் ஹவசுவிஷயத்திலே விவவாழி
கள் உவிதங்களானாலும், முக்தனுக்கு ஹவசுநுலவ
மே வரவாருஷாபுமென்றும், ஹவசுகெஜயபு
மே வரவாருஷாபுமென்றும் சொல்லுகிற பாசர
ங்கள் இரண்டும் சேரும்படி எங்ஙனையென்னில்,
இவற்றில் ஒன்றைச் சொன்ன இடத்தில் இரண்டும்
விவசுதிதம். சுநுலவத்தைச் சொன்னபோது கெஜ
யபுயபுஞாநுலவம் என்றதாம். கைங்கர்யத்தைச்
சொன்னபோது சுநுலவமடியாக வந்த கைங்கர்யத்தை
ச்சொல்லிற்றாம். இவ்வர்த்தத்தை, ¹“சுநுலவஜநித
பூதிசாரித” உதாரிகளிலும், ²“வாபுஜம் பூதிவ
நா யெ தீவ்லகாஹ்வவ்விநி” கிஜரா 22 தெ நிதும்
லவனி நிருவடிவா” ³ உதாரிபூராணங்களிலும்
கண்டுகொள்வது. 67.

ஸ்ரீ விஷ்ணுமொகாழிகளிற் சென்றவர்களுக்கு,
³“கருகொடி ஸஹஸ்ரேஷு விஷ்ணுமொகே உஹ்யதெ ।
உதாரிகளிலே அங்கிருக்கும் காலவிசேஷங்களும்
மீண்டு ஸம்ஸாரமும் சொல்லா நிற்க, ⁴“பாபுபெதூ
தா களனெய வுநஜபுந விடிதெ” உதாரிகளா
லே ஹவசுபூராவியுடையவருக்கு வுநராவுதி
யில்லை என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்,
ஸுக்ரதவிஸேஷங்களாலே ஹவசுபூரிகளிற் போலே
ஸ்ரீவிஷ்ணுமொகாழிகளிலே சென்றவர்களிலே சிலருக்கு
மீட்சி கூடும்; விடிாவிஸேஷங்களாலே ⁵“யது மகவா

¹சரண. க. ²பரமஸம். ³ ⁴கீதை 8. 16. ⁵பார. சா. 196.11

†பகவத் கைங்கர்யங்களை பரமபுருஷார்த்தங்கள் என்றும்—க.

‡சொன்னவர்களுக்கு—க.

§ந சொவதி” என்னும்படியிருக்கிற வரஹதத்திலே சென்று, யாவவஹிதஹரஹவாவிலாவம் பிறந்து, வரிவஹுண்ட ஹவஹுண்டாவிணவர்கள் எல்லாருக்கும் வுநராவுதி இல்லை என்கிறது. 68.

இப்படியாகில் ஸுதிஹுதிஹிலே முத்தனுக்கு இந்த லோகஹ்களிலே ஸஞ்சாரம் சொல்லுகிறது கூடும்படி எங்ஙனையென்னில், இது வுநராவுதி இல்லை என்கிற வாக்யத்தோடு விரஹமன்று. இங்கு வுநராவுதி என்றது மீண்டும் ஸம்ஸரிக்கை; முத்தனுக்கு இந்த லோகஹ்களில் சொன்ன ஸஞ்சாரம் ஸர்வேஸ்வரன் வந்து அவதரிக்குமாப் போலே அவனுடைய ஸெவாவிஸெஷமான ஹஹதவிஹாரம் என்னுமிடம் ஸுதிகள் தன்னிலே வுஹம். 69.

ஈஸ்வரன் ஸவஹுநியஹாவாகையாலே முத்தனை ஹஸுரஹதஹுன் என்கையும், ¹“ஹுதஹுதஹு ஹுதஹு தெஹெவ ஸஹ ஜொதெ” ஹதூஹிகளிலே ஹஹதவிஹாரம் பண்ணுகிறான் என்கையும் விரஹமன்றோ என்னில், ஹதஹுனை முத்தனுக்கு ஈஸ்வரன் மேல்ஹருக்காலும் *ஹாவிவாதம் பண்ணுமையாலே முத்தனை ஹஹதவிஹாரன் என்கிறது. இது நித்யருக்கும் துஹும்; ஹஹஹிஹமே விஸெஷம். 70.

ஸவெஹாவாலிகளும் கழிந்த முத்தர் எல்லார்க்கும் ஹதும் ஹஹஹஹமாயிருக்க வேண்டாவோ? இப்படியிருக்க, ²“ஜொஹு ஹாஹொஹு ஹாஹஹு ஹுஹுயெ ந ஹஹத. ஹஹஹஹ ஹஹஹஹஹ ஹாஹு

¹ ஹஹதஹு 2. 36. §ந சொவதி—ஹ.

*ஹஹதவிவாதம்—வ.

ஜம் தவ ஸுபுத ||” உதூரிகளில் மோகத்திலே வாரொக்ய - ஸாஹ்ய - ஸாராஹ்யாஜி ஹேதம் சொல்லு கைக்கு அடியென்னென்னில், பரமபதத்திலே சென்ற வனுடைய ஸாயுஜ்யமே மோகம். ¹“ஹொகெஷு விஷ்ணுநிபுவஸணி கெவிசு ஸாஹ்யாஜி வ கெவிசுநெஷு | சுநெஷு து ராஹ்யம் ஸாஹ்யம் ஹஜனெ ஸாயுஜ்யமெஷு வ து ஹொகஷ உஷ்” என்கையாலே கெவறுவாரொக்யாஜிகளில் ஹொகஷஸுவம் † சூவஸ்தியாலே ஐளவவா ரிகம். பரமபதத்திலே ஸாயுஜ்யத்திலே வாரொக்யாஜி களுமெல்லாம் உண்டு; ஸ்ரீவிஷ்ணுஹொகாஜிகளிலே ஸு க்யுததாரதஷுங்களுக்கிடாக கெவறுவாரொக்யாஜிகள் பெறுவாருமுண்டாபிருக்கும். இவற்றில் உதூராதாரங் களிலே வசுவ - வசுவம் கூடிக் கிடக்கும். 71.

ஸாயுஜ்யமாவது ஸகீலவிக்கையன்றோ? ஆனால் உஷ்ஹெஸெயில் இவனுக்கு ஸெஷசுவமும் கெஷ்யமும் கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில், ஸகீலாவத்தில் ஸாயுஜ்யஸுவத்திற்கு ஸகீயில்லை, இதுவே சுயமான். ²“ஹொகஷுஷாஸதா” ³“சுநெஷு ஸாஹ்யம் ஸாஹ்யாஜி” உதூரிகளான சுநெஷு ஸாஹ்யங்களும் விரொயிக்குமாகையால், ஸஸுஸகீக்கும் ஸாஹ்யங் களுக்கும் பொருந்த, ஸாயுஜ்யமாவது ஸாஹ்யஹொகஷ மாகையாலே, உஷ்ஹெஸெயிலும் ஸெஷசுவாஜிகளுக்கு விரோதமில்லை. ஸாரிசுஸஹொகாஜி ஸாஹ்யமெஷுஷாந த்திலும், நின்ற நீருக்கும் ப்ரவேசித்த நீருக்கும் ஸாராஹ்யெஷுமில்லை. இவ்வயத்ததை தனித்தனி

¹பாகவதம். ²கீதை 14. 2. ³பார. சா. 312. 39.

† ஸாயுஜ்யம்-சு. ‡ சூவஸ்தியாலே-சு.

வைத்த நீர்களைக் கூட்டில் வரிசாணாதிசெகும் காண்
கையாலே தெளிவது. 72.

ஈஸ்வரன் சொஷியாய், முக்தன் சொஷலகுதனாயி
ருக்க, இருவருக்கும் ஹொமம் சுதஞ்ஞவஜமாகக் கூடு
மோ? லோகத்தில் ஸ்வாமிக்கும் ஹொமம் ஹொ
மம் சுதஞ்ஞதூமமாகக் காண்கின்றிலோமே என்னில்,
இங்கு * வலபுஜ்ஜரான சொஷசொஷிகரிருவருக்கும்
வலபுவிசிஷுஸூஜம் ஒன்றுமே ஹொமமானபடியா
லே, ஹொமஸாஜம் உவவனம். 73.

ஆனாலும் ஜஜ்ஜாவாரம் பண்ணுகிற ஈஸ்வர
னுக்குப் பார்த்திருக்கிற முக்தரைக் காட்டில் லீலாரஸம்
அதிகமாகவேண்டாவோ என்னில், இதுவும் மாகவ
விஷ்ணுடிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஈடனுக்கும் வாகாஜி
கனுக்கும் ரஸம் ஒத்திருக்கிறுற்போலே, இங்கும் †லீலா
ரஸம் வாகாவாரம் பண்ணுகிற ஈஸ்வரனுக்கும் காண்
கிற முக்தனுக்கும் ஒத்திருக்கக் குறையில்லை. 74.

மோக்ஷமாவது ஸம்ஸார காரணங்களெல்லாம்
வ்டுகையன்றோ? 'சுவிஷ்ணுநிவூத்யே மோக்ஷம்' என்
னுமிடம் ஸ்ரீஹிஷ்ணுடிகளிலும் சொல்லப்பட்டதில்லை
யோ? ஆனபின்பு சுநிஷ்ணுநிவூத்யே ஹிஷ்ணுநிவூத்யே என்று
மோக்ஷத்தில் பிரிக்கக் கூடுமோ என்னில், ஹோக்ஷஸவ
த்திற்கு வாகாநிவூத்யே பொருளானாலும், மற்றுமுள்ள
†விஜானிகள் சொல்லுகிற ‡மோக்ஷங்களின்படியன்றிக்

* ஸர்வஞ்ஞான—ஈ. † லீலாரஸம் பண்ணுகிற ஈஸ்வரனுக்கும் காண்
கிற முக்தனுக்கும் ரஸம் ஒத்திருக்கையாலே—ஈ. ‡ ஸித்தாந்தங்
கள்—ஈ. § மோக்ஷங்களன்றிக்கே—ஈ. மோக்ஷங்களில் போலன்
தக்கே—உ.

கே ஸ்ரீமாதநாயகமாவும் ஸ்ரீமாதவிஷ்ணுவாகையாலே,
இவ்வாசி தோற்றுகைக்காக வகுத்துச் சொல்லக் குறை
யில்லை. 75.

இவ்வாசியுண்டானாலும் ஸ்வாமிநாதர் ஸ்வாமான
வக்ஷத்தில் இரண்டும் சொல்லும்படி யென்னென்
னில், ஒன்று தன்னையே ஸ்ரீமாதவத்தாலும் ஸ்ரீமதியொ
யாலும் நிரூபித்து, இரண்டுபடி வடிவபெறும் பண்ணக்
கடவதாயிருக்கும். ஸ்வாமநாயகியை ஸ்ரீ
மதி ஸ்ரீமதியென்று பேரிட்டு, ஜீவனுடைய
ஜீவநவஸ்தாவ ஸ்ரீமதிநாயகமான வரிவகுணநாய
கவத்தை ஸ்ரீமதிநாயகியென்று பிரியச் சொல்லுகிற
தாகவுமாம். 76.

மோக்ஷதசையில் வருகிற ஜீவநவஸ்தாவம் முன்பில்
ஸ்வாமியாலே ஸ்வாமியிருக்க, இத்தை நிதும் என்
னும்படி எங்ஙனே யென்னில், ஸ்வாமநாயகியிலே ஸ்ரீ
மதி ஸ்வாமம் முன் பன்றிக்கே பின்பு ஸ்வாமமும் நடக்
கிறுற்போலே ஸ்ரீமதிநாயகவத்தாலே \$இவ்விகாஸம்
முழுக்க நடக்கக் குறையில்லை. இதற்கு அடி ஸ்வ
ரன் ஸ்ரீமதிநாயகியை ஸ்ரீமதியாகையாலே, இவ்விகாஸத்
தை மேல் ஒருக்காலும் அழிக்க நினைவதொழிகை.
இந்த நயாயம் நித்யஸ்வரிகள் திறத்திலும் ஒக்கும்.
அவர்கள் விஷயத்தில் ஸ்ரீமதிநாயகம் ஒருக்காலும் உயிரா
மையாலே, விகாஸம் ஸ்வாமியாயிருக்கும். வசந்திறத்
தில் ஸ்வாமநாயகியான ஸ்வாமநாயகவ்வொருவராலே
பிறந்த ஸ்ரீமதிநாயக ஸ்ரீமதிநாயக ஸ்ரீமதிநாயகமாவல்லது

நிலைநின்ற விகாஸம் கூடாமையாலே, முக்தனுடைய ஜாநவிகாஸம் சூழித்தாயிருக்கும். 77.

ஊனுக்கு 'கைங்கர்யம் நித்யம்' என்று சொல்லா நிற்க, கைங்கர்யத்திற்கு ஸரீராவெக்செயுமுண்டாயிருக்க, இம்ஊனுக்கு ஸரீராவெவ்வுயும் ஸரீராவெவ்வுயும் உண்டு என்று "ஆடிஸாஹவஹுயவியம் வாடிஸாயணோ஽தஃ" என்கிற ஸ-உத்ரத்தில் சொன்ன சுயம் கூடுமோ என்னில், ஸ்வாமிக்கு சுலீதம் செய்கை கைங்கர்யமாகையாலே, ராஜாவின் நினைவுக்கீடாக நடன் ஒருவேஷத்தைக் கட்டி வருகையும் அதை மாற்றி வருகையும் இரண்டும் வேவையானாற்போலே, ஈஸ்வரனுடைய சுலிபுராயத்திற்கீடாக ஊன் இரண்டு சுவவெவ்யையும் பற்றக் குறையில்லை. *இப்படியே "கிஜாஸம் தம் ஸெஷஸு ஷூரிகர்யெயு கமிஷுதா" †என்று அப்பிள்ளார் அருளிச்செய்தார். 78.

இப்படியாகில் தான் உகந்தபடி நடவாதே ஷூன் ஊன் உகந்ததே செய்து ஐதிரிகிற முக்தனுக்குக் கைங்கர்யம் றீரவிக்கக்கூடுகிறபடி யென்னென்னில், அவனுகந்தவற்றையே தானாகக்கை இவனுக்கு ஷூலாவமானபடியாலே, இவ்விடத்தில் இருவர் உகப்பும் ணகரவமாயிருக்கும். இவ்வயுத்தை மற்றும் இப்படிக்கொத்த ளகிகவெவிகவிஷயத்திலும் கண்டு கொள்வது. 79.

*அப்படியே—வ. †என்றும் பிள்ளான்—க. என்னும்படி ஆழ்வான்—வ. ஐதிரிக்கிற—வ. றீரவிக்குப்படி யெங்ஙனே—வ.

ஸ்வாமியுடைய ப்ரீதியே இவனுடைய கைங்கர்யத்திற்குப் ப்ரயோஜனம் என்கிற சுவாரணம் கூடுமோ? தனக்கு இத்தால் ஒரு ப்ரீதி உஷெஸெய் யன்றாகில் சேதனன் ப்ரவ்ருத்திக்குமோ என்னில், வதியை உகப்பித்து அதனாலே வதிவூதை உகக்குமாப் போலே, அவன் ப்ரீதியடியாகத் தன் ப்ரீதியும் வருகையாலே, சேதனன் ப்ரவ்ருத்திக்கக் குறையிலீலை. இப்படி இருக்கச் செய்தே சுவாரணம் பின்பு பிறந்த தன் ப்ரீதியும் ஸர்வஸ்வாமியுடைய ப்ரீதிக்கு *உறுப்பாய் நிற்கும் என்று தோற்றுகைக்காகவத்தனை. 80.

தக்வாவாய வுஷெஸெய் உஞ்ஞாயிநுவநிஷு ।
விரொயவரிஹாரஸு ஷிஷ்நா சூதிதி ஷரிடக்டு ॥

உதி விரொயவரிஹாரெ

உஞ்ஞாயிகாரம் ப்ரயுஷி ॥

*உகப்பாய்—கூ.

78-வது விஷயத்தின் முடிவிலிருக்கிற 'இப்படியே கிண்குரகவம் து ஸெஷஸு' இப்பாதி வாக்கியம், ஸ்ரீ தேசிகன் குமாரான கயிராச்சார் செய்தருளிய ஸம்ஸ்க்ருத விரோதபரிஹாரத்தில் 'கிண்குரகவம் து ஸெஷஸு ஷ்ரீகாரெயெடூகநிஷுதா என்று வாதிஹம்ஸாம்புவாஹர் (அப்புள்ளார்) அருளிச் செய்தார்' என்று 79-வது விஷயத்தின் முடிவில் இருக்கிறது.—

அய்யாகாரொ ஹிதீயஃ ॥

சுவாஸு து தஃ வுஃவாஹவாயபுலாநிதஃ ।
சுவஹீதநமரெ நிதூஹிதொஹவஹஸுஃ ॥

இப்படி வவபுலாராயமுஹமான உஹஹு
த்தில் வஃஷிவமான உவாயவெயங்களுடைய விஸ
ஹாநுவநாநாயமுமான ஹுராதத்தில் விசேஷித்து
வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறோம்.

உஹஹுரஹமுதமான வுருஷகாரவிஸேஷம்
அயத்திலே வுஷுமாதிறதாகில், நாராயணஸவ
த்திற் சொன்ன முணவஃவநங்களாலே வுருஷகா
ராவெடுஷு அறும்படியிருக்க, பிராட்டி புருஷகார
மாக வேண்டுவானென்னில், அவன் டணயராக
வும், இவள் புருஷகாரமாகவும், “யுவசுவாஹ து
மெஹி” “வாஹி வரஃ ப்ராயுயிதா ப்ரவெஹி
தஃ ஸ்ரிய” உதூஹிகளிற்படியே சுநாஹியான வுதஹு
வ்வெஹி நடக்கிறதாகையால், விருஷண முண
வஃவநங்களைபுடைய வுதஹுஹுரி இம்ஹவத்தாலே
கைக்கொள்ளுகிறான். 81.

புருஷகாரம் என்று புருஷன் செய்யும் தொழிலாயி
ருக்க, வடகுவெதநவிஸேஷத்தைப் புருஷகாரம் என்று
சொல்லுகிறபடியென்னென்னில், “ராஜகூலம்” என்று
ராஜாவஷ்டஹத்தைக் கவிகள் கூடச் சொல்லுமாப்
போலே, இதுவும் புருஷன் *ஒருவனைக் கிடும்போது

தனக்கு முன்னிலையாக்துகிற வெதநவிசெஷத்திலே
தொகொகிவாமெய்யாலே சொல்லப்படுகிறது. 82.

சுவ்யஸ்கிஜவிசெஷணத்திற்கு சுவயீபுயபுத்யம்
வேண்டா; வ்யஸ்கிஜம் என்று சொல்லில், 'ஒருவன்
புலவபுவிசிஷ்டனாகையாலே நம்முடையத்திற்குத் தத்
வம் ஒன்று' என்கிற நிஷ்கர்ஷம் சேராது; ஆகை
யாலே 'புநீமான்' என்கிற சப்தம் நிர்வஹிக்கும்படி
எங்ஙனையென்னில், சுவ்யஸ்கிஜமானாலும் விசெஷ
ணாஸ்த்தை நிஷ்கர்ஷித்து, சுவயீபுயம் பூயொயி
க்கை 'ஜூநவாநு' உதூழிகளிலே கண்டோம். எல்
லாம் துதவிசெஷணமாய் நிற்கையாலே வாகதகவம்
என்கிற நிஷ்கர்ஷத்திற்கும் விரோதமில்லை. ஒரு சப்தம்
தனக்கே சுவயீபுயபுத்யத்தாலே நிரவெக்ஷமாக
வும் வாவெக்ஷமாகவும் வாவாநாயிகரணம் ஜூநாழி
ஸவங்களிலே காண்கையாலே 1“கீதிபு: பூவபூக”
வ நாரீணா” உதூழிகளுக்கும் விரோதமில்லை. 83.

2“ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” என்றும்,
3“தவெவஸரணம் மஹ” என்றும், இப்புடைகளிலே
'ஏகனே மோகேஷாபாயம்' என்று சாவந்தாங்கள் சொல்
லாநிற்க, 'வலவதீகனாவன் ஸரணான்' என்று உய
த்தில் சொன்னால், உவாயவிக்ஷம் பூவஹியாதோ என்
னில், முணவிமுஹாழிகளைப் போலே வதீயும் இங்கு
4உவாயவிசெஷணமாய் நிற்கையாலே விசிஷ்டாவா

1கீதை. 10. 34. 21ஆ. 67. 3கீதை. 18. 62. 4ஸ்ரவகிஷ்டன்.
ஆகையாலே—க. 5ஒன்றென்னவுமாய்—வ. 6துதயபு
மாய்—க. 7உவாயவிசேஷமாய்—க.

யம் ஏகமாகையாலே, ‘லாஷூது ஒருவனுமே ராதி-
நிவத-சுன்’ என்னுமாப் போலே ‘ஸ்ரீமான் ஒருவனு-
மே ரக்ஷகன்’ என்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாத
போது ஸ்வரூபமொன்றையும் ஒழிந்த மூணாடிகள்
விசெஷணமாய் நிற்கையாலும், உபாயதிக்ஷம் பூவாஜி-
க்கும். மூணவிசூஹங்களினுடைய சுநெராநூவெ-
ஷையும் போலே, விசெஷணங்களில் வெதகாவெதக
வெஷையும் உபாயதிக்ஷாவஹமாகாது. இப்படியா-
னால் உதூரவணத்திற்போலே வ-ஒவ-பு-வணத்திலும்
ஸ்வரவமாகத்தோற்றுகிற வெஸரிஷ்டத்தை வாயிக்கை
லாஹவம். விசெஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியே
உள்ள *உபயொ-ப-விசெஷங்களை வஸ-மூ-ப-வமாக-
யமாஸாஸூம் கண்டுகொள்வது. ஷூதநூனுக்குத் தன்
விசெஷணத்தால் ஸாவெக்ஷதெ விசூஹாவெக்ஷ-
யைப்போலே ஸவ-பு-சூ-கி-வி-ரூ-மன்று. 84.

நஸ்வரன் உபாயமாய் நிற்க, அவனுடைய ஐவ-
ஜைவவிசூஹத்தில் வாக்ஷேமான திருவடிகளை உபா-
யம் என்கை சேருமோ? இப்படி சுமஸூலிக்குல்,
இது †டிஷிவியிபோலே யாகாதோ என்னில், இவ்வி-
டத்தில் நஸ்வரன் உபாயமாம்போது பூவதி ‡பண்ணு-
கிறவனுக்கு இத்தை விதூ-வ-ம-மாக்கவேண்டுகை
யாலே விசூஹவிசரிஷ்டனாகவல்லது பற்றப் போகாமை
யாலும், 1 “சுமதிக்ஷணீயம் ஹி வரண-ப-ஹணம்”

1 பாஷ்ய. முக்தகம். *உபாயத்வித்வமாகாது—க. *உபயோக-
விசேஷங்களையும்—க. †த்ருஷ்டி விதியிற்போலே—க. [லே—க.
‡பாபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு சித்தாலம்பநமாக வேண்டுகையா

என்கிறபடியே ஃகூவொதுலககவா திரயத்தாலும், ஸ்வாமிபக்கல் ஐவலகுதன் பரிமாறும் சூத்திற்கு உசிதமாயிருக்கையாலும், திருவடிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸுலாஸுயவிமுஹவிஸிஷ்டனான ஈஸ்வரனுடைய உவாயலாவத்தை சுமஸுஸிங்கிருன். 85.

மொவூசுவரணத்தை சுஜீமாகப் *பலவிடங்க ளிலும் வியியாநிற்க, 1:“உவாயெ முஹரக்ஷிதொ?” உதூழிகளிலே ஸுரணஸுவம் உவாயாமெடுகவா உகம்’ என்று நிஷ்கர்ஷிக்கை சேருமோ என்னில், மொவூவானவன் தன்னையே சுதூனாகிணுநனான சுயி காரி தன்னுடைய நிலபுரகூத்திற்கு உறுப்பாக லாநூயத்தாலே உவாயானூயாநத்திலே ந்வெஸி ப்பிக்கிற வாசி தோற்றுகைக்காக இங்கு 1:“உவாயா மெடுகவாஉக?” என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. 86.

‘பூவஷெ’ என்கிற இடத்தில் யாதா ‘மதூயுங் கள் ஸுயூயுங்கள்’ என்கிறபடியால், ஸுயிஸுவவா உமான சுயுவலாயத்தைச் சொல்லுமளவுக்கு †மேற்பட ஸாஜமான சூதூரக்ஷாலாஸஉபுணம் என்று ஒரு வூவாரத்தைச் சொல்லவற்றோ? ஆகையால் ஈஸ்வரன் உபாயம் என்று சாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்த விஸ்வாஸத்திற்கு †மேற்பட இவனுக்கு ஒரு கூது வும் உண்டோ என்னில், பூவதூதியை வியிக்கிற பல பூகரணங்களிலும் 2:யக ஸாரக்ஷுதயாஉவூதெ” என்கிறபடியே ஸாஜமான சூதூரக்ஷாலாஸஉபுணத் தையே பூவதூயாக பூவணுத்து வியிக்கையாலே

1 அஹிர். ஸம். 7. 29. 2 அஹிர். ஸம். 52. 36. † மேற்பட்ட-க. ஃகூவொதுலககவா திரயத்தாலும்—க. *பலவிடத்திலும்—க.

இவ்விடத்தில் ‡சுஜீயாக ஸநுஷெயம் ஹநூலம். இப்படிப்பட்ட ஸவபுணரூவஜ்ஞாநம் தானும் ஹா விஸாவஸிஷ்டமாய்க்கொண்டு சுயுவஸாயரூவமாயிருக்கையாலே, உவாயாயுவஸாயஸவத்தாலே சொல்லக் குறையில்லை. 'எனக்கு ஹாயில்லாதபடி நீ உவாயாஹாஸூநத்திலே நின்று ரகசிக்கவேண்டும்' என்றிறே இங்கு உவாயஸவத்திற்குத் தாத்பர்யம். 87.

இங்குற்ற வதஃபாநவபுஷெயத்தாலே லக்ஷிக்குப்போலே ப்ரபத்திக்கும் யாவசமறும் ஸநுவுத்தி தோற்றநிற்க, ஸவாரிகரமான இவ்வாவாயவிஸெஷம்ஸக்யஸகதஃவும் என்கை கூடுமோ என்னில், இங்கு யாவசமறும் ஸநுவுத்தியை விவக்ஷித்தால் ¹“ஸக்யபெவ” என்கிற புல வாக்யங்களோடு விரோதிக்கையாலும், காக - விவீஷண - ஓளவஃ - ஸுஃவாஹிபுஷத்திபுக்ரணங்களில் ஸ்ஷணகால ஸாயுமான ஸநுஷாநபுஷாநத்தினாலும், இவ்விடத்தில் வதஃபாநவபுஷெயம் ததஃநஹாஹாநங்களிற்போலே ஸநுஷாநகாலாவிபூயம். 88.

ஸவபுவிஸிஷ்டான ஸர்வேஸ்வரன் ஸுஹுக்குப் ப்ராவுனாயிருக்க, 'ஸீதாநு' என்று உதூவணத்தில் விசேஷிக்க வேண்டுமோ? இப்படி ஒரு விஸெஷணத்தாலே ப்ராவூஷெயிலே விசேஷிக்கில், மற்றுள்ள விஸெஷணங்களுடைய ப்ராவுஸுததைக் கழிக்கிற தாய்த் தோற்றதோ என்னில், §இங்கு ஸவபுவிஸிஷ்டன் ஸநுஹாவுனாயிருக்கச் செய்தே ஸவதூகனாய்க்

¹ரா. யு. 18. 33. ‡அங்கியான—க. §இசுதந்த—க.

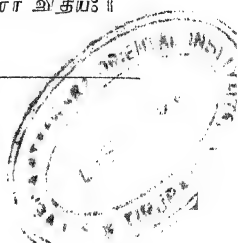
கொண்டு செவியாய் செஹ்யுபுதிவாவஸியாய்
நிற்கிற நிலை தோற்றுகைக்காக 'ஸ்ரீபாது' என்று விசே
ஷிக்கிறது. 89.

‘நெஸ்ஸுக்கு சுநிஷ்நிவ்யுதியிலே தாத்பர்யம்’
என்று இவ்வளவே சொல்லப் ப்ராஹ்மாயிருக்க, மறு
உயோகத்தில் வரும் ஸ்ரீபாதுபுது கதாபுது ஹோக்யு
கவரகவங்களுகைக் கையிலே விசேஷித்துத்
தாத்பர்யம் என்று சொல்லக்கூடுமோ? ஸர்வஸா
கூதாரம் பண்ணியிருக்கிற உக்யுக்கு இக்களைகள்
ஸாலாவிதங்களோ என்னில், இப்போது ஸாலாவித
மான இக்களைகள் உக்யுதத்தில் கழிந்து நிற்கிற நிலை
இப்போதே சுநுஸஸ்யம் என்று தாத்பர்யமாகையா
லே அதில் விரோதமில்லை. யயாவஸ்யிதமான மறுத்
தை சுநுஸஸ்யித்திறே உவாயாகாரியாவது. ஈசய
யாவஸ்தாக மறுத்தை சுநுஸஸ்யித்து உவாயாநுஷாநம்
பண்ணினால் வரஹோதாரனான ஸரணுன் ஆஸ்ரிதர்
சுயிபுத்ததெல்லாம் கொடுக்குமவனாகையாலே ஸா
கூதாசு ஹோக்யும் விரிவியாதபடியாம். ஆகையால் ஸவபு
லானிரஹிதமான வரஹோநுஷாநுத்தைத் தா
வேண்டும் என்று தாத்பர்யம். 90.

ஸரணாமதிஹேதவநிநு உக்யுததயா ஸுதே ।
உக்யு விஸேஷஹோதாராநா வரிஹாரொ நுபரிபுதஃ ॥

உதி விரொயவரிஹாரொ அயாயிகாரொ ஹிதீயஃ ॥

இக்களையுக்கையிலே—க. ஈசயயாவாக—வ.

வரஔஸாகாயிகாரஔ துதீயஔ ॥

சுகிணுநயுரீணவஔ ஔஜதஸாகவாமரஔ ।
சுதாதீயவரஔ ஸீலாநாஔீத ஔவஔுதஔ

ஔஔஔஔுத்திலும் ஔத்திலும் வரஔம் ஔஔஔவரி
ஔரஔங்கள் ஔஔஔரித்தோம்; இவை இரண்டிலும்
சுநுஸஸுயமான ஔவாயவிஸுஷத்திற்குவியாயசுமான
வரஔஸாகத்தில் *விசுஷித்துவரஔம் ஔஔஔவரிஔ
ரஔங்கள் ஔஔஔரிக்கீரஔம்:—

ஔவதீபண்ணுகிறவனுக்கு ஔவஔுஔவரிதூ
ஔத்தை †சுநுவஔிப்புதல் வியிப்புதல் ஔய்தால் இவன்
மேல் கைங்கர்ய ரூபமான ஔரு ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
ஔவ்யமற்று ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ திரியும்படியாகா
தோ ஔன்னில், சுஸஔஔஔஔஔஔஔஔ தூஔத்தை சுநு
வஔித்து,ஔவற்றின் வஔஔஔஔஔஔஔஔஔ ஔவதீயைவியித்
தால் ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
காகவேரஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
லே 1“ஔவஔுஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
2“விஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
வஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
மாய், ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
விரோதமில்லை. 91.

1ஔதை 18. 66. 2சாரீ. ஔஔ.3,4,32. *சுமஸ்லோகத்தில்வரஔம்-ஔ
†ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
‡கைங்கர்யஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ
மில்லை—ஔ.

இங்கு 'வஜ' என்று ப்ரவத்தியை உவாயமாக வியி
யாநிற்க, 'காமேகா ஸாணா' என்றும், ¹“ததெகொவா
யதாயாவா” என்றும், ²“கவெவொவாயவகுதொ ரெ”
என்றும் சொல்லுகை வடிக்குமோ என்னில், ப்ரயாந
மான விகொவாயம் வஹஜகாரணாஜிவியிஷ்டனாய்க்
கொண்டு ஸாஸீகாரம் பண்ணி நிற்கிறவன் ஒருவனு
மேயாகையாலும், அவனுடைய வஸீகரணாஸூமாக
வியிக்கப்படுகிற வுஜாதாமான ஸாஸூவாயத்தில்
ப்ராயாநவிவகை பண்ணுகை உசிதமல்லாமையா
லும் இப்படி வுவதெஸிக்க விரொயமில்லை. 92.

வரஜஸூகத்தில் வியிக்கப்படுகிற ப்ரவத்தியைப்ரஹ்
தமான ஹகியொமத்திற்கு விரொயிவாவநிவதூக
மாக ஹஷ்டாடிகளிலே நிர்வஹியா நிற்க, இதுதானே
நிரவெக்ஷமாக ஹமவசுப்ராவூயம் என்று நிர்வஹிக்
கை விகாணவிருஹமாகாதோ என்னில், ப்ரவத்திரகு
வொவாயம் வகஹமஹவாயநமாக வஹுஸாஸூவிக
மாகையாலே சுயிரகராநுமணமாக சுஜிரகவத்தா
லும் ஷுதஞ்ரகவத்தாலும் நிற்கும் நிலையை ஹஷ்டா
டிகளிலும் *மஷ்டாடிகளிலும் அருளிச் செய்கையாலே
சுஜமாக யோஜித்தவிடம் உவருக்ஷணமாகையால்,
'ப்ரவத்தி ஸாக்ஷாஸு ரொக்ஷஸாயநம்' என்று நிர்வஹித்
தால் விகாணவிரொயமில்லை. 93.

ப்ரவத்தியைவாவநிவூதிஸாயநமாக இவ்வாக்யம்
சொல்லா நின்றால் இது ப்ராயஸித விஸெஷமாமத்தனே
யன்றோ? ஹகியொமம்போலே ஹமவசுப்ராவூதிக்கு

¹பாதமுனி. ²அஹிர். ஸம். 37-31. *மஷ்டங்கள்—க.

ஸாக்ஷாஸுஸாபநமாம்படி யென்னென்னில், ஸவபுவா
வநிவ்ருத்தியொழிய லகீயொமத்திற்கும் ஸாபுமில்லா
மையாலும், இங்கும் அது சொல்லுகையாலும், ஸவபு
வாவநிவ்ருத்தியில் ஹவபநுலவம் ஸுதஃபுராவுமாகையா
லும், லகீயைப் போலே புவத்தியையும் ஹவஸுபுர
விக்கு ஸாக்ஷாஸு ஸாபநம் என்னக் குறையில்லை. 94.

‘ஸாக்ஷாவாபநிஷ்ணுக்கு உதாராவாஸுஷம் புரா
ஜாபிகவிஷயம்’ †என்று ஸுதிவ்ருத்திவிசுத்திங்களைக்
கொண்டு லாஷுஜிகளிலே ஸாயியாநிற்க, இங்கு
‘ஸவபுவாவெஸுரா ஸாக்ஷயிஷுஜி’ என்கிற இது
ஸஷுஜமற நிர்வஹிக்கும்படி யென்னென்னில், இவ்
விடத்திலும் ‘ஸவபுஸஷம் புராணவதுத்தாலே ஸுஜி
வகுவுபுருதிரிஷுவிஷயமானால் விரோதமில்லை; ஸுஜி
வகுவுத்தையும் க்ருஜீகரீத்தாலும், ஈஸ்வரன் அவ்
வோ ப்ரபந்தருடைய ஜீஷ - கரிந - ப்ருக்யதநுநுவு
மாக, ¹“புராயஸிதிரியம் ஸாஃது யசு வுநஃ ஸரா
ணம் ப்ருஜேசு” உதாஜிகளிற்படியே யஸாயிகாரம் புரா
யஸிதூத்திலே மூட்டியாதல், ராஜவாதுாவராயத்திற்
போலே ஸுதிவிஸுஷங்களில் சொல்லுகிற ந்யாயத்
தாலே ஸுவுக்களான அநிஷ்டங்களாலேயாதல், ஸுஜி
வகுவுபுராவுதாராவத்திற்கும் செலவு செய்கையாற்றே,
அவற்றையும் பற்ற ‘ஸாக்ஷயிஷுஜி’ ‡என்கையிலும் வி
ரோதமில்லை. ²“திருமறுமார்வ” என்கிறபாட்டில், ²“அரு
வினைப் பயனதுய்யார்” என்றதுவும் வகுவுபுராவுத்தி

¹ல.த. 17. 92. ²திருமாலை, 40. †என்கிற-ஈ ‡என்கையாலும்-ஈ

லும். உதராவங்களில் *பூரூழிகத்திலும் வுலிவகு
வொடூதராவத்தில் பூரூழிதூழிவத்தாலே வுல
நிவூதிசூழும் பூரூணாநுமணமாகச் சொன்ன கட
டனயிலே கண்டு கொள்வது. 95.

இப்படி வவடூவாவவத்திற்கு வுலூவயில்
லாதபடி கொள்ளில், பூரூவகூடும் நிஸ்ஸேஷமா
கக் கழிந்து ப்ரபந்நரெல்லாரும் அந்த க்ஷணத்திலே
முக்தராக வேண்டாவோ என்னில், இங்கு “ஊ ஸூவஃ”
என்கிற வாகூஸூவூடத்தாலே ஸோகவிஷயமானவை
யெல்லாம் கழிகையிலே †தாத்பர்யமாகையாலே, தீவ்
லாவெமம் இல்லாதார்க்கு †“பூரூஸூவூதூவூகூ
தூவூவூ வூவூவூயூயூ” உதூழிகளிற்படியே
‡பூரூஸூஸூரூரூழிகள் நிற்கக் குறையில்லை. 96.

இப்படி ப்ரபந்நனுக்கு பூரூஸூகூடும் கழியா
தாகில், உபாஸகனுக்குப் போலே §இவனுக்கும் பூ
ரூஸூகூடூவவூதத்திலே மோக்ஷமாகவேண்டாவோ
என்னில், §இதற்கும் “ஊ ஸூவஃ” என்கிற இத்தாலே
பரிஹாரம்; எங்ஙனெயென்னில், இவனுக்கு மலூ
வாவூழிகளில் ஈவெமவூவவத்தாலே பூரூஸூத்தில்
ஜநூனூரூழிஹூதூவான அம்சம் கழியும்; இஸ்ஸூரூ

1 *ப்ரமாதிகத்தாலும் ஸோநிற்கும் புத்திபூர்வோத்தராகத்
தில் ப்ரமாணுதகுணமாக ப்ராயச்சித்தாதி முகத்தாலே-ஈ. †தாத்
பர்யம். ஆகையாலே-ஈ. ‡ப்ரூப்தசூரூதிகளுக்கிடாகக் குறை
யில்லை-ஈ. சூரூதிகள் கிடக்க-வ. §இவருக்கும்-ஈ.
§இங்கு ஊ ஸூவஃ என்கிறத்தாலே பரிஹாரம். இவனுக்கு கர்ப்ப
வானூதிகளில்-ஈ. ஈவெமவூதூயூதூதாலே-வ.

ரம் தன்னிலும், இவனுடைய உலகுத்தளவுக்கீடாக
||காலவடுவெவையும் வடிக்கும். 97.

இப்படி பூவதிவரீகூதனான ஈஸ்வரன் அநிஷ்ட
மெல்லாம் கழிக்கிறானாகில், பூரணஸ்ரீரத்தில்
ஃவஹைதுவான வாவாஸம் கழியவேண்டாவோ
என்னில், இவன் அவ்வம்சத்தையும் பற்ற உயித்யாய
ப்ரபத்தி பண்ணுமையாலும், அவ்வளவில் இவன்
ஸம்ஸாரபொஷம் மறவாமைக்காகவும், ஸிக்ஷாயு
மாகவும், பூரணஸ்தத்தில் வாவாஸமையுமான க்ஷேத்ர
களை ஹிதவரனான ஈஸ்வரன் அநுபவிப்பிக்கிருன்.
1“ஹரிடிபுஃவாநி ஹக்ஷெஸ்ய ஹிதவஸுஜா கரொதி
ஹி । ஸஸூக்ஷாராநிக்ஷாணி ஸுபுத்ராய யயா
விதா ||” ஐதூரிகளுக்கும் இஸ்ரீரத்தில் பூரண
வாவமையுமான ஃவங்களிலே தாத்தப்யம். 98.

இப்படியானாலும் *இஸ்ரீரநாவநியான
க்ஷேத்ரமெல்லாம் ஸமிக்கவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி
பண்ணினவனுக்கு முக்தருக்குப்போலே ஸவடக்ஷே
நிவ்ருத்தி உண்டாகவேண்டாவோ என்னில், †இங்ஙன்
ப்ரபத்திபண்ணுகை கூடாது: சரீரம் இருக்கவேண்
டும் என்று நினைக்கிறபோதே ஸரீரநாவநிஸுவ
ஃவங்களுக்கு ஹேதுவான ஊனும் உறக்கமும்
ஸதுஜயாடிகளும் ஊடங்களாகையாலே, 2“ஃவஃ
ஸீதெந தொயஸு துஷா ஹக்ஷஸு வக்ஷயா । கியதெ
ஸுவகதபுக்ஸு தகிதொஹு வெதரெ” ஐதூரிக
களிற்படியே க்ஷுக்ஷிவாவாடிகளையொழிய இஸ்

1 2கி. பு. 1. 17. 64. ||காலவ்யவஸ்தை—க.

*இச்சரீரநுபந்தியுமான—க. †இங்குவன்—க.

ஸுவங்கள் வடிவமையாலே, சரீரத்தோடே இருக்க இசைந்த காலம் ஸவஹுஃவநிவ்ருத்தியைக் கணிசிக்கக் கூடாது. விசேஷித்து வ்யாபுரிக்கெழுங்களைப் பற்ற கூட-கத-ஸாபந-வெழுமற ப்ரபத்திபண்ணி னால், அவை சமிக்கக் காணுநின்றோம். 99.

ப்ரபந்தனைப் பற்ற 'சா ஸுஹி' என்று சொன்னால், இவன் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்ற ஸோகிக்கில் தன் நிவெஷுக்கு விருஹமாகாதோ? வ்யாவவவிஷாடிகளான மஹாயோகிகளும் கூட ஓரளவிலே ஸோகிக்கக் காணு நிற்க, சரீரத்தோடிருப்பானொருவனுக்கு ஸர்வஸோகங் களையும் விட்டிருக்கை ஹ்ருதமன்றோ என்னில், இவ்விடத்தில் ஸுஜாதாஸகாஜாஜாநாமிருக்கிற தனக்கு உவாயானாங்களில் ஸநஹுதெயாலே பிறந்த ஸோ கத்தையும் கோலின ஹதத்தையும் பற்ற கத-ஸுஸெ ஷம் உண்டோ என்று இப்புடைகளில் உள்ள ஸோ கங்களையும் கழிக்கிறதாகையாலே, ஹகிகஸோகங்க ளுக்கும் ஹவஹுஹவவிஷாடிகளால் வரும் ஸோ கங்களுக்கும் ஸ்வதிநிவெஷுயோடுவிரோதமில்லை. 100.

ஐதி ஹீதொ துஸோகெ விஸெஷாஹவஸெஹுஹா ।
ஸஜாதஸவரிஹாராணா ஹரணிஹுஹாஹுதா ॥

ஐதி விரொயவரிஹாரெ
வரஹோகரயிகரஹ துதீயி ॥

திருமந்த்ரமும் த்வயமும் மந்த்ரங்களானபடியாலே சஷ்டக்ஷணமாக உபதேசிக்கவேண்டுகையாலே இவற்றை ரஹஸ்யங்கள் என்னப் பூராவும்; 1“ஸ்ராவயேசு உதாரொ வணடூநு க்ருகூ வ்ராஹணஜெதஃ” என்று திரளிலே கேட்பிக்கலான இதிறாவஸ்த்திலே *ஏற்பட்டுக் கிடக்கிற வரஜஸோகத்தைக் கூட்டி ‘ரஹஸ்யுதய’ என்று உபதேசிக்கைக்கு அடியென்னென்னில், திருமந்த்ரமும் த்வயமும் ஸஷ்ட-சஷ்டங்கள் இரண்டாலும் ரஹஸ்யங்களாயிருக்கும்; சரமஸ்லோகம் ஸஷ்டம் ப்ரகாசமாய்ச் சொல்லலானாலும், அதிரஹஸ்யமான சஷ்டவிஸேஷஜுவத்தாலே ரஹஸ்யமாயிருக்கும். ஆகையால் இவை மூன்றும் முமுகுக்ஷுக்களுக்குப் பூயாமொவஜீவங்களான ரஹஸ்யங்களாகையால், ‘ரஹஸ்யுதய’ என்று ஆதரிக்கப்படுகிறது. 101.

இப்படி இவை மூன்றும் சூரணீயங்களாக வேண்டுமோ? சரமஸ்லோகத்தில் உவாயவிஸேஷத்தை விளங்கக் கண்டு, த்வயத்தைக் கொண்டு அநுஷ்டித்து க்ருதக்ருதஞாய விடலாயிருக்க, முமுகுக்ஷுவாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிற சுயிகாரிக்கு திருமந்த்ரத்தாலே ப்ரயோஜநமென்னென்னில், இவ்வதிகாரிக்கு சுநநூஹு-ஸேஷக்ஷ - வாரதனூ ஸாழிகள் தெளியவேண்டுகையால் அதற்காக யயாயிகாரம் வெவிகதானூகக் கட்டளையிலே திருஜ்ஞாநாநுஸுவகாமம் உவஜீவமாசையால், திருமந்த்ரம் சவஸூவெக்சிதம். 102.

இப்படியாகில் திருமந்தரம் தன்னாலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஸாஷோக்மாயிருக்கையால், த்வயத் தால் அபேகையென்னென்னில், திருமந்தரத்தால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸகூமேயாகிலும், விஸுஷாநுஸ ஸாநம் ஸகூமன்று; ஆகையால் வுரூஷகாரநிதூ யொழுகிறையும், விஸிஷ்டமான விஜொவாயத்தையும். விஸிஷ்டமான ப்ராவுத்தையும், ப்ராவுனான ஈஸ்வரன் தானேப்ராவுகனாய் நிற்கிற நிலையையும், ஸவரிகர மான வரீகரண விஸேஷத்தையும், தெளிய ப்ரகா சிப்பிக்கிற த்வயம் ஷூரக்ஷாலாஸைபுண டுஸெயில் சுநுஷாநஸளகயுத்தால் சுவஸூவாபெயம். 103.

இப்படியானாலும் திருமந்தரத்தாலே ஸெஷகவா ரதஞ்ஞாநிகளை சுநுஸநித்து, மற்றும் சுவெக்ஷிதங் களையும் த்வயத்தாலே தெளிந்து, வுரூஷகாரவுர ஷாரவகுவுகவிஸிஷ்டபுவதி பண்ணி, நிலுர னாய் வேறென்றால் அபேகையற்று, 2“அமலுடாநு வஸாநெந ஸஹ ஸநெஷவ வக்ஷா” என்கிறபடி இது வே காலகேபமாயிருக்கிற அதிகாரிக்கு சரமஸ்ஸோ கத்தாலே அபேகையென்னென்னில், சுசுஹநாய் ஷூரக்ஷாலாஸைபுணம் பண்ணுகிறவனுடைய சுயி காரவிஸேஷமும், இவ்வதிகாரிக்கு மூரகுவாயஸூந த்திலே மவகுவாயம் நிற்கிற *நிலையும், அதினுடைய நெநாவெக்ஷுமும் சுணையுடைமையும், ஸரணுஸளம லுமும், ஸரணுஸஜ்ஜுதூதத்தாலே ஸவடாநிஷ்டநிவ்ர தீயானமையும், இவ்வுபாயம் ப்ராஸஸ்தத்தையும் கழிக்க வற்றானபடியும், இவனுக்குக் கோலின மறுத்தைப்

1 சரணு. கத். *நிலையையும்—க.

பற்றத் தான் நிலாநாயு நிரதிரயவீதியோடே இருக்கலான நிலையும், எல்லாம் சரமஸ்லோகத்தில் விஸிஷமாக சுமாவஸிக்கலாமாகையாலே, வலவடணா நுஷாநத்திற்கு முன்பே வலவடணவியாயகமான இச்சரமஸ்லோகம் சவஸூநாவஸெயம். 104.

இப்படியாகில், *ஜிதம் தெ, ஸ்ரோகமயம் முதலான வற்றையுமெல்லாம் ரஹஸ்யங்களாகச் சேர்த்து சுமாவஸிக்கத் தட்டென்னென்னில், விஷ்ணுவெகெஷ உள்ளபோது அவையும் உபஜீவ்யங்களாகிலும், அவற்றிலுள்ளவையெல்லாம் இவற்றில் உண்டாகையாலும், ப்ரதிவத்திஸளகயபூதிஸயத்தாலும், இவை மூன்றையும் ப்ரயாநங்களாக பூர்வர்கள் சுமாவஸித்தார்கள். ஆகையால் இவை மூன்றும் சுயநூதவிஷய ஸவரஸரியில் ஸாரதமம் என்னும் சுயபூத்தை ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் ஸாரநிஷஷபூயிகாரத்திலே வலவிபூத்தோம். 105.

ஒரு முழுக்ஷுவுக்கு இப்படி ரஹஸ்யதர்யஸிகை வேண்டுமாகில் 1“விஜயஜீ ஜமஸவகுதிம் வரஸுஷ ஸ்ரோகுவிணம் । நிரூவாவதயா உகிம் மதாநூ மொ வகநூகா” உதூஜிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எட்டும் இரண்டும் அறியாத இடைச்சிகள் மோக்ஷம் பெற்ற படி எங்ஙனெயென்னில், அவர்களும் பூர்வஜன்மங்களிலே அபேக்ஷிதஸிகை பண்ணி, ஒரு உவாய விஸெஷத்திலே துவக்குண்டு, ப்ராரஸுக்ஷவிஸெஷங்களாலே சில ஜன்மங்களுண்டாய், சுஜிஸாரீரத்தில்

1 வி. பு. 5. *ஜிதந்தையில் ச்லோகத்வயம்—க.

† ஸாரதமங்களாக பூர்வஹஸ்யதர்யஸாரத்திலே—க.

ஒருசிகை இல்லையெயாகிலும், வஞ்சுவாஸநாடிகள் உபகரித்து ஹவக்ஸூவணமுண்டாய் வரவாஸ ஷாயம் பெறுகிறார்களாகையாலே ஏதேனுமொரு ஜன்மத்திலே சுவெக்ஷிதாஹஸு ஜூதத்தாலே எல்லாரும் ஈடேறுவார்கள் என்னுமிடம் விகம். 106.

இப்படி சிலஜநாணாஸாஸாராடிகள் உபகரிக்க அறு கூலஸ்வபாவராய்ப்பிறந்து முக்தராகப் ப்ராஜானாலும் ஜநாணங்களிலும் ப்ரதிசூயனாய், சனிஜநுத்திலும் தான் படுமளவும் எதிரம்புகோத்து நின்ற சிஸு வானுக்கு 'ப்ரதிலவவராகுஷுஷு வாயுஜுஷொ ஷுஷு' என்கிறபடியே மோகும் கொடுத்தபடியென் னென்னில், அடியிலே ப்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே லாஸவாவஷம் பெற்று இரண்டு க்ஷேத்ரஜூர் ஹவ வதாவவாஸவிஸேஷத்தாலே மூன்று ஜன்மம் ப்ரதிகூல ராய்ப் பிறந்து, அவ்வவவாஸ வாவவாஸத்திலே பழைய வஷம் பெற்று சூரேண ஷூராய் நின்றா கள் என்று வுராணவிகமாகையாலே இப்படிப்பட்ட விஷயங்களிலும் முன்புற்றை சுயாதூஸிக்ஷேயடி யாக மோகும் என்னுமிடம் விகம். 107.

இப்படி *ரஹஸுத்ரயவிஷயமாக வரும் சங்கை களுக்குப்பரிஹாரங்கள் உதாஹரித்தாலும், லாயாவாடா லிகாணங்களாலே மயங்கின உஷுஷாடிகளுடைய உதிகாஷுத்தாலே வரும் சங்கைகளுக்கு எல்லையுண்டோ? அவை எல்லாம் பரிஹரித்து ஒருவனுக்கு விஸுஷுஜூ நம் தேடக் கடைப்படுமோ என்னில், உஷுபுசாரத்தாலே

¹ஸ்தோ. ர. 63. †முக்தராக ப்ராப்தமானால்-க். முக்தராக ப்ராப்தம். ஜம்மாந்தாங்களில்-வ. *ரஹஸ்யவிஷயமாக-க்.

புயாநாஸம் தெளிந்தால், இஃ ழிக்காலே மற்று
முள்ள சங்கைகளுக்கெல்லாம் பரிஹாரங்கள் பல
ஸாஸ்திரங்களிலும் ஸ்ரீலாஷ்டாஸிகளிலும் ட்வாஷ்டராய்,
16. “திருந்தக் கண்டு எனக்கொன்று உரையாய்” என்
னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய ஜிவராரோடே சீலத்
துத் ||தெளியக் கண்டு கொள்ளலாம். 108.

புயாநமல்லாத அம்சத்தில் தெளிவு இல்லாத
போதும் புயாநாஸம் தெளிகையாலே மறுவிலி
உண்டாம். 109.

அலர்ந்தவம்புயத்திருந்து தேனருந்து யின்னகல்
அல்குலாரசைந்தடைந்த நடைகொளாததனமெனோ
நலம்தவிர்த்ததாலதென்கொல் நாவின்வீறிழந்ததால்
நாவணங்குநாதர்த்தந்த நாவின் *வீறிழந்ததென்
சலம்தவிர்த்துவாதுசெய்து சாடிமுண்டமிண்டரைச்
சருவிலாரெனக்கனைத் துரைத்த ||வேதிராசர்தம்
வலம்தரும்கைநாயனார் வளைக்கிசைந்த கீர்த்தியால்
‡வாரிவாலதாமதென்று மாசில்வாழிவாழியே. 33.

ஸ்ரீஉஷ்டநாயகெந வஹதா
ஸெஷாஸிவாஜாஸ வதாஸ
ஸெஷாஸிவிஷ்டாஸவஜ் கிஷ்டாஸா.
ஸஹாயதகடமுனியா ।

16. 1. 8. †பாப்தஜ்ஞாநராய்—வ || தெளிய—க
*வீறிழந்ததென்—வ. || எதிராசர்தம்—வ. ‡வாரிபாலதாம்—க.

சுயூரொவி ததததுகிகுறெஹெ
 ரயூததுவாதுநா
 ரஜாநா வரிஹாரவகதிரியம்
 லிஜாதுதொ லரிபுதா ||

வொதும் நிநிததுவதுகி
 உவா வொஹம் வஜஹம் ஜமக
 கிம் நரிஹநகவிஹநாவெ
 வுஹெ வுஹம் தவுஹம் ।
 ரிஷாரிஷிதவஹம்
 ருதிவயெ யெஹம் வயம் யெ வ ந்
 தததொஹவஹபுணகஹிஹம்
 வொஹவஹெஹம் கிம் வஹெஹம் ||

சுடையன் திறலவர் கள்பெரு
 ஞானக் கடலதனை
 இடையமி ழாதுகடக்கினும்
 ஈதள வென்றறியார்
 விடையுட னேழன் றடர்த்தவன்
 மெய்யருள் பெற்றநல்லோர்
 அடைய அறிந்துரைக்க
 அடியோமுமறிந்தனமே.

34.

ஐதி நி ம உ ந ர யி க ர ன் : வ து ய டு : ||

இந்தப் பாசுரம் முந்தின இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் முன்னால்
 33-வது பாசுரத்திற்குப் பிறகு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது—க.

ஐதி கவிதாசிக்ஷுமஹிஷு ஸவதுதந்ருஷ்டதந்ருஷு
ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாயஸு வெஷாநாநாயஸு க்ருதிஷு
வ்ரொயவரிஹாஸு ஸவகுணபு ॥

ஸ்ரீ: ||

ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் 28-வது ரஹஸ்யமான
ஔநிவாஹநஹொமம்.

*வ்ரூவிவ்ரூவாதி ஹக்ஷூ விரக்ஷ.

தொஷாய வெஜிபெஸகவி: |

†ஔஜிதஔகௌவிஹொகந.

ஔநிவாஹநஹொகவிஸகுக்ஷிஜாடி ||

பாவளரும் தமிழ்மறையின் பயனே கொண்ட
பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தில்
காவலனும் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற
காரணனைக் கருத்துறநாம் கண்ட பின்பு
கோவலனும் கோமாளும் ஆன வந்நாள்
குரவைபுணர் கோவியர்தம் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பெடைபோல் சேர்ந்து [மே.35.
தீவ்னையோர் தனிமையெல்லாம் தீர்ந்தோம் நா

காரணவிசேஷம் இன்னது என்று அறுதியிட
அரிதாயிருப்பதொரு ஹவசுக்கடாக்ஷத்தாலே சுயத்
வஸுமான வரதக்ஷ. வரஜஹித. வரஜஹொஷாயடி
விவெகத்தை உடையராய், சுநாடிகாஹபுவுத் தங்களான

*புணதிம் வெகபெஸஹு வடியொவிடிஜயீஜஹி. யஔக
யொ யதீந்ரூக்ஷிஹஹொநாம் ரஹாயநம் || என்று
அதிகமாக ஒருசுலோகம்—வ. [ஜாடி || —க.

†ஔகௌவிஹொகநஔஜிதஔநிவாஹநஹொகவிஸகுக்ஷி

இந்தப் பாசரம் 37வதாகவும், அது 35வதாகவும் மாறியிருக்
கிறது—வ. †கருத்துற நான்—க.

க்ஷுஞ்ஞவாருஷாயபுராநாபிகளையும், க்ஷுஞ்ஞவாருஷ
 ஷ்ஞாநாபிகளையும், க்ஷுஞ்ஞவாருஷாயபுரவ்யுத்திகளையும்
 தப்பின தம்முடைய காரணதூயமும் இப்போது
 ஞானமான வனகவிஷயத்திலே சநநூபுரயொஜநாநு
 கூருவ்யுத்தியை யுடைத்தானபடியைக்கண்டு வனனாஷ
 யுகாரான திருப்பாணமுவார் பின்பு பரமபதத்திலே
 பெறும் பேற்றை இங்கே பெரியபெருமாள் திருவடி
 களிலேபெற்று, இப்பேற்றை அடிதொடங்கி, 'அமலன்
 ஆதி பிரான்' முதலான பத்துப் பாட்டாலே சநநூவ
 வரீவாஹமாக அருளிச் செய்கிறார்.

இப்புவஸும் சுதிவிஷ்ணும், சுதிவஜ்ஜாவும்,
 *சுயிகுதாயிகாரகும், ஞாநுஹகும், ஞாநவ
 ஷ்ஞாயபுசும், ஸாநயாபிகளாகும், தவிரஹகெஸும்,
 ஞாதவெஷணம், வரொவபெஸும், வரஜதநிரவாநம்
 என்றற்போலே மற்றுள்ள சுயுதாபுவஸங்களில்
 உள்ளவையொன்றுமின்றிக்கே த்ஞாநவவநாநா
 மாயிருக்கிறது முதற்பாட்டான 'அமலனாதி பிரான்'
 தொடங்கி, 'கொண்டல்வண்ணனை' என்கிற தலைக்
 கட்டும் பாட்டளவும்.

இதில் முதற்பட்ட மூன்றுபாட்டுக்கு முதலான
 துக்ஷாங்கள் மூலமாகிய ஒற்றை எழுத்தின் முதல்
 நடுவிறுதியானவை. இதில் முதற்பாட்டு திருமந்தரத்

துக்ஷாருளாலே—க. *சுயிகுதாயிகாரகும்—க.

தவிரஹகெஸுவஹகும், ஞாதவெஷணவாஷணா
 நிகும், வரொவபெஸாநுவகும், வரஜதநிரவாநா
 தகும் என்றற்போலே—வ. தபகவதபவ—வ. துக்ஷாம்—க
 தலைக்கட்டு—க.

திலும் த்வயத்திலும் முழுகுவுக்கு சுவஸூரநு
வஸஸயங்களான சுய—ங்களை வஸ்சிப்பிக்கிறது. ¶

அமலனாதி பிரான்

அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்

விரையார்பொழில் வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என்கண்ணின்
உள்ளன வொக்கின்றதே.

1.

¶ 'இந்த ரஹஸ்யத்திற்குமுலப் பந்தம்' என்று அதிகம்—கூ.

அமலன்—ஸகல தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டானவனாய்
(அதாவது பிறருடைய ஸம்ஸாரமாகிற தோஷத்தைப் போக்கி
மோகஷத்தை அளிப்பவனாய்), ஆதி—ஸ்ர்வ ஜகத்காரணனாய்,
பிரான்—ஸ்ர்வோபகாரகனாய், அடியார்க்கு—அவஹுடைய தாஸந்
களுக்கு, என்னை, ஆட்படுத்த—தாஸனும்படி செய்த, விமலன்—
ஒருவித குற்றமற்றவனாய், விண்ணவர் கோன்—நித்யஸூரிக
ளுக்கெல்லாம் அதிபதியாய், விரை ஆர் பொழில் வேங்கடவன்—
வாஸனை நிறைந்த சோலைகளையுடைய திருமலையிலே நிற்கிறவனாய்,
நிமலன்—(அணுகவொட்டாமை என்னும்) தோஷமற்றவனாய்,
நின்மலன்—(தன் அடியார்களின் தோஷத்தைக் காணாதல் என்
னும்) குற்றமற்றவனாய், நீதிவானவன்—(ஸ்வாமி, தாஸன் என்
கிற) முறைதப்பாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
வனாய், நீள்மதிள்—உயர்ந்த மதிள்களையுடைய, அரங்கத்து
அம்மான்—பூரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வ ஸ்வாமி
யானவனுடைய, திருக்கமலபாதம்—அழகிய செந்தாமரை
போன்ற திருவடிகள், வந்து—(காணுகவே) வந்து, என் கண்ணின்
உள்ளன ஒக்கின்றவே—என்னுடைய கண்ணுக்கு உள்ளே இருப்
பதுபோல் இருக்கின்றன.

(அமலன்) என்றது உவபுதிவடன் என்றபடி; இத்தால் லோக்ஷபுரீகவும் சொல்லிற்றாயிற்று. இது ப்ரயாநமான ரக்ஷக்ஷமாகையாலே பிரியப் பேசப்படுகிறது. (ஆதி). §“ஊஷ கதடா நகியதெ” ஊதூழிகளிற் படியே லவடஜமபெககாரணலகுதன். இத்தால் ‘காரணமே *ஸாணடும்’ என்கிறபடியே முழுகுவுக்கு சரணமாகப் பற்றப்படுமவன் என்று ஹிதம்: இக்காரணகுவும் லோக்ஷபுரீகவும் ஹதூவாஜாங்கள் போலேலவடயொகஸாணடனுக்குவிஸெஷலஹங்கள். (பிரான்)— †“காஸாணா காவல வுஸாஷெ” ஊதூழிகளிற் படியே † லவெடாவகாஸான். இங்கு ஆத்மாக் களுடைய § லதூலாவநம் முதலாக, வாரிவகுண்டுகெஜயபுரூடாநவயடூமாந. ப்ரதூவகாஸாநிநிரவெக்ஷனுலவனுடைய சுநாகபாகுதூங்களுல் லாம் லாஜாநெஷ சொல்லப்படுகிறது. இதெல்லாம் ப்ரயஜாக்ஷாஸாடமான ரக்ஷணலெடிம்; இவை தம் மளவில் பர்யவலித்தபடியிலே இம்முன்று பதத்திற்கும் தாத்தர்யம். இது மேல் பாகாங்களிலும் காணலாம்.

(அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த) என்கிற இடத்தில் ‘அடியார்’ என்கிற இத்தாலே தூதீயாக்ஷாத்திலே சொன்ன ஜீவலடும், ஜீவர்களுக்கு ஈஸ்வரனைக் காட்டில் வேறுபாடும், அந்யோந்யம் பிரிவும் காட்டப்படுகிறது. ‘அடியார்’ என்றால் லாஸலாயாஸாணமாக ஹதூயிடில் சொன்ன தாடியடூவான்களையெல்லாம்

§ஊஷ கதடா கியதெ.வ. *ஸாணம்-க. †காஸாணாவ காவல-வ. ‡ஸர்வோபகாணம்-க. §லதூலாவநம்-க.

காட்டிற்றேயாகிலும், இங்கு ‘அடியார்’ என்கிறது
 1:யொ ஹெமம் வுரூஷம் வெடி ஷெவா சவி ந தா விஷம்?
 என்னும்படி சுவரிஷெஷுஜாஹா தூரான செஷசுஷுஜா ந
 ரஸிகரை. இப்படி ‘அடியார்க்கு’ என்று விசெஷொவா
 டாமம் பண்ணுகையாலே ஃஷுஜாஷுநத்தின்
 படியே நிருவாயிகசெஷிகள் வேறு இல்லாதபடியும்
 கூடொவாயிகசெஷிகளோடு தமக்குத் துவக்கற்றபடி
 யும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஸர்வசேஷியாகையாலே ஸர்
 வத்தையும் யசெஷுமாக விநியொமிக்கப் பூரூஷனார்,
 நிரஜூஸஷுதனூனாகையாலே ஸர்வத்தையும் யசெஷு
 மாக விநியொமிக்க ஸகூனமான ஸர்வேஸ்வரன் சம
 நூ பூயொஜநரான ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வமும் சேஷ
 மாகக் கடவது என்கிற விநியொமவிசெஷத்தாலே
 ஸர்வருக்கும் லாமவதசெஷசுஷம் நிதூஷிகமானால்,
 சமநூபூயொஜநரான சூத்ரிதர்க்கு லாமவதசெஷ
 சுஷம் ஈஸ்வரன்தன்னையும் *லாமவதரையுமொழிந்த
 அந்யரைப்பற்ற †செஷசுஷமில்லாதபடி வருகிறதாய்,
 இதின் ஹமான கைங்கர்யமும் இப்படி வருகிறதாகை
 யாலே ‘என்னை அடியார்க்கே ஆட்படுத்தினான்’ ‡என்
 கிற சவயாஸணம் இங்கே வீவக்ஷிதம். 1:“மற்றுமோர்
 தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்” என்றிறே
 இவர்களுடைய பாகரம். (என்னை ஆட்படுத்த) 2:“யெ
 யிநி யகிஜ்ஜரா?” என்னும்படி ஹி யகிஜ்ஜராய்வைத்து
 அதற்குமேலே 3:“ஸஸ்வரொஹம் என்று இருக்கக்கடவ

1 தி. மொ. 8. 10. 3. 2 கீதை. 16. 14. *பாகவதரை யொ
 ழிந்த—க. †என்ற—க. ‡சேஷத்வப்ராஸங்கமில்லாதபடி வருகிறதா
 யிற்று—வ.

என்னை ¹“சுதொஹவி தெ டாஹ” என்னப் பண்ணின உபகாரத்திற் காட்டிலும் ²“உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை” என்னப் பண்ணின இதற்கு மேலொரு உபகாரமுண்டோ என்று இப்பரமோபகாரத்தையும் பிரியப் பேசுகிறார். இது ஸ்வஸின் தாது யபூயமும்.

கீழ்ச் சொன்ன சூதபூசுவாழிகளிலே ³“எருத்துக் கொடியுடையான்” முதலான சூதாணங்களுக்குப் போலே ஸஜூநாடிஷாங்கள் இவனுக்கு உண்டாகில், இவன் முன்பு சொன்ன ஸாக்ஷாஸ ஹாக்ஷபுரமம் பண்ணவல்லனோ என்ன, (விமலன்)— நிதூநிஷேபாஷன். இத்தால் ஸஜூஷவிருக்ஷணன் என்றதாயிற்று. இவ்வளவு ஸூரிகளுக்கும் இல்லையோ என்ன, (விண்ணவர் கோன்). வராயீஸ்வரியொத்தையுடையான ஸூரிகளைக் காட்டில் வேறுபட்டவன்; இத்தாலே ஸூரிலேவ்யமான வராவமும் தோன்றுகிறது. இப்படி எட்டாநிலத்திலே இருக்குமிருப்பு இங்குள்ளார்க்கு நிலமன்றே என்ன, (விரையார்பொழில் வேங்கடவன்). பரிமளம் வடிவு கொண்டாற் போலே இருக்கிற திருச்சோலைகளையுடைய திருமலையிலே ⁴“கண்ணவான்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்கிறபடியே எல்லாருக்கும் ஆஸ்ரயிக்கவும் அநுபவிக்கவுமாய்படி ⁵“இருள்தருமாஞாலத்துள் குன்றத்திட்ட விளக்காய் நிற்கிறவன். அந்தமில் பேரின்பத்துள்ளாருடைய

¹மந்த்ராஜபதம். ²தி. மொ. 8. 10. 3. ³பெரி. தி. 5. 3. 6.

⁴1 8. 3. ⁵10.6.1. சூர்த்ருத்வாதிகளாலே—வ நிற்கிறவன்—ஈ.

சூறொடித்தைக் காட்டில் ¹“எம்பெருமான் பொன் மலை மேல் ஏதேனுமாவேனே” என்னும்படி பிறந்த ஸாவாங்களுடைய சூறொடிச் சுதிரிதமாயிருக்கும். இப்படி ஸவடூஸ-லலனாலும், ²“அவ்வண்ணத்த வர் நிலைமை கண்டும் தோழி அவரை நாம் தேவரெ ன்று அஞ்சினோமே” என்னும்படி நிற்குமோவென்ன, (நிமலன்). *வூ ஹரூஜாஜிகளும் அஞ்சி அருளப்பாடு முன்கை அணுகவேண்டும்படியான ஐஸ்வர்யத்திலே †குறும்பறுத்த நம்பிக்குக் கூசாதே நிரணாவம்ஸூஷம் பண்ணலாம்படி தன் ஈஸ்வரச்சுணையாகிற சூறையண விருராயிரொஷத்தை மறைத்து, ³“சுவடூசவராய் நா

¹பெரு. தி. 4.10. ²தி. நெடு. 21. ³புரீசங்க. ஸ்த. 2.

*பாஹ்மநுக்ராதிகள் அஞ்சி—கூ †குறும்பற்றநம்பி—கூ.

†குறும்பறுத்தநம்பி—முக்குறும்புகளையும் (குலம், தொழில், ஐஸ்வர் யம் என்றவற்றால் வரும் கர்வங்களை) நீக்கின பெரியார். குபவர் வகுப்பில் பிறந்தவரான ஒரு பக்தர் குறும்பறுத்த நம்பி எனப்படு வர். இவர் மண்ணிலே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருமேனி ஏற்படுத்தி, அவருக்கடிமை செய்துகொண்டு வந்தார். தினமும் தன் தொழிலான மண் பாண்டங்கள் செய்வது முடியுமளவில், கையிலே ஒட்டிய மண்ணைக் கழுவி, ஒரு புஷ்பமாகச் செய்து, அப்பெரு மான் திருமுடியில் அதைப் பாம்பத்தியுடன் சாத்திவருவார். அக் காலத்தில் ஒரு ராஜபுத்திரன் ஸ்வர்ண புஷ்பங்களால் மாலைசெய்து திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சாத்துவித்தான். அவன் முக் குறும்புள்ளவனாகையால், அது திருமுடியில் தங்கவில்லை. ஆவேச முகத்தாலே ‘குறும்பறுத்த நம்பி இறம்பூ நமக்கு உண்டு’ என்று நிய மனமாயிற்று. இப்படி குறும்பறுத்த நம்பி என்பவர் தம் ஜாதிக்ரு த்த நிகர்ஷத்தைப் பாராதே திருமுடிக்குப் பூ இட்டார் என்கிற சரித்திரம் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டது. (காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பவைகளையும் முக்குறும்பு என்பர்.)

சுவிதாதவிதி¹” என்கிறபடியே சூழிதவாரதஞ்ஞத்
தை ட்வெளியிட்டுநிற்குமவன். இப்படி வளவலுவுளவீ
யுங்கள் உண்டானாலும், சூழிதவொவுத்தைக் காணு
மாகில் அணுகக் கூசார்களோ என்னில், (நின்மலன்)-
1“சுவிஜூதா” என்றும், 2“என்னடியார் அது செய்
யார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆஸ்ரிதருடைய
வொவுவுடையுடையமாகிற ஸாணுவொவுமில்லாதவன்.
வவவுஜூனாயிருக்கச் செய்தே சூழிதவொவுத்தைக்
காணன் என்றது, டிகாணுமதுவும் இவர்களுடைய
தொவுத்தைக் கழிக்கக் குறுப்பாம் என்றபடி.

‘விமலன்’ என்று தொடங்கி இவ்வஞ்சுபதங்களாலே
நாராயணஸுவத்தில் உவாயகூபூராவகூங்களுக்கு
உவாயகூமான உவயவிஜகூமும் உவயவிவகுதிநிவடூ
ஹகூமும் சொல்லிற்றாயிற்று; மேல் இவன் ஹூரூவ
பூரூவகெஜூயூரூவமான நீதிமலே நிரதான
நித்யஸூரிகளுக்கு ஸேவ்யனாமப்போலே நமக்கும்
ஸேவ்யனாம் என்று உதூயிடில் ஐகருத்தாலே கெஜூ
யூ பூதிவாஸகூத்தை சுமாவகூக்கிரூர் (நீதி
வானவன்). இங்கு ‘வான்’ என்கிற சப்தம் ஸூரி
ஸஹிதமான பரமபதத்தைச்சொல்லுகிறது. ‘நீதியை
நடத்துவீக்கும் வானிலே வதிட்குமவன்’ என்னவு
மாம். 3“தெவ வனுயதெ ஹோகாநு ஶாயாயொமெந
கௌவ” என்கிறபடியே கலக்குவாரும், 4“சுவஜாமணி
ஜா உஜா” என்கிறபடியே கலங்குவாரும்மில்லாத தேச

¹ஸஹஸ்ரராம. ²பெரி.தி. 49.2. ³பா. உத். 67. 15.

⁴கீதை. 9. 11. ட்வெளியிடாநிற்குமவன்—வ.

டிகாணுமென்றதுவும்—க. நீதியிலே—க. ஐகருத்தான-வ.

மாகையாலே ¹“ஊவுஸெய்யயெமெந ஜூதீநாஃ உ
சுரொஜுஹம்” என்றும், ²“வரஸெய்யஸம்ஜெஜூஜூ
கீஜெநூ உயுவஸ்தெ” என்றும் இங்கு பிறக்கும்
ஂஸெஸிதவூத்தின் மாருட்டமில்லாத பரமபதத்
திலே நித்யவாஸம் *பண்ணுகிறவன் என்றதாயிற்று.

இப்படி ஸர்வஸேவ்யனான †ஸர்வஸேஷி ³“விபீ
டணற்கு வேருக நல்லான்” என்கிறபடியே தமக்கு
இப்போது விசேஷித்து அநுபவிக்கலானபடியைப்
பேசுகிறார்: (நீள்மதிராங்கத்தம்மான்): ‘சயொஜெஜூ’
என்றும், ‘சவராஜிதெ’ என்றும் சொல்லுகிற கலங்
காப் பெருநகரத்தின்படியை கொடியணி நெடுமதிள்
களாலே ஸுராக்ஷிதமான ‡ஸூலவிஸேஷத்திலே காட்டி
அயர்வறுமமார்களுக்கும் அதிபதியான தன்படியை
⁴“செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாரான்”
சூகாரவிஸேஷத்தாலே அறிவித்துக்கொண்டு, ஸெஷிசு
த்தின் எல்லையிலே தான் நின்றாற்போலே §ஸெஷிசு
த்தின் எல்லையிலே என்னை நிறுத்தின ஷூதசூ
ஷூதி. ‘அரங்கத்து அம்மான்’— நீர்மைக்கும் மேன்
மைக்கும் எல்லையானவன்.

இவனுடைய உவாயகூபராவுகங்களில் உறப்
புண்டான திருவடிகளை அநுபவிக்கிறார்: (திருக்கமல
பாதம்). வாவநகூலொழுகங்களாலே ஸுலாஸ்யங்
களான திருவடிகள்; திருவுக்கு லீலாகமலம் போலே

¹ 2வி. பு. 1 17. 23. ²தி. மொ. 6 10. 4. ³நா. தி. 11. 3.

*பண்ணுகிறவன் என்றதாயிற்று—வ. † ஸர்வஸேஷித்வேந
செல்வ விபீடணற்கு—வ. ‘விபீடணற்கு நல்லான்’ என்று பிரபந்த
பாடம். ‡ஸ்தல விசேஷத்தாலே அயர்வறுமமார்களுக்கு அதிபதி
யானபடியை—சு. §சேஷித்வநிலையிலே நிறுத்தின—சு.

இருக்கிற பாதம் என்னவுமாம். (வந்து)- ‘வந்து’
 என்கிற இத்தாலே ஓடின தம்மைத் தொடர்ந்தபடியும்
 சுயதூஷங்களானபடியும் தோன்றுகிறது. இத்திரு
 வடிகளில் வைத்த கண் வாங்க வொண்ணாதபடியான
 ஹொழுகாதியுத்தை ஒரு உதூஷெனையாலே அருளிச்
 செய்கிறார் (என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றவே).
 தேவாதிகளில் தலைவரான ஸ்ரீஹாடிகளுடையவும்,
 ஸமகாடிகளான யோதிகளுடையவும் ஐவ்வுகூஷஸ்
 ஸுக்களுக்கும்கூட தூரமாயிருக்கக்கடவவை உமஷு
 உதூஷன என்னுடைய உமஷுக்ஷஸ்ஸுக்களுக்கும்
 சுதூஷஸமாயிராநின்றன என்று ஆஸ்சரயப்படுகிறார்.
 ‘நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்’ என்று
 த்வயத்தில் வடுவெடூதூ நாராயணஸ்வாஸுத்தைத்
 யும் வரணஸ்வாஸுத்தையும் சுமஸுநித்தபடி.

இப்பாட்டால், ஹெஷுஷுஷுமும், *ஜகத்காரண
 சுவமும், ஸரணுஷமும், மற்றும் ஸவடூஷகாரொவ
 காரகுவமும், க்ரவாவிஸெஷவதூமும், ஹாதனூமும்,
 அவற்றில் ஸாரதமமான உபகாரவிஸெஷமும், நிதூ
 நிஷெடூஷுவமும், நிதூஸுநிநிவடூஹகுவமும்,
 நிதூவிதூஹவகுவமும், ஸவடூஸுமலகுவமும், ஸள
 ஸீலூமும், வாதூமும், கெஷுயெடூஷெஸூகுவமும்,
 †கெஷுயெடூஸாநவிஸெஷவகுவமும், ஸவடூஹாடிக்
 மும், திருவடிகளினுடைய வாவகுவமும், ஹொழுக

§ என்கிற இடத்திலே ஓடிவந்தெம்மைத் தொடர்ந்த—க.

*ஜகத்காரணத்வமும் மற்றும் ஸர்வபாகாரோபகாரகத்வமும், அவற்
 றின் ஸாரதமமான உபகார விசேஷத்தையும்—க.

†கைங்கர்யஸ்தான விசேஷமும்—உ, விசேஷத்வமும்—க.

மும், அவற்றைத் தான் சுமாயாவமாக ஃசுமநுஷுஷி
களாகக் கொண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றபடியையும்
ஃமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரியஃவதியினுடைய ஃவர
காஷாபூவங்களை மூணபுகஷுங்களை சும
வஸித்தார்.

அவற்றில் ஸ்வாரநிவதஃகஸ்காஷெயாவது-
கனையற்ற கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கை; *காரணக
காஷெயாவது— காரணானுங்களுள்ளாம் தான்
இட்ட வழக்காய், தனக்காதல், தன்னுடைய ஃசும
ஸக்ஷாடிகளுக்காதல், ஒரு காரணவஃவமெயன்றிக்
கே இருக்கை; ஸரணஃகாஷெயாவது—தன்னை
ரக்ஷகனாகப் பற்றினார்க்குத் தன்னை யொழிய மற்றொரு
வரை ரக்ஷகராகப் பற்ற வேண்டாதபடி இருக்கை.
†உபகாரசுக்ஷகாஷெயாவது— ஒரு க்ஷுஷுஷுஜத்
தை அவலம்பித்து, உலயவிலகுதிவிசிஷ்டனான தன்னை
சுமவாஸுனாகக் கொடுத்தும், அதற்குமேல் கொடுக்க
லாவது இல்லாமையாலே நிதஃஸீனியாயிருக்கை;
கூவாகாஷெயாவது— ஸத்ருவினுடைய ஸ்வஸி
களும்கூட த்யாஜ்யம் ‡என்ற பரிவார் முன்னே ‘ஸத்ரு
தானும் இசையில் ஸ்வீகரிப்பேன்’ என்று எதிர்பேசும்
படியான இரக்கத்தையுடையனாய், §அவர்கள் தாங்
களும் இவனைக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை;
ஹாதஃகாஷெயாவது- தன்னையும் பிறரையும் தான்

‡அநம்பத்ருஷ்டியாக? ஃமுன்னிட்டு ஸ்ரிய:பதியினுடைய—க.

ஃவராகாஷாபூவமூணபுகஷுங்களை—க.

*காரணகாஷ்டையாவது—க. †உபகாரசுக்ஷகாஷ்டையாவது—க.

‡என்றும் பரிவார்—க. §அவர்தாங்களுள்—க.

நினைத்த நிலைகளிலே நிறுத்தும்போது விலக்கவல்லா
 ரன்றிக்கே யிருக்கை; நிஷேஷகூலெஷ்யாவது—
 ஷேஷகூலங்களான வரையுங்களுண்டு உண்டான
 ஸம்ஸர்க்கத்தாலும், பிறர்க்கு ஸஜ்ஜாமஹேவஹேதுக்க
 ளானவற்றைத் தான் அநுஷ்டித்தாலும், தனக்கு
 ஸஜ்ஜாமஹேவங்கள் வாராதிருக்கை; ஷ்ரீஸகூலெஷ
 யாவது- விவகுதிதான்களையெல்லாம் தனக்கு விவகுதி
 யாக உடையனாயிருக்கை; ஸளயஸூகூலெஷ்யாவது—
 அகல நினைப்பார்க்கும் அகலவொண்ணாதபடி அணுக
 நிற்கை; ஸளயஸூகூலெஷ்யாவது- தன் பக்கக்ஷர
 சூத்திரை ஸங்கிப்பார்க்கும் வெளியிடுவார்க்கும் தானே
 மறுமாற்றம் சொல்லி, மேலும் தன்னைத் தாழவிட்டுப்
 பரிமாறுகை; வாஸஸூகூலெஷ்யாவது— ஸகூல
 யிருப்பாரும் ஆசிரிதவிஷயத்தில் ஆயிரங்கோடி குற்றம்
 காட்டிலும் ஸகூலம் பிறப்பிக்க வொண்ணாதிருக்கை;
 ஷ்ரீஸகூலெஷ்யாவது— தன் விசேஷணமாக
 வல்லது மற்றொரு ஷ்ரீஸகூலெஷ்யாவது— தன்
 வகஷ்வாதிசூகூலெஷ்யாவது- *ஸர்வஸமனான தான்
 ஆசிரிதஸங்கல்பத்தோடே விரோதித்த தன் ஸாமா
 ந்ய ஸங்கல்பத்தை ஸவஸகூலமாக்கி, ஸநிதாஸும
 மான சூவிஷுவத்தைப் பண்ணுகை; ஷ்ரீஸகூ
 லெஷ்யாவது— தன் ஸ்வரூபத்தை அநுபவித்தால்
 தன் விசேஷணமாக ஸர்வத்தையும் அநுபவிக்கும்து
 அதின் திவ்யையோடு ஒத்திருக்கை; ஸயதஸூகூல

ஃஅந்தரங்காயிருப்பாற்கு ஆசிரிதவிஷயத்தில் ஆயிரங்கோடி குற்
 றம் காணிலும் அநாதாம்-க். *ஸர்வவர்ண ஸமனான—க்.

காஷெயாவது—*ஹொமாயுமான் காரணபுராண
மும் வேண்டாதபடி தென்றலும் பரிமளமும் வந்தாற்
போலே வந்து விலக்கவொண்ணாதபடி சுமாவலுனா
யிருக்கை. இவையெல்லாம் இப்பதங்களில் அடைவே
ஆழ்வார் அநுபவித்தபடியை சுமாவலிப்பது. 1.

இவன் திருவடிகளில் சிவப்புக்கு நிகரான திருப்
பீதாம்பரம் தன் சிந்தைக்கு விஷயமாகிறதென்கிறார்:

உவந்தவுள்ளத்தனாய்

உலகமளந்தண்டமுற

†நிவந்த நீன்முடியன்

அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்

கவர்ந்தவெங்கணைக் காருத்தன்

கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான் அரைச்

சிவந்த ஆடையின் மேல்

சென்றதாம் என் சிந்தனையே

2.

*ஹொமாயுமான்—கூ.

†நிமிர்ந்த; நிமிர்ந்த.

உவந்த உள்ளத்தனாய்—ஸந்தோஷங்கொண்ட மனத்தை
யுடையவனாய், உலகமளந்து—எல்லா லோகங்களையும் (தன் திரு
வடிகளாலே) அளந்து, அண்டம் உற—அண்டகடாஹத்திலே
இடிக்கும்படி, நிவந்த—நிமிர்ந்த, நீன்முடியன்—பெரிய கிரீடக்
கையுடையவனாய், அன்று—(ஸதல ஸாதுக்களுக்கும் துன்பம்
நேர்ந்த) அன்று, நேர்ந்த—எதிர்த்துவந்த, நிசாசரரை—(தாட
கை முதல் ராவணன் வரையிலுள்ள) ராக்ஷஸர்களை, கவர்ந்த—
விழுங்கின (கொன்ற), வெங்கணை—மிகக்குருமரான பாணங்களை
யுடைய, காருத்தன்—ஸ்ரீராமனாய், கடி ஆர்—பரிமளம் நிறைந்த
பொழில்—சோலைகள் சூழ்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்குள்ளே கண்வளர்ந்
தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமானுடைய, அரை—
திருவரையில் சாத்திய, சிவந்த ஆடையின்மேல்—திருப்பீதாம்
பரத்தின்மேலே, என் சிந்தனை—என்னுடைய மனது (கூட)
சென்றது ஆம்—சென்றதே! (என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்).

(உவந்த உள்ளத்தனாய்)- மஹாபலியாலே சுவ
ஹுதமான ராஜ்யத்தை மீட்டுத்தரவேண்டும் என்று
உத்தரங்கள் இரக்க, 1“உதாரா” வவடி வவெவெ”
என்கிறபடி இவர்கள் பக்கலிலே பரிதமான திருவுள்ளத்
தையுடையனாய், அஸ்ரனேயாகிலும் “புஹாதினோடு
உண்டான குடல்துவக்குப் பவதித்து, சூதாக்கவாதின
னான மஹாபலியை அழியச் செய்ய நிலையாதே
அவனுடைய ஐனாபயத்திற்கு அநாமுணமாகத்
தான் இரப்பாளனாய்ச் சென்று அவன் கொடுக்க வாங்
குக்கையாலே அவனளவிலும் அநாமுஹயாகுதாய்,
அவெக்காநிரவெக்கமாக எல்லார் தீயிலும் தன்
திருவடிகளை வைக்க, விலக்காதவளவாலும் வர்வவிஷ
யத்திலும் உவந்தவுள்ளத்தனாய், (உலகமளந்து).—
† அளவுபடக் கொடுத்தோம்’ என்றிருக்கிற அஸ்ரன்
முன்னே எல்லா லோகங்களையும் தன் திருவடிகளாலே
அளவுபடுத்தி (அண்டம் உற நிமிர்ந்த நீள் முடியன்)-
மேலே கவிற்ற கூககஹதும் போலே இருக்கிற
புஹாணவிதியிலே கிடும்படி விஜ்ஞித்த பெரிய
திருவபிஷேகத்தையுடையவன்; அவன்தன்னைப் போ
லே திருவபிஷேகத்திற்கும் அவனோடொக்க வளரு
கைக்கிடான உஹிதா உண்டு. கர்மவஸ்யதை தோற்றும்
படி பிறவி தொடக்கமாகச் சடையும் குண்டிகையும்
சுமந்து திரிகிற ||வரி||வெஹார பார்த்து நிற்க இப்படி

†கேக 7. 18. *புரிபாஹ்லாதாழ்வானோடு உண்டான—வ.

குடல்துவக்குப் பவதித்து—க குடல்துவக்கால் ஆதகல்ய—வ.

†தீயிலும் திருவடிகளை—க. ‡அளவுபட்டுக்கொடுத்தோமென்றிரு
க்கிற—க. §பாஹ்மாண்டத்திலு—க. ||பரிச்சிந்தேச்வரன்பார்த்து—க.

முடிசூடிநிற்கையாலே உலயவிவகுதிநிவடூஹகசுவமும்
 சலிவசூமாசிறது. இத்திவிசூலாவதாம் சொன்ன
 இத்தாலே ாஸஸரக்ஷஸஜாவிஷயரான உதூழிகள்
 இரப்பாளரானபடியும், ¹“குறைகொண்டு நான்முகன்”
 உதூழிகளிற்படியே ஸ்ரஜா திருவடி விளக்கி சூராயக
 னைபடியும், ஸூஉன் தீயடூபவாடிம் பெற்று வகுத
 னைபடியும் சொல்லித்தாயிற்று. இத்தால் †முன் பாட்
 டில் சொன்ன உஷடூபாவகசுவத்தையும் உதூஹரித்த
 தாய், இனி சநிஷடநிவதூகசுவத்தையும் உதூஹரிக்
 கிறார்: (அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்க
 ணைக் காசுத்தன்). ‡தேவர்களும் ரிஷிகளும் கூடக் குடி
 யிருக்கவொண்ணாதபடி தெய்வொகூஷைலம் பிறந்து
 தேவர்கள் சரணாகதரானவன்று சக்ரவர்த்தித் திருமக
 னாய் அவதரித்தும், தாடகா - தாடகெய - விராய -
 கவஸவா.டிஷணாழிகளை நிராகரித்து, லங்கைக்குப்
 வாரிவெயரான லவணர்ணவத்தை பர்வதங்களாலே
 பண்பு செய்து, கொம்பிலே தத்தித் திரியும் குரங்குப்
 படையைக் கொண்டு லங்கையை அடைமதிள்படுத்
 தினவன்றும் பெருமாளுடைய பூலாவம் அறியாதே
 ிவிளக்குவிட்டில் போலே வந்து எதிர்த்த ிபகல்போர்
 அறியாத கூடியொயிகளையெல்லாம் ‘எனக்கு எனக்கு’
 என்று இரையாகக் கைக்கொண்ட ிவ்வாவகஸஜாஸங்
 களான திருச்சரங்களையுடையனாய், ²“வெங்கதிரோன்
 குலத்துக்கோர் விளக்காய்” நின்றவன்; (காசுத்தன்)—

14. அ.9. ²பெரு. தி. 10. 1. *சங்காவிஷபமான—க.

†முன் பாட்டினில்..... உதூஹரித்ததாய், அநிஷ்ட—க. ‡தேவர்
 களுக்கும் ரிஷிகளுக்குட கூடியிருக்க—க. குடியிருந்த—வ.

§விளக்குவிட்டில் போலே—க. ிபகல்போது அறியாத—வ.

மாயாவிகளான ராக்ஷஸரும் கூட மோஹிக்கும்படி உமஷுலாவத்தை முன்னிட்டு *நின்றவன். (கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான்)— வடிகள் முதலாக ஸாவராவங்களைக்கொண்டு நிக்ஷாபொஹராய் நிற்கிற சூராவங்களாலே சூழப்பட்ட கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ஸ்ரீஹாடிகள் ஆரதிக்க, ஸவடஸூரிக்ஷம் தோற்றக் கண்வளர்ந்தருள்கிற பெரியபெருமானுடைய. (அரைச் சிவந்த ஆடையின்மேல்)— 1“படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நிற்பைம்பொற்கடிச் சோதி கலந்ததுவோ” என்னும்படி திகழாநின்ற திருவரையிலே உமகெடவராயிரவடத்தாலே போல வடையுமாய் உரகதயிரிவெவ்வெயிலே வாயுதவம் பரந்தாற்போலே †இருக்கிற திருப்பீதாம்பரவ்ஷயமாக. (சென்றதாம் என் சிந்தனையே)— சுநாடிகாரும் சுமூகித விஷயங்களிலே ஓடி, அவர்கள் ‡ஆடையிலே கட்டுண்ட என்சிந்தை இவன்திருவடிகளைப் பற்றின என்னாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி திருப்பீதாம்பரத்திலே சென்று துவக்குண்டது. ‘என் சிந்தனை சென்றதாம்’ என்கையாலே ஆஸ்சர்யம் தோற்றுகிறது. ‘சென்றது’-ஓநான் ப்ரேரிக்கப் போந்ததன்று; விஷயவைலக்ஷண யத்தாலே சூக்ஷ்மாயிற்று. 2.

இப்படி இரண்டு பாட்டாலே ஹவஹெஷ்வயபுவ லாமத்தையும் சுமூஸெஷ்வநிவ்ருத்தியையும் சுமூ லநித்து, சுமனாரம் செஷ்வஹதமான வெதநாவெதந

13. 1. 1. *நின்றவன் காகுக்கன்—க. †இருக்கிற பீதாம்பர—க,

‡அவர்களானுடையோல—க; அவர்கள் இடையிலே—வ.

ஓநாம்—க.

வமட்புதிவாடிசுமான தூதீயாக்ஷரம் முதலான
தூதீயமாஸெயாலே செவுக்சஜோநஹீநாராயும், விஹைடி
மில்லாத செவுக்சஜோநமுடையராயும், காடாவிது
செவுக்சஜோநவான்களாயுமுள்ள ஜீவர்களெல்லாம் தத்
தாமுடைய ஜோநாநாருசிவமாக பூதிகஞுமாநுகஞு
மொலயவியபுவூதிக்களிலே நிற்கிற நிலையை உதா
ஹரித்துக் கொண்டு, ஹவடிநுலவத்தில் தமக்கிடை
யிலே பெற்றதொரு பாவணத்தை சுநுலநித்துப்
பூதிராகிரார்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன்மேல்

அயனைப் படைத்ததோர் எழில்.

உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. 3.

மந்தி—ஆண் குரங்குகள், பாய்—(ஒரு கிளையிலிருந்து மற்றொரு கிளையில் இடைவிடாமல்) பாய்ந்தபடியே யிருப்பதாய், வட—(தமிழுக்கு) வடவெல்லையும், வேங்கடம்—வேங்கடாத்திரி என்னும் பெயரையுடையதுமான, மாமலை—பெரியமலையிலே, வானவர்கள்—மூக்தரும் நித்யரும் (தேசத்திற்குத் தக்க சரீரங்க ளோடு), சந்தி செய்ய நின்றான்—(புஷ்பங்களைக் கொண்டு) ஆரா திக்க நின்றவனாய், அரங்கத்து—ஸ்ரீரங்கத்திலே, அரவின் அணையான்—ஆதிசேஷனாகிற மெத்தையிலே கண்வளர்ந்தருளு கிற பெரிய பெருமானுடைய, அந்திபோல் நிறத்தாடையும்தான் செவ்வானம்போன்ற நிறத்தையுடைய பீதாம்பரமும், அதன் மேல், அயனைப்படைத்தது—ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த, ஓர் எழில்—ஒப்பற்ற அழகையுடைய, உந்திமேலதன்றோ—திருநாபி கமலத்தின்மேலல்லவா இருக்கின்றது, அடியேன் உள்ளத்து— அடியேன் மனஸ்சில் பிரகாசிக்கிற, இன் உயிர்—இனிதான ஆத்மஸ்வரூபம்.

(மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை)— உவவரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு¹நிஷு²நமான வாநாவமும் *நாநா ஸாவெயிலுள்ள கூழ்³உவவங்களைபுஜிப்பதாக⁴ “மதா மதா காகாகா உவவெ” என்கிறபடியே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றிலே பாய்ந்து திரிகைக்கு நிலமாய், கலியுகத்தில் லாமவதவ⁵ஜாவனையுடைத்தாக வுராணவிலமகையாலே ஆழ்வார்கள் அவதரிக்கப்பெற்ற கூழ்⁶லாஷா டெஸத்திற்கு⁷ உதாராவியாயிருந்து வுராணவிலமகையாய், ஈஸ்வரன் தன்னைப் போலே ஸ்ரீஉவமண விலகுதிவ்லாவங்களால் உண்டான உவவத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே. (வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்) பரமபதத்திலே கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத் திற்கு கூலிகூதரான முக்தரும் நித்யரும் டெஸாவிதமான டெஹங்களைக்கொண்டு உலிதமான கைங்கர்யத் தைப் பண்ணி, இவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உலெஸ⁸னாய் நின்றான்.

(அரங்கத்தரவினையான்). ஏற்றமுள்ளவளவும் ஏறவேண்டும்படியான திருமலையாழ்வாரும் வரஉவ ஸாநீயம் என்னும்படி எளிதாகக் கிட்டலாம்படியான கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே⁹ “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்யும்” வானவர் களுக்குப் படியமாவாய், நிஸுஷஜமகாயாரமுவான தன்னை யாறிக்கைக்கிடான ஜாநவயுபுகஷ¹⁰த்தை யுடையனாய், வுரலிஸுகூராதீஸீதயமுமான திரு

¹கதை 9. 21. ²3. 3. 1. *நாநாஸாவிலுள்ள—கூ.

³உத்தராவதியாயிருந்துள்ள புராணஸித்தமாய்—கூ.

⁴படியமா=ஒப்பு; அதாவது திருஷ்டாந்தம். ⁵சீதளமான—கூ.

வரவணையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளு
டைய (அந்திபோல் நிறத்தாடையும்)-ஆஸ்ரிதருடைய
சுஜ்ஜாநாஸகாரத்தைக் கழிக்கவல்ல வஸூக்¹ஜ்ஜாந
*வசுயெ-பாடித்திற்கு வசுவடவஸெஸு போலவும்,
அவர்களுடைய தாவசூயங்களைக் கழிக்கைக்கு வஸூ²
வஸெஸு போலவும், *புகர்ந்த நிறத்தையுடைத்தான
¹“செவ்வரத்தவுடையாடையும்; இது மேலில் சுநு
லாவுத்தை சுவஸூவிக்கைக்கு சுநுலவசுதாஸுத்தை
†சுநுவசித்தபடி. மேல் சுநுலாவும் ஏதென்ன,
(அதன்மேல் அயனைப் படைத்ததோர் எழில் உந்தி)-
சுநவசுதமான திருப்பீதாம்பரத்திற்கு மேலாய், இதன்
நிறத்திற்கு நிகரான சிவந்த தாமரைப் பூவையுடைத்
தாய், அதின்மேலே வுஷிவஸூஷிவஸூயத்திலே முற்
பட சுயொநீஜனான ஸ்ரஜாவை வஸூஷித்த சுவசீய
மான அழகையுடைத்தான திருவுந்தி. ஸ்ரஜாவினு
டைய வஸூஜூக்ஷம் சொல்ல,³கெஷூதிசுநூயத்தாலே
ஸுபெஷூ⁴தாடிகளுடைய †வஸூஜூக்ஷமும் சொல்லிற்கும்.
இத்தாலே ப்ரதிவஸூர்க்கு ஸ்ரியஸூதியை யொழிய
ஸாஸூ⁵ஸூ⁶மும் ப்ராவூ⁷ஸூ⁸மும் இல்லை யென்றதா
யிற்று. இங்கு ஸ்ரஜாவைச் சொன்னது முழுக்ஷுக்களை
ஸ்ருஷ்டித்த உபகாரத்திற்கு உதாஹரணமுமாகிறது.
(மேலதன்றோ) என்றது இத்திருவுந்தியையே சுநு
லாவுமாகக் கொண்டன்றோ இருக்கிறது என்னவு
மாம். ‡இதனுடைய அநுபவம் இது இட்ட வழக்

¹தி. மொ. 8. 1. 7. 1 சிவந்தநிறத்தையுடைய ஆடையும்—வ.

*புகர்த்த—க. †அநுபவித்தபடி—க. ‡ஸ்ருஜ்யத்வம்—க.

‡இவனுடைய அநுபவமிட்ட வழக்காய்—க.

காமிருக்கிறது என்னவுமாம். (அடியேன் உள்ளத்தின் னுயிரே). ¹“சூதூவாஸு ஹரெஃ ஷூஷு *ஷூலாவம் உ வஹ ஸா” என்கிறபடியே பரமகாருணிககடாக்ஷத் தாலே ஷூலாவஹஸுபூதிவொயமுடையேனான என் னுடைய வசொதூரமான மநஸ்ஸிலே ப்ரகாசிக்கிற ஷூஷுதூமான என் ஆத்மஸ்வரூபம். ‘உள்ளம்’ என்று ஹ்ரதயபூஷெதத்தைச் சொல்லவுமாம். ‘இன் னுயிர்’ என்று ஹவஹுஸுவத்திற்கு அநுரூபமாகை யாலே †இனிதான ப்ராணாடிகளைச் சொல்லவுமாம். ²“ஜூநீ து வரஹெகாஜீ வராயதூதூஜீவநஃ” ³“உவி து உதூபூரணாஃ” உதூடிகளை இங்கே சுமூஸஸிப் பது.

இரண்டாம் பூபட்டாலும் மூன்றாம் பூபட்டாலும் ஸ்ரஹ்ரூபூடிகளுடைய டீகூபூயிகாரிசுவமும் கூட உவஹஜதூடிகளும் சொல்லித்தாயிற்று. நாலாம் பாட் டாலே ஸ்ரஹ்ரூபூடிகள் வரம்கொடுத்து வாழ்வித்த இராவணனை நிராகரித்த வுதூஜீத்தாலும் டெவதாணு நங்களுடைய கூஷூபூசுவத்தை, ⁴“ஸ்ரஹ ஷூயஹ்ரூ துராநநொ வா ருபூஷூநெதூ” உதூடிகளிற் படியே அவர்களுடைய சுயஸகீசுவத்தையும் சுமூ ஸஸித்துக்கொண்டுஸ்ரஹ்ரூபூடிகளையெல்லாம்⁵ அகம்பாடி யிலே வைத்து உய்யக்கொண்ட ஸீதத்தையை உடைத் தான திருவயிற்றினுடைய சீசிறுமை பெருமைகளால்

¹ கீதா. ஸங். 24. ² கீதை 10. 9. ³ ரா. ஸு. 51. 45.

*ஷூலாவம் உ—க. †இனித் தான் ப்ரமாணதிகளை—க.

பூபட்டிலும்—வ. டீகர்மாதிகாரக்ஷமும்—க. ⁵ அகம்படியிலே ஏக தேசத்திலே வைத்துக்கொண்ட—க. ⁶ அகம்படியிலே—உள்ளே. சீசிறுமை பெருமைகளுண்டான—க. சீர்மை—வ.

உண்டான சுவடிதவடநாஸுதீக்கு அடையவளைந்தான் போலே இருக்கிற *உராவாஸம் நம்முடைய சிறிய திருவுள்ளத்திற்குள்ளே வெளியிற்போலே இடம் கொண்டு உலாவா நின்றது; இது ஒரு ஆஸ்சர்யம் என்கிறார்.

கீழ் மூன்று பாட்டாலும் ப்ரஹ்மபாஸ்யம் ப்ரதிஷிதமாய், நாலாம் பாட்டாலே “நமஸ்யம் து கஸு விசு” என்ற வணங்கலிலரக்கனைத் தலைசாய்த்து *உரோதி யாமநம் வொரம்” என்கிறபடியே முழுக் கருடைய மநஸ்ஸு சஹஜாஸகாரபுவிதமாகாத படி பண்ணிக்கொடுக்கிற சக்ரவர்த்தித திருமகனுடைய சரித்திரத்தை முன்னிட்டு ‘நானும் என்னுடைய தன்மு; மற்றும் என்னுடையதாவன ஒன்றுமில்லை என்கிற நமஸ்ஸில் அர்த்தத்தை மறைபொருளாக சுமஸஸிக்குராகவுமாம்.

சதிரமாமதிள் சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்(து) உதிவோட்டி ஓர் வெங்கணையத்தவன் ஓதவண்ணன் மதுரமாவண்டுபாட மாமயில்

ஆடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்று)

உதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நிறுலாகின்றதே. 4.

1 ரா. யு. 36. 11 ஸா. த்வ. ஸ. *திருவுதரபந்தம்—வ.

†திருவுள்ளத்திற்குள்ளே கண்டுவேயிற்போலே—க.

சதிர - வலிமையுள்ள, மாமதிள்கூழ் - உயர்ந்த மதின்களாலே சூழப்பட்ட, லங்கைக்கு இறைவன் - லங்கைக்கு அதிபதியான ராவணனுடைய, தலைபத்து உதிவோட்டி - (முதல் நாள் சண்டையில் வீட்டிற்குப் போகும்படி ஓட்டி மறுநாள் பத்துத் தலைகளும் சேர்ந்தாஸ்போல் உதிருப்படியாக, ஓர் வெங்கணை - கோபத்தை

(சதிரமாமதிள் சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலை பத்து உதிர) கூறுவவடாதங்களைச் *சேர்த்து இசைத் தாற் போலே ¹செறிவும் திண்மையும் உயர்த்தியும் உடைத்தாய், எட்டுத் திக்குகளிலுள்ள ஐக்கூறுர்களுக்கும் எட்டிப் பார்க்கவொண்ணாதிருக்கிற மதிள்களாலே [†]இத்தவிடம் முறிந்தவிடம் இல்லாதபடி எங்குமொக்க சூழப்பட்டு ஜஹுமட - மிரிஹுமட - வநஹுமடங்களாலே ஹுமடங்களுக்கெல்லாம் [‡]உபமானமாம்படி ப்ரலித்தமான லங்கைக்கு ஈஸ்வரனாய், ஹுமடவறு - வாவறு - ஹுஜவறு - ஹெஹுஜவறுங்களாலே செருக்கனாய், மால்யவான் அகம்பநன் மாரீசன் முதலான ராகுஸரோடு ஹநுமான் விபீஷணன் முதலான வசு வாகுதிகளோடு வாசியற [§]சுவிமீதமாகப் பேசப்பட்ட பெருமாள் பெருமையை [§]அறிந்து வைத்தும் கண்டுமதிக்கெட்டான்படியே ^{||}தெந தெநதீவவதூதெ

¹செறிவு=நெருக்கம். திண்மை=உறுதி. ²சுவிமீதமாக=அபிப்பிராயபேதமில்லாமல் ³ரா. ணு. 26 21.

*சேர்த்திச் சேர்த்தாற்போலே—கூ. சேர்த்தாற்போலே—உ.

†இத்திடமுறிந்திடமில்லாதபடி—கூ. [‡]மூப்பாம்படி—உ.

§அறிந்துவைத்துக் கண்டு நினைக்கேட்டான்படியே—கூ.

உடைய ஒப்பற்ற பாணத்தை, உய்த்தவன் - பாயோகித்தவனும், ஓதவண்ணன் - கடல்போல் ச்யாமளமான திருமோனியையுடைய வனும், மதுரமா வண்டு பாட - இனியையான சிறந்த வண்டிகள் பாட, மாமயில் ஆட - குணநிகங்களான மயில்கள் ஆட, அரங்கத்து அம்மான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனான பெரியபெருமானுடைய திருவயிற்று உதாபந்தம் - திருவயிற்றின் மேல் அணியப்பட்ட உதாபந்தம் என்னும் அரைப்பட்டிகை, என்னுள்ளத்தள் தின்று - என்மனதினுள்ளேயும் இருந்து, உலாகித் து - வியாபிக்கின்றது.

யழி ஜீவிதாஜ்ஜிவி” என்ற தாய் வாய்ச் சொல்லும்கே
ளாதே, ¹“சுராக்ஷஸிமம் மொகம் சுதா²வி நிரிமெ³
ஸரெ⁴” ந வெசு ஸாணஜஸெஷி ஜாஜுவா⁵ய ஜெ⁶ஜி
மீ” என்று பெருமாள் அருளிச் செய்துவிட்ட பரம
ஹிதமான பாசுரத்தையும் அநாதரித்து * அடைகோட்
டைப் பட்டவளவிலும் பூசலுக்குப் புறப்படவிட்ட
ஊவா⁷யுரான படை முதலிகள் எல்லாரையும் †படக்
கொடுத்து, ‡தான் ஏறிப் பொருதவன்று ²நிவகுணா
ஜி வது³யுரான பெருமாள் டீசரச் செருக்கு வாட்டி ‘நம்
முடனே பொருதும்படி இளைப்பாறி நாளை வா’ என்று
விட, நானாதே போய், மண்டோதரி முதலான ||பெண்
கள் முகத்திலே விழித்து, தன்னீற் பெரிய தம்பியை
யும் மகனையும் படக்கொடுத்து, தான் ³சாவேருக வந்து
||புர்தி⁴ஹதஸவ⁵யா⁶னான பின்பும் சினம் தீருதே
⁴சேவகப்பிச்சு ஏறி நின்ற ராவணனை, §இனி தலை
யறுக்குமதொழிய வேறொரு பரிஹாரமில்லை’ என்று
திருவுள்ளம் பற்றி, ஒரு தலைவிழ வேறொரு தலை
களைக்க முன்பு பண்ணின விசுவயபுரா⁷மன்றிக்கே

¹ராய. 41. 66. ²ராய. 50. 56. ³சாவேறு = பகையாசனைச்
சூழ்த்தகாக்கும் படைமீது ஒருமுகமாய்ப் பாய்ந்து ஊடறுத்துச்
செல்லமுயன்று, அந்நிலையில் உயிர்துறத்தலையே விரதமாகக் கொ
ண்ட வீரர்தொகுதி. ⁴சேவகப்பிச்சு = வீரன் என்னும் இறுமாப்பு

* அடைகோட்டை = முற்றுகையிடப்பட்ட கோட்டை.

* அடைகோட்டைப்பட்ட — கூ. †படைக்கொடுத்து — கூ.

‡தான் நேரில் பொருதவன்று — வ. §ஸாஸர்யச்செருக்கு — வ.

||பெண்கள் முகத்திலே விழுத்தி — கூ. ||புர்திஹதஸர்வாஸ்தானு
மான — கூ. §இனித்தான் இவ்வினையழிக்குமதொழிய — வ.

ஒருக்காலே பத்துத் தலையும் *உதிரும்படியாக. (ஒட்டி ஓர் வெங்களை உய்த்தவன்). ‘நானேபோய் ராவணன் தலை பத்தும் கைக் கொள்ளவேணும்’ என்று சின முடைத்தாய் சுலிகீயமாய் இருப்பதொரு திருச்சரத்தை தகையாதே ஓடவிட்டு †இரைபோர்ந்த இலக்குப் பெறுகையாலே அத்திருச்சரத்தை உய்யப்பண்ணின வன். சரத்தினுடைய சூசூகாரிசுவத்தாலும் ராவண னுடைய ஸெயுத்தாலும் தலைபத்து உதிர்ந்த பின் னும், அவன் உடல் கட்டைப் பனைபோலே சிறிது போது இருந்து நிற்கும்படியாயிருந்தது. ‘தலைபத்து உதிர ஒட்டி’ என்றது முன்னில் பூசலிலே ராவண னைத் தலை சாய்த்து “ஹ்ரீநாமஜபதி” என்று துரத்தி விட்டபடியாய், ‘ஓர் வெங்களை உய்த்தவன்’ என்றது பின்பு அவனுடைய வலாயுடமாக சுலிகீயமான அஸ் தரத்தை விட்டவன் என்னவுமாம்.

(ஓதவண்ணன்) கண்டவர்களுடைய பாபத்தை யும் தாபத்தையும் †கழிக்கவற்றும் ஸமுத்ரம்போலே ஸ்யாமளமான திருமேனியை உடையவன். (மதுர மா வண்டு பாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான்)—

ராவணவதம் பண்ணின வீரலக்ஷ்மியுடனே நின்ற அழகைக் கண்டு ஸுலூகிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ண, அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஜேதூதூதும் பண்ணினாற்போலே 2“சூதூதா ஜாநுஷா ஜெநு” என்கிற பெருமானுடைய

¹ரா. யு. ²ரா. யு. 120. 10. *திரும்படியாக—க †இரைபோந்த விளக்குபெருகையாலே—க. கில்லுக்கு—வ. ‡கழிக்கவற்றும்—க.

¹ல-இலெக்து அதுருபமாக முத்தரும் ²நித்யரும்
 ஈ-வாணாம் கொண்டு வந்தார்கள் என்னலாம்படி
 சுதிஸாங்களாய் ³ஜோநாதிமுணைஹத்தையுமுடைய
 எவயான வண்டுகள் ⁴காலப்பண்கள் பாட, பாட்டுக்கு
 அதுருபமாக முணாயிசுங்களான கீலகணுங்கள் ந்ரு
 த்தம் பண்ண, இக்கிதந்ருத்தங்களாலே ⁵ஜோநாது
 மான கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ஸவடாயிவதியானபடி
 தோற்றக் "கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமானு
 டைய. (திருவயிற்று உதரபந்தம் என் உள்ளத்துள்
 நின்று உலாகின்றதே) *ஊரொஊரம் வலமதம்" என்
 கிறபடியே வலமதர்க்கு மேகஷ ஹேதுவான ஊரொ
 ஊரகத்தை வெளியிடா நின்ற திருவயிற்றில் 'திருவுதர
 பந்தம்' என்று திருநாமத்தையுடைத்தான திருவாபர
 ணம் அதிகுந்தரணை என்னுடைய சுதிராமடி-ஒஷித
 மான ஹுடியத்தினுள்ளே அதுவே சிவாவல-இலி
 என்னும்படி நின்று அள்வற்ற ஹொமூதா ⁷பூகாஸந
 வூவாஸங்களைப் பண்ண நின்றது. ⁸இது திருமந்
 திரத்திலும் திருமேனியிலும் மத்யத்திலே வரும்
 அதுபவம். 4.

மேல் இரண்டு ⁹பாட்டால் நாராயணஸ்வரூப
 முள்ளீடாக பெரியபிராட்டியாருடைய ¹⁰நிவாஸத்தால்

* ¹அருபத்தை மிக்கைக்கு—வ, ²நித்யரும் கூடிவந்தார்கள்.

³ஜோநாதிசுணவத்தையுடைய—வ, ⁴காலமணங்கள்—க.

⁵ஜோகோத்தாமான—வ, ⁶கண்வளருகிற—க. ⁷பூகாசவ்யா
 பாங்களை—க ⁸இது திருமேனியிலும் மத்யத்திலே வரும்—க.

⁹பாட்டில்—க ¹⁰நிவாஸத்தாலும் சிகரில்லாத திருமார்வையும்.

¹பூமிகை = மாறுவேஷம்.

[அதுபவிக்கிரூர்—க.

நீகரில்லாத திருமார்வையும் திருக்கழுத்தையும் அனுபவிக்கிறார்:

பாரமாய பழுவீனை பற்றறுத்து என்னைத் தன்

வாரமாக்கி வைத்தான் வைத்ததன்றி என்னுள்புதுந்

கோரமாதவம் செய்தனன் கொல் [தான்

அறியேன் அரங்கத்தம்மான் திரு

வார மார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே. 5.

(பாரமாய பழுவீனை பற்றறுத்து) - *காலதத்வமுள்ளதனையும் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணினாலும் கழிக்கவொண்ணாதபடி உபவிதமாய்க்கொண்டு, அநாதிகாலம் நடக்கிற ஸாஸாரிக கடிசுநாவத்தை ஸவாவஸமாக என்னுடன் துவக்கறுத்து; (என்னைத் தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) - இப்படி கடிவரவஸனாய், ஐந்ரியகீஜரனாய், தாடிஸரான ஐந்ராலிகளை எடுத்துச் சுமந்து "தனிசு தீராதே பொலிசை இறுத்துத் திரிகிற என்னை சுவஸ்தவாவாவாய், டிஷூலிவாவத்திற்கு எல்லை

¹ உபவிதமாய் = சேர்க்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு.

² தனிசு = கடன்; பொலிசை இறுத்தல் = வட்டிசெலுத்துதல்.

பாரமாய - மிகவும் பாரமாய், பழுவீனை - அநாதிகாலமாய் எம் பாதிக்கப்பட்ட பாபங்களை, பற்று அறுத்து - வேரோடு போக்கி, என்னை, தன்வாரமாக்கி வைத்தான் - தன்னிடத்திலே அன்புடைய வனாய்ச் செய்தான். வைத்ததன்றி - இப்படி வைத்ததற்கு மேல், என்னுள் புதுந்தான் - என் மனதில் வந்து புதுந்து கொண்டான்; (இப்படி என்னைப் பெறுகைக்கு) கோரமாதவம் - கடுமையான பெரிய தபஸ், செய்தனன்கொல் - செய்தானே, அறியேன். உரங்கத்து அம்மான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமி யானவனுடைய திருவாரமார்பதன்றோ-பிராட்டியையும், ஹாரத்தை யுமுடைய திருமார்பன்றோ, அடியேனை, ஆட்கொண்டது - அடிமை கொண்டது. *காலமுள்ளந்தனையும்—க. †ஸ்வாமிகார்பத்திற்கு-வ.

நில்மாய், *ஸஞ்சரிஹொமூனா தன்னுடைய சுணு³ வுரஹூகளைப் போலே அந்யர்க்குக் கூறு இல்லாத படி பண்ணி, ஸவாயாரணகெஹ்யபுரஸத்தைத் தந்து மேல்ஒருக்காலத்திலும் மாறாதபடி வைத்தான்.

(வைத்ததன்றி என்னுள் புகுந்தான்)- அநந்யனாக்கி வைத்தவளவன்றிக்கே, முன்பு பூயொஜநாநூபூவ ணனா எனனுடைய ஹோதயத்திலே, ஸகநூபூயொ ஜநாநூலவவிஷயமாய்க்கொண்டு, டிஷூவரிமூலீத மான தன் படைவீட்டிலே டிஷூக்களை ஒட்டிப் புகுருமாப் போலே புகுந்தான். (கோரமாதவம் செய் தனன் கொல் அறியேன்)— அநாதிகாலம் இழந்த வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு ஸகடூவஸூனா ஈஸ்வரன் தானே அவதாரகேசத்ரமான திருவயோத்யையையும் விட்டு, ஆஸ்ரிதன் இருப்பிடமான லங்கையிலும் போகாதே, ²“கங்கையில் புனிதமானகாவிரி” நடுவுபாட்டி லே ஸதீவொரமாய் ஸதீஹத்தாயிருப்பதொரு தபஸ்ஸைப் பண்ணினாலே அறிகிலேன். இது ஸதீவாடி மஹாமாக உதேக்ஷித்தபடி. ஸவபூஸாவாரநிவதடூக மாய் †ஸவோமாயிருப்பதொரு ‘ஹேக்ஷயிஷூரீ’ என்கிற ஸங்கல்பருபமான தபஸ்ஸைப் ‡பண்ணினான் என்று தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றிக்கே இப்பெரிய பேறு பெறு கைக்கு ஸயொமூனா நான் இதற்கு அநுருபமாய் ஸவோ வமாய் இருப்பதொரு மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணிப்

¹தஸ்யு=திருடர். படைவீடு=ராஜதானி. ²திருமாலை 23.

*ஸஞ்சரிபோக்பனா—வ

†ஆமோக்ஷமாயிருப்பது—ம. ‡பண்ணினாலே என்று—வ.

பெற்றேனல்லேன். இதற்கு ¹“கூயி நிஹி தஹரொ஽வி ஹொ஽ஹம் யதஃ” என்றும், ²“தவ ஹரொ஽ஹமகாரிஷி யாஜிபகெஃ” * என்றும் சொல்லுகிறவீதொழிய. இப் போது நானும் பிறரும் அறியலாவது எனக்கு ஒரு தபஸ்ஸு காண்கிறிலேன் என்று ஈஸ்வரனுடைய இரக்கத்தின் பூயாநுத்திலே தாத்தர்யமாகவுமாம்.

இப்படி க்ஷுப்தானை என் திறத்தில் இரங்கினவன் தான் தேறவொண்ணாத திருவில்லாத் தேவரில் ஒருவ னல்லன்; ³“அகலகிஸ்ஸேன் இறையும் என்று அலர் மேம்மங்கை உறைமார்பன்” என்னுமிடத்தையும், ஸௌவகுதானை தமக்கு ஸ்ரீமானே கெஜ்யபூதிஸம் வங் என்னுமிடத்தையும், திறம்பாத சிந்தைக்கு சிக்கெனக் காட்டிக் கொடுக்கிறார்: (அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே). ஸர்வருக்கும் அனுபவக்கலாம்படி வவபவஹிஷு வாய்க்கொண்டு *கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே கண்வளர்ந் தருளுகிற வளவலுக்ஷாஷெயோடுவிரோதியாதவூரிக்ஷ காஷெயையுடையரான பெரிய பெருமானுடைய ஸௌகவவகுதிக்கு வக்ஷணமான திருவையும், அழகு வெள்ளத்திற்கு அணைகோலிநற்போலே இருக் கிற ஹாரத்தையும் உடைத்தான திருமார்வன்றோ †வூ லாவி கஸெஷக்ஷாநுலவாஸிகனாய், அதற்கு மேலே

¹வரச. ஸ்த. 91. ²ஸ்ரீரங்க. ஸ்த. 102. ³6. 10, 10.

* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—க. என்னுமிதொழிய—க.

†கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே ஸௌஸ்ய—க. †வூலாவி கஸெஷி க்ஷாநுலவ—க.

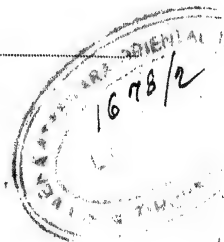
‘மூணெட்டாவழுவாமத’ னுமான என்னை வவ
ருபாநுருபமான ஹோதூஷிசெஷவூதிமிலே மூட்டி,
அதற்கு இலக்காய் நின்றது.

இப்பாட்டில் பதங்களினடைவே நாராயணஸவ
த்தில் விவக்ஷிதமான சுநிஷ்டிவதூகக்ஷமும், உஷ்
பூவகக்ஷமும், உள்ளும்புறம்பும் வ்யாபிதூ நிற்கும்
படியும், நிதூக்ஷவெயும், உபாயத்திற்குப் பூயாந
மான வளவழுவும், பூவூதெக்குப் பூயாநமான
வூரிக்ஷமும், வவபூநாமுணமான ஸ்ரியிவதிக்கமும்,
வகுஷணாவூரூவங்களாக வூவநங்களை யார்க்கிற
வொழுகுமான் விழுஹயொமும், *நாஸஸவூயு
மான டாவலவதன் ஸ்வருபமும், டாவூவமூமாகப்
பூயிட்டுக்கப்படும் கைங்கர்யமும் சுமூவஸெயம். 5.

“துண்டவெண்பிறையன்” உதூஷி. கீழ்ப்பாட்டில்
கெஹூயூயிடுயான தம்முடைய கைங்கர்யவிரோதி
களான நிரூவாயிகவூரிக்ஷாலிநாமூவூங்களை யெல்
லாம் நிராகரித்தபடியை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில்
வெஸ்யூயூயிடுகளானருடைய வெஸ்யூயூவிரொயி
யான லிக்ஷூஷிசெயைக் கழிக்கும்படியை உதாஹரிக்
கிறார்.

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழ்

அரங்கநகர் மேயவப்பன்

அண்டரண்ட பகிரண்டத்தொரு

மாநிலம் எழுமால்வரை முற்றும் [டதே. 6.
உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக்கொண்

(துண்டவெண்பிறையன் துயர் தீர்த்தவன்)—
*ஈஸ்வரன் என்னும் பேரைச் சுமந்த தனக்கும்
வகுண்டுகும் இல்லை என்கைக்கு ஜகாவகம் போலே
சுகறாசுமாய்க் கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற வகுக்கறெ
யைத் பரிக்கிற ஈசுன் ஸுஜாவினுடைய புத்ராய்
வைத்து, பிதாவின் திறத்திலே அபராதம் பண்ணி,
அத்தாலே ஈஹாவாதகாசுனாய், ‘இப்வாதகத்
தைத்தீர்க்கவல்லாரா’ என்று கரகவிதகவாயுய்க்

*ஈஸ்வரன் என்று பேரைச்சுமந்ததனக்கு பூர்ணத்வமில்லை—க.

ஈமஹாபாதகாயு—வ.

துண்ட - கலாமாத்ரமாய், வெண் - வெளுப்பாய் ப்ரகாசிக்கிற
பிறையன் - சந்திரகலையையுடைய ருத்ரானின், துயர்தீர்த்தவன் -
(கையில் கபாலத்தோடு இருக்க வேண்டும்படியான சாபத்தினாலு
ண்டான) துக்கத்தைத் தீர்த்தவனும், அம்-அழகிய, சிறைய-சிறகு
களை உடைய, வண்டுவாழ் - வண்டுகள் வாழும், பொழில் சூழ் -
சோலைகள் சூழ்ந்த, அரங்கநகர்மேய - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்த
ருளுகிற அப்பன் - ஸர்வலோகபிதாவுமான பெரியபெருமாளுடைய,
அண்டர் - ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள்ளே வலிக்கும் ஸகலசேதனர்
களையும், அண்டம் - எல்லா அண்டங்களையும், பகிரண்டம் - அண்டங்
களுக்கு வெளிப்பட்ட அண்டாவாணங்களையும், ஒருமாலிலம் - ஒப்
பற்று விசாலமான பூமியையும், எழுமால் வரை - எழுகுலப்வதங்
களையும், முற்றும் - ஒன்று விடாதபடி, உண்ட - அமுதுசெய்த,
கண்டம் கண்டர் - திருக்கழுத்தன்றோ, அடியேனை உய்யக்கொண்
டது - (தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த) என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி
செய்தது.

கொண்டு *திரிந்து, ஓரளவிலே கெடுமரக்கலம் கரை
சேர்ந்தாற்போலே காருணிகனான ஸர்வேஸ்வரனை
வந்து சிட்டி, “என்னெந்தாய் சாபம் தீர்” என்ன,
இவனுடைய சாபத்தைத் தீர்க்கவல்லவன். இத்தால்
‘ஸ்ரீஸ்ரீ’ என்று பேருடைய ருத்ரன் கர்மவஸ்யன்’
என்னுமிடமும், தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள
மாட்டாத இவன் வேறொருத்தருக்கு நிரவெகூரகூர
கைமாட்டான்’ என்னுமிடமும், ‘ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ’
ஸ்ரீஸ்ரீநிவர்த்தகன்’ என்னுமிடமும் சொல்லிற்
றியிற்று.

(அஞ்சிறைய வண்டு வாழ் பொழில் சூழ் அரங்க
நகர் மேய அப்பன்)— சூதியுடையார் அபேகித்
தால் அவர்களுக்கு ஐதக்யதும் பண்ணுகைக்கும்,
2“மாசின் மலரடிக்கீழ்” அவர்களைச் சேர்க்கைக்கும்
ஹேதுவான மதிக்கு ஸாஸ்திரங்களாய், சுவிரோவ
ங்களான சிறகுளையுடைத்தான வண்டுகள் சுவிரோவ
வொமத்தோடே வாழ்கிற ஐவொஹாஸ்திரங்களாலே சூழப்
பட்ட ஸ்ரீரங்கநகரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
ஸ்ரீஸ்ரீலோகபிதாவானவன். இத்தால் காரணவொத
னாய், காரணவொவரங்களைக் கொடுத்து உபகரித்த
வன் கண்ணுக்கிலக்காய் வந்து கண்வளர்ந்து, கரண
ங்கள் பட்டி புருராதபடி காக்கிற உவகாராதிஸயத்தை
3உதாஹரித்ததாகிறது. 3“நராஜாதாநி தகவாநி”
உதாஹரிக்கின் அர்த்தமும் இங்கே ஸாஸ்திரமாயும்.

1 தி. மொ. 1. 5. 8. 2 தி. வி. 54. 3 நாரத. கல். 1. 34.

*திரிந்தோரளவிலே-க. திரிந்தோரளவிலே-வ. ஸர்வேஸ்வரனைக்
கண்டு என்னெந்தாயென் சாபம்—க. 3உதாஹரிக்கிறதாகிறது-க.

காரணாவெவ்வியில் 'எல்லாக் கார்யங்களையும் தன்பக்கவிலே உபஸம்ஹரித்து, பின்பு *ஸ்ருஷ்டிக்கும்படிக்கு உதாஹரணமாக ¹“வெற்றிப் போர்க்கடல ரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட” உபகாரத்தைக் காட்டி, ¹“நெற்றிமேல் கண்ணானும் நான்முகனும்” முதலாக ¹“எம்பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாம் உளரே” என்னும் அர்த்தத்தைப் பேசிக்கொண்டு, தம்மை இப்போதும் ஸம்ஸாரார்ணவம் விழுங்காதபடி உய்யக்கொண்ட படியை உவமாவாக்கிறார்: (அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமானிலம் எழுமால்வரை முற்றும் உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே). சுண்ணாவி வடகிடைகளான ஷெவாழிவடங்களுக்கும், அண்டங்கள் தன்னையும், சுணாவாரணங்களையும், அண்டங்களுக்குள்ளே வணாஸககொடிவிவீணமான உணாவய்யிவியாலும் கூடுவவடகங்களாலும் உவமகூழிதங்களான வர்வகார்யங்களையும் எல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து ரகூழிக்கைக்காக விழுங்கின திருக்கழுத்துக் கண்டர் ஸ்வரூபத்தை [†]உணர்ந்த என்னை ஸ்வாநுபவத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்தது. அண்டாதிகளைப் பற்றச் சிறியவான கூடுவவடதாழிகளைப் பிரியப் பேசுகையாலே, அவ்வளவு விழுங்குகையும் [‡]ஆச்சர்யம்அன்று என்று தோன்றுகிறது. 6.

¹தி. மொ. 11. 6. 3, 2. *ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி உதாஹரண—கூ.

²நெற்றிமேல் கண்ணானவன் முதலாக நான்முகனும்.—கூ.

[†]உணர்ந்த என்னை ஸ்வாநுபவத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்தது, அண்டாதிகளைப் பற்றி சிறியவன் குலபர்வதாதிகளை—கூ.

[‡]ஆச்சர்யம் என்று தோன்றுகிறது—கூ.

மேல் *நாலுபாட்டாலே வதுயிடயில் பூயுடகீய
மான கைங்கர்யத்திற்குப் பூவூவகமான அநுபவம்
தம்மை இப்போது பரவசமாக்கினபடியைப் பேசு
கிறார். †அதில் ‘கையினர்’ என்கிற பாட்டில் ஆழ்வார்
களோடு §பொருந்தின திருக்கையை சுவலுவநமமாகக்
கொண்டு ¶திருமுடியளவும் சென்று மீண்டசிந்தையை
¹தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிரானுடைய “கோலந்
திரள் பவளக்கொழுந்துண்டம் கொல்” என்னும்படி
யான திருப்பவளத்தில் அழகு தன் வசமாக்கிற்று
என்கிறார்.

கையினர் சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் துளபவிரையார்மழ நீண்முடி எம் [னார்
ஐயனார் அணியரங்கனார் அரவினணைமிசைமேயமாய
செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே. 7.

(கையின் ஆர் சுரிசங்கு அனல் ஆழியர்)— திருக்
கைக்கு ஆயுதமாகைக்கும் ஆபரணமாகைக்கும் போ
ரும் என்னும்படி ஆர்ந்த வந்நிவேசத்தை யுடைத்
தாய், ||வலம்புரியான வடிவாலே ஞ்ணவலஹீவெஸ
மாய், ஸவஸுஜ்ஜயமாய், நிரதிஸயாநடிஹைதுவான

17. 7. 3. *நாலுபாட்டாலே பார்த்தநீயமான—க.

†பூவூவகமான—க; பாதாநமான அநுபவம் தம்மைப்பரவச
மாக்கின—வ. ‡‘அதில் கையினர்.....என்கிறார்’: இது பாசுர
த்திற்குப் பிறகு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது—க. §பொருந்தும்—க.
¶திருமுடியளவுசென்று—க. ¶அவ்வலம்புரியான—க.

கையின் - திருக்கைகளிலே, ஆர் - அழகுநிறைந்து, சுரி-
வலம்புரியாயிருக்கும், சங்கு - பாஞ்சஜந்யத்தையும், அனல் ஆழி
யர்- (சத்ருக்கள் மீது) அக்னியைக் கக்கும் சகர்த்தையும் ஏந்தின

ஸ்ரீவாஹஜநுத்தையும், ஐநவடிவாழியாய்,*உநவஹுவாவி
 ஐநியான திருவாழியாழ்வானையும் உடையராய்; இத்
 தால் 1மந்தரத்தையும் மநஸ்ஸையும் அநுகூலசிந்தை
 க்கு அநுகுணமாக்கவல்ல உபகரணங்களை †யுடையவர்
 என்றதாயிற்று. திவ்யாயுதாழ்வார்கள் 2பெரியபெருமா
 னுடைய திருக்கைசெவ்வெகளில் ஒதுங்கிக்கிடந்து,
 2பெருமாள் திருமேனியிலே தோன்றிநிற்பார்கள். (நீள்
 வரைபோல் மெய்யினார்)— ஸ்வரூபம்போலே ஸஞ்ஜ
 ஷ்டிகள் காணுமளவன்றிக்கே, மாம்வசக்ஷுஸ்ஸுக்
 களும் காணலாம்படி ‡மலை இலக்கான திருமேனியை

*மநஸ்ஸத்வாபிமானியான திருவாழியாழ்வானையுடையராய்—க.

†உடையார்—க. ‡மலையிற்காண—வ.

1சப்தபாஹுமமயமான பாஞ்சஜன்யம் மந்திரத்தையும், மனஸ்
 தத்வாபிமானியான சக்ரம் மனஸ்ஸையும் அநுகூலமாக்கும் என்று
 கருத்து.

2‘பெரியபெருமாள்’ என்று ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்
 கும் மூலவருக்கும், ‘பெருமாள்’ அல்லது ‘நம்பெருமாள்’ என்று
 உத்ஸவருக்கும் திருநாமங்களாக வழங்குவருகின்றன.

வரும், நீள்வரைபோல்-உயர்ந்தமலைபோன்ற, மெய்யினார் - திருமே
 னியையுடையவரும், துளப-திருத்துழாயினுடைய, விரை-வாஸனை,
 ஆர் - பூர்ணமாகும்படியாக, கமழ் - வாஸனைகமழ்கின்ற, நீள்முடி -
 உயர்ந்த கிரீடத்தையுடைய, எம்ஜயனார் - ஸர்வலோகபிதாவான
 வரும், அணி அரங்கனார் - (இரண்டிவ்விதிக்கும்) ஆபரணம் போன்ற
 ஸ்ரீரங்கவிமாரத்தை சயனஸ்தானமாக உடையவரும், அரவின்
 அணைமிசைமேய - ஆகிசேஷனாகிற திருப்பள்ளியின்மேல் கண்
 வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார் - ஆச்சர்யச் செய்கைகளை உடையவரு
 மான பெரியபெருமானுடைய, செய்யவாய் - சிவந்தவாயானது,
 என்னைச் சிந்தை கவர்த்ததுவே - என் சிந்தையைப் பறித்துக்கொண்
 டது. ஐயோ - ஆச்சரியம்-

உடையவர். (துளபவிரையார் கமழ் நீள்முடி எம் ஐயனார்). ஸவடூபிக்ஷவலுசுமான திருத்துழாயின் பரிமளத்தைப் பரிபூர்ணமாக்கும்படி கமழ்ந்து, விலகுதி அயலா ஞாஜலுஞ்சுமான லிவுகிரீடத்தையுடைய ஸர்வலோகபிதாவானவர். அணி அரங்கனார்)— வரலெனாநகரணடுவாழிகளைக் காட்டில் முணா திரயத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு *ஹுடிசுமானபடியாலே விபூதி இரண்டுக்கும் ஏகாபரணம் என்னலாய், ஸளல லுராதிரயம் உண்டாம்படியான பூரீங்கவிமாநத்தை ஸயநலூநமாக உடையவர். †அணிமையாலே ‘அணியரங்கனார்’ என்கிறதாகவுமாம். (அரவினணை மிசைமேயமாயனார்)— தம்முடைய ஜகநவலுங்கள் வடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற திருவநந்தாழ் வானுகிற சுநகலுலிவலுவயடூதத்தின்மேலே ‡அள வறத் தேங்கின சுஜததடாகம் போலே ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபவிக்கலாய், 1“வினாணிலிவொலான உதலு சுநகலொலிந” என்னும்படி சுதூஸ்யலுலதரான வருடைய (செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே)-2“வாலியதோர் கன்கொல்” என்னலாம் படியான வணடூஸ்யடூழிகளை உடைத்தாய் 3“வைய மேழும் உள்ளே காணலாம்” படியானசெய்யவாய் என் சிந்தையைப் பறித்துக் கொண்டது. ‘ஐயோ’ என்றது ஆஸ்சர்யத்தையாதல், §அநுபவித்து ஆற்ற

1 பூரீங்க. ஸ்தவ. 1. 8. 27. 7. 3. 3 *ஹுடியஜஉ மானபடியாலே—வ. †அனுமை—க. (=ஸமீபம்). ‡அளவறத் தேங்கின—க. அளவாகத்தேங்கின—வ. §அநுபவித்து அரிதான—க.

அரிதானபடியையாதல், அருபவரஸத்தையாதல்காட்டு
கிறது.

*தம்மை “ஜிதம் தெ வுணரீகாஷ” †உதூரிக
களிற்படியே தோற்பித்துத் திருவடிகளிலே ‡விழப்
பண்ணி, மேலேமேலே அருபவத்தை உண்டாக்கின
தாமரைக்கண்களுக்குத் தாம் அற்றுத் தீர்ந்தபடியை
சூழிதவினொயிநிராகரணவூதூதவகுவகூமகஅரு
பவிக்கிரூர்.

பரியனாகிவந்த அவுண்ணுடல் கீண்ட அமரர்க்கு
அரிய ஆதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து

செவ்வரியோடி நீண்ட அப் [வே. 8.
பெரியவாயகண்கள் என்னைப் பேதைமைசெய்தன

¹ஜிதந்தே—1. *பரியனாகி இக்யாதி’ என்றுஅதிகம்—க.

†இத்பாதிக்களிற்படியை—க ‡விழப்பண்ணிமேலேஅருபவ—க.

பரியனாகி - (வரபலத்தாலே) பருத்தசரீரத்தையுடையனாய்,
வந்த - எதிர்த்துவந்த, அவுணன் - அஸுவுணன் ஹிரண்யகசிபுவினு
டைய, உடல் கீண்ட - சரீரத்தைக் கிழித்துப்போட்டவனும், அமர
ர்க்கு - தேவகைகளுக்கு, அரிய - (பாஹுலாதனைப்போல் அணுகவும்
அனுபவிக்கவும்) அரியனுமான, அரங்கத்து அமலன் முகத்து -
பூரீரங்கத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, (பிறருடைய தோஷத்தையெல்
லாம் போக்குவதனாலே தானும்) தோஷமற்றவனான பெரியபெரு
மானுடைய திருமுகத்திலே, கரியவாகி - (கருவிழிகளால்) கறுத்து,
புடைபரந்து - விசாலமாய் மலர்ந்து, மிளிர்ந்து - சலித்து உல்லாசத்
தையடைந்து, செவ்வரி ஓடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட - காதள
வும் நீண்டு, அப்பெரியவாய-(சாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவேண்டிய)
பெருமையையும் ஆந்தத்தின் மிகுதியையும் உடைய, கண்கள் -
திருக்கண்கள், என்னைப் பேதைமை செய்தனவே - (இவ்வனுபவத்
திலே அமிழ்ந்த) என்னை மற்றொன்றுக்கு அநர்ஹனாய்ச்செய்து
விட்டன.

(பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல்கீண்ட)- ஸர்வ லோகத்திலுமுள்ள தமஸ்ஸெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே கூதிஷ்டு-உருமாய் மஹாமேரு நடந்தாற்போலே எதிர்த்து வந்த ¹“திரண்டதோள் இரணியன் சினம் கொள் ஆகம் ஒன்றையும்” ஒரு வரமழைமடலைக் கிழிக்குமாப் போலே ‘இரண்டு கூறு செய்த’ வனாய். (அமரர்க்கு அரிய ஆதிப்பிரான்)— தன்னாலே ஸுஷ்ருமாய் உவசுரதருமான *தேவர்கள் தான்காரணவசனாய் உபகாரகனாய் நிற்கிறநிலையறிய மாட்டாமையாலே, அவர்களுக்குப் †பிரஹ்லாதன் அணுகி அநுபவித்தாற் போலே அணுகவும் அநு பவிக்கவும் அரியனாயிருக்கிற (அரங்கத்து அமலன் முகத்து)- ‡ஹேயாகரமான ஸம்ஸாரத்திற்குள்ளே கோயிலாழ்வாருடனே எழுந்தருளிவந்து ²“அணியார் பொழில் சூழ் \$அரங்கநகர் அப்பா துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கே” என்று இருப்பார், தம் முடைய திருவடிகளை \$யடைந்து அருள்சூடி உய்யும் படி அவர்களுடைய ³ஐயப்பாடுமுதலான ஹேயங்களை அறுத்துத்தோன்றும் அழகையுடையரானபெரியபெரு மாளுடைய ⁴“கோளிழைத் தாமரை” உதூரிகளாலே பேசப்பட்ட பேரழகையுடைத்தாய், சந்திரனும் தாமரையும் ஒன்றினாற்போலே இருக்கிற திருமுகத்தில் (கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட

¹ கிருச்ச. வி. 62. ² து. மொ. 11.8.8. ³ ஐயப்பாடு = ஸந்தேஹர்.

⁴ 7.7.8. *தேவர்கள் தங்களுக்கு—வ. †பிரஹ்லாதன் அநுதினம் அநுபவித்தாற்போலே—கூ. ‡ஹேயாகரமான—கூ. ஹேயாகர பான—வ. \$அரங்கநகர்மேயவப்பா—கூ. \$யடைந்து அடி சூடி—கூ.

அப்பெரியவாய கண்கள்)— நிகரில்லாத நீலரத்னம் போலே இருக்கிற ¹தாரகெயின் நிறத்தாலே நீலோ த்பலவண்ணங்களாய், சூழிதடிபுநவீதியாலே அன்று அலர்ந்த தாமரைப்பூப் போலே சுதிவிக்ஷிதங்களாய் *ஆலந்தரானுரெல்லார்பக்கலிலும் ஆதரம் தோன்றும்படியான உல்லாஸத்தையுடையவையாய், அநந்யர்பக்கல் †சுமாராத்திற்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படியான சிவந்த வரிகளாலே வ்யாப்தங்களாய், ‡ஹ்வாவஸிதங்களான ஆயாமவிஸ்தாரங்களை யுடையவையான திருக்கண்கள். ‘அப்பெரிய’ என்றதற்கு இப்போது காண்கிறவளவன்றிக்கே, ஸாஹ்வெஷுமாய் சுநவஹிநமான ஹொமூதாபுக்ஷுத்தையும் ஶஹாதூதஸ்தையுமுடைய என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (என்னைப் பேதைமை செய்தனவே)— இவ்வநுபவரஸத்திலே §அமிழ்ந்த என்னை அல்லாததொரு ஜோநாநுஷாநங்களுக்கு அநர்ஹனாம்படி பண்ணிற்றன. 8.

§சுவயவஸொஹெகளிலே ஆழங்கால்பட்ட தம்முடைய நெஞ்ச வருந்தி, எங்கும் வ்யாபித்து ஸவடாவய வஸொஹெகளோடும் கூடின ஸஶுடாயஸொஹெயாலே வகுண்டாய் நிதூநாவவனாஹெயாலே முன் பெற்ற தாய் நினைத்திருந்த வுகிதியை இழந்தது என்கிறார்.

¹தாரகை—கருவிழி. *ஆஸந்தரெல்லார்—ஈ. (=சமீபத்திலுள்ளார்)

†அநுராகத்துக்கீற்றெடுக்க—ஈ. ‡ஸ்வபாவஸித்தங்களாய் நவாயாம விஸ்தாரங்களை யுடையவான—ஈ. §இழிந்த—வ.

§ஆலமாமரத்தில் ‘இத்பாதி’ என்று அதிகம்—ஈ.

ஆலமாமரத்திலேமேல் ஒரு பாலகனாய்
ஞாலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணி யாரமும் முத்துத்தாமமும்

முடிவில்லாதோர் எழில் [யே. 9.

நீலமேனி ஐயோ நிறைகொண்டது என்னெஞ்சினை

(ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் ஒருபாலகனாய்)—
ஓர் சுவாணாபூயத்திலே, ¹“ஆலன்று வேலை நீர்
உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ” என்று அறிய
வரிதாய், சமணசூயமாய் இருப்பதொரு வடவுகூஷ
த்தில் *ஒரிலையிலே தாயும் தந்தையும் இல்லாததொரு
தனிக்குழுவியாய், (ஞாலம் ஏழும் உண்டான்)—அடுக்
குக் குலையாமல் மார்க்கண்டேயன் காணும்படி வர்வ
லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (அரங்
த்து அரவினணையான்)—பூயகாறுத்திலே வானு
னாய்க்கொண்டு ஆலிலேமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற

¹அ. 69.

*ஒருயிலையிலே—க.

ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் - ஓர்பெரிய ஆலமரத்தின் ஒரு
இலைமேல், ஒருபாலகனாய் - (தாயும் தந்தையும்ற்ற) தனிக்குழந்தை
யாயும், ஞாலமேழும் - ஏழுலோகங்களையும், உண்டான் - வயிற்றில்
வைத்தவனாயும், அரங்கத்து அரவினணையான் - பூரீரங்கத்தில் திரு
வகந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளிமெத்தையில் கண்வளர்ந்தருளுகிற
வனாயும் இருக்கிற பெரியபெருமானுடைய, கோல-அழகியதும், மா-
பெரியதும், மணியாரமும் - ரத்னங்கள் இழைத்தஹாரமும், முத்துத்
தாமமும் - முத்தமாலைகளும், முடிவு இல்லது - அளவற்ற, ஓர்
எழில் - ஒப்பற்ற அழகையுடைய, நீலமேனி - மேகம் போல்
சபாமளமான திருமேனி, என் நெஞ்சினை - என்மனதையும் கூட
நிறைகொண்டது—அடக்கத்தைக்கொள்ளை கொண்டது. ஐயோ—
ஆச்சர்யம்.

போதோடு, வர்வகாலத்திலும் கோயிலாழ்வாருக்குள்
 னே ஸ்ரீரிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான திருவந்தாழ்
 வான்மேலே “உலகுக்கோர் தனியப்பன்” என்னும்
 படி தன் ப்ரஜைகளான ஸ்ரீஹ்மாதிகள் சூராயிக்கக்
 கண்வளர்ந்தருளுகிற போதோடு வாசியற காரணக
 ரக்ஷகசுவாதிகள் காணலாம்படியாயிருக்கிற பெரியபெரு
 மாளுடைய (கோலமாமணியாரமும்)— நாச்சியாருக்
 குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற திருமார்வுக்கு ஒரு
 ஸ்ரீதூபாகாரம் போலே சுவிரூபமாய், சதிவெத்
 தாய், ஹோவாபூதமான திருவாரமும், (முத்துத்தாம
 மும்)— ஸ்சன்னவீரமாயும், ஸ்ணகவலியாயும், த்ரிவா
 மாயும், ஸ்வணவாசமாயுமுள்ள திருமுத்துவடங்களும்
 (முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி). இவைதனக்கும்
 சதிரயகரமாய், சநனமாய், சுவிதீயமான சுவிரூ
 பத்தை யுடைத்தாய், காஹவெவம் போலே ஸ்ரீம
 ஹரமான திருமேனியும்; ஆபரணங்களுக்கு முடி
 வில்லதோர் எழிலை உண்டாக்கும்படியான நீலமேனி
 என்னவுமாம். (ஐயோ நிறை கொண்டது என்
 நெஞ்சினையே)— *தனித்தனியே ஐவாவயவங்களை
 அநுபவித்த என் நெஞ்சை ஹோவாயாநாலவத்தாலே
 முன்புற்ற வகுண்டசுவாலிதாநாலமான மாலையு
 த்தைக்கழித்து, இவ்வகுண்டாநாலவத்திற்கு விவெஷம்

18 1. 11. ஸ்ரீஹ்மாதிகளாயிருக்க—க.

ஸ்ரீதந்நப்ரகரம் போலே—க. ஸ்ரீகாவலியாயும்—வ. ஸ்ரீபஞ்சஸரமா
 யுமுள்ளவல்லதிருமுத்து—க. *தனிடே—க. ஏகவாளி = ஒற்றை
 வடமான ஹாரம்; பஞ்சஸரம் = ஐந்துவடமானது.

ஸ்சன்னவீரம் =

த்ரிஸரம் = முன்றுவடமானது;

வரில் செய்வதென் என்கிற சுதிரதெய்யாலே 1“பிரி
வின்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு” என்று நிதூவாவெகூடி
மாம்படி பண்ணிற்று. 9.

†இவ்வாழ்வார் ‘அடியேன’ என்னுமதொழிய
இப்புவையும் தலைக்கட்டுகிறவளவிலும் தம்முடைய
பேரும் ஊரும் பேச மறக்கும்படி தாம்பெற்ற அநுப
வத்திற்குப் பெரிய பெருமாள் இனி ஒரு விஷேடம்
வாராதபடி பண்ணினபடியைக்கண்டு, தம்முடைய சூதூ
வயியான சுமநூமூலவாவத்தை முக்தனுடைய
லாஉமாநத்தின்படியிலே பாடி, சுமநூலாவும் வாஹூ
மூலவம் பண்ணின கீழும் தீர்ந்து கூதூபூராகிறார்.
கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானே
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் *என் அமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே. 10.

தி. பல்லா. 1. †‘கொண்டல் வண்ணனை இத்யாதி’ என்று அதி
கம்—கூ. *என்னமுதினை—கூ.

கொண்டல் வண்ணனை - நீருண்டமேகம் போன்ற வர்ணம்
அல்லது ஸ்வபாவத்தையுடையவனும், கோவலனாய் - இடைக்குலத்
திலே அவதரித்து, வெண்ணெய் உண்டவாயன் - வெண்ணெயை
அமுது செய்த திருமுகத்தை உடையவனும், என்னுள்ளம் கவர்ந்
தானே - (இடைச்சிகள் வெண்ணெயைப் போலே விரும்பி) என்
மனதை அபஹரித்தவனும், அண்டர்கோன் - அண்டத்திற்குட்
பட்ட (ப்ராஹ்மா முதலான) ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அதிபதியுள்,
அணி அரங்கன் (ஸம்ஸாரத்திற்கு) ஆபரணமான ஸ்ரீரங்கத்தில்
கண்வளர்ந்தருளுகிறவனும், என் அமுதினை - எனக்கு அம்ருதமா
னவனுமான பெரிய பெருமானே, கண்டகண்கள் - காணப்பெற்ற
கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணவே - வேறொன்றைப் பார்க்க
மாட்டா.

(கொண்டல் வண்ணனை)—கடலிலுள்ள நீரெல்லாம் வாங்கி, காவேரீமத்யத்திலே பணிந்ததொரு காளமேகம் போலே கண்டார்க்கு ஸ்ரமஹரமான திருமேனியை உடையவனை; அங்ஙனன்றிக்கே ஜஜ்ஜவூவாங்கெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஜஹுவூவிவாமறகாருண்யரஸத்தை வர்ஷிப்பதொரு காளமேகத்தின் ஸ்வபாவத்தை உடையவனை என்னவுமாம். (கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்)—எட்டும் இரண்டும் அறியாத இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே தன்னுடைய வவடூரொகாஷக்ஷம் வெளிப்படும்படி இடையரில் ஒரு ரூபத்தைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதர் உகந்த ஓவூமெல்லாம் தனக்கு உகப்பு என்னும்படி தோற்ற, அவர்கள் ‘ஈட்டியவெண்ணெய், ¹“சூட்டுநன்மாலையிற்படியே சுபூகாதவொம் போலே அநுபவித்து, அத்தாலே இப்போதும் *குணுங்கு நாளும்படியான திருமுகத்தை உடையவன். (என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை)—இடைச்சிகள் வைத்த வெண்ணெய் போலே இவருடைய திருவுள்ளம் பெரியபெருமாளுக்கு நவமீதமாயிற்று. ஞானம் †பிறந்தபின்பும் என்னது என்னும்படி சுஹாகாரஜகாரங்கள் வடும் பிடுகிற என்னுடைய மநஸ்ஸை வடிவழகாலும் வளவலுவளஸீயுவாதுவூரிகளாலும் வஸீகரித்து, இனி ‘என்னது’ என்ன வொண்ணாதபடி கைக்கொண்டவனை. (அண்டர்கோன்)—‡இடையர்க்கு நியாம்யனாய் நின்ற எளிமை மூணமாம்படி சுணாயிவதியான வுஜூ

¹தி. கி. 21. *முணுங்கு—ஈ †பிறந்த பின்பு என்னது—ஈ

‡இடையற்கும் நியாம்யனாய்:—ஈ.

முதலாக மற்றும் சுண்ணாண்டுகளான தேவாதிகளை யெல்லாம் ஷூயீ-நராக்கி வைத்திருக்கிற ஷூயீ-நராக்கி ஷூயீ-நராக்கி யுடையவன். ¹“கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் ஆகிலும் எண்ணற்கு அரியன் இமையோர்க்கு” என்கிறாராகவுமாம், (அணிஅரங்கன்)- வடிகளும் ஸ்வதேசத்தை விட்டு இங்கே வந்து ஸேவிக் கும்படி சூகஷ-சுமான அழகையுடைத்தான் ஷூயீ-நராக்கித்திலே அடியேனை சுமாவவரவர மாக்கினவனை. (என்னமுதினை)- பாம்பதத்திலும் சுரீரார்ணவத்திலும் சூகிதூணைநாடிகளிலும் அவ்வோ நிலங்களுக்கு நிலவரானர் அனுபவிக்கும்படியான சுரீ-நாமாய் நின்றாற்போலன்றிக்கே, ²“நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” என்கிற *நானும் அனுபவிக்கும்படி எனக்கு சுமாயாரணமாய் ஜராஜரணாடிவா ஹத்தைத் திசுஷமாக்கக் கழிக்கவல்ல கிரதிரயவொழு மானவனை; ப்ராசூ-தவொழுவணரான தேவர்கள் சுமெகவ்யாவஸ்தோடே பெற்று அநுபவிக்கும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜனனான நான் அயத்தமாகப் பெற்று அநுபவிக்கும்படியான அம்ருதமானவனை என்னவுமாம்.

‘கண்டகண்கள்’ என்கிற ‡இதிலே ‘என்கண்கள்’ என்னுமையாலே நிஜ-நீசனும் தோற்றுகிறது; இப்படி வாயிதாநுவூதியில்லாதபடியான தகவஜூதம் பிற

¹தி. மொ. 11. 5. 5. ²3. 3. 4. *நான் அனுபவி—க.

†ப்ரவாஹத்தைக் கழிக்க—க. ‡இதிலே கண்கள் என்னுமையாலே கிரமலத்வம் தோற்றுகிறது—க

ந்து வர்வத்திலும் நீநீ-ராயிருக்கிற இவர் முன்பு
 ||‘என்கண்’ என்றும், ‘என் சிந்தை’ என்றும், ‘அடி
 யேன் உள்ளம்’ என்றும், ‘என் உள்ளம்’ என்றும்
 ஊகாரம் பின் தொடந்து தோன்றப் பேசுவானென்
 னென்னில், ஷுதனூஷூயான ஈஸ்வரன் ஷுஸெஷ
 ஃலகுதமான வெதநாவெதநங்களிலே ஷூய-மக
 ஒன்றை ஒன்றுக்கு ஸேஷமாக அடைத்து வைத்தால்
 அவனடைத்தபடி அறிந்து பேசுவார்க்கு நீ-ரேஷத்தோ
 டே சேர்ந்த ஈஇம்ஊகாரம் ஈநலிஜூர் ஊகாரம் போ
 லே தோஷமாகாது. (மற்றொன்றினைக் காணவே)-
 இதற்கு முன்பெல்லாம் வாஹுவிஷயங்களிலே பூவண
 ங்களாய், அவற்றைக் கண்டபோது ப்ரீதியும், காணாத
 போது விஷாடிமுமாய்ச் சென்று, இப்போது நிதூடி
 ரிஜுனாவன் நியியைக் கண்டாற்போலே ஈநனூம-ண
 விவகுதிவிஸிஷுமக இம் ஊநாநியியை அநுபவிக்கப்
 பெற்ற கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே. *பூஷ
 விஷயத்திலே பூதிஷிதமான ஸஜீத்தை யுடைத்தான
 படியாலே வரிவய-ஸூய-மக வந்து வாஸூவதி-
 களாய் நிற்கும் வஜ்யொநி முதலானாரையும் பாராது.

நீநீரமத்ஸராயிருக்கிற—ஈ. || எனக்கென்றும். என் சிந்தையென்
 னும்படி என்னுள்ளமென்றும்—ஈ. ஃபூதமான, சேதனங்களிலே—ஈ.
 ஈஇம்மமகாரமே—ஈ

*தன்னையும் மற்றொருவரையும், மற்றொன்றையும் ‘ஈவிவாஹந
 டூஷுக்வாஸு’ என்கிறபடியே யாஸாதஸூந காண்கையாலே
 ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் ஒன்றையும் பார்க்க உபகர
 ணமாகப்பெறுது என்கிறார். இவ்வளவன்றிக்கே (ப்ராப்த விஷயத்
 திலே) என்று அதிகம்—ஈ. பார்த்து—ஈ,

1“புருஷாணாம் ஸஹஸ்யேஷு
தெஷு வெஸுஜயொநிஷு ।
சுவாஸு கஸிநநவா வக்ஷுஷா
வா஽வூவஹிஜயக் ||”

என்கிறபடியே ஸ்ரஹஸுத்ரர்களாய் 1“யெயா ஜிஜீதா
ஸவொ லக்ஷா” என்னுமளவரான னகதர், திதர்,
திதர் திறத்தில் ஜீதாநிகளான ஸ்ரதஜீவவாவிகளு
டைய சநாடரத்தை இங்கே சநுஸநிப்பது.
2“புராவூ ஸ்ரதம் உஸாஜீவம் நாரதொ லமவாநுஷி:
ததஸு தாநெவ நராநு ஸ்ரதாஸுநு பூலாநு நராநு ||
வஹிஜயாநாஸு ஸிரஸா உநவா தெஸுஸுவஹிஜித:”
என்று நாரதலமவானளவிலும் * அவர்கள் பரிமாற்றம்
சொல்லப்பட்டது.

3.“உவாஸ யுஸாஸ ஹயொ மஹ நாரத ஜாவிஸம் ।
ஹே ஹநிநிபாஹாரா தக்ஷாஸுநு வவூஸ:”
னகாஸு ஸரிஸயெயுஸுஸாஸ நெஷாஸ விஸொ லவெஜிதி
என்று பகவான் அருளிச் செய்த வார்த்தையையும்
இங்கே சநுஸநிப்பது. 4“கண்டு கேட்டுற்று
மோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம்” என்
கிற ஐஸ்வர்யாநுபவத்திலும், 4“தெரிவரிய அள
வில்லாச்சிற்றின்பம்” என்கிற ஈசுதஜா துநுஸவ

1பா. சாந்தி. 344. 54, 31. 2பா. சாந்தி. 346, 1.

3பா. சாந்தி. 347. 18. 44. 9. 10.

1புருஷாணாம் ஸஹஸ்யேஷுயெஷு—க.

*அவர் பரிமாற்றம்—க. †ஆக்மமாத்ரநுபவத்திலும்—வ.

ரஸத்திலும்தமக்கு நீஹுஹதெ பிறந்தபடியிலே
 இங்கு தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றிக்கே பூயாதமான
 அநுபவத்திலே இழிந்தபடியினாலே ஸ்ரியஃவதிக்கு
 பூகாரமாக வல்லது மற்றொன்றையும் தாம் அநுபவி
 யாதபடியிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். பெரியபெருமான்
 திருமேனியிலே திருமலைமுதலாகக் கோயில் கொண்ட
 சுவபாவதாரங்களிலும், ராஜகூண-வாஜகூண-வடிவத்
 துயநாடிகளிலுமுள்ள ஹொஷுதையெல்லாம் சேர
 அநுபவித்து, இவ்வாறியுவுத்திலே ஈடுபட்ட
 என்கண்கள் மற்றும் வர-வருஹ-விலவாடிகளான
 திருமேனிகளையெல்லாம் சேரக்காட்டினாலும், ஹநகய
 த்திற்கு ஹொஷானூங்கள் ஸூரியாதாற்போலே
 'ஹாவொ நாநுது ஹதி' என்கிறபடியே அவை
 யொன்றும் ஸூரியாது என்கிறராகவுமாம். இது இவரு
 டைய *சுநகூபுயொஜநகூகாஷெ இருக்கும்படி.

ஆதிமறை யெனவோங்கும் அரங்கத் துள்ளே

அருளாரும் கடலைக்கண்டவன் என் பாணன்

ஓதியதோர் இருநான்கும் இரண்டு மான

ஒருபத்தும் பற்றுக உணர்ந்து ரைத்தோம்

†நீதியறி யாதநிலை யறிவார்க் கெல்லாம்

நிலையிதுவே என்றுநிலை நாடிநின்றோம்

வேதியர்தாம் விரைத்துரைக்கும் விளைவுக் கெல்லாம்

விதையாகும் இதுவென்று விளம்பினோமே. 36.

1ர. உத் 40. 15. *அநக்ய பாயொஜநகாஷ்டை-சு.

†நீதி வழுவாத-வ.

காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்றொன்றிந்
 கண்ணனையே கண்டுரைத்த கடியகாதல்
 பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல் பத்தும்
 பழமறையின் பொருளென்று பரவு சின்றோம்
 வீண்பெரிய விரிதிரைநீர் வையத் துள்ளே
 வேதாந்த வாரியனென் நியம்ப நின்றோம்
 *நாண்பெரியோ மல்லோம்நாம் நன்றும் தீதும்
 நமக்குரைப்பார் உளரென்று நாடுவோமே. 37.

ஐதி கவிதா கிடுகவிஷ்ணு:

வஜ்ஜுரவடி வாக்ஷிகவீரெது ।

உநிவஹநஹொமொயம் உநெக்யாயபுரவொவஜ் ।

உபகவிஷ்ணு கெய்கொவஜ்ஜு ॥

உநிவஹநஹொமொயம் உநெக்யாயபுரவொவஜ் ।

கூபயா ரஜநாயவ்ஜு க்ருதாயபுயதம் நம் வொஜ் ॥

ஐதி கவிதா கிடுகவிஷ்ணுவ்ஜு வவபுதஞ்ஜு வுதஞ்ஜுவ்ஜு

ஸ்ரீஉவஜ்ஜுநாயவ்ஜு வெஜ்ஜானாயபுயதம் க்ருதிஷ்ஜு

உநிவஹநஹொமொயம் வவபுதஞ்ஜு ॥

இதில் சேர்ந்த 29-வது ரஹ்ஸ்யமான
உயாரசுகவிஹுத்யம் மூவாம்.

ஸ்ரீ ॥

ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் 32-வது ரஹஸ்யமான
ஸத்யவ்ருதக்ஷத்ருஹாத்யம் என்கிற
ஸ்ரீஹவிரிபாஹாத்யம்.

ராஜாநுஜயாவாத்யம்

ஜகந்நவெராஜ ஹவணம் ।

ஸ்ரீஜெஜடநாயாயம்

வநே வெஹானேஹிகம் ॥

[குண

ஜாநாஹம் ஜஹதாம் ஜஹநட ஜடாவயதுநாயம்
கீவாவஸுநவிஸுநாஜ ஜஹிஷீஜநாவம் தததம் ।
ஜாதஜாவது ஜாவிஜ்ஜநஜெணவதுநாஸுநாஸு
ஜெணஸெவரவாரிஜாத கவிகா வஜ்வாஜ்வாஜெஹம்

வாழி யருளாளர் வாழியணி அத்திகிர்
வாழி யெதிராசன் வாசத்தோர்— வாழி
சரணாகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றென்றை
அரணாகக் கொள்ளாதாரன்பு.

1.

ஸகருவொகஹிததவிஷய விவியவெஹானாவ
ஸுஹணங்களான புராணங்களில் ஸுவுதமகை
யாலே முற்பட எண்ணப்பட்ட ஸுஜ்ஜாணவாரணத்
தில் ஸத்யவ்ருதக்ஷத்ருஹாத்யம் ஸுவுத்தாலே ஸத
ஸுதமான பேரருளாளன் பெருமையை ஹவசுரான
ஹவஹிஷ்ருடைய ஹஜயாஜநாயமக மநஸ்ஸி
லே ஹவமும், வாக்கிலே ராமமும், கரத்திலே தாள
முமாக, ஹவ-ராம-தாஹங்களை வகுத்த ஹதஸாஸுத்

தன்படியே *பண்ணுமிகையில் திகழப்பார்க்கின்றோம்.
இத்தைக் குறிக்கொண்டு †கேட்டருள்மின்.

எண்டிசையும் கடலேழும் மலைகள் ஏழும்
ஈரேழு வையகமும் படைத் திலங்கும்
புண்டரிகத்தயன் புணர்த்த பெரிய வேள்விப்
புனிதநறும் போக்கியத்தை உகந்து வந்து
தொண்டையெனும் மண்டலத்தில் நடுவில் பாரில்
தூநிலமெய் விரதத்தில் தோன்றி நின்ற
கொண்டல்அருள் குணமேநாம் கூறுகின்றோம்
கூர்மதியீர் குறிப்பாகக் கொள்மின் நீரே. 2.

வம்மின் புலவீர் அருளாளப் பெருமாள் என்றும்
அருளாழி அம்மான் என்றும்
திருமாமகளைப் பெற்றும் என்நெஞ்சம் கோயில்
கொண்ட பேரருளாளர் என்றும் [கடலை
வியப்பா விருதூதும்படி கரைபுரண்ட †கருணைக்
எவ்வண்ணம் பேசுவீர் ஈதென்ன பாங்கே. 3.

ஒன்றே புகலென்றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளால்
அன்றே அடைக்கலம் கொண்டநம்
அத்திகிரித்திருமால் [வோம்

இன்றே இசையில் இணையடிசேர்ப்பர் இனிப் பிற
நன்றே வருவதெல்லாம் நமக்குப் பரம் ஒன்றிலதே. 4.

சுவிதஜமதெகஸெவியாய், சுவிதஜமதனயபூரி
யாய், சுவிதஜமதாயாரனாய், சுவிதஜமதெககாரண

*பண்ணும் இசையும் திகழப் பாடுகின்றோம் (?)

†கேட்டருள்வீர்மின்—கூ. [என்று அதிகம்—கூ.

‡கருணைப் பெருங்கடலை—கூ ஐந்தி பூவநாவதாரம்

[illegible]

‘நமக்கு நிகர் ஆர்’ என்று சுவிஜந-விஷ்ணு-வந்த மவ-
ங்களும் ஸ்ரீராமன் செருக்கும் ஏறி, ¹“கறந்தபாலுள்
நெய்யேபோல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள்
இறந்து நின்ற பெருமாயனை” ஸ்ரீராமன்-ஸ்ரீராமன்
வலாயியைக்கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம் என்று பார்
த்து, ²“இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னி
மையைக்கூட்டி, அளப்பில் ஐம்புலனடக்கி, அன்பவர்
கண்ணைவைத்து துளக்கமில் சிந்தைசெய்து தோன்ற
லும் சுடர்விட்டாங்கே, வளக்கினை விதியில் கண்டுமெய்
மையைக்” காண ஒருப்பட்டவளவிலே வரஹ்மன-வ
ஸாக்ஷாஸ்காரவிரொய்யாயிருப்பதொரு மாளாத
வல்வினை இவனை வலாயியில் நின்றும் மீட்டது.
அப்பொழுது,

வம்பவிழ்போதமர் மாதர் உகந்த அம்மாநிதியைத்
தன்பலமே கொண்டு காணக்கருதிய தாமரையோன்
முன்பல குற்றத்து வல்வினை மொய்க்க முகிழ்மதியாய்
அம்புலிவேண்டிய பாலனைப் போல அமுதனனே. 5.

இப்படிக்கலங்கின ஸ்ரீராமன், ‘என்னே! என்னே!
நமக்கு வலாய்நாராத்விஷ்ணுமான வலாயி கைபுரு
மைக்குக் காரணம் என்?’ என்று விசாரித்து, ‘நின்ற
வாநில்லாதே’ கவிவமனமான சுனாக்ஷணத்தின் கஷா
யவாகம் பிறவாமை’ என்று பார்த்து, ³நொலிநு
ஹைவான கஷுவிஸெஷத்தைக் கழிக்கப் பெருதே,
இத்தனை நாளும் என்ன கார்யம் செய்தோம், ³“இமை
யோர் வாழ் தனிமுட்டைக் கோட்டையிலே” கூறுசெய்
வதாக ஏறவுமிழியவும் நெடுங்காலம் நிரய-நிரயமாக

காயகௌம் பட்டோம் என்று “நெஞ்சருகிக்கண்பனி
த்து நெடுமுச்செறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்தான்.
அடங்காக் கரணங்களைந்துடன் ஆறுமடக்கி முன்னம்
நெடுங்காலம்ன்னிலமே நிலையாய்ப் பூண்டு நீடுறை
[வான்

சடங்கார் பெரிய தவங்கள் செய்தேனென்ன

[தன்மையிதென்

திடங்காத்திருந்த திசைமுகன் தன்னை இகழ்ந்தனனே.
2. யுமகொடி வஹயுணி விஷுராராயு வடிவகுடி |
வா. நெடுவெழுமொக்யுயா துக்ஷா பூராவாநி தி ருமுரு உலா

இப்படி சுதிரஸம்மெதெயுயுமெதுவான தபஸ்
வைப் பண்ணி, அடிகாரம் என்பதோர் 3 அளறிலே
அமுந்தி சுமந்தவதுனு வுலூர உயுவகுடிந சுடாக்க
விரெஷத்தாலே செஷெஷவயுக்கமான தபஸ்வாக்கு
நிலமாவது எது என்று நிரூபித்து, ‘பூமியொழிந்த
லோகங்கள் பதினமூன்றும், பூமிதன்னில் ஜம்பூத்வீப
மொழிந்த மஹாத்வீபங்கள் ஆறும், ஜம்பூத்வீபம்தன்
னில் லாந்தவஷ-மொழிந்த வர்ஷங்கள் எட்டும்
ஹொமலகுடிகளாகையாலே வாணுகுடிவிரெஷாநு
ஷாநத்திற்கு உவிதகெஷசூங்கள் அன்று என்று உபே
க்ஷித்து, வவடிக்ஷிணமாய் வவடயஉபாநுஷாந
யொமூமுமான லாந்தவஷ-த்தில் வந்து புருந்தான்.

விண்ணாகில் வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்

வேதங்கள் ஈரிரண்டும் விரித்த லாலும்

கண்ணனைநான் கருத்துறவே காண்பன் என்னக்

காணும்ல் விலக்கியதன் வினையைக் காண

எண்ணியதற் புவனங்கள் ஏழும் ஆறும்

இருமுன்று தீவமும்எட் (6) இடமும் விட்டுப்
பண்ணியநல் வீரதமெல்லாம் பலிக்கும் என்று
பாரதத்தைப் பங்கயத்தோன் படிந்திட்டானே. 7.

இப்படி ஸ்ரீ ஹ வு ி ரி ரா ஹ ர து ம் வந்து
புகுந்து தான் ப்ரயாநமாக நினைத்திருந்ததொரு புண்ய
கேஷத்திரத்திலே ஒரு காலாலே நின்று ஊயுடலுஜனா
யும் உலாஸநிஸூஸங்களை அடக்கியும், ஒருவராலும்
அநுஷ்டிக்கவொண்ணாத தபஸ்ஸைப் பண்ணினவள
விலும், ஸகஸ்கரணம் ஸகஸாநுஷ்டாநாநுமணமல்
லாமையாலே ஸகஸகவிஷணனாயிருக்க; ஸஸரீரியாயிரு
ப்பதொரு வாக்கு ஆகாசத்திலே கிளம்பி, 'வாராய்,
ப்ரஹ்மாவே ! நீ வெறுக்கவேண்டுவதில்லை; உனக்கு
வலாயிவிருவாயான கர்மம் கழிகைக்கு ஒரு உபாயத்
தை உபதேசிக்கிறேன்; ஸயிகாநமாகிற ஸுநதாநாவத்
திலே அமுந்தின உனக்கு ஆயிரம் ஸஸஸெயம் பண்ணி
னாலல்லது ஸகஸ்கரணஸூசி உண்டாகாது; கூடவு
மளாவத்திற்கும் காயவியுத்திற்கும் நீ அஞ்சியாயா
கில், ஒரு அஸ்வமேதத்தாலே ஆயிரம் அஸ்வமேதத்
தின் மறும் விலிக்கும்படி ஸநவயிகாஹாநுமான
வசுவுகக்ஷேத்ரத்திலே சென்று, அதின் நடுவே
ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யமாக விஸெஷ
வணியி பண்ணியருளுகிற ஸ்ரீ ஹவூவிரியை உதாரவெடி
யாக்கி, அங்கே ஸர்வயக்ஞங்களிலும் ப்ரயாநமான
அஸ்வமேதத்தாலே வவடயஜுஹொஹாவான ஸர்வே
ஸ்வரனை ஆராதிப்பாய், *என்றது. அந்த ஸஸரீரி

வாஸுத்தைக்கேட்டு, சுதிஸனுஷ்டான ப்ரஹ்மா அப் பொழுதே ஸதஸூகக்ஷேத்ரத்திலே வந்து விஸ்வ கர்மாவை அழைத்து, 'நாம் இங்கே ஸவட்வாவ ப்ராபஸிதமாக வேதங்கள் வியித்த வைஷ்ணவமான அஸ்வமேதத்தைப்பண்ணப் பாராநின்றோம். ஸிஷு விஷ்ணுவிஸாராதினா நீ ஹஹி யிரியை உதூரஸூமாக வருத்து, * அதையே உதூரவெலியாக்கி, யாமஸாரெமையச் சமைத்து, நம்முடைய யக்ஞத்திற்கு வருகிற ஷேவ-ஸவஸூர-யக்ஷ-ராக்ஷஸ-கிணர-கிணர-ஸவஸூர-ஷ-விஷ-விஷ்ணு யா-உஷஸூரிகளெல்லாம் நெருக்கமற இருக்கும்படி †நீண்டு அகன்று அமைந்திருப்பதொரு ராஜனீயராஜ யாநியைச் சடக்கெனச் சமைப்பாய்' என்று அதித்வ ரையோடே ஆக்ஞாபித்தான்.

எத்திசை நிலனுமெய்தி அருந்தவம் செய்தவந்நாள் சத்திய விரதம் செல்வாய் என்றதோருரையின் சார்வால் அத்திசை சென்றழைத்தங்கமரரில் லெடுப்பான்தன்னை உத்தரவேதிசெய் யென் றுரையணங்கிறையுரைத்தான். இப்படி ப்ரஹ்மா ஆக்ஞாபிக்க, விஸ்வகர்மாவும் ஸவடூ மஸூரஸூரமான ஹஹி யிரியை உதூரவெலியாக்கி, 'இது ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்நிதிபண்ணுகைக்கு இட மாய்' என்று விவாரித்தான்.

உத்தம வமர்த்தலம் அமைத்ததொர்

எழில் தனுவுயர்த்த கணையால்

‡அத்திர வரக்கன்முடி பத்தும்ஒரு

கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்

* அதின்மேலே—கூ. †நீண்டு அகன்று உயர்ந்த—வ.

‡அத்திறவரக்கன்—வ.

மத்துறு மிகுத்ததயீர் மொய்த்தவெணெய்

வைத்ததுணும் அத்தனிடமாம்

அத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தற

அறுக்கும் அணி அத்திகிரியே.

9.

இவ்வண்ணம் சிந்தித்து, *உதூரவெழியும் பஞ்சுராலையும் படைவீடுமாக வகுத்து விஸ்வகர்மா காட்டக் கண்ட ப்ரஹ்மா தனக்கு வஹுஉதிவிஷயமாகையாலே இந்நகரத்திற்கு ‘காணீ’ என்று பேராக்கினான்.

“சுயொயூர உயுரா உயா காரீ காணீ ஹுவனிகா।
வாஸீ ஶாரவதீ வெவ வவெவெதா உஉகிதாஃ ஷுதாஃ॥”

திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்த லாலும்

சிதையாத நூல்வழியிற் சேர்த்தி யாலும்

வண்மையெழும் ஈரிரண்டு வண்ணத் தாலும்

வானவர்க்கும் வியப்பான வகுப்பி னாலும்

உண்மையுடை வாசியொளி யோசையாலும்

ஒருகாலும் அழியாத அழகி னாலும்

மண்மகளாற் கலங்காரம் என்ன மன்னும்

மதிட்கச்சி நகர்கண்டு மகிழ்ந்திட் டானே. 10.

இப்படி பூமிக்கு அலங்காரமாக ஒரு காஞ்சியைச் சமைத்து, அங்கே அஸ்வமேதயாகத்திலே உஷ்ண னை வஹு உரீவிமுதலான வஹுஷி-களை கீகிக்கு களாக்கிக்கொண்டு, ஸரஸ்வதீ என்கிற ஆற்றிலே தபஸ்ஸுபண்ணுகிற தன் ப்ரபாநவதூயான ‘ஸரஸ் வதியை அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்’ என்று ஸ்ரீவலிஷ்டபகவானே சுமஸாவித்தான்.

*உத்தரவேதியையும் பஞ்சுரலையையும்—க .உகிதாயிகாஃவ.

காமங்கள் பல்கொண்ட வேதம் கொண்டு
கைதவமே செய்வார்க்குக் காண கில்லப்
பூமங்கை கேள்வனைநான் கண்டு போற்றப்
புண்ணியத்தின் நிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கெனப் போய்த்
தன்னொற்றில் தனியிருந்து தவம் செய்கின்ற
நாமங்கை வந்திடநீ அழைப்பாய் என்று [11.
நன்மகனை நான்முகன் தான் நவின்றிட் டானே.

இப்படி ஸ்ரீ ஹாவாலே நியுஷ்ணான ஸ்ரீவஸிஷ்ட
பகவான் ஸரஸ்வதிபக்கவிலே சென்று பூணீவாதா
விவாஹங்களைப் பண்ணி, ஸ்ரீ ஹாவின் யாகத்தையறி
விக்க; பூணயகருஹகருஷிதெயான ஸரஸ்வதி
வாராதவளவில், ஸ்ரீ ஹா ஸாவித்ரீமுதலான பத்ரிகளைக்
கொண்டு யஜும் பண்ணத் தொடங்க; டெவஸதூரா
கூவிதரான அஸுரர்கள் இந்த யஜுத்தைக் கலைக்க
நினைத்துச்சென்று ஸரஸ்வதிக்கு அறிவிக்க; அவளும்
சுதிகூவிதஹுடிபெய்யாய்க் கொண்டு டக்ஷிணாவயத்
திலே போந்து, வேறொரு டஹாநடியாய்ப் பெருகி,
ஸ்ரீ ஹாவினுடைய யஜுலலியை அழிப்பதாக உவ
சூசித்தாள்.

அன்னவடிவாள் அசையுமன்ன நடையாள்
உயருமன்ன வரசேறி வருவாள்
அத்தனயன் அத்தநயன் உத்திதனை
அத்திதென வுத்தி புரியாள்
நன்னடை விடாநட மிதென்ன நடவா நடுவுள்
நண்ணு குடகேறி யிழிவாள்
நற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புரள
வற்புத மருக் கதியினால்

கன்னடைவிடா விடமில் உன்னதி சிஞ்ர விகட
 மன்னுகிரி கூடமிடியக்
 கட்டவிடை யிற்றுவிழ *முற்றும் விழி
 யுற்றடைய விட்டருகுற
 அன்னநய சீரயனி தென்னென விழாவமரர்
 மன்னுபதி யேறி மகிழ
 அச்சுதன் அணைத்தனுவில் அத்திசைவரத்
 தகைய வற்றனுஞ்ஞள்.

12.

அன்றுநயந்த வயமேத மாவேள்வி
 பொன்ற வுரையணங்கு பூம்பூனலாய்க்-கன்றிவர
 ஆதி யயனுக்கருள் செய்தணையானுன்
 தாதை அரவணையான் தான்.

13.

இப்படி ஹகருவொகெகவெதுவான ஸர்வேஸ்
 வரன் ஹாஷுதீபுவாஹயூத்திலே அரவணையோடே
 கூட அணையாகக் கிடந்தவளவில், கண்ணும் மனமும்
 களிக்கக் கண்டுநின்ற கெதுவொகூவதி—களும் இவ்
 வண்ணம் பேசினார்கள்.

தரணியில்மன்னியயனார் தனித்தவம்காத்தபிரான் [பின்
 கருணை யெனும் கடலாடித் திருவணையைக் கண்டதற்
 திரணர கெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்துவைத்த
 சுருணையிலேறிய சூழ்வினைமுற்றும் துறந்தனமே. 14

இப்படி வெவவதியாய்வந்த ஸரஸ்வதியினுடைய
 கோவவெய்மடங்கும்படி ¹வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த
 †வேந்து கடாக்கிச்சு, கலக்கமற்றுவந்த ஸரஸ்வதியை
 யும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்மா அஸ்வமேதயாகத்தை

¹தி. செடு. 13. *முட்டவழி—வ. †வேந்தைக் கடாக்கிச்சு—க.
 வேந்தன் (?)

நடத்த, வவாஹொம் ப்ரவ்ரதூமான வளவிலே
ஆயிரம்கோடி சூலிதூர்கள் உலித்தாற் போலே உதூர்
வெலிபுத்திலே ஒரு மஹாதேஜஸ்ஸு தோன்றிற்று.
சுக்லேசமெண்ணிய சூழ்வின தீர்க்கத் துணிந்தயனார்
அகலாதவன்புடன் கொண்ட வயமேதவேதியின்மேல்
புக்லோங்குபொன்மலை என்றதோர்புண்ணியகோடி

[புடன்
பக்லோன்பகல்விளக்காகப்பரம்குடர் தோன்றியதே. 15.
வெவெது ஜாவி விதெ வக்ஷ உதூடிஸூம் தியள
ஸொலுநெ ஹஹநக்ஷெது ரவிவாரஸஉநிதெ ||உநெ||
வவாஹொம் ப்ரவ்ரதூ து ப்ராதஸவநகாஸிகெ ||
யாதூஸுதூரவெடினீ ப்ராஹ்மராவீஜநாடிநம் ||

இப்படிப் பெருமாள் *தோன்றினபடிக்கு நிதூ
ஸஞ்சிகள்ஹுவத்தாலே ¹‘காளங்கள் வலம்புரி கலந்
தெங்கும் ஆர்த்தன.’

†சூவஃ வாணவடிஞ்சொய்யாவொ டெவகிநநம் ||
சூயதொ வாஸுடெவொய்யிதூபுராவி உ காஹவீ ||
ஸரணஸவபுரொகாநாம் நாராயண உவாமதஃ ||
ஸவவசூயதாவாணிநாராயண உவாமதஃ ||
உதி காஹவீ நாடெந சுணெபுஷ்டுதஸெவநம் ||
குவபுதா ஸஹஸா யொமாலிரராத விதாஹம் ||

பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்

பேராத வருள்பொழியும் பெருமாள் வந்தார்
அருமறையின் உச்சிதனில் நின்றார் வந்தார்

அங்கமுடன் அவையாகும் †பெரியோர் வந்தார்

¹ 10. 9. 6 *ஆவிர்ப்பவித்தருளினபடிக்கு—உ. †இந்த ச்லோ
கங்கள் இல்லை—க. ‡அரியோர்—க.

திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
 திருவருளால் செழும்கலைகள் தந்தார் வந்தார்
 மருவிவர்க்கு மயக்குரைக்கும் மாயோன் வந்தார்
 வானேற வழித்தந்தார் வந்தார் தாமே. 16.

அத்திகிரி அருளாளப் பெருமாள் வந்தார்
 ஆனைபரி தேரின்மேல் அழகர் வந்தார்
 கச்சிதனில் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
 கருதவரம் தரும்தெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
 முத்திமழை பொழியும்முகில் வண்ணர் வந்தார்
 மூலமேன ஓலமிட வல்லார் வந்தார்
 உத்தரவேதிக்குள்ளே உதித்தார் வந்தார்
 உம்பர்தொழும் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17.

இப்படி ஆவிர்ப்பலித்தருளின பெருமானுடைய
 மஹாதேஜஸ்வரிலே ஐமேறி ஓடின ஸ்ரீஜாவும்
 தேவர்களும் ரிஷிகளும் வருந்திக் குறித்துப் பார்த்து,
 அத்தேஜோமண்டலத்திற்குள்ளே வாணுகொடிவிசா
 நத்தையும், அவ்விசாநகரத்திலே ஸ்வமி மூலமூலமூல
 ரான பெருமாள் காணீவஷி--யாயிருப்பதொரு காள
 மேகம்போலே நின்றருளினபடியையும் கண்டு ஸ்ரீஷ-
 விஸயவரணராய்க்கொண்டு இங்ஙனே பேசினார்கள்.

திருபரிதிசைந்த மகுடமும்
 எழில்மதி திகழ்ந்த வதனமும்
 இருவகை இலங்கு குழல்களில்
 எதிர்பொர வுகந்த மகாமும்
 ஒருதகவுயர்ந்த திருமகள்
 ஒளிமறுவில் மன்னும் அகலமும்
 உருவருவுமிழ்ந்த உதாமும்
 உலகடைய நின்ற கழல்களும்

மருவினிடையோங்கு புனலென
 மலைகுனிய நின்ற மலையென
 மருளற விளங்கும் ஒளியென
 மலரயன் உகந்த பயனென
 அருவில் உறைகின்ற உயிரென
 அடியவர் உகந்த அமுதென
 அருமறைகள் ஒன்றி அடிதொழு
 அருள் வரதர் நின்ற பெருமையே. 18.

இவ்வண்ணம் ஆஸ்சர்யாஸத்தாலும் ஹக்ஷிபூக்ஷ
 ஷட்தாலும் ஷ்ரீரிக்ராய்க்கொண்டு தொழுவதெழு
 வதாய், 'இவருக்கு நாம் அடியோமாகப் பெறுவதே'
 என்று வெடானவாரமான ஷட்தை இங்ஙனே
 விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

சித்தசித்தென விரித்துரைத்தன
 அனைத்தமைத் துறையும்இறைவனார்
 சிறியபெரியவுரு வடையவுடலமென
 நடலம்இலதிலகு நிலையினார்
 சீத்திரத்தொழிலை யொத்தபத்தரொடு
 முத்தர்பித்தி யெனும் உணர்வினார்
 சிதைவின்மறைநெறியி னெறியவுரு முறைகள்
 முறியசிறை யரிய நிறைவினார்
 கத்துவிக்கவல கத்துவித்தைவழி
 கற்றவர்க்கைசவில் மாயனார்
 கபிலர்கணசரணர் சுகதர் சமணரார்
 வழிகள் அழியும் அருள்மொழியினார்
 கத்திலக்கிலும் அருக்குலத்திலும்
 அசித்திலொக்கும்ஒரு முதல்வனார்

கரணமிடுகடிய பதினொருடி கழும்
 அடையமுடியும் அடி யிருடியார்
 ஒத்தனைத்துலகும் ஒற்றியொற்றிவரும்
 இப்பவத்திசையும் இசைவினார்
 உருவமருவமெனும் உலகில் முடகிலெனில்
 உவமைமில்லிலகு தலைவனார்
 உத்தமப்படி வகுத்தவித்தைகளில்
 உத்தரிக்கவுணர் குணவனார்
 உரியகிரிசைகளில் அரியதொருவிரகு
 தெரியவிரையுமவர் பரிவினார்
 சத்தசெத்தெனும் அனைத்தனைத்தவினை
 தொத்தறுக்கவல துணிவினார்
 சரியுமளவில் உரி யவரை யறிவரிய
 தமனிநெறிசொருகு விரகினார்
 தத்துவத்திரள் உதைத்துதைத்தடைவு
 தத்துவிக்குமவர் தலைவனார்
 தருகவுணருமவர் சரணமணுக
 விடலரியவருள் வரதரடியமே.

19.

ஸ்ரீ ஹ அப்பொழுது ஸ்ரீ ஹ உவனொஷ. ஸாஸ
 ஸங்களைபுடையவனாய்க் கொண்டு கிட்டிச் சென்று,
 ஸஞ்ஜிவொஷமான ஸ்ரீ ஹாயத்தை அநுபவித்துத்
 தான்பெற்ற பேற்றை இங்ஙனே பேசினான்.

திருமகள் மண்மகள் நீனை முதலா வெல்லாத்
 தேவியரும் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
 தருமமிரு மூன்றுமுதல் அனைத்தும் தோன்றத்
 தன்னனைய சூரிகள்தன் அடிக்கீழ் வாழ
 அருமரைசேர் அளவில்லா அவனியின்கண் [கும்
 அரவணைமேல் வீற்றிருப்பால் அனைத்தும் காக்க

கருமணியைக் கரிகிரிமேல் கண்டேன் என் தன்
கடுவினைகள் அனைத்தும் நான் கண்டிலேனே.

இப்படி¹ “கண்கள் காண்டற்கரிய” உநொராய
விஷயத்தைக் கண்ட ஸ்ரீ ஹா,

ததஸுஜீக்ஷு வுரஃ ஹி தம் ஹரிம்

வி தாநவெஷாஉ தவீஸஉபுஸ்யு ।

ஸ தக்ஷுணா² ஐதஸுவாண³ டுவாவு⁴ தொ⁵

யயள தரா க்யு⁶ துவிவெகஉஐதா⁷ ॥

புரிக்ஷிணம் வெபுதி தயாஉபுரிக்ஷிணம்

புரயாதி ஐதரம் வுநரெதி ஸனியி⁸ ॥

கரெண வஸு⁹ உஜா¹⁰ தஉவா¹¹

வியெண மா¹² வரிஷஸுஜெ க்ஷண¹³ ॥

* இப்புகாரத்திலே ² “மொய்ம்மாய்ப்பும்பொழில்”
படியே ஸூத்ரமாக ஹஷ்டவெஷிதங்களைப் பண்ணின
ப்ரஹ்மா சிறிதுபோது ஓடிக் டக்ஷித் தரித்து, நாச்சி
மாருடனே பெரியபெருமான் டாழ்ந்தருளிந்ருக்கிற
நிலைமை இங்ஙனே அநுபவித்தான்.

பெடையிரண்டை யொரனமடைந்து

பிரிந்திடா வகை பேசலாம்

பெருகு மருவிகள் அருகு மருவிய

பெரியமணிவரை பாயிலலாம்

பிடியிரண்டொடு களபெமொன்று

பிணைந்த பேரழ கோதலாம்

பிரிவிலொளியொடு நிழலுமருதும்

இரவி யிலகுதல் பரவலாம்

13. 6. 11. 23. 5. 1. * இப்படி—வ. டக்ஷித்தரிந்து—க.
டாழ்ந்தருளி நிற்கிற—க. டுஸுவாண³ டுவாவு⁴ தொ—க.

கொடியிரண்டொடு விடவியொன்று
 குளிர்ந்தவாறு குலாவலாம்
 குறைவில் சுருதியும் நினைவுமிலகிய
 துருமவருநிலை இதென்னலாம்
 அடியிரண்டையும் அடையும்ன்பர்
 அறிந்த பேரருளாளனார்
 அணுகுமலர்மகள் அவனீ மகளொடு
 கரடிகிரிநிலை கவர்தலே.

21.

சுருதாரம் சுருதாஜைமூணாண்டுவரான பெருமா
 ளுடைய ஐவறுமூணங்களை அநுபவிக்கத் தொடங்கி,
 ஓரொரு சூகாரங்களுக்கு ஓரொரு உவரநாலாவங்
 களைத் தேடி, மூணவசூராயத்திற்கு ஒரு *உவரநா
 லாவம் தேடவொண்ணுதென்று †கொண்டாடினான்.

வேரொப்பார் விண்முதலாம் காவுக் கெல்லாம்
 விழியொப்பார் வேதமெனும் கண் தனக்கு
 காரொப்பார் கருணைமழை பொழிந்திடுங்கால்
 கடலொப்பார் கண்டிடினும் காணக் கூத்தால்
 நீரொப்பார் நிலமளிக்கும் தன்மை தன்னால் [தேரால்
 நிலமொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்கும்
 ஆரொப்பார் இவர் குணங்கள் அனைத்தும்கண்டால்
 அருளாளர் தாமெனினும் தமக்கொவ்வாரே. 22.

இப்படிப் பெருமாளுடைய குணங்களை வகையும்
 தொகையும் வகுத்து அநுபவிக்கிற ஸவ-தொழுவ
 னான ஸ்ரீஜா மேல் உவந்தாலே யஜ்ஞவாடத்தின் மேல்
 பாதியிலே வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த ‡வேந்தையும்,

துருமவருநிலையிலென்னாம்—ஈ. *உபமாநாபாஸங்களும்—ஈ.

†திண்டாடினான்—ஐ. ‡எந்தையையும்.

கீழ்வத்தாலே உதூவெழியிலே நின்றருளின பெரு
மானையும் சேர அநுபவித்து, இங்ஙனே சுநுஸநித்
தான்—

“ஊகம் வெழவதீதெய்ய ஹவிரெயெயெ வ டுஸுதெ ।
உவாபவெவாவெந வ்யயவ்யுக்ஷம் வரம் உஹி ॥” என்று.

இப்படி ஸ்ரீ ஹா உஹாஹஷ்டுவாவஸூயம் முகிழ்
த்த வுடம்பும் பனியரும்பின கண்களும் தழுதழுத்த
மிடறும், தளர்ந்த நிலையுமாய்க் கொண்டு, தன் அதிகா
ரச்சுமையை மறந்து, அடிமையிலே அடிகொண்டு,
வெஹா துவராவெயெய விண்ணப்பம்செய்ய, ஸ்வாஹ
ஸுஹவரான பெருமாள் ‘உனக்கு வேண்டினவரம்
கொள்வாய்’ என்றருளிச் செய்தார்.

வரம் வரய தவாசுக்ஷம் யயாவிரததாதாம் ।

ஸவடும் ஸவதுதெ வுஹாஹி டுஷிவயம் மதெ
எந்நிலமும் குரத்தால்குறிசெய்த வெழிற்பரி கொண்டு
அன்னமுயர்த்த செய்யோனன்று
வேள்வி செய்வேதியின் மேல்
முன்னிலையாகிய மூர்த்தியுடன் நான்முக! மற்றுமுனக்கு
என்னவரம் தருவோமென்று நாதனியம்பினனே. 23.

அப்பொழுது ஸ்ரீ ஹாவும் ‘நித்யஸூரிகள் ஸஹ
ஸூகம் பண்ண ஸ்வாஹமான தேவரீருடைய திருமே
னியை நான் கண்டநுபவிக்கப் பெற்ற இதொழிய
வேறு எனக்கு வேண்டுவது ஒருவரமுண்டோ ?
*ஸம்ஸாரிகள் 1 “பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்
லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி

1 தி. கி. 1. *‘அதொழிய’ என்று அதிகம்—ஜ.

யாம் உருதபடி” இங்கே தேவரீர் நிதூவிலடூதராய்
நின்று வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரம்கொடுத்து வாழ்
வித்தருளவேண்டும்’ என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.
“வெகுகுணெ து யயா றொகெ யயெவ க்ஷீரவாமரெ
தயா வதூவு தகெஷெது நிவாவவெ லவெலிஹ ||
ஹவியெயுஷு சிவரெ லவடூறொகநெவயுதெ |
வாணுகொடிவிநாநெவநிநு வயுணுகூவாநரா^ஸவா^ஸடி^ஸ”
என்று இப்படி ஸர்வகாலத்திலும் *ஸர்வப்ராணிகளும்
ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்படி கோலம் செய்து †இங்கே
எழுந்தருளியிருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம்
செய்ய,

‘ஷெவதியடூஜ நுஷுணாஜஹம் பூதூக்ஷதாம் மதீ |
கெதெவ நிவவிஷுடி வதூதெகஸ வு^ஸவீ^ஸ தெ ||

என்று இப்படிப் பெருமாள் அருளிச் செய்கையாலே
கூதாடி^ஸணை வு^ஸஜா கூதா^ஸஷத்தைத்தலைக்கட்டி,
காதயாமயடூ^ஸகூ^ஸயெயாலே ஸாவகுணடூவா^ஸ
நாடயம் பண்ணி, வரஜாமவதரான மஹர்ஷிகளைக்
குறித்துத் தான் பண்ணின கவிமநாஜிர-ஒவா^ஸவி^ஸடி^ஸ
வானுகாவிக ஸாராடயமகூ^ஸத்தை ஸங்கிரஹித்து
உபதேசித்தான்.

சென்றுமலர் பறித்தென் நாதன் சேவடிப் போதுகந்து
நன்றென நீர்சுடர்தூப நன்முகவாச விலைகொடுத்துக்
கன்னலிலட்டுவத்தோடன்னம் சீடைக்கறி படைத்துப்
பின்னும் செபித்தவன் ‡பாதம்பணிமின்கள் என்

[நனனே. 24.

*ஸர்வப்ராணிகளுக்கும்—கூ. †இங்ஙனே—கூ. ‡பாதமெண்ணுங்
கள் முனிகளென்றான்—வய.

சுமணாம் பெருமானும் சுதிவணுஷராய், 'ப்ரஹ்
மாவே ! உனக்கு நான் தந்த ஆதிகாரக்குறை நீரும்
படி வரஸ்வதீ ஸாவித்ரிகள் முதலான யஜுஷதிகளு
டனே உன்னுடைய லோகத்தேறச் சென்று, சுயிகார
ஸெஷத்தை நடத்துவாய்' என்றருளிச் செய்ய, ப்ரஹ்
வும் சுணானுவதி-மொகங்களுக்கு மேலான வத்ய
லோகத்திலே சென்று வத்யுதக்ஷேத்ராஹா தூத்தை
யும் வத்யுத்ரான பெருமாஸ்திருவருளையும் சும
வநித்துக்கொண்டு, வஸ்வகுண்ட ஹவடிநுலவரவ
ஹரிதவலாயிவஸெஷத்தாலே ஹரிதாய-னுயிருந்தான்.

ஆழிநிலை வினேகடிவானயமேத முடிந்ததற் பின்
வேழமலை நாயகனார் விடைகொடுக்க விண்ணேறி
நாழிகையில் வானவரை மாற்றியிடு நான்முகன்தான்
ஊழியெலா மழியாத யோகமடைந்திருந்தானே. 25.

ஆதியுகத்தயன் கண்டிட நின்றவருள் வரதர்
காதலுயர்த்த களிற்றைத் திரேதையில் காத்தளித்து
வாதுயர் தேவகுருவுக்கிரங்கித் துவாபரத்தில்
சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றனரே. 26.

புண்டரீக முயர்த்த புராணனார்

பொய்யின் மாமக வுத்தரவேதியில்
கொண்டலா ரருள்மாரி பொழிந்திடக்
கொண்டதோ ருயர்கூர்மதி யன்பினால்
பண்டை நான்மறை மௌலி படிந்த நான்
பாரில் மெய் விரதக் கவி பாடினேன்
தொண்டை மண்டல வேதியர் வாழுவே
தூய தென்மறை வல்லவர் வாழுவே.

27.

உய்விரத மொன்றின்றி அடைந்தா ருய்ய
 ஒருவிரதம் தான்கொண்ட உயர்ந்த மாலைச்
 செய்விரதம் ஒன்றாலும் தெளிய கில்லாச்
 சிந்தையினால் திசைபடைத்த திசைமுகன் தான்
 பொய்விரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
 புகலிதுவே புண்ணியத்துக் கென்று சேர்ந்த
 மெய்விரத நன்னிலத்து மேன்மையேற்றி
 வேதாந்த வாசிரியன் விளங்கினானே. 28.

சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 தாராரருளாளர் தான் நயந்து—சீராக [தான்
 மெய்விரத நன்னிலத்து மேன்மையிது மொழிந்
 கையில் கனிபோலக் கண்டு.

கவி கயகபனுவகவுய்யுஞ்-
 குது

முருகு ஹி றொகஹநீயடி ।

வதூவுதராஹாதூம் வுதநுத

மறிததிதி வெஹ்டெஸமுருஃ ॥

ஐதி கவிதாசுடகவிஹஹு வவபுதஞ்ஹுதஞ்ஹு

ஸ்ரீஹெஹ்டநாயஹு வெஹனாஹாயடஹு க்ருதிஷு

ஸ்ரீ ஹவநி ரிரிஹாஹாதூம் வஹகுணடடி ॥

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்.

புராண வகுவி

சுயொயூர உயூரா உயா	380
சூவஃ வாணவடிஞதொ	383
உதி காஹஹநாடிந	383
வாகம் வெயவதீஉயெ	389
நெய்து உாவி விர்தெ வகெ	383
ததவூஉஃகூ வாரஃ	387
தெவதியுஃநுஷுணா	390
புடிக்கிணம் நெய்தி	387
யுமகொடிவஹவாணி	377
வவாஹாநெ பூவூத	383
வரம் வரய தவாசு கூம்	389
நெவகூணெ து யயா நொகெ	390
பாரணு வவடுநொகாநா	383
ஹவிரெயுஷு சிவரெ	390

தமிழ் ப்ரமாணங்கள்.

இமையோர் வாழ்	தி. 4.9. 8.	376
இனோப்பினை இயக்கம்	தி. குறு. 18	376
ஒன்றும் தேவும் உலகும்	தி. 4. 10. 1	375
கண்கள் காண்டற்கு	தி. 3. 6. 11	387
கறந்தபாலுள் நெய்யே	தி. 8. 5. 10	376
காளங்கள் வலம்புரி	தி. 10. 9. 6	383
திசைமுகன் கருவுள்	தி. 5. 10. 8	375
தேவுமெப்பொருளும்	தி. 2. 2. 4	375
நின்றவாநில்லா	தி. மொ. 1. 1. 6.	376
நெஞ்சருகிக் கண்	தி. நெடு. 12.	377
பண்டை நான் மறையும்	தி. மொ. 5. 7. 1	375
பொய் நின்ற ஞானமும்	தி. ஈ. 1	389
மொய் மாம்பூம் பொழில்	தி. 3. 5. 1	387

கவிகுடிசுவனுவக :	392
சு ஜாநாஹபுஃ உஹதாஃ	373

ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மயப் பாசுரங்கள்.

6.	அடங்காக்காணங்களைந்து	377
17.	அத்திகிரி அருளாள	384
13.	அன்று நயந்தவயமேத	382
12.	அன்னவடிவாள் அசையும்	381
26.	ஆதியுகத்தயன் கண்டிட	391
25.	ஆழிநிலை வினைகடிவான்	391
9.	உத்தமவமர்த்தல மமைத்த	379
28.	உய்விரதமொன்றின்ந்	392
2.	எண்டிசையும் கடலேழும்	374
8.	எத்திசை நிலனுமெய்தி	379
23.	எந்நிலமும் குரத்தால் குந்	389
4.	ஒன்றே புகலென்றுணர்ந்தவர்	374
11.	காமங்கள் பல கொண்ட	381
19.	சித்தசித்தென விரித்து	385
29.	சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கட	392
15.	சுகலேச மெண்ணிய சூழ்	383
24.	சென்று மலர் பறித்தென்	390
14.	தரணியில் மன்னி அடனார்	382
10.	திண்மணிகள் பொன்னுடனே	380
18.	திருபரிதியிசைந்த மகுடமும்	384
20.	திருமகள் மண்மகள் நீளே	386
16.	பெருமையுடை யத்திகிரி	383
27.	புண்டரீகமுயர்த்தபுராண	391
21.	பெண்டிரண்டையொர்	387
5.	வம்பவிழ் போதமர்மாதர்	376
3.	வம்மின் புலகீர் அருளாள	374
1.	வாழியருளாளர் வாழி	373
7.	விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த	377
22.	வேரொப்பார் விண்முதலாம்	388

பெயர்கள்.

அதலம்	375	ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்	373
அத்திகிரி	373	மதுஸூதனன்	377
அத்திகிரித்திருமால்	374	மரீசி	380
அந்தரிக்ஷம்	375	மஹத்	375
அபிகமநம்	390		
அரவணை	382	யக்ஷர்	379
அருளாளப்பெருமாள்	374	ராக்ஷஸர்	379
அஹங்காரம்	375	ராகம்	373
கச்சி	384	வஸிஷ்டபகவான்	380, 381
காஞ்சி	380	விதலம்	375
கரிகிரி	387	கிஸ்வகர்மா	379, 380
கிந்நா, கிம்புருஷ	379		
கித்திரகுத்தன்	382	வெஃ கா	382, 388
ஜம்பூத்வீபம்	377	வேகவதீ	388
		வேதாந்தஸாரம்	385
தாளம்	373	ஸ்ரீய: பதி	375
தொண்டைமண்டலம்	374, 392		
		ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யம்	373
பரதஸ்ராத்ரம்	373	ஸரஸ்வதீ	380, 391
பாரதவர்ஷம்	377	ஸாவித்ரீ	381, 391
புண்பகோடிவிமாநம்	384	ஸூதலம்	375
புருஷோத்தமன்	375	ஸ்வர்க்கம்	375
பூமி	375	ஹஸ்திகிரி	379
பேராளான்	373		
ப்ரஹ்மா	377, 380		

॥ श्रीः ॥

புராண வகுவி

சுகீடீ கிடிணம் வெவி	275
சுமெயீதெந தொயவ்வு	316
சுதொஹ்வி தெ டாவம் உஞ்ஞாஜ	330
சுய வரநெகாணிநொ ஹாஷ்ட. நி.	274
சுநதிசு உணீயம் ஹி வரண ஹாஷ்ட. உஞ்ஞக	308
சுநுபுவிசு காருதெ வி.ய.108. 50	260
சுநுலவஜநிதவீதி ஸா. ம.	299
சுநெகஜநலம்ஸாரவிதெ வி.யஉ. 3. 8.	274
சுநெந ஸாஜம் யாவூவி ஹா.ஸா. 312—39	301
சுநொநு மூரவொ விபூர்	283
சுயவ்வி உஹாவாஹொ ஹா.உஜெ. 1.10.	252
சுயொயூர் சுவராஜிதா	333
சுராஷ்வலிஜம் நொகம் ரா.யு.41.66.	317
சுயுகவராபீநாஹிவ ஸ்ரீர.ஹ்வ. 2.	331
சுவஜாநனி ஜம் உஜாஜி	332
சுவிஜூதா ஸஹஸுநாஜ	295,332
சுவுரா உ உ ஸெஷம் விஷ்வம்.	251
சுததாவ்வு ஹரெஃ ஸ்லாஜம் வி. தகம்.	344
சுதாநம் ஜாநுஷம் உநெ ரா. யு. 120. 10.	258,348
சுவிஷ்டா தூவெ ஸவெ	260
ஐஜா வ உநிஸாடிஹு ரா.ஸா.31. 4	252
ஸாஸரொஹம் தீதா. 16. 14	329
உதாராவவ வாவெதெ தீதா. 7. 18	209,338
உவலம்முஹு தகுஷீ	277

உவாடிதெ ஸதாஸிதி	ஸ்ரீரம். ஹ். 2. 87.	252, 281
உவாயாஸெடுகவாங்கு	சுஹி. வம். 7. 29.	309
உவாயெ மூஹாக்கிதெ	சுஹி. வம். 7. 29.	309
உலாயிஷாநம் ஹெகம்	ஷலயடும். 251, 272	
உவாங் உயார்ம் ஹெயி	ஹா. ரா. 347. 18	369
ஹகஸாஸூ ந கிதீயோ	ஹா. ரா. 27. 1.	293
ஹஷ் சுதூ ந கியதெ		328
கரூணா காவி வுரூஹெ		328
கதூலிஷ் உநிஷ் வா		293
கருள க்யதயம் தவூ	வி. ய. 109. 67	274
கருள ஜமதூதிம் விஷம்	வி. வு. 6. 1 50;	275
கருகொடிஸஹஸெஷ்		299
காறெ ஹி கஜ் வொடிதெ		276
கிங்கரகம் து ஸெஷஸூ		304
கீதிடும் ஸ்ரீவாக் நாரீணாம்	ஸீதா. 10. 34	307
கெவம் உஜீயஸெவ உயயா	ஸா. மடி.	294
கெவம் ஹவன் உ	ஸூ. ஹா. ஸூ. 3. 40	268
கி கெந ஹநுதெ ஜனம்	வி. வு. 1. 18. 31	293
கவலிஷெவ வரூயநம்	வி. வு. 5. 22. 17	283
மவாநுஜாநாசி	ரா. யு. 59. 144	348
மதாமதம் காசகார	ஸீதா. 9. 21	342
மதிராமம் தவூ	ஹா. உஷெ. 63. 92	392
மஹெனடிஸூவாமதம்	ரா. கி. 4 12	353
வினயஸீ ஜமதூதிம்	வி. வு. 5. 13. 22	320
வினாணிவிவொலாணம்	ஸ்ரீரம். ஹ். 1. 8	359
ஜமலூவாரவஜம்	ஸா. வு. 4 4 17	253
ஜநாடிஸூ யதம்	ஸா. வு. 1. 1. 2	292
ஜிதம் தெ வுணரீகாக்க	ஜிதம். 1.	360
ஜதாநஸூவதூ	வி. வு. 1. 2. 6.	266

ஜீதாநாநநுஜயவாதா		266
ஜீதாநீ து வர ^{சு} தெகா ^{சு} னீ , மீதா ^{சு} யு ^{சு} ஸம். 24.		344
ஜீதாநீ சுவா ^{சு} தெவ தெ உதம் மீதா. 7. 18		271
ஜீதாநெந ஹீ ^{சு} நஃ வஸு ^{சு} ஹிஃ நார.யு. 16.13		250
ததினா ^{சு} வாசு சுவா ^{சு} ம் ந மீ ^{சு} மு ^{சு} ண. 28.		272
ததெகொவாயதா யா ^{சு} வா ஹ ^{சு} த ^{சு} நி		313
ததெவ ஸா ^{சு} ணம் ம ^{சு} வ மீதா. 18. 62		307
தவ ஹ ^{சு} ரா ^{சு} ஹ ^{சு} கா ^{சு} ரி ^{சு} ஷி மீ ^{சு} ரம். 2. 102.		352
தெந தெ ^{சு} தீ ^{சு} ஹ ^{சு} த ^{சு} தெ ரா.யு. 26. 21		346
தெந வ ^{சு} ய ^{சு} தெ ஹ ^{சு} கா ^{சு} நு ஹ ^{சு} ர.உ ^{சு} ஷா. 17. 25[259,332		
தெஷா ^{சு} ம் வ ^{சு} த ^{சு} ய ^{சு} கா ^{சு} நா ^{சு} ம் மீதா. 10. 10		288
தெஷா ^{சு} தெவா ^{சு} ந ^{சு} க ^{சு} வா ^{சு} யு ^{சு} ம் மீதா. 10. 11		289
சுவ ^{சு} தெவொவாய ^{சு} ல ^{சு} தொ சு ^{சு} ஹி. ஸம். 37. 31		313
சுவ ^{சு} யி நி ^{சு} ஹி ^{சு} த ^{சு} ஹ ^{சு} ரா ^{சு} ஹி வர ^{சு} உ ^{சு} ஷ ^{சு} வ. 91.		352
உ ^{சு} ஸெ ^{சு} நி ^{சு} யா ^{சு} ந ^{சு} ம் வொ ^{சு} ரம் வொ ^{சு} க ^{சு} வம்.		345
உ ^{சு} ரொ ^{சு} உ ^{சு} ரம் வ ^{சு} க ^{சு} ம ^{சு} தம் ,		349
உ ^{சு} ரவ ^{சு} உ ^{சு} தி ப்ர ^{சு} வ ^{சு} ஹ ^{சு} உ ^{சு} தி உ ^{சு} த ^{சு} ஸெ ^{சு} ர. 2.		281
உ ^{சு} ரவ ^{சு} ல ^{சு} த ^{சு} ஃ ஹ ^{சு} த ^{சு} வ ^{சு} வெ ^{சு} உ ^{சு} ர ^{சு} ஜ.		253
உ ^{சு} ரவ ^{சு} தெ ^{சு} ஸ ^{சு} ய ^{சு} யு ^{சு} யொ ^{சு} மெ ^{சு} ந	252,333	
உ ^{சு} வொ ^{சு} உ ^{சு} தி ^{சு} நி ^{சு} க ^{சு} உ ^{சு} ரா ^{சு} ணி		276
உ ^{சு} வ ^{சு} வா ^{சு} வ ^{சு} க ^{சு} வ ^{சு} கா ^{சு} தெ ^{சு} ஸெ ^{சு} ரா.யு. 16.22		339
உ ^{சு} ஜ ^{சு} ய ^{சு} வ ^{சு} ஜ ^{சு} ந ^{சு} ம் உ ^{சு} வ ^{சு} ஷி		275
உ ^{சு} ய ^{சு} யு ^{சு} ய ^{சு} ந ^{சு} வ ^{சு} கா ^{சு} தெ ^{சு} ந ஸா.யு.		319
உ ^{சு} ர ^{சு} ஸா ^{சு} ஹ ^{சு} வ ^{சு} உ ^{சு} ய ^{சு} ஸா.வ ^{சு} உ. 4. 4. 12.		304
ந ^{சு} தெ ^{சு} ஹம் ந ப்ரா ^{சு} ணா ^{சு} நு வெ ^{சு} ரா.யு. 57		281
ந ^{சு} தெ ^{சு} யம் து க ^{சு} வ ^{சு} யி ^{சு} க ரா.யு. 36. 11		345
ந ^{சு} ரா ^{சு} ஜா ^{சு} தா ^{சு} நி ^{சு} த ^{சு} சுவா ^{சு} நி ஹ ^{சு} ர.சு ^{சு} நம். 1867.		355
(நா ^{சு} ர.க ^{சு} யு. 1.34)		
நா ^{சு} ணா ^{சு} த ^{சு} ய ^{சு} தெ ^{சு} ஃ ஸா.வ ^{சு} உ. 2. 3. 22		256

நாயம் ஷெவொ ந உதெடூர்	263
நிவடூணைய னவாயம் வி.வ. 6. 7. 22	261
வனுவொதாதகெகெலொடாமெம் வி.வ. 6. 7. 18	285
வரஸெரஸம்ஜெதாஜெது வி.வ. 1. 17. 23	333
வரஸெருஷு ஜாதூநார் வி.ய. 76. 227	283
வராலவொ நாய ந ஷெர. ர. 25.	270
வரிஜ நவரிவஹடூர் வரடி. ஷுவ. 63.	252
வாஜா ஷெவொ ந நரொ வி.வ. 2. 13. 94	263
வாராஷவஸுவடிவாநா மீதா. 13. 20	285
வாராஷாணாம் வஹெஸெஷு ஹா. ரா. 344. 54	369
வாதிவவவாராஜுடூம் ஷெர. ர. 63.	321
வாடிவவவாவெஸ் ஸா. வ. 4. 4. 15	257
வாடிவெதம் உவாஜீவம் ஹா. ரா. 346. 1	369
வாடியபிதிநியம் வாதது ம. த. 17. 92	314
வாரவாததுலுஹது	315
வியொ ஹி ஜூநிநொ மீதா. 7. 17	283
வஹொநாம் ஜநநாஜெத மீதா. 7. 19	275
வொயயனும் வரவாரம் மீதா. 10. 9	283
வாஜா வ்யயம்வத் ரா. வ. 51. 45	344
வாஜாணொடயவா ராஜா	275
வாஜாநாராயணொ ஷெவீ ரா. ய. 120. 13	258
வாவொ நாதது மஹி ரா. உ. 40. 15	370
வொமஜா துவாஜுவிஜி ஸா. வ. 4. 4. 21.	253
உதிதவவடூழ்மடூணி மீதா. 18. 58.	271
உதிதா உதிதவாணார் மீதா. 10. 9	344
உநியாஜதயா உஜாவூ ஸா. ம.	281
உவ வாயடூ ஜாமதார் மீதா. 14. 2.	301
உயா தத்திம் வவடூ மீதா. 9. 4.	256
உவவெது து களனெய மீதா. 8. 16.	299

காசெகம் ஸாரணம்	மீதா. 18. 66.	363
கூகி கெவறுநிவபாண சுஜா.10. 146.		268
கோகூம் ஸாரெகாசுஸாரகுஷம் ஜித. 2. 36.		300
கோகூயிஷாநி	மீதா. 18. 66.	351
கோஹயிசுவா ஜமதவபு. ஸார. ஜளவ. 8. 26.		259
யதொ ஷோஷம் ஹசேஷம் வரடி. ஸூவ. 20.		295
யசு மகா ந ஸொவதி ஸார. ஸா. 196. 11		299
யசு ஸாரகூதயாபபுதெ சுஹி. ஸம். 52. 36		309
யயா ந கியதெ ஜெஸாதா வி.ய. 104. 55		265
யயா ஸவபுமதொ விஷம் வி. வு. 1.8. 17		265
யயு காதுயமொ யகூம்		274
யஸாதா திரெவ ஸாசு மீதா. 3. 17.		264
யஸா ஸகூ வனவ ஸம் மீதா. 5. 28.		268
யுவகூவாஹ துதெ	ஸ்ரீமண. 34	306
யகுயம் ஜிஜுவாஸவொ ஸார. ஸா. 344. 31.		369
யகுயிநி யகிங்கரா		329
யெது ஸிஷாஸூயொ ஹசூம் ஸார. ஸா. 350. 35		329
யொமகூஷாயுஜீஸாரம் மளதக.ய.வ.கு. 1. 9.		268
யொ தொகசுயாவிஸூ மீதா. 15. 17.		298
யொ ஹேநம் வாரூஷம் வெடி		329
ராஜாயிராஜவவெஷா ஸார. ஸூ. 43. 13.		263
ஸிவகுணாஹி வதறு ரா.யு. 50 56.		347
மீதா ஜமததெவஸூ வி.வ. 5. 22. 19.		283
தொகெஷம் விஷொந்நுவ ஸாமவதம்		301
வரடி வகருதேதசு வரடி. ஸூவ. 63.		291
வாஹி வரம் ஸூயயிதா ஸளநகஸம்.		306
விவிதா ஷேஹஸம்வதி வி.தகூ		298
விஹிதகூவாஹாநுககூபாவி ஸா. வ.கு. 3. 4. 32.		312

வருத்தவழி ஹதொ ஹதஃ ஹார.உபேஷா. 4.30.	274
ஸரணாமதொ஽ஹி ஸர.மடி.	281
ஸ்ரடியாநா உதரஹி மீதா. 12. 20	283
ஸ்ராவயெவதுரொ வணடாநு	318
ஸக்யபேவ புவநாய ரா.யு. 18. 33.	310
ஸகவ விஷ்ணுபுக்ரஸகம்	298
ஸக்யாஹீநொ஽ஸுவிநிதும் டிஷ்ஷவ்யுதி	273
ஸவடூபடாநு வரிதுஜ்ஜ மீதா. 18. 66.	312
ஸவடும் வரவஸம் டும்பு(உநு.4. 160)வி.யபேஷாதா.	
[233, 179.	297
ஸவடூபடாஷ்ரானுஸம் நார. க. 1. 9.	250
ஸவெடூ உவநயபடாணஃ ஹார.ஸா. 350. 35.	268, 269
ஸ ஷ்ணுநெவ மறுபுடி சுநவடூராவவ. 3. 20	296
ஸாக்ஷாடிவூவிரொயம் ஸா.ஸு. 1.2.39.	265
ஸாயுஜம் பூதிவநா வரஹம்.	299
ஸகுதுபொதா டாருமீவ ஹார.உபேஷா. 7. 1.	279
ஸுஷிம் ததஃ கரிஷ்ஷாமி	260
ஸைவா ஸுவூதிராஸூதா உநு. 4. 6.	297
ஸுயம் ஸூதிணஹகுதஸு ஹார.ஸா. 294-19	278
ஸுயா டீவூ ரதம் ஸ்ரீமுண. 31.	251
ஸூதஞ்ஞ உதமும் பூராவ வரஹம்.	253, 300
ஹரிடிபும்பாநி ஹக்ஷஸுஃ	316

தமிழ் பிரமாணங்களின் அகாராதிஸ-ஓசிகை.

அகலகில்லேன் இறையும்	தி. 6. 10. 10	352
அடியார்க்கென்னை	அமல 1.	269
அணியார் பொழில் சூழ்	தி. மொ. 11. 8. 8	361
அமலனாதிபிரான்	அமல, 1.	321
அபர்வறுமமர்கள்	தி. 1. 1. 1	333
அவ்வண்ணத்தவர் நிலைமை	தி. நெடு. 21	331
ஆலமாமாத்நிலைமேல்	அமல, 9,	353
ஆலன்றுவேலை நீருள்ளதோ	1 அ. 69.	363
இடையன் எறிந்த மாம்	தி. மொ. 11. 8. 6.	271
இருள் தருமாஞாலத்துள்	தி. 10. 6, 1	276, 330
ஈட்டியவெண்ணெய்	தி. வி. 21.	366
உலகுக்கோர் தனியப்பன்	தி. 8. 1. 11	364
உவந்த உள்ளத்தனாய்	அமல. 2.	337
உற்றுதுமுன்னடியார்க்கு	தி. மொ. 8. 10. 3.	330
எம்பிரானுண்டுமிழ்ந்த	தி. மொ. 11. 6. 2.	356
எம்பெருமான் பொன்மலை	பெரு. தி. 4. 10.	331
எருத்துக்கொடியுடை	பெரி. தி. 5. 3. 6.	340
என்னடியாரது செய்பார்	பெரி. தி. 4. 9. 2	332
என்னெந்தாய் சாபம்தீர்	தி. மொ. 1 5. 8.	355
ஐயப்பாடு	திருமலை 15.	261
ஐவாயாவணைமேல்	தி. மொ. 2. 1. 6	271
ஒருவனையே நோக்கும்	1 அ. 67.	307
ஒழிவில் காலமெல்லாம்	தி. 3. 3. 1.	342
கங்கையில் புனிதமான	திருமலை 23	351
கண்டுகேட்டுற்று	தி. 4. 9. 10.	369
கண்ணாவான் என்றும்	தி. 1. 8. 3.	330
கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால்	தி. மொ. 11. 5. 5.	367
கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே	தி. 5. 2. 11	275
குறைகொண்டு நான்முகன்	4 அ. 9	339

கையினூர் சுரிசங்கு	அமல. 7.	357
கொண்டல் வண்ணனை	அமல. 10	365
கோலந்திரள் பவள	தி. 7. 7. 3	357
கோளிழைத்தாமரை	தி. 7. 7. 8	361
சதிரமாமதின் சூழ்	அமல. 4	345
சூட்டு நன்மலை	தி. வி. 21	366
செங்கோலுடைய திரு	நா. தி. 11. 3	333
செய்தாரேல் நன்று	பெரி. தி. 4. 9. 2	295
செவ்வரத்த உடையாடை	தி. மொ. 8. 1. 7.	343
திரண்டதோளிரணியன்	தி. ச. வி. 62	361
திருமறுமார்வ	திருமலை. 40	314
திருவில்லாத் தேவர்	4அ. 53	352
துண்டவெண் பிறைபன்	அமல. 6	353
தூமுறுவல் தொண்டைவாய்	தி. 5. 3. 3.	357
தெரிவரியவளவில்லா	தி. 4. 9. 10	369
நாரணன்	4அ. 7.	291
நாலுன்னை பன்றியிலேன்	4அ. 7.	290, 292
நின்சாயை யழிவு	பெரி. தி. 5. 3. 3.	270
நின்னருளென்பாலதே	4அ. 7	291, 29
நீசனேன் நிறைவொன்றும்	தி. 3. 3. 4.	365
நெற்றிமேல் கண்ணானும்	தி. மொ. 11. 6. 2	356
படிச்சோதியாடையொடும்	தி. 3. 1. 1.	340
பரியனாகிவந்த அவுணன்	அமல. 8	360
பரமாய பழகினை	அமல. 5.	350
பிரிவின்றி ஆயிரம்	தி. பல். 1.	365
பொய்கின்ற ஞானமும்	தி. வி. 1.	280
மந்திபாய்வடவேங்கடம்	அமல. 3	341
மற்றுமோர் தெய்வம்	தி. மொ. 8. 10. 3	329
மாசில்மலரடிக் கீழ்	தி. வி. 54	355
வணங்கலிலரக்கன்	தி. மொ. 9. 8. 5.	345

வாலியதோர் கனி கொல்	தி. 7. 7. 3	359
வீடணர்க்கு வேறுக	தி. மொ. 6. 10. 4.	333
வெங்கதிரோன் குல	பெரு. தி. 10. 1	339
வெற்றிப்போர்க்கடல்	தி மொ 11 6 3	356
வையமேழும்	பெரி தி. 1.2.6.	359

ப்ரமாணஸங்கிரஹம் i. ஸம்ஸ்கிருதம்.

சுநவபுராவவம்	296
சுஜரகொஸி	268
சுஷ்டாக்ஷரவ்யஹவிஷ்டா (நாரதீயகஹ்)	250,355
சுஹிஸபுஷுஸஹிதா (சுஹி.ஸஹி.)	309,313
மீதாபுஸஹி	344
மளதபுஷுஸஹி (மளதபுஷு.)	298
வதும்புராக்	281
ஜிதம் தெ ஷ்ஜாதம் (ஜித.)	300,360
டிஷ்டவ்யுதி	273
நாரவஹிபுரானம் (நார.பு.)	250
வரபுஷுஸஹிதா (வரபுஷு.)	253,299,300
வ்யஹிஷ்டவ்யுதி (வ்ய.ஹி.வ்யு.)	268
ஹவஹிதா	256, 264, 263, 271, 275, 283, 285, 288, 289, 299, 301, 307, 312, 313, 329, 332, 338, 342,
ஹதபுஷுஸஹிதா	313
ஹவதம்	301
ஹத. iv. உஷ்டஹவபு-252, 259, 274, 279, 332, 392.	
v. சூநுஸாஸநிகவபு-335	
xii. ஸாநிவபு-268, 269, 278, 299, 301, 369	

வாரத. xiv. சூரமெயிகவவபு—263, 293

xvi. ஊவமவவபு—259.

வாஷுகாரநிதும்—274.

வாஷுகாரமுகைகம்—308.

உமவபுதி—297.

ராஜாயண i. வாமகாணம் (வா.)—252.

(ரா.) iv. கிஷிகாகாணம் (கி.)—353.

v. வமநாகாணம் (வா.)—344.

vi. யமகாணம் (யா.)—258, 310, 345, 347, 348

vii. உதரகாணம் (உ.)—370.

முகைதனம் (ம.த.)—314

வரஜராஜவழி (வரஜ.வழி.)—252, 291, 295, 352

விஷமதகம் (விதகம்.)—298, 344

விஷமயகம் (வி.ய.)—260, 265, 274, 283

விஷமயமெதாதா (வி.ய.உ.)—297.

விஷமவாரணம் (வி.வா.)—256, 261, 263, 266, 275

[283, 285, 293, 320, 333

விஷமகைநவம்ஹிதா (விஷ.வா.)—251.

மாரணாமதிமகம் (மார.ம.)—281, 294, 299, 319

மாரீரகவகுதம் (மாரீ.வகு.)—253, 256, 257, 265.

[292, 304, 312.

மாரகவம்ஹிதா (மார.வா.)—306

மீமணரதகொசம் (மீமண.)—261, 272, 306

மீரஜராஜவழி (மீர.வழி.)—252, 281, 331, 359

ஷமயகவம்ஹிதா—251, 272

வமவபுநா—295, 332

வாகவதவம்ஹிதா (வா.வா.)—345

வோதரதம் (வோ.ரா.)—270, 281, 321

பிரமாணஸங்கிரஹம் ii— தமிழ்.

அமலனுகிரபான் (அமல) 269, 327, 337, 341, 345, 350, 353,
357, 260, 363, 365

திருச்சந்த விருத்தம் (தி. ச. வி.)—361

திருநெடுந்தாண்டகம். (தி. நெ.)—331

திருப்பல்லாண்டு (தி. பல்.)—365

திருமாலை—314, 351

* திருவாய்மொழி— 275, 276 330, 333, 340, 342, 352,
357, 359, 361, 364, 365, 369

திருவிருத்தம் (தி. வி.)—280, 355, 366

பெரியதிருமொழி (தி. பெ.)— 271, 329, 330, 333, 343, 345,
355, 356, 357, 361

பெரியாழ்வார் திருமொழி (பெ. அ.)—270, 295, 330, 332, 359

பெருமான் திருமொழி (பெ. திரு.)— 331, 339

முதல் திருவந்தாதி (1அ.)— 307, 363

நாச்சியார் திருமொழி (நா. திரு.)— 333

நான்முகன் திருவந்தாதி (4அ.) 290, 291, 292, 339, 352

~~~~~
*கிரந்தத்தின் பெயர் குறிப்பிடாமல் கீழே ஸங்கியை கொடுத்திருப்பதெல்லாம் திருவாய்மொழிப் பாசாங்கள் என்று ஸங்கேதம்.

ஆகரம் தெரியவேண்டியவை.

சுகீட்சு கரிடூணம் செஷி	275
சுமெஸீதெந தொயவஸு	316
சுநெநூநு மூரவொ விபூரம்	283
சுயொயூர சுவராஜிதா	333
சூவிஷ்டா தூவெஷு வவெபு	260
உவஸம் மூஷு தகுஷீம்	277
வணஷ கதபூ ந கீயதெ	328
கரூணா காவி வுரூஷெ	328
கதபூஷிஷ்ட உநிஷ்டம் வா	293
கருகொடிவெஹவெஷு	299
காமெ ஹி கபூ வொஷுதெ	276
கீங்கரகம் து செஷவஸு	304
ஜூநா நநீயவஸாதா	266
ஜாஜோஜரம் வஸுமதம்	349
ஜாவஸு செஸாயபுயொமெந	252, 333
ஜிவொஜிதாநி கபூரணி	276
ஜுஜபூ நவஸஜநம் செஷி	275
நாயம் ஜெவொந உதெபூர	263
பூராவஸூ தூஸூகூ தூ	315
பூராவஸூ நொரூயவா ராஜா	275
யவஸு காதபூயமொ யபூம்	274
யவஸிபூயகிங்கராம்	329
யொ ஹெநம் வுரூஷம் வெஷ	329
வஸகம் விஷு உபூகாஸகம்	298
பூராவயெவதூரொ வணபூரூ	318
வஸூஷிம் தகம் கரீஷூரி	260
ஹஸிஷுபூவாநி	316

ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ச்லோகங்கள்.

சுகிணுநயுரீணவஸு	312
சுவாஸு து தலை வுமவா	309
ஐதி கவிதாசுகவிஹி	371
ஐதி ஸீதொதஸோகெ	317
உதிதம் ஹவதம் வாயாசு	249
தகெவாவாயவுமெயுஷு	305
வ்ருவதநயெ விஷ்ணொஹெ	249
ஐநிவாஹநஹொமொயம்	371
வ்ருவிஷ்வாவதி ஹக்ஷு	325
ஸாரணாமதிஹெநுஹிநு	311
ஸ்ரீஹெஹநாயகெந வஹதா	322
ஸ்ரீஹாராயணம் ஹி	249
ஹெதாதும் நிநிதாஹெயுஹி	323

அம்ருதாஸ்வாதிநீ பாகரங்கள் —ii

33. அலர்ந்தவம்புயத்திருந்து	322
36. ஆதிமறையெனவோங்கும்	370
37. காண்பனவுமுரைப்பனவும்	371
34. சடையன் திறலவர்கள்	323
32. பரவும் மறைகளெவ்வாம்	249
35. பாவளரும் தமிழ்மறையின்	325

பெயர்கள்.

அகஸ்த்ய பாஷை	342	கிம்ஸூகம்	261
அகம்பனன்	346	குறளர்	288
அநுயொம வுவுவெடி	255	குறும்பறுத்தநம்பி	331
அபராஜிதை	333	கூனர்	288
அப்யுகிவிஸெஷண	307	கூதயுமம்	274
அப்புள்ளர்	304	கூஷண	258, 370
அப்ஸஸ்	348	கைடபன்	340
அலாவ	303	கைவல்யம்	268
அயொமவுவெடி	255	கோயிலாழ்வார்	340, 349
அயோத்யை	333	காரார்ணவம்	359, 367
அயோநிஜன்	343	வான்	339
அஸூரன்	338	மடிமம்	294, 313
அஹம்புத்தி	257	மலபுடாவன்	269
ஆசார்யர்கள்	280	மாகாவபுவிடி	302
ஆவேசாவதாரம்	259, 260	சகர்வர்த்தித் திருமகன்	339
ஆதித்யமண்டலம்	367	சாமஸ்லோகம்	312, 318
இடைச்சி	282, 320, 366	சார்வாகர்	263
இடையன்	366	ஜரஜிவாஜிவாகூம்	259
இதிஹாஸம்	268	தத்புருஷஸமாஸம்	292
இந்த்ரன்	338	தாடகை	339
இரணியன்	361	தாடகேயர்	339
உத்தரகண்டம்	308, 310	திருத்துழாய்	284
ஏகதர்	369	திருப்பராணுழ்வார்	326
கங்கை	351	திருமந்த்ரம்	281, 318
கபந்தன்	339	திருமலை	330, 342
கலியுகம்	274	திருமலையாழ்வார்	342
கவி	306	திருவந்தாழ்வான்	364
காகம்	310	திருவாழியாழ்வான்	358
காவிரி	351	திருதர்	369
கூடிஷி	266	தீர்விக்ரம்	339

ஐஸூ	351	பூதூயம்	307
ஐகுஷண	339	பூயுலாலாவம்	303
ஐளவழி	310	பூஹ்லாதன்	338
அயம்	312, 318	வஹு வீஹிஸலாவ	292
பூர்வகண்டம்	308	வஹு	330, 334
உத்தரகண்டம்	308, 310	வஹுணவிதி	338
அதிதர்	369	வகியொம்	313
நடன்	304	வவவாவும்	274
நம்மாழ்வார்	275	வரதயாவும்	289
நாரதர்	369	வாஷுகாரர்	274
நித்யம்	276	வாவூநு	308
நித்யஸூரிகள்	303	வெலாவெலவாழி	250, 259
நிர்வசநம்	286	வொமவிலகுதி	289
நூயவகுஷணதம்	268	மண்டோதரி	347
பத்மயோகி	368	மது	340
பரமதம்	303	உயுவிஷா	269
பரமபதம்	300, 326, 342, 359	மந்த்ராத்நம்	306
பரமைகாந்தி தர்மம்	274	மல்லிகைப் பூ	261
பரன்	370	மரகதகிரி	340
பாஞ்சஜந்யம்	358	மஹர்விகள்	286, 298
புராண்	342	மஹாகவி	296
புருஷகாரம்	306	மஹாபலி	338
பெரியபிராட்டியார்	349	மஹாமேரு	361
பெரியபெருமாள்	326, 358, 370	மாயாவதி	250, 321
பெருமாள்	358, 370	மாயாவி	340
ப்ரணவம்	357	மாரீசன்	346
பூதடிநவிஷா	260	மார்க்கண்டேயன்	363
பூதியொறி	303	மால்யவான்	346

மூலமந்திரம்	312	ஸ்ரீஸ்ரீபாலன்	321
ரஹஸ்யதரயம்	250	ஸ்ரீத்தயாஜி	264
ரஹஸ்யதரயஸாரம்	297, 320	ஸ்ரீய:பதி	273, 335, 343
ராசுஷஸ்	340	ஸ்ரீபாஷ்யம்	302, 313, 314,
ராமன்	258, 370		[322
ராவணன்	344	ஸ்ரீரங்கநகரம்	355
ருத்ரன்	339, 354, 355	ஸ்ரீரங்கவிமாரம்	359
லங்கை		ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகம்	268, 299
லீலாவிக்ரதி	289	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	284
லௌகிகவைதிக	304	ஸ்ருதிவாக்யம்	256
வடபத்ராஸயந	370	ஸ்ருதிஸ்மிருதி	253, 314
வஸிஷ்டர்	317	ஸ்வேததத்ஸீபவாஸி	264, 369
வாமந	370	ஸநகாதிகள்	334
விபவம்	370	ஸாங்க்யர்	284
விபீஷணன்	310, 346	ஸாமாஜிகள்	302
விஹ-குத்யூராயம்	260	ஸாமீப்யம், ஸாயுஜ்யம்	} 301
விராதன்	339	ஸாஸூப்யம், ஸாலோக்யம்	
வேதாந்தம்	255, 293	ஸாராநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்	320
வைநதேயர்	271	ஸாமுகன்	310
வ்யாஸர்	317	ஸூத்ரம்	256, 304, 314
வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி	343	ஸௌபரி	257
வ்யூஹம்	290, 370	ஸ்தநந்தயம்	370
வ்யூஹாந்தரம்	290	ஹதுமான்	346
ஸபைஸூஹ	357	ஹவிஸ்	372

அகம்படி	344	சாவேறு	347
அடைகோட்டை	347	தண்ணீர்த் தூரும்பு	250
அடையவளைந்தான்	345	தனிசு	350
ஆழ்வார்	280	தீர்ஸம்	364
இட்ட வழக்கு	343	பஞ்சஸரம்	364
ஏகவல்லி	361	படைவீடு	351
ஐயப்பாடு	361	படிமா	342
கண்ணழிவு	295	பொலிசை	350
குணுங்கு	366	வாழைமடல்	361
*சன்னவீரம்	364		

---

* சன்னவீரம் = முகப்புவைத்த முக்தாஹாரம்.

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன்
அருளிச்செய்த

ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம்.

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A.,
புதுக்கோட்டை.

1938.
விலை அணை ஆறு.

வி ஷ ய ஸ-ஓ சி கை.

பதிப்புரை	....	....	iii
முகவுரை	....	....	v
நித்யவிபூதி வைபவம்	....	....	xvii
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம்			
தனியன்கள்	....		2
1. விவேகபர்வம்	....	....	3
2. நிர்வேதபர்வம்			7
3. விரக்திபர்வம்	....	....	14
4. பீதிபர்வம்	....	....	29
5. ப்ரஸாதனபர்வம்	....	....	35
6. உத்க்ரமணபர்வம்	....	....	47
7. அர்ச்சிராதி பர்வம்	....	....	55
8. திவ்யதேசப்ராப்தி பர்வம்	....	....	63
9. பராப்தி பர்வம்	....	....	76
ப்ரமாண ஸ-ஓசிகை			
i ஸம்ஸ்க்ருதம்	....	....	105
ii தமிழ்	....	....	110
ப்ரமாண ஸங்க்ரஹம்			
i ஸம்ஸ்க்ருதம்	....	....	117
ii தமிழ்	....	....	119
ஆகரம் தெரியவேண்டியவை	....	....	120
பரமபதஸோபாநப் பாசுரங்கள்	....	....	121
பதஸ-ஓசிகை	....	....	122
பெயர் குறிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்	....	....	129
உபாக்யானங்கள்			
i தர்மபுத்ரன் நரகமார்க்கத்தின்			
படிகளைக்கேட்டு முர்ச்சித்தது	....	....	129
ii மது கைடபர்களின் வருத்தநந்தம்	....	....	131
iii வைதிகன்புத்திரர்களைக் கொண்டுவந்தது	....		131
iv புண்டரீகன் முக்திபெற்ற ப்ரகாரம்	....		133

ஸ்ரீ: பதிப்புரை.

ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம் என்ற ரஹஸ்யம் இதற்கு முன் மூன்று நான்கு தடவைகளில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும், அதன் உபயோகத்தையும் பெருமையையும் உத்தேசித்தே அடியேன் இப்போது பதிப்பிக்கத் துணிந்தேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களையும் கிடைத்தமட்டில் இம்முறையில் நன்றாக சோதித்துப் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருப்பதாலும் ஸாரஸாரம் முதலான பதினொரு சில்லறை ரஹஸ்யங்களோடு ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயத்தைச் சேர்த்தது போல் இதையும் சேர்த்து வெளியிடுகிறேன். பல இடங்களில் சிறந்த பொருளையுடைய மிகவும் ஸரியான புதிய பாடங்கள் கிடைத்ததும் ஒரு காரணம்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய கிரந்தங்கள் அழகாகவும் சுத்தமாகவும் வெளிவந்து உலகில் பரவவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு மாத்ருகையை சோதித்தும், ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களைத் தேடிக்கொடுத்தும், கஷ்டமான இடங்களில் பொருளை விளக்கியும் புஸ்தகம் அச்சானபிறகு பின்னுமொருமுறை சோதித்தும் இப்படிப் பலவாறாக அடியேனொசார்யரான திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸௌம்யநாராயணசார்யஸ்வாமி செய்தருளின உபகாரத்திற்கு அடியேன் க்ருதஜ்ஞதையை ஸப்ரணமம் வெளியிடுவது தவிர செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

உபயோகிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்.

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமி திருமாளிகையில் இருக்கும் சுத்தப் பிரதிபான ஒலையேடு. இதுவே ப்ரதானமாகக் கொண்டு மூலத்தில் போடப்பட்டிருக்கிறது.

2. கும்பகோணம் ஸ்ரீ கோமளாம்பா ப்ரஸ்ஸில் சின்னமுரெ. ஸ்ரீநிவாஸபாட்ராசார்யஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டது. (1931)—க என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

3. கொ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமியால் பரிசோதிக்கப்பட்டு சென்னை ஸ்ரீ நிகேதன அச்சுக்கூடத்தில் பதிக்கப்பட்டது. (1897)—வ.

4. மஹாமஹோபாத்தபாய சேட்டலூர்] ஸ்ரீ நரஸிம்மா சார்யஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன் கலாரத்தூரம் முத்ராசூர சாலையில் அச்சிடப்பட்டது (1926)—உ.

5. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்ரீஸ்வாமி ஆசிரமத்தில் உள்ள ஒலையேடு—வ.

முதலாவது தவிர மற்ற எல்லாவற்றிலும் பாடங்கள் பெரும் பாலும் ஒரேமாதிரியாயிருப்பதால் அவை எல்லாவற்றையும் 'க' என்று காட்டிவிட்டு, அவைகளுக்குள் இருக்கும் பேதங்களை மட்டும் அந்தந்த அசூரங்களால் காட்டியிருக்கிறேன். தவறாக ஏதாவது விடப்பட்டிருப்பின் தேசிக பக்தர்கள் கூழிப்பார்களாக.

முகவுரை எழுதும்போதும் க்ரந்தம் அச்சாகும்போதும் முழுவதும்பார்த்து பல சிறந்த யோசனைகளைக் கூறின ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமிக்கும் ஸுஹ்ருத்தான ஸ்ரீ கோபால அய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் அடியேன் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆகரம் தெரியாத பல சுலோகங்கள் தனியாக எடுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. எதற்காவது ஆகரம் தெரியுமானால் அறிஞர்கள் அடியேனுக்கு அறிவித்து உபகரிக்கவேண்டும் என்று ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை, }
14—3—38

ஸ்ரீ நிவாஸராகவன்.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

இவ்வுலகில் பரஸ்பரம் அபிப்பிராயபேதமுள்ள பல மதங்கள் இருந்தபோதிலும், 'ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகம் அல்பமாயும் துக்கம் மிகுதியாயும் இருப்பதால், இதை விட்டு அளவற்ற ஆநந்தத்தை அடைய முயற்சிப்பதே விவேகியான ஒருவன் செய்யத்தக்கது' என்று நிர்ணயிப்பதில் அவை எல்லாம் ஏகமனதாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் அவை கைக்கொண்ட பிரமாணங்களுக்கேற்பப் புருஷார்த்தங்கள் வேறுபட்டிருக்கின்றன. வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட வைதிக மதங்களுக்குள்ளேயே இவ்விஷயத்தில் பேதமிருக்கிறது. அத்வைதம் முதலிய மதத்தினர் சில சூருதி வாக்கியங்களைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கது குணமாக மற்ற வாக்கியங்களை மாற்றி அர்த்தம் செய்தார்கள். விசிஷ்டாத்வைதிகளோவெனில், 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உள்ளது' என்கிற அபேத சூருதிகளுக்கும், 'ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவர்கள் வேறு' என்பதுபோன்ற பேதசூருதிகளுக்கும், 'ஸகலசேதன சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்கிற கடகசூருதிகளுக்கும், ஒருவிதவிரோதமும் வராமல், ஸகல வாக்கியங்களுக்கும் முக்யார்த்தத்தையே கொண்டு, வேததாத்பர்ய நிர்ணயத்தைச் செய்தார்கள். அதனால் மற்ற ஸித்தாந்தங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு ஏற்றமுண்டு.

இப்படிப்பட்ட நம் ஸித்தாந்தத்தில் முக்கியமாக ஒருவன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றுமே. ஸகல சேதநாசேதனங்களையும் சரீரமாகக் கொண்ட ஜகத்காரணமான ஸ்ரீய:பதியான நாராயணனே பரதத்வம்; அவனுக்குப் பிரஸாதகமான பக்தி அல்லது ப்ரபத்தியே பரமஹிதம்; இவ்வுபாயத்தினால் ப்ரஸன்னனை பகவானை அடைந்து உபயவிபூதி விஸிஷ்டனை அவனை அநுபவித்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருப்பதே பரமபுருஷார்த்தம்.

இந்தப் பரம புருஷார்த்தமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாதுபவம் பரமபதம் அல்லது ப்ரீவைகுண்டம் என்னும் பெயருடைய தேச விசேஷத்தில் சென்றவனுக்கு உண்டாகிறதென்பதும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து கிடைக்கிறது. 1‘அது ரஜஸ் என்னும் ப்ரக்ருதிக்கு மேல் உள்ளது’ என்றும், 2‘தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் இருக்கிறது’ என்றும் சுருதிகள் ஒதுகின்றன. அப்படியே 3‘அது விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பதம்,’ 4‘விஷ்ணுவினுடையதான அந்தப் பதத்தை ஸுரிகள் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்,’ 5‘அது அக்ஷரமான பரமவ்யோம அல்லது பரமாகாசம்,’ 6‘அது தேவர்களான நிக்யஸுரிகள் நகரமான அயோத்யை,’ 7‘அது பரப்ரஹ்மத்தின் உலகம்,’ இதுமுதலான வாக்கியங்களும் அவ்வுலகையேகுகின்றன. வேதார்த்தங்களை வ்யாக்யானம் செய்தவந்த இதிஹாஸபுராணங்களும் அவ்வுலகத்திற்கு 8‘வைகுண்டம்’ என்று பெயர் என்றும், 9‘அது ஸுரிரியன் அக்ரி இவர்களுடைய தேஜஸ்ஸைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரகாசமானது’ என்றும், 10‘அவை ஞானநந்தமயமான உலகங்கள் என்றும்,’ 11‘அதன் பெருமையை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதி

1 ரஜஸு வராகெ (தெ. ஸா. 2. 1. 12.)

2 தஜஸு வரஹாஸு (புருஷஸூ.)

3 தஜிஷ்டா வரஜம் வஜம் (கரோவ)

4 தஜிஷ்டா வரஜம் வஜம் ஸஜா வஸுனி ஸுராயு

(நுவிஷ்ணுதாவநீய)

5 தஜக்ஷரெ வரஜெ வெஜாநு

6 ஜெவாநா வஜாயொயூ (தெ. சூரா. 1. 2. 7.)

7 ஸ ஹ்மொகெ துதீயஸூரிதொ லிவி (கௌஷீதகி)

(புஜாவதெவஹம் வெஸுஹா.)

8 மொகம் வெகஸுணநாஜாநம்

9 ஸதுகடாநமஜீஷு தக

10 ஜாநாநஜீஷா மொகா

11 னதெ வெ நிரயாஸூத

லோகங்கள் எல்லாம் நரகதுல்பங்களாம்' என்றும், 12: 'அங்கு காலத்தினால் ஏற்படும் வேறுபாடுகள் ஒன்றும் கிடையாது' என்றும் விரித்து உரைக்கின்றன.

இதை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸரிக்கமாட்டார்கள் என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பகவததுக்ரஹத்தால் ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆழ்வார்களும் அவற்றை அடியொற்றி இந்நாட்டைப் பற்றி, 'சேனுயர் வானம்,' 'தெளிவிசம்பு,' 'மாக வைகுந்தம்,' 'நலமந்தமில்லதோர் நாடு,' 'கலங்காப் பெருநகரம்,' என்று அருளிச் செய்தார்கள். புநராவ்ருத்தி இல்லை என்பது 'பிணை கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்' என்பதால் காட்டப்பட்டது. இவ்விஷயங்களை சுருக்கமாக ஆளவந்தார் பட்டர் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் தங்கள் ஸ்தோத்ரங்களிலும், பூரீ பாஷ்யகாரர் வைகுண்டகத்யத்திலும் அதுஸந்தித்துள்ளார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பரமபதம், இதையடையும் வழி, அதைப் பெறும் அதிகாரிக்கு வேண்டிய குணங்கள் இவையே அத்தயாதம் சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகின்றன. ஸாரீரகஸூத்ரம் முதல் இரண்டு அத்தயாயங்களால் பரப்ரஹ்மத்தையும், மூன்றாவதால் உபாயமான உபாஸநத்தையும் நான்காவதால் பலத்தையும் கூற்றிற்று. பகவத்கீதை உபாயமான பக்தியோகத்தை அதன் அங்கங்களோடு கூட விஸ்தாரமாக உபதேசித்து, அதில் சக்தியற்றவனுக்கு சுலபமான ப்ரபத்தி என்னும் மற்றொரு உபாயத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தது. பகவச்சாஸ்திரங்கள் இந்தப் பிரபத்தியின் அங்கங்களையும் அது ஸகலபலஸாதனம் என்பதையும் விரித்து உரைத்தன.

இப்படி அநந்தமான அத்தயாதம் சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கு சிதறியும் சுருங்கவும் பரக்கவும் கிடக்கும் விஷயங்களையெல்லாம் அளவுபெற்ற பலம், ஞானம், ஆயுள், முதலியவற்றையுடைய நாம் அறியமுடியாததை அறிந்து நம் ஆசார்யச்ரேஷ்டரான பூரீ வேதாந்ததேசிகன் அவற்றைக் கடைந்து ஸாரமான அர்த்

தங்களைத் தன் ரஹஸ்ய கிரந்தங்களில் நிரூபித்தருளினார். அவையும் ஸர்வாதிகாரமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவற்றை மணிப்ரவாள நடையில் அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் எல்லா விஷயங்களும் விஸ்தாரமாகப் ப்ரமானம், உபபத்தி, ஸம்ப்ரதாயம் இவற்றைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வர்த்தங்களில் சிலவற்றை ஒரு ரஹஸ்யத்திலும், வேறு சிலவற்றை வேறொன்றிலும் ப்ரதானமாகக் காட்டியிருக்கிறார். உதாரணமாக ஸாரஸாரத்தில் முமுகூஷுவுக்கு உத்தாரகமான மூலமந்த்ரம் முதலான ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தார். அபயப்ரதானஸாரத்தில் ப்ரபத்தியால் வசம் செய்ய வேண்டிய சரண்யனுடைய வைபவம் கூறப்பட்டது. ரஹஸ்ய சிகாமணியில் ப்ரபன்னர்களுக்கு அந்திமஸ்மிருதி ஸ்வயந்த்ரத்தாலேயே அடையவேண்டியதொன்றன்று என்பதும் அஞ்ஜலி வைபவத்தில் ப்ரபத்தி ஸகலபாபத்தையும் போக்கும் என்பதும் காட்டப்பட்டது. பரமபதஸோபானத்தில் உபாயத்தை அநுஷ்டித்தஅதிகாரி இங்கும் பரமபதத்திலும் பெறும் லாபங்கள் விசேஷித்து விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இந்தப் பரமபதஸோபானத்தில் கூறப்படும் விசேஷங்கள் ஸ்ரீபரஷ்யாதி கிரந்தங்களில் பக்தியோகநிஷ்டனுக்கே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், ப்ரஹ்மவித்யைகளில் ஒன்றான ந்யாஸவித்யையை அநுஷ்டிக்கும்வனுக்கும் அவ்விசேஷங்கள் வரும் என்பதில் ஆசேஷம் இல்லை. ஆனால் இதில் விசேஷித்துக் கூறப்படும் கதிசிந்தனமானது பக்தியோகநிஷ்டனுக்கு உபாயாங்கமாக விதிக்கப்பட்டது. கதிசிந்தனமாவது: ஒரு ஜீவன் ஹ்ருதயத்திலிருந்து மேலே செல்லும் நாடிகளில் மோக்ஷத்திற்கு வழியான மூர்த்தந்ய நாடியால் சென்று, ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தின் வழியாக வெளிக்கிளம்பி ஸூர்யமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அர்ச்சிராதிகதியால் சென்று, ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடையும் ப்ரகாரத்தையும் அவனுக்கு வழியில் நடக்கும் விசேஷங்களையும் கடைசி சரீரத்தை விடுமளவும் மற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் தினமும் சிந்திப்பதேயாகும். இவ்வர்ச்சிராதிகதியும், இதனால் சென்று அடையும் பரமபதம் என்னும் நாடும், அந்நாட்டிலுள்ள பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களும் சாந்தோக்யம் ப்ருஹதாரண்யகம்,

கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலும், சாகடாபந ஸம்ஹிதை ஜிதந்தே முதலான பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார்களும், 'சூழ்விசும்பணிமுகில்' என்னும் (பத்தாம்பத்து ஒன்பதாவது திருவாய்மொழி) பதிகத்தில் அவர்களுள் ப்ராதனரான நம்மாழ்வாரும் இந்நாட்டையும் அங்கு செல்லும் முக்தனுக்கு நடக்கும் உபசாரங்களையும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத-த்ராவிட வேதங்களிலும் மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் கூறினதைத்தொகுத்து வைகுண்ட கத்பத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அநுஸந்தித்தார்.

இப்படி கதிசிந்தன விஷயமாக ஆழ்வார்களும் பூர்வாசார்பர்களும் கூறிய விஷயங்களையெல்லாம் ஸப்ரமானமாக ஆழ்வார்களினுடைய அருளிச் செயல்களைக் கொண்டே தொடுத்து ஸ்ரீ தேசிகன் பரமபதஸோபாநம் என்னும் ரஹஸ்யமாக வெளியிட்டருளினார். பக்தனுக்குப்போல ப்ரபந்நனுக்கு இந்த கதிசிந்தனம் வித்யைக்கு அங்கமாய் அனுஷ்டித்தேயாகவேண்டும் என்று விதி இல்லாவிட்டாலும், ப்ரபந்நன் ஸம்ஸாரதோஷத்தைக்கண்டு அதில் வெறுப்படைவதற்காவும் தன்னுடைய அல்ப உபாயத்திற்காக இவ்வளவு பெருமையையும் தந்தருளுகிற பகவானுடைய குணங்களை நினைத்து ஸந்தோஷிக்கவும், உபாயபலமாகத் தான் பெறப் போகும் புருஷார்த்தங்களை நினைத்து பேராநந்தம் அடைவதற்காகவும், அப்பேர்ப்பட்ட எல்லையில் பேரின்பத்தை உடனே பெறவேண்டும் என்று ஆவலும் த்வரையும் ஏற்படுவதற்காகவுமே ப்ரபந்நனுக்கு இது கூறப்படுகிறது.

பட்டர் தன் அந்திம தசையில், “இன்னும் சிந்துகாலம் இங்கே விட்டுவைத்தாராகில் பரமபதத்திற்குச் சுருளும்படியும் கட்டி வைக்கேனோ?” என்று அருளிச் செய்தாராம். ஸ்ரீ தேசிகன் இதற்கு ‘பரமபதஸோபாநம்’ என்ற பெயர் வைத்ததையும், விஷயங்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக படிகள் போல நிரூபித்திருப்பதையும் பார்த்தால், இந்த ஐதிஹ்யம் மனத்தில் ஓடி பட்டர் திருவுள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய்ய நினைத்தே இப்பிரபந்தத்தைச் செய்தருளினார் என்று சொல்லலாம்போலிருக்கிறது. மோக்ஷமென்னும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை கஷ்டமான வழி

களால் அடையமுடியாத அசக்தர்கள் ஒவ்வொரு படியாக எளிதில் ஏறி அதை அடையும் ப்ரகாரத்தையும், முதல்படியில் ஏறினவனே இரண்டாம்படியில் ஏறமுடியும் என்பதையும் இப் பிரபந்தத்தாலும் இதன் பெயராலும் காட்டுகிறார்.

பரமபதஸோபாநம் (அல்லது பரமபதத்தைக் கிட்டுவிக்கும் படிகள்) என்னும் இந்த ரஹஸ்யம் ஒன்பது பர்வங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் முதல் நான்கையும் 'அதிகாரபேடிகை' என்று ஒரு வகுப்பாகவும், ஐந்தாவதை 'உபாயபேடிகை' என்றும், கடைசி நான்கையும் 'புருஷார்த்த பேடிகை' என்று ஒரு வகுப்பாகவும் பிரிக்கலாம். அதிகார பேடிகையில் சொன்ன குணங்கள் கொண்டவனே உபாயபேடிகையில் சொன்ன உபாயத்தை அதுஷ்டிக்கலாம்; அவ்வுபாயத்தை அதுஷ்டித்தவனுக்கே புருஷார்த்தபேடிகையில் சொன்ன பயன் கிட்டும். அதாவது ஒரு ஜீவாத்மா விவேகத்தை ஸம்பாதித்து, அதனால் நிர்வேதத்தை அடைந்து, விரக்தியைக் கைக்கொண்டு, பீதியுள்ளவனாய், பகவத் ப்ரஸாதநமான் உபாயத்தை அதுஷ்டித்து, சரீராவஸாநத்தில் இச்சரீரத்திலிருந்து உதக்ரந்தியைச் செய்து, அர்ச்சி ராதிகதியாலே சென்று, நிவ்யதேச ப்ராப்தி பெற்றவனாய், பராப்தி என்னும் பரமபுருஷ லாபத்தைப் பெறும் ப்ரகாரமே இவ்வொன்பது பர்வங்களிலும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

i. இதில் முதல்படி விவேகம்: அசேதனம், சேதனம், ஸர்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிந்து 'தானும் பிறரும் தனக்கு சேஷியும் தஞ்சமும் போக்யமும் அன்று' என்று நிச்சயிப்பது.

ii. இரண்டாவது நிர்வேதம்: அதாவது ஸதாசார்யோபதேசத்தால் விவேகம் பெற்றவன் தான் இவ்வளவு நாட்களாக அர்த்தகாமங்களுக்காக மனம்போனபடி செய்த பாபங்களையும் அதன் பலமாக வரும் நரகயாதனைகளையும் சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டு மனப்தளர்ந்து இனி பாபத்தைச் செய்வதில்லை என்று அதிலிருந்து நீங்குவது.

iii மூன்றாவது விரக்தி. ஐச்வர்ய கைவல்யங்களின் தோஷத்தைக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை விடுவது, பாபத்

தைச் செய்ப்பாததினால் நரகத்தை ஸம்பாதிக்காமற்போனாலும் அல்பஸுகமுள்ள ஸ்வர்க்காதிகளில் ஆசை ஏற்பட்டால் அதனால் பேரின்பமானமோக்ஷத்திற்கு விக்கனமும் விளம்பமும்உண்டாகும். சரீரத்தின் நிலையிலும், சரீரம் படைத்தாருக்கெல்லாம் அதிபர்க ளான சக்ரவர்த்திகளுடைய பதங்களிலும் அப்படியே தேவதை கள், அவர்களுக்குத் தலைவர்களான லோகபாலகர்கள், அவர்களை வெருட்டியபடிங்கும் ராவணன் போல்வார், அவர்களையும் கட்டி யடிக்கும் வலிமையுள்ள கார்த்தவீர்யன் முதலானோர், இவர்களை யெல்லாம் அழிக்கவல்ல ருத்ரன், அவனுக்கும் தந்தையான ப்ரஹ்மா எல்லாருடைய ஸ்தானங்களிலிருக்கும் ஆபத்து அழிவு முதலான துன்பங்களை உணர்ந்து அவற்றில் ஆசையை விட வேண்டியது இதில் கூறப்படுகிறது.

iv நான்காவது பீதிபர்வம். இப்படி விவேக நிர்வேத விரக்திகளைக் கைக்கொண்டவன் நரகத்தைப் போலவே ஸ்வர்க் கத்தையும் இகழ்ந்து, எங்கும் துக்கத்தைக் கண்டு நடுங்கி மோக்ஷத்தைத் தரக்கூடிய உபாயத்தை அதுஷ்டிக்க ஊக்கமும் பரபரப்பும் உடையவனாவான்.

v. அவ்வுபாயத்தைக் கூறுகிறது ஐந்தாவதான ப்ரஸா தநபர்வம். அந்த உபாயம் பக்தி ப்ரபத்தி என்று இரண்டு. பக்தி யை அதுஷ்டிப்பதற்கு ஞானம், சக்தி, ஜாதி முதலிய பல குணங் கள் வேண்டும். பலமும் சீக்கிரத்தில் கிடைக்காது. இதெல்லாம் இல்லாதவர்களுக்கே ப்ரபத்தி அல்லது சரணாகதி என்னும் உபாயம் என்றும், இதைச் செய்வோர்களுடைய நோவுக்குத் தக்கபடி மோக்ஷம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கும் என்றும், இதில் கூறப்படுகிறது.

vi. புருஷார்த்த பேடிகையான அடுத்த நாலில் முதலாவது உத்த்ரமண பர்வம். இதில் தன் கடைசி சரீரத்தை விட்டு ஜீவாத்மா பிரிந்து செல்லும் பிரகாரத்தை நிரூபிக்கிறார். ப்ரபந்ந னுக்கு உத்தராயணம் புண்யஸ்தலம் முதலானவற்றில்தான் இறக்கவேண்டும் என்று நியமமில்லை. இவனுடைய புண்ய பாபங்களெல்லாம் இவனுடைய மித்ர சத்ருக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. கடைசிக் க்ஷணத்தில் பகவானை ஸ்மரிப்

பது என்னும் அந்திம ஸ்மிருதியை பகவானே செய்துவைத்து பதினொரு இந்திரியங்கள், மனஸ், ப்ராணன் இவற்றை முறையே ஒன்றுசேர்த்து, அத்திரளை ஜீவனிலும், இவற்றோடுகூடின ஜீவனை பஞ்சபூத ஸூக்ஷ்மத்திலும் சேர்த்து, ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் தன்விடம் இளைப்பாற்றுகிறான். பிறகு மேல் நோக்கிச் செல்லும் ஸூக்ஷ்மத்தை என்னும் ப்ரஹ்மநாடியால் ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் ஸூக்ஷ்மத்வாரம் வழியாக இவனைக்கொண்டு சென்று ப்ரஹ்மரக்தம் என்ற தலைவாயிலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு வைகுந்தம்புக வழிப்படுத்துகிறான்.

vii. ஏழாவதான அர்ச்சிராதி பர்வத்தில் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பின ஜீவாத்மாவுக்கு வைகுண்டத்தை அணுகும்வரையில் நடக்கும் உபசாரங்களை வர்ணிக்கிறார். அர்ச்சிஸ் அல்லது அக்னி, பகல், சூர்யஸூக்ஷ்மம், உக்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், வாயு இந்த தேவதைகளெல்லாரும் இவனை எதிர்கொண்டு க்ரமமாக தம் தம் எல்லையளவும் அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அதற்கு மேல் ஸூர்யமண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு சந்திரனைக்கிட்டி அவன் வழிநடத்த அமானவன் துணையாக முறையே வருணன், இந்திரன், ப்ரஜாபதி இவர்கள் அழைத்துச்செல்ல, கடைசியில் அமானவனே இவனை ப்ரஹ்மத்தினிடம் கொண்டு சேர்க்கிறான். இவ்வழியாலே ப்ரகிருதியைக் கடந்தவனுக்கு மறுபடி பிறவிக் கிடையாது.

viii. எட்டாவது பர்வம் திவ்யதேசத்தை அடையும் முக்தனுக்கு உண்டாகும் விசேஷங்களை வர்ணிக்கிறது. விரஜையைக் கடந்ததும் ஞானோந்தமயமான உலகத்தையும் அதிலுள்ள ஆறு, மலை, மாளிகைகள் எல்லாவற்றையும் காண்கிறான். ஐந்தாறு அபஸ்ரஸ்ஸுக்கள் எதிர்கொண்டு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தால் அலங்கரிக்க, ப்ரஹ்மத்தினுடைய திவ்யகந்தம் ரஜஸ், தேஜஸ் இவனிடம் பிரவேசிக்கும். பிறகு கோபுரவாயிலைக் கடந்து திருவீதியில் நித்யஸூரிகளும் மதிமுகமடந்தையரும் சூழ்ந்து உபசரிக் கச் சென்று, திருமாமணி மண்டபத்தில் முக்தரும் கருடவிஷுவக் ஸேனாதிகளான நித்யரும் புடைசூழ ஆதிசேஷன்மேல் நாய்ச்சி

மார்களோடு வீற்றிருக்கும் பரமபதநாதனைக்கண்டு வணங்குகிறான்.

ix. ஒன்பதாவது பர்வம் முக்தன் இப்படி வீற்றிருக்கும் பகவானோடு சேர்வதைக் கூறுகிறது. அந்த பகவானுடைய திருமேனியழகிலும் அவயவசோபையிலும் ஆபரணச் சேர்த்திலிலும் ஈடுபட்டு ஒவ்வொன்றையும் அனுபவித்து விவிதஸ்தோத்திரங்களைப் பண்ணுகிறான். அப்போது தன் திருவடிகளாலே பகவான் இவனுக்குப் பூமுடி சூட்ட, அத்திருவடிகளையே பற்றி பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய பர்யங்கத்தின்மேல் ஏறி, பகவான் கேட்க, தான் பெற்ற பேற்றையெல்லாம் கூறி மீளா வடிமைப்பணி கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறான். பிறகு பரமசேஷி திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்பெற்று பரபக்தி-பரஞான-பரமபக்தியுத்தராய், அந்த முக்தன் பகவானை வலம்செய்தும், நிழல் போல் அநுஸரித்தும், குடியடிமை செய்தும் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தியும், ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் நித்யஸூரி களோடு கூடத் தானும்செய்து, மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியை அனுபவிக்கிறான்.

இப்படி ஒரு ஜீவன் ஆசார்யனை ஆச்ரயிப்பது முதல் மோக்ஷத்தை அடைந்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவம்செய்யும் வரையில் நிகழ்வனவற்றைக் கூறும் இப்பிரபந்தத்தை 'ஒரு ஜீவாத்மா வின் சரித்திரம்' என்றே சொல்லலாம். இதன் அமைப்பின் சீர்மையையும் அழகையும் கண்டு 'ஸ்வபாவத்தினாலே மிகவும் அழகானது' (ஸ்வபாவ-சித்ரம்) என்று ஸ்ரீ தேசிகனே ப்ரபந்த முடிவில் கூறுகிறார். ப்ரமாணங்களை அநுஸரித்து அவை காட்டின முறையில் விஷயங்களை நிரூபித்திருக்கிறபடியால், குயுத்திகளைக் கொண்டு அசைக்க முடியாமல் உறுதியானது என்பதை 'ஸுஸ்தம்' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இவ்வளவு சிறப்புவாய்ந்த இந்தக் கிரந்தம் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஆச்சர்யமான பல குணங்களை ஒருங்கே வெளிப்படுத்துகிறது. அந்தந்தங்களான சுருதிகளிலும் ஸம்ஹிதைகளிலும் அங்கங்கு தனித்தனியே கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி முழுக்ஷுவான ஒருவனுக்கு அவச்யம் அறியவேண்டியவற்றை

சுருக்கமாக இப்பிரபந்த மூலமாக வெளியிட்டிருப்பது அவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர் என்பதையும் பரமகாருணிகர் என்பதையும் காட்டுகிறது. நினைத்தபடி நிர்மாணம் செய்ய வல்லவராயினும் ப்ரமானங்கள் போனவழியிலே விஷயங்களைக் கூறி, மேற்கோளாக ப்ரமானவாக்யங்களைக் காட்டியும், அவற்றிலுள்ள சொற்களைக்கொண்டே தன் வாக்யங்களை இசைத்தும் பிரபந்தத்தைச் செய்தருளியிருப்பதைக் கவனிப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ தேசிகன் ப்ரமானங்களை விட்டு அணுவளவும் விலகாதவர் என்பதும், இவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஆப்தமங்கள் என்பதும் விளங்கும். வேதங்களைப் போலவே ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களைப் பிரமானமாக உதாஹரிக்கிறபடியால், த்ரமிடோபநிஷத்துக்களென்னும் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் ஆழ்வார்களிடத்திலும் இவருக்கு இருக்கும்பக்தி வெளியாகிறது. ஒன்பதாவது பர்வத்தில் முக்தன் பகவானை அநுபவிக்கும் ப்ரகாரத்தை வர்ணிக்குமிடத்தில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அழகாக உணர்ச்சிததும்பும் வகையில் இசைத்திருப்பதை ஆராயுமவர்கள், நம் ஆசார்பர் கேவல தார்க்கிகரல்ல, அது பவம் நிறைந்த இளகிப மனத்தர் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளு வார்கள். ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை வர்ணித்த பிறகு பரிவாரங்கள் சூழ ஸர்வாலங்காராலங்க்ருதனும் (பிராட்டிமார்கள்கூழ எழுந்தருளியிருக்கிற) பகவானை வர்ணித்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகையே தன் சொன்வன்மையால் மனதைக் கவரும்படி சித்தரித்துக் காட்டும் கவிகள் போல, ஸ்ரீ தேசிகன் படிப்படியாக சாஸ்த்ரத்தை அறிந்து அநுஷ்டித்துப் பயனைப் பெறும் மார்க்கத்தை மேல்மேல் செல்லும் படிக்கட்டுகளாக நிரூபித்து, அக்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தையே பேரின்பமாளிகையைக் கிட்டுவிக் கும் ஸோபானமாக அழகாகச் சித்தரித்திருப்பது அவர் 'கவி ஸிம்ஹம்' என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் இனிய கவனங்கள் செய்யவல்லவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞத்வம், சாஸ்த்ரவரம்புமீருமை, குருபக்தி, கவியின் திறமை, ஸர்வபூததயை, கவனஸாமர்த்த்யம் முதலான

பல குணங்கள் நம் ஆசார்யரிடத்தில் இருப்பதாலும் இதுபோல பல கிரந்தங்களை அருளிச்செய்திருப்பதாலும் 'இவர் ஸ்ரீ வேங்கடேசனின் அவதாரம்' என்ற முன்னோர்கள் வார்த்தையும், 'வேதாந்தாசார்யன்,' 'கவிதார்க்கலிம்ஹம்' என்ற திருநாமங்களும் இவரிடம் பொருட்பட நிற்கின்றன என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

இவ்வாறு நம் ஆசார்யச்ரேஷ்டர் 'எல்லோரும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும்' என்கிற உதாரமனதுடன் கட்டிவைத்த ப்ரபந்த ரூபமான ஸோபாநத்தை உலகத்திற்கு நன்கு வெளிப்படுத்தவே அடியேனுடைய பிரயத்னம். ஸ்ரீ தேசிகனும் அவனடியார்களும் அந்தப் பிரயத்னம் ஸபலமாகவேண்டும் என்று அதுகூறிய பார்களாக.

இக்கிரந்தத்தைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்திலும் அங்கங்கு பொருள்கூற முயற்சித்திருப்பதிலும் அடியேனுடைய அறிவின் மையாலும் தேர்ச்சிக் குறைவினாலும் ஏற்பட்ட பிழைகளைக் கூழித்து இதை உகப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை }
25-3-1938

ஸ்ரீ நி வா ஸ ராக வன்.

நித்யவியூதிவைபவம்.

‘ஸர்வேச்வரன் உபயவியூதி நிர்வாஹகன்’ என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. லீலா வியூதியும் நித்ய வியூதியுமே உபயவியூதி. லீலா வியூதியிலுள்ள ஜீவர்கள் அவரவர்கள் கர்மாதுகுணமாக தேவ-மதுஷ்ய-ம்ருக-ஸ்தாவர சரீரங்களை எடுத்து விழுந்தும் எழுந்தும் ஈச்வரனுக்கு போகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். போகவியூதி என்னும் நித்யவியூதியிலோ நித்யர்களும் முக்தர்களும் பகவானை எப்போதும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அனுபவித்துக் கைங்கர்யங்கள் செய்து போகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு உபாயத்தை அதுஷ்டித்து இந்த லீலாவியூதியிலேருந்து அங்கு சென்ற ஜீவர்களே முக்தர் எனப்படுவர்.

லீலா வியூதியைத்தான் ஸம்ஸாரம் என்பது. இது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணம்கொண்ட பிரகிருதிக்குட்பட்டது. இதற்கே அண்டம் எனவும் பெயர் உண்டு. இதில் அதலம் விதலம் ஸுதலம் ரஸாதலம் தலாதலம் மஹாதலம் பாதாளம் என்று கீழேழு லோகங்களும், பூமி அந்தரிக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் மஹஸ் ஜனம் தபஸ் ஸத்யம் என்ற மேலேழு லோகங்களும் இருக்கின்றன.

இப்படிப் பதினாறு உலகங்கள் கொண்ட இவ்வண்டத்தைச் சுற்றி ஒன்றைவிட ஒன்று பதின்மடங்கு விஸ்தீர்னமுள்ள ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹத், அவ்யக்தம் (அல்லது ப்ரதானம், ப்ரக்ருதி) என்னும் ஏழு ஆவரணங்கள் சூழ்ந்து இருக்கின்றன.

இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால் ‘விரஜை’ என்னும் அம்ருதநதி பகவத்க்ருபை போலே ஸர்வகாலத்திலும் ஏக ரூபமாகப் பிரவஹிக்கிறது. மோக்ஷத்திற்குச் செல்லும் ஜீவன் தன் ஸங்கல்பத்தால் இந்த விரஜையைத் தாண்டியே ரஜஸ் தமஸ் கலப்பில்லாத சுத்த ஸத்வமயமான நித்யவியூதியை அடைகிறான். அங்கு அம்ருதமயமான ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும், மணி பர்வதங்களும், மாளிகைகளும், உத்பானங்களும் பசுங்களும் உள்ளன.

அவையெல்லாம் ஞானநந்தஸ்வரூபமாய், ஒன்றையொன்று தகையாமலும் மறைக்காமலும் தேஜோமயமாய் விளங்குகின்றன. அங்குள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் காலத்தினால் வேறுபாடு இல்லை. சில நித்யமாய் ஏகரூபமாயும், சில நித்ய முக்தர்களின் ஸங்கல்பத்தை யொட்டி அந்தந்தக் கைங்கர்யத்திற்காக சிந்துபோது நிற்பவையாய் மிருக்கும். ஆச்சர்யமான இவ்வுலகத்தினுடைய பரிமாணம், ஐச்வர்யம் ஸ்வபாவம் எல்லாம் பரமபோகிகளுடைய வாக்குக்கும் மனதிற்கும்கூட எட்டாதவை.

விரஜையைக் கடந்ததும் 'அரம்' 'ண்யம்' என்ற இரண்டு அம்ருதமயமான ஸமுத்ரங்கள், திவ்யோத்தயானங்கள், மணிபர்வதங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. பிறகு 'ஐரம்மதீயம்' என்னும் அரும்பு ஸரஸ்ஸையும், 'ஸோமஸவநம்' என்னும் அச்வத்த வ்ருக்ஷத்தையும், அதற்கப்பால் தில்ய வ்ருக்ஷத்தையும், 'ஸால ஜ்யஸம்ஸ்தான அபராஜிதாயதநங்களையும் காணலாம். 'அயோத்யை' என்றும் 'அபராஜிதை' என்றும் கூறப்படும் ஸ்ரீவைகுண்ட நகரம் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உயர்ந்த மதின்களால் சூழப்பட்டதாய் அங்கே விளங்குகிறது. நகரவாயிலுக்கு இந்த்ரன் ப்ரஜாபதி என்பவர் த்வாரபாலகர்கள். நகரத்தின் உள்ளே மணிபர்வதங்களை அடுக்கிவைத்தாற்போல் அழகிய மாளிகைகள் இருபக்கமும் திகழும் வீதிகள் ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருப்பதும் ஆயிரங்கால்களையுடையதும் ஹிரண்யமயமானதுமான திவ்யவிமானத்தை நோக்கிச் செல்கின்றன. இதுவே சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் 'ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபை' என்று ஓதப்படுகிறது.

இவ்விமானத்தின் எட்டுமூலைகளிலும் குமுதன், குமுதாசூன், புண்டரீகன், வரமனன், சங்குகர்ணன், ஸர்வநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதீஷ்டிதன் என்ற எட்டு கணநிபதிகள் ஆயுத பாணிகளாய் வாஹனாடராய் பரிவாரங்கள் புடைசூழப் பரிவுடன் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். நான்குபுறத்திலும் வாயிலுக்கு இருவராக சண்டன் ப்ரசண்டன், பத்ரன் ஸுபத்ரன், ஜயன் விஜயன், தாதா விதாதா என்ற எட்டு த்வாரபாலகர்கள் காத்துவருகிறார்கள். அதற்குள்ளே கஜாநகன், ஜயத்ஸேனன் முதலான பரிவாரங்கள் சூழ்ந்திருக்க, தன்மஹிஷியான ஸூத்ர

வதியோடு ஸேனாதிபதியாழ்வான் என்னும் விஷ்வக்ஸேனர் ஆஸ்தானத்தை நிர்வஹித்து வருகிறார். தன் பத்திகளான ருக்ரைஸுகீர்த்தி இருவரோடும் கருடபகவான் எதிரிலும், வாருணீகார்தி என்ற தன்பார்யைகளோடு திருவநந்தாழ்வான் பின்னாலும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் ஆசார்பர்களும், இருமருங்கும் அந்தமில்பேரின்பத்து அடியார்களான நித்யரும் முக்தரும் கோஷ்டியாக வீற்றிருக்கின்றனர்.

நடுவில் ஜ்யோதிர்மயமாய் ஸிம்ஹாஸனரூபமான திவ்யபர்யங்கம். அதற்கு அவயவங்களெல்லாம் தத்வங்களின் அபிமானி தேவதைகளே: தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் என்பவை பாதங்கள்; அதர்ம-அக்ஞான-அவைராக்ய-அநைச்வர்யங்களும், ஸத்வ-ரஜஸ்-தமஸ்ஸுக்களும், க்ருத-த்ரேதா-த்வாபர-கலியுகங்களும் குறுக்கும் நெடுக்குமான பலகைகள். இந்தப் பர்யங்கத்தின்மேல் கோடி ஸூர்யப்ரகாசமான ஒரு பெரிய தாமரை திகழ்கிறது. விமலை, உத்கர்ஷணீ, ஞானம், க்ரியை, யோகை, ப்ரஹ்மீ, ஸத்யை ஈசானை என்ற எண்மர் அதன் எட்டு இதழ்களிலும், முன்புறத்தில் ஒருஇதழில் அதுக்ரஹையும் நின்ற கொண்டு சாமரகைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சுற்றிலும் ஆயுதாழ்வார்களும் ஆபரணாழ்வார்களும் குவித்த கையுடன் ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் சிரமேல் ஏந்தி நிற்கின்றனர். நடுவிலுள்ள தாமரைக்காயில் திருவநந்தாழ்வான்பேரில் வலது புறத்தில் நீலமேகத்தையணைந்த நிலைமின் போன்ற லக்ஷ்மியும், இடதுபக்கத்தில் ச்யாமளவர்ணைகளான பூமி நீளைகளும் எழுந்தருளியிருக்க ஸர்வேச்வரன் சங்க சக்ரபாணியாய், இடது திருவடியைத் தொங்கவிட்டு மற்றதை மடக்கி வீற்றிருந்து, உலகங்களுக்கெல்லாம் அபயமளித்து, ஸூரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும், தன் அனுபவத்தை அளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

ஸவ்யம் வாஹம் ப்ரஸாயது ஸ்ரீதமூரீதஹரம்

உக்ஷிணம் கௌமிசுவா

ஜாநுநூயாய வவெவூதரூரீதரஹுஜம்

நாமஹொமே நியாய ।

வயாடி ஹுமயெந் பூதிஸுபுஸிமெ

யாராயநு ஸஜவகெ

பெவீஹகுஷாஜிஜுஷெடா ஜநயதா ஜமதா

ஸஉபு வெகுகுணநாயு ||

என்கிற சுலோகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாகக் காணலாம். சாந்தோதாயம் கௌஷீதகீ முதலான உபநிஷத்துக்களும், பாஞ்சராத்திரஸம்ஹிதைகளும் இவ்விஷயங்களைக் கூறுகின்றன. ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும், நித்ய முக்தர்கள் கைங்கர்யம் செய்ய ஸ்ரீபூமி நீலாகண்டன் பகவான் எழுந்தருளியிருப்பதையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	2	உணர்த்தியுடைவன்	உணர்த்தியுடை [யவன்]
13	14	ந்வெடி	நிவெடி
15	18	ஸ்நாயுபத்யும்	ஸ்நாயுபத்தம்
22	15	தன்னையும் கொடுத்து	தன்னையும் [கொன்று]
24	25	உபாயம்	ப்ராப்யம்
25	23	அறிதானதும்	அறிதானதும்
26	2	“நிரயாலூத,” 17 “தவ்யானூராயொ நெதெது”	
	15	நாகங்கள்	நரகங்கள்
32	7	வெள்ளித்திடைபட்ட	வெள்ளத்திடைப் [பட்ட]
	8	நரியினம்போலவும், உள்ளம்துளங்கி, ப்ர யோஜந	
	25	நெறுப்பு	நெருப்பு
38	7	உன் திருவருளன்றி	உன் திருவருளா [லன்றி]
43	9	புரஸஹவதுவெஸு (பத்மபுராணம் 6 உத்தரகண்டம் 81-133)	
53	18	ஸுக்ஷ்ம	ஸுக்ஷ்ம
56	28	மத்தளம்	முரசு முரசு அல்லது பேரி என்னும் வாத்தியத் தின் அடியில் இருக்கும் மிகச் சிறிய துவா ரம் இங்கு ‘ஆடம்பரரந்தரம்’ என்பதால் கொள்ளப்பட்டது.
58	1	என்று	என்றும்
60	3	சுணானுவபுதி	சுணானுவபுதி

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
60	20	அக்னியும் அனாதச் சுற்றி வாயுவும் அனாதச் சுற்றி ஆகாசமும்	
61	6	வெகணு	வெகணு
64	19	வாக்கும்	வாக்குக்கும்
	26	9 7. 10. 9	9 9. 7. 5
68	16	20 6. 10. 1.	20 6. 10. 10
71	3	வயபுஜத்தை	வயபுஜத்தை
	7	என்றாற்போலவும்	என்றாற்போலவும்
	17	34 4. 1. 5	34 4. 5. 1
	18	புதபவிஷத்	புதபவிஷத்
73	26	தாரை	தாமரை
74	3	ஸௌதஹு	ஸௌதஹு
95	27	கண்டிக்கிறபடியால்	கண்டிருக்கிற (படியால்)
102	7	மாதர்போலக்	மாதர்போல
	20	விருப்பத்து	பொருந்தி
103	8	மேதியினில்	மேதினியில்
110	4	(பக்கம்) 46	(பக்கம்) 6
	20	„ 99	„ 66

[* இக்குறியுள்ளது அர்த்தபேதத்தையும்

† இக்குறியுள்ளது பாடபேதத்தையும் காட்டும்.]

பக்கம்	வரி	
5	26	* விபரீதருசி—ஒன்றில் 'தேதாஷம் உண்மை' என்று தெரிந்திருந்தும் அதில் வரும் ருசி. ஸம்பந்தராய விஸ்வநாதர்களுக்கு அர்த்தகாம ருசி போன்றவை.
6	6	† ஜீவாத்மாவினுடைய—வ
6	25	* மூவுலகத்தைத்திண்ணிய நிலையுடையதாகத் திருத்தித் தன்னுள் இருத்தி.
10	4	† ஹவஷநுஹவவிஷ்ணுஷிகளில்—வ
13	4	† இதுமேலும்—வ.
	22	† வளர்த்துமேறக்கவாரே
15	5	† சுநனூஷுஷையமாய்—வ
15	12	* த்ரிமலம்— மூக்ரம், சுக்லம், புரீஷம் என்ற மூன்று மலங்களையுடையது.
17	7	† அவர்கள் தந்தாம் கதைகளையும்—வ
19	16	† வுஷிஷ்ணுஷிகளிலே—வ.
20	1	† ஸுஷுஷாஷுவஸெஷுஷை அடைந்து—வ
	6	† ஹவஷாஷுவஸெஷுஷை அடைந்து—வ.
23	26	* அண்டத்திற்குட்பட்ட உலகங்களை ஸம் ஹரிப்பது 'வ்யஷ்டிஸம்ஹாரம்.'
25	7	† காங்குஷிக்கும்படியாய்—வ
27	19	* எல்லோரும் ஸ்வஸ்வ - பலாவஸாதத்தில் அப்பலாநுபவதேசத்திலிருந்து விழுமவர் களாகையால்
30	1	† துல்யராயத் தோற்றனாரை—வ.
30	3	† மதாமதம் பண்ணுவிப்பார்—வ.
58	1	† சிலர் சொல்லுவார்கள்—வ.
58	4	† சுஷிஷுவாஷாவாஸுஷுஷை—வ.
68	20	† ஸுஷுஷாஷிஷாஷாஷுஷாவாஷி

78	12	* அவற்றிற்கேற்ற ஸ்வரூபவிபூதிகளோடு
	27	* வலது பக்கத்திற்கு எல்லை
82	12	* கதிர்களையுடைய ஆயிரம் இரவி-
	24	* கோள்-மிடுக்கை (வலிமையை) யுடைய
86	4	† ஸ்மயமாநமுகனாய்க் கொண்டு தோற்றின தொண்டைவாய்ப் பிரானுடைய—வ.
93	24	* தாழ்ச்சி-தாழ்வதை தாழ்ச்சி-ப்ராவண் [யத்தை
101	8	† ப்ரக்யதிமுணங்களைக் கழற்றுவித்த பக வஞ்சுணங்களிலே—வ.

॥ ஸ்ரீ ॥

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான

ஸ்ரீ ப ர ம ப த லே ஸ ர ப ர ந ம்.

ராராநுஜடியாவாதுஃ ஜகநவெராநுலகுஷணம் ।
ஸ்ரீஉஷ்டநாயாயுஃ வநெ வெஷானுஷேசிகு ॥*

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட முடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்-ஓரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

*உஷ்டநாய ஸாராராநாயயாநுஷ்டாது ।
சுஷ்டாநாயயுஷ்டாநாய வநெ மாராவாநாய ॥
என்று அதிகம்.

*ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநத் தனியன்கள்.

வ்நாஜீக்ருதௌ விஜுகிஸளாயவடிவீ.
 ஸொவாந வஸணடூநம்
 ஸாஸீராணடூவரதஜாதவிஹ யஃ
 ஸ்ராவீகஸக வஸடூஸஃ ।
 தஸிநு திஷுதி வெஜுடேஸரகவள
 ஸ்ரீஹாஷுகாரொவஜெ
 யம் கனீசு வுரூஷம் ஹூவாவிதம்
 சுயெ ஜா மா உநஃ ஷ்ஷுவி தெ ॥
 தஸெஸ நஜொஹூ மாரவெ
 தாஜுஸவிலவாய வெஜுடேஸராய ।
 ஸ்ராவதடூயஜநாநம்
 ஹஜென வரஹவடிஹடூஸொவாநடி ॥

தேனேறு தாமரையாள் திருமார்பன்தன்
 திண்ணருளால் அவனடியில் விவேகம்பெற்றுக்
 கூனேறு பவக்குழியை வெறுத் ததற்பின்
 கூர் விரத்தி யுடன்வினையின் திரளுக் கஞ்சிக்
 கூனேறு பிறையிறையோன் சாபம் தீர்த்தான்
 குரைகழலே சரணடைந்து குரம்பை விட்டு
 வானேறும் வழிப்படிகள் அடைவே கண்ட
 வண்புகழ் தூப்புல்வள்ளல் அருள் பெற்றோமே.

* ஆசார்யனை அல்லது அவர் கிரந்தத்தைப் புகழ்ந்து கூறுவதும், அதனாலேயே கிரந்தத்தோடு சேராமல் தனித்து நிற்பதுமான சுலோகம், பாசரம் முதலியவை. 'தனியன்கள்' எனப்படும்.

புறமும் விவெகவவட

வெயம் வெவாவாநவடிவீ ஸ்ரீதா விஹிதா ஸ்ரீயு ।
 ஸாஹஸ்கவயம் ஸ்ரதாநு ஸ்ரவஸயம் நெது^ஹதா ॥

விவெக . நிவெடி . விரகி . லீதயி

புறவாடிஹதகுதணாவிடராடியி ।

புருதுதிசு^{கூ}ராவையிரொஹண

வராவிரிதுது து வவடுணா^{கூ}ம் ॥

அடற்புள்ளரிலும் அந்தணர்மாட்டிலும் இன்னமுதக்
 கடற்பள்ளிதன்னிலும் *காவிரியுள்ளம் உகந்தபிரான்
 இடைப்பிள்ளையாகி உரைத்தது உரைக்கும் எதிவரனார்
 மடைப்பள்ளிவந்த மணம் எங்கள் வார்த்தையுள்
 [மன்னியதே. 1.

கள்ளமனத்துடன் கண்டுமுயன்ற கடுவினையால்
 நள்ளிருளாழியில் நற்சுவை ஐந்தென நாடியதோர்
 அள்ளலில் நாளும் விழுந்தழியாவகையாரணநூல்
 வள்ளல் வழங்கிய வான்படியான வழியிதுவே. 2.

சுசெஷவிடிவிவஹுசெஷியான ஸ்ரியிவதிக்கு சுந
 நூஹடிநிர்வாயிசுசெஷவகுதராய், 1⁴ அந்தமில்
 பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்து 2⁴ 'அனைத்துலகு
 முடைய அரவிந்தலோசனைத் தினைத்தனையும் விடா
 தே' அனுபவிக்கப் பூராவான க்ஷேத்ரஜிவர் சுநாடி
 விஜாகுடாடிபுவாஹத்தில் ஒழுகி, கரையேற விரகற்று
 3⁴ அலமருகின்றபடியைக் கண்டருளின பரமகாருணிக

1 10. 9 11. 2.6. 7. 10. 3⁴ அலமருகின்றபடியை-வருந்துகின்
 ர்படியை. அந்தணர்மாட்டிலும்-பிராமணர்களின் தனமாகியவேத
 த்தைக் காட்டிலும். *காவிரியுள்ளம்-பா.

ஹன பரமஸேஷி, தானே ஞானக்கை கொடுத்து இவர்களை எடுக்க இடம் பார்த்து; ¹அஜ்ஞாத-யாஜ்ஞிக-சூநுஷ்ணிக-புராவ்ணிக-வாஜநுஷுஷிக-வஸுகூதவிஸெஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விஸெஷகடாஷம் பண்ணி; சஷெஷ-சூவிஷுஷு-வாசுசிகஸம்வாஷணாடிகளை உண்டாக்கி; வாயாரண-நிதூ-ஷ்ணஸம்வஸ வஹகாரியான * சூவாய-ஸம்வஸத்திலே சஸிவஸியை உண்டாக்கி; விஸெஷண-விஸெஷு-உலயஷ்ணாவ-விஷயமாகத் ⁵‘திருந்தக்கண்டு உரைக்கவல்ல’ ‘தெளிவுற்ற

¹ அஜ்ஞாதஸூக்ருதம்— அடியுடன் இது ஸூக்ருதம் (நல்ல காரியம்) என்று நாம் அறிந்துகொள்ளாதது; (இதென்னமலை என்று கேட்டவர்களுக்கு, ‘திருமாலிருஞ்சோலைமலை’ என்று சொல்வது முதலானவை). பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் மலையாதலால், அதன் பெயரைச் சொன்னதும் ஸூக்ருதமாக முடிந்தது.

யாத்ருச்சிக ஸூக்ருதம் — ஸூக்ருதம் என்று தெரிந்தாலும், செய்ய நினைப்பின்றிச் செய்யுமவை. (மாடுகளை ஓட்டும்போது அவற்றைத்தொடர்வதால் நேரும் ஆலயப்ரதக்ஷிணம்முதலானவை).

ஆதுஷங்கிகம்—வேறொரு காரியத்தின்பொருட்டு பிரவிருத்திக்கும்போது, அப்பிரதானமாகக் கருதிச் செய்யுமவை (உருக்குப் போம் வழியில் நேர்ந்த பகவத்பக்தனை வலமாகப் போவது முதலியன).

ப்ராஸங்கிகம்—ப்ராஸக்தி நேர்ந்தால், இதற்கென்றே எண்ணிச் செய்வது. (கடைக்குக் காஞ்சீபுரம் போம்போது, பகவானையும் தொழுவது).

ஸாமாந்ய புத்தி மூலம்—வேறு பயனையாவது மோகஷத்தை யாவது விசேஷித்துக் கருதாமல், ‘நல்ல காரியம்’ என்று இவ்வளவைக்கொண்டு செய்யும் ஸ்ரீரங்கயாத்திரை முதலியன.

5.6. 1. 8; 7. 5. 11.

* ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அபிஸந்திபண்ணி—க.

சிந்தையனாய், 6கூவிஜஸகூநிவதுதானவெபெஸிக
னான பெஸிகன் திருவடிகளிலே சேர்த்து; அவன்
மதஸ்வலிலும் வாக்கிலும் கோயில்கொண்டு, 7‘பிரம
குருவாகி’ நின்று, 8‘தீதில் நன்னெறி காட்ட’ ஒருப்
பட்டு; சூதொஜீவநாவெகஷிதங்களான ரஹஸ்யஸவா
யுடங்களை 9சஜகூநவஸாயவவியயயவவியவரீதரூவி
கள் புகாதபடி உபதேசிக்க; 10‘உவபெஸொநிரயுடக’
என்தாபடி 11‘கருவிலே திருவுடைய’னாய், வஜும
வவனனாய், 12‘ஸிஷுஷெஹம் ஸாயி ஜா சவா புவ

குலிங்கசகுனி விருத்தாந்தம் — ‘ஸாஹஸத்தொழில் செய்ய
லாகாது’ என்று பிறவற்றுக்குப் போதனைசெய்து, சிங்கம் வாயைத்
திறக்கும்போது தான் உட்புகுந்து அதன் தொண்டைத் தசை
யை (அல்லது பற்களின் இடையில் இருக்கும் மாமிசத்தைத்)
தின்னும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகக் கூறப்படும் ‘குலிங்கம்’ என்னும்
பகூ. (இந்தப் பகூயின் செய்கை இருக்கும் ஊரிலேயே இராத
வர்களான ஆசார்யர்கள்.)

7 பெரி. தி. 5. 2. 8. 8 பெரு. தி. 2. 6.

9 அஜ்ஞானம்— அடியுடன் தெரியாதிருப்பது; ஸம்சயம்—
ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ள இரண்டு தர்மங்களை ஓரிடத்தில்
ஏற்றிட்டு, வஸ்து இதுவோ, மற்றொன்றோ என்று ஸந்தேஹப்படு
வது (இருட்டில் தூரத்தில் தெரியும்வஸ்துவை ‘அது மாமோ, மனித
னோ’ என்று ஸந்தேஹிப்பது முதலானவை); விபர்யயம்—ஒரு
வஸ்துவின் உண்மையான தன்மை நிச்சயமாகத் தெரியாதபோதி
லும், மாறாக அதை எண்ணுவது (இருட்டில் இருக்கும் மரத்தை
மனிதன் என்று நிச்சயிப்பது);

விபரீதருசி — உண்மையான தன்மை தெரிந்தும், அதற்கு
விபரீதமாக அதைக் காட்டுவதில் ஏற்படும் ருசி. (ஒரு மனிதன்
நல்லவன் என்று தெரிந்தும், ஏதோ காரணத்தால் அவனைக்கெட்ட
வன் என்று சொல்வது.)

ஊ” என்று ‡ செவிதாழ்த்த இச்சேதனன் ¹³“சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவில் பெரும் பாழில்” எழுந்த ¹⁴“மான் ஆங்கார மனங்கள்” முதலான விவியவிஷவுக்ஷங்களினுடைய வஹுஹுகார வாயக்ஷத்தையும், ¹³“சூழ்ந்து அதனில் பெரிய பரநன் மலர்ச்சோதி”யான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஸரீரகாரா ஆஹநிவாஸ — செஹயபூஷாஜ — உஸேகளையும், ¹³“சூழ்ந்து அதனில் பெரிய சுடர்ஞான இன்பமான ¹⁵“உயர்வற உயர்நலமுடையவன்”படிகளையும் சுவஹித னாய்க் தேட்டு, ¹⁶“உய்வதோர் பொருளால் உணர்வெ னும் பெரும் பதம் தெரிந்து” ஷூர-உ-ஹ-ஹ-உ-ஹ-உ-வ-புணபூயாமாய் ஸ்ரேஷ்ரேஷிகளைப் பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உஹிதமாக்குகிற வசுதூயத்திலே தன்னுடைய • ஜோதுக்ஷ-சுதுபுக்ஷ-ஹோக்ஷ-சுங்ளை வராய-புங்களாகவும் வராய-புங்களாகவும் பார்த்து. ¹⁷“முதல் தனி வித்தாய், ¹⁸“திருத்தித் திண்ணிலே மூவு லகும் தன்னுள் இருத்திக் காக்கும் இயல்பினனாய், ¹⁹“தனதே உலகென நிற்குமவனாய்” ²⁰“அடைக்கலங் கொண்டுஅஞ்சல் என்னப்” பூர்வனாய், ²¹“உலகங்களு க்கெல்லாம் ஓர் உயிராய்” ²²“உலகு தன்னோடு ஒன்றி நிற்க வேறு நிற்கு”மவனாய், உவாயொவெயவ-உ-த-ன

13. 10. 10. 10. 14 10. 7. 10. 15 1. 1. 1. 16 தி. மொ. 1. 1. 1.

17 10. 10. 9. 18 2. 2. 8. 19 4. 5. 10. 20 தி. ச. வி. 92

21 8. 1. 5. 22. தி. ச. வி. 12.

18 திருத்தி— (லோகங்களை) ஸ்ருஷ்டித்து, திண் - த்ருடமான, நிலை - ஸ்திதியை உடைய, மூவுலகும்-மூன்று லோகங்களையும், தன்னுள் - தனக்குள்ளே, இருத்தி - வைத்து, காக்கும் இயல்பினனாய் - ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய்.

‡செவிதாழ்த்திச் சேதனன்—க. ஸ்ரேஷ்ரேஷி தத்வங்களை—உ

‘ஸ்ரீயஸ்தியை உளன் என்று தேறியிருக்கும் உணர்த்
தியுடைவன் ²³ தானும் உளனும்’ என்று தெத்திரீயாடி
புருதிகள் *சொல்லுற்றன.

அருவுருவா னவையனைத்தும் அறிவா ரேலும்
அரும்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லா ரேலும்
தருமவழி †அழியாமல் காப்பா ரேலும்
தனிமறையின் தாத்தரியம் தருவா ரேலும்
இருவினையின் ஒழுக்கத்தால் ஏவ லோரா (து)
இங்கேநாம் சிறையிருந்த ஈனம் தீர்க்கும்
திருமகளார் பிரியாத தேவன் திண்ணம்
தேருதார் திண்படியில் ஏருதாரே.

3.

உதி வரஃவடிவொவாநெ வுயஃ விவெகவவடி ||

விரீயம் ந்வெடிவவடி ||

~~~~~

மறுத்தார் திருவுடன் மார்பில்
தரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமும்
மற்றதனால் வந்த மாநாகும்
நிறுத்தார் பவத்தில் நெடுநாள்
உழன்றமை கண் (டு) அதனால்
வெறுத் (து) ஆரணநெறியே
வெள்கியோட விரைவர்களே.

4

²³“சுவி ஸ்ரெஹதி வெசு வெடி ஸனநெந் ததொ
விடி” — தெ. உ.

*சொல்லிற்றன. †தவிராமல் = ம

இப்படித்தானும் பிறரும் தனக்கு சேஷியும் தஞ்ச
மும் போக்யமும் அன்று என்று தோன்றும்படி டயா
ஸீயு-ஷெஸிகொவஷெஸவிக வடிதுயாடிவராஜாபுத்
தாலே லிவ்ஷஜாஜமும்போலே புவஹ.ஸுரா வவிது
ஸீதயமான *பராவரதத்வ விவேகம் பெற்றவன் தான்
முன்பு அநாதிகாலம் ¹அஸமஞ்சஸன்படியே நடக்கை
யாலே ²“ந க்ஷஜாதி” ³“க்ஷிவாதி” என்னும்படி ⁴துறப்
புண்டு, சுநகூயாடிவிஷாரமான தி-முணஜாசுரா
ரத்திலே ⁵சுநெகஜநவாஹஸி யான ஸாஸாரவடிவி
யை அடைந்து, சுநாமிதவிஷய-ஜ-மதுஷிகாஷாடிம
ஸ்யாய், † அடிதரியாதே ஓடி, வாவநாரொணுசுணீ
தாய், விவரீதவரிஸூவமயாய், ஒரு விஸ்ரமஸ்தாத
மும் பெருதே க்ஷாணகாலராசிகள் ‡வந்தாலும்

¹ அஸமஞ்சஸன்—பா. நிர்வேதம்—பாபத்தைச் செய்தால்வரும்
நாகத்திலிருந்துபடந்து, அவ்வித பாபத்தைச் செய்யாதிருக்கவேண்
டும் என்கிற ஸங்கல்பம்.

அஸமஞ்சஸன்— ஸகரமஹாராஜனுக்கு கேகிரியிடம் பிறந்தவன்.
இவ்வஸமஞ்சஸன் இளம்பிராயத்தில் வீதியில் விளையாடும் சிறு குழந்
தைகளையெல்லாம் ஸாயூநதியில் தூக்கி எறிந்து ஜலத்தில் முழுகித்
தவித்து இறக்கும் அவற்றைக்கண்டு ஆநந்திப்பது வழக்கம். பட்ட
ணத்து ஜனங்கள் முறையிட, ஸகரன் அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து
வெளியேற்றிவிட்டான். இவன் புதல்வன் அம்சமான். (ராமாய
ணம் பாலகாண்டம் 38. 20-22. பாகவதம் 9. 8.)

² வராஹபுராணம். ³ கீதை 16. 19. ⁴ துறப்புண்டு—தள்ளப்பட்டு

⁵ சுநெகஜநவாஹஸி ஸாஸாரவடிவீ ஸுஜந் ।

ஜொஹ்ஸூனா வ்யாதொடிவஸா வாவநாரொணு
சுணீகதி ॥ (வி. பு. 6. 7. 79)

* பராவரதத்வ விவேகம்—ஈ † அடிதெரியாதே—ஈ. ‡ வந்து
முன்பு—ஈ.

முன்பு வரவழைப்பவருதெயான பூரெஜெகுமிழந்து
 மூச்சுடங்க பூவூவூயம், ஹொமஹொக்ஷாபூபூவூதி
 களுக்குப் பூவூஜிமில்லாதபடி காரணகருவரங்களை
 இழந்து “ஹொநவக்ஷ உவாணஜி” என்னும்படியாய்,
 தனக்கு விசெஷித்தொரு பேரிடவொண்ணாதபடி மஹா
 தமஸ்விலே இரும்புண்ட நீர்போலே இறுகச் சுவறி,
 ஒரு மூலையிலே “ஹொஹாரவிக்ஷவவஹஸுக்ஷாநீ
 வுஷினி ஜீவா” என்னும்படி ஆயிரம்கோடி ப்ரஹ்மகல்
 பங்கள் அடைப்புண்டு கிடக்கும்படிகளையும், மீண்டு
 வராகாராணிக்ஷுதனூசெஷி - வஹூவசெஷி - நியத
 காரும் வந்தால், “பூவரணி வாமெநு” என்னும்படி
 உஹராஜிவழியே போந்து, உவாரசெஷிவாடி - நிவெடிநா
 ஸெடியான விவிசூரெஹஸவதூதியைப் பெற்றாலும்
 ஐக்கையின் வழி உழன்று, ‘நீ ஹவசுசிஹான்’ என்
 றால் ‘ஓம்’ என்று இசையாதே யமகங்கராக்கு இட
 மாம்படி ஐதீயகிஹானாய்ப் போந்தபடிகளையும், ⁹ ‘தெரி
 த்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்
 பூசித்தும்’ பொழுதுபோக்கப் பூவூமாயிருக்க, ¹⁰ சூதி
 னைப் பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து சுரிசுழல்
 மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்தும், ¹⁰ வென்றி

⁶ வங்கீபுரத்துநம்பிகாரிகை (சிறகொடிந்த பக்ஷிபோல) ⁷ பாரா.சா. [286. 30.

விவிசூரெஹஸவதூதிஸூராய நிவெடிதும்.

§3. 2. 1. (ஆக்கை-சரீரம்) ⁹ 4அ.63. (தெரித்து-தெரிந்துகொண்டு)
 ஐக்கையின்வழியுழல்வேனென்று—கூ,

¹⁰ தி. மொ. 1. 6. 3; 1. 1. 4; 1. 6. 2.

¹⁰ சூதினைப்பெருக்கி-(பகலில்) பெருக்க சூதாடியும், கள
 வினைத் துணிந்து-(இரவில்) அச்சமின்றித் திருட நிச்சயித்தும், சுரி
 குழல் மடந்தையர் திறத்து-(அதனால் கிடைத்தபொருளைக்கொண்டு)

யே வேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணர் கலவியே
 கருதி ¹⁰புலன்படிந்து உண்ணும் போகமே பெருக்கிப்
 பொழுதினை வாளாப் போக்கின'படிகளையும்; ஹவ
 டநுலவவிஸுஷாடிகளில் ¹¹“ஹா ஹாநி” என்று
 இழவுபட்டு, “ஹுவிஹுவி” னாற்ற போலே கூப்
 பிட வேண்டியிருக்க, ¹²“நாயொருபக்கம் தந்தையொரு
 பக்கம்” இத்யாதிகளிற்படியே ஸுபூரவவிஷயவிஸு
 ஷத்தில் அலற்றும் படிகளையும்; ¹³நிற்கின்றதெல்லாம்
¹⁴“உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்த’ நெடுமால்’ என்று
 ஓர்ந்து, ¹⁵“விஞாநிஞகஸ்ய”யற்று “யஹி” ஸ்ரீ
 என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸவஹகுதஸுஹுத்தாகை

சுருண்ட கூந்தல்களையுடைய மாதர்களிடம், காதலே மிகுத்தும்-
 மிகுந்த ஆசையைச் செய்தும், வென்றியே வேண்டி - ஜயம் ஒன்
 றையே விரும்பி, வீழ்பொருட்கு - நாசமடையும் ஸ்வபாவமுள்ள
 பொருள்களுக்காக, இரங்கி - இரங்கியும், புலன் - இந்திரியங்கள்
 படிந்து உண்ணும் - மண்டி அனுபவிக்கிற, போகமே பெருக்கி -
 போகத்தை அதிகப்படுத்தி, பொழுதை வீணை போக்கினேன்.

¹¹யநுஹகுதஸு ஸ்ஷணம் வாஹி வாஸுஹெவொ ந
 விஞுதெ । ஹா ஹாநிஷுநஹவிஹு ஸா ஸ்ரானிஸா
 வ விகியா ॥ (கருடபுராணம் பூர்வக. 322.22)

ஹகஸிஹவூதிசுரானே ஸுஹகுதெ ஸுநவஜி
 தெ । ஹுவிஹுவிதெநவ யுஹகாநிதம் ஸு
 ஸு ॥

¹²பெரி. தி. 4. 8. 9. ¹³அ. 54. 141. 1. 7. ஓர்ந்து-ஆராய்ந்து

¹⁵ஸவஹகுதாதகை தாத ஜஹஸெ ஜஹயெ ।

வாஹதூநி மொவிதெ விஞாநிஞகஸா காதஃ ॥

(வி. பு. 1. 19.37.)

உசிதமாயிருக்க, ¹⁶அறப்பொருளை அறிந்து ஓரா
தே மறுக்கி வல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுப்
பல்லுயிரைக் கொன்று உண்ணும்படிகளையும்; ¹⁷ஹரி
ரிதூக்ஷராய'த்தை சுவஸாமாகவாகிலும் உச்சரித்து,
வரஃவடிமஃநத்திற்குப் வரிகராவஸும் பண்ணுகையே
வணிகசூதாமாயிருக்க, ஸ ஹகஹநியுதாநாவத்
திலும் உண்டறுக்கவொண்ணாதபடி. ||சக்ஷயமஹமான
சுவவாரவமஃத்தைக் கண்ணாடயாசூந்தோறும் நடத்
திப் போந்தபடிகளையும்; \$இன்னடப்பைப் புரிந்து
பார்த்து, ¹⁸“வாடினேன் வாடி.” “வாணிலா முறுவல்”
“தாயே தந்தை” இத்யாதிகளிற்படியே வஸாதுவம்
பிறந்து ¹⁹“பழுதே பல பகலும் போயின” என்று
அஞ்சி அழப் ப்ராஹ்மாயிருக்க, ப்ரஹ்மவிவதாலீவர
வஸனாய், ²⁰“காஹமேதஹ வஹவாநு” என்னும்படி.

164. 9. 6. அறப்பொருளை - தர்மத்தின் தத்வத்தை, அறிந்து,
ஓராதே - ஆராயாமல், மறுக்கி - (பிறர் மனவைக்) கலக்கி, வல்வலைப்
படுத்தி - பலரான தங்கள் மோசவலையில் விழச்செய்து, குமைத்
திட்டு - ஹிம்ஸை செய்து, பல்லுயிரைக் கொன்று - (அதற்கு மே
லும்) பல ஜீவர்களையும் கொன்று, தான் அனுபவித்தபடிகளையும்.

17வஸகூஹுஹரிதம் யெந ஹரிரிதூக்ஷராயம் । .

வஹி வரிகராவஸுந ஹோக்ஷாய மஃநம் ப்ரதி ||

[ஐ.தி. ஸஹ.

18தி. மொ. 1. 1. 1; 1. 6. 1; 1. 9. 1 (வாள் - ஒளி, நிலா -
பொருந்தியிருக்கிற, முறுவல் - மந்தஹாஸத்தைபுடைய-ஸ்திரீகள்)
(அரித்த வஸ்துக்களுக்காகவும், மாதர் பொருட்டும், தன் பந்துக்
களுக்காகவும், வீணே முயன்று காலத்தைக் கழித்ததை முறை
யே இம்முன்று திருமொழிகளிலும் அருளிச்செய்கிறார்.)

191அ. 16. 20பா. சாந்தி. 312. 30.

||சக்ஷயமஹமான-க்\$முன்னடப்பை--க். (புரிந்து=திரும்பி)

கலங்கிக்*கண்டவா திரிந்தபடிகளையும்கண்டு, ²¹“சுஹொ
 ரெ உஹதீ யாதா நிஷுரூ ஜநஸனாதி,” ²²“யானே
 என்னை அறியசிலாதே யானே என் தனதே என்றிருந்
 தேன்.” ²³“நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்
 தேன்,” ²⁴“அருநரகத்தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்”
²⁵“ந வனனி தாவனி ஜநாநி ஹொகெ” ²⁶“வலிஹெந
 ல-ஞ்சவா வஹவொ யா²தூ” ஐதூ²அவிவரி²பெவநங்
 களைப் பண்ணும்படி முன்பு ஸாஸ்கிகஸம்ஸாஷணா²
 களாலே முகிழ்த்த நிர்வேதம் ந²ஸு²நிஷெ²நிர²
 வணத்தாலே முற்றி, ²⁷“செய்யாதன செய்யோம்,”
²⁸“நயவேன் பிறர் பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு”
 என்னும்படி ²⁹“செய்யேல் தீவினை என்று அருள்செய்

²¹வங்கி. காரிகை. ²²2. 9. 9, ²³தி.மொ. 1. 9. 2. ²⁴தி.மொ. 6. 3. 4

²⁵ந வனனி தாவனி ஜநாநி ஹொகெ [ஸவெஷு
 நாயாஸிஷு ஸவடகா²லம் | ஸுநாநி யாவனி யா²
 திவொரெ ஷீ தாநி ஸம்ஸாரஉஹாவ²ஷெ²”]

விஷ்ணுதர்மம் 98 12 (க்ஷத்ரபந்து உபாக்பானம்)

ஹே நாத! பயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தில்
 மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தாயிடம்
 உண்ட பாஸ்யெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தால், அநாதிகாலமாக
 ஸர்வஸமுத்ரத்திலிருந்ததும் இப்போது இருப்பதுமான ஜலமெல்
 லாம் கூட அதன் அளவு ஆகாது.

²⁶வலிஹெந ல-ஞ்சவா வஹவொ யா²தூ? வூ²வெ²
 ண ல-ஞ்சவா வஹவொ யா²தூ:— விஷ்ணுதர்மம் 98.17

சிங்கமாயும் புலியாயும் பிறந்து எவ்வளவோ பூதங்களைக்
 கொன்று தின்றிருக்கிறேன்.

முகிழ்த்த—துளிர்ந்த. வரிபெவந—புலம்பல்

²⁷திருப்பாவை 2. ²⁸1 அ. 64. ²⁹2. 9. 3.

*கண்டவாறு திரிந்தபடிகளையும்—க்

யும் கையாரசக்கரக் கண்ணபிரான் சுநுஜதி பண்ணாத
வழிகளில் சுவடிசெயிலும் அடியிட நடுங்கும்படியாம்.

ஈஹாபுரிக்களாலே நிர்வேதம் பிறக்குமாகில்,
அது மேலும் விவரீதவூதங்களிலே கைவளரப் பண்
ணும். சுநாஜியாநிசெடியாலே உறங்கினவனுக்கு
உணர்த்தியாலே நிர்வேதம் பிறந்தால், இது ஸ்ல
டிவாபுரிக்களான சுவாஸாஸூலாவங்களை அடியறுத்து,
சுநாநிசுவாபுரிக்களான சூதூணங்களுடே சவிநாலு
தமாய், சுவவமடூலாயநாயிகாரியாக்கும். ஆனபின்பு
சுசூதூவடிவவாயியான சுதூணவசெனாஷத்திலும்
ஆழங்கால் படாதே, ஸவடூகாயடூவவாடிசுமான
சுதூணநிவெடித்திலும் இழியாதே, ஸாசுகியூதி
யைக் கைப்பிடித்து நிஷிகூவாவதை விலக்குகை
நிசூலவிவெசுவடிநிவெடிவமும்.

வான்பட்ட மன்னிருளில் மயங்குமாறும்

மறித்தொருகால் எனையூழி சென்றால் அன்றோர்

ஊன்பட்ட உடலாழி வினையொழுக்கில்

ஒருகரையும் காணாதே ஒழுகுமாறும்

தேன்பட்ட விடம்போலத் தித்திக்கின்ற

சிறுபயனே உறுபயன் என்றருந்துமாறும்

*தான்பட்ட படியிந்தேர் தானே கண்டு

தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமே தக்கவாரே. 5.

ஐதி ஸ்ரீவாஸவடிஸாவாதெ ஐதீயம் நிவெடிவவடி ॥

தஞ்சீய ௦ வி ர க்ஷி வ வ ௨॥

உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனில் உறுந்துயரும்
அலகிற்படாதவப்போகம் கவர்ந்தெழுமம்புயத்தோன்
கலகத்தொழில் மதுகைடபரால் படும் *கட்டமெண்
[ணும்
பலகற்ற மெய்யடியார் படியார் இக்கடும்பவத்தே. 6.

இப்படி விவெகஜெயநீவெடிவெகுதியாலே ¹சுவாய
பூவணமற்றாலும், ²“ஸுவவஸஜெந ஸுபூதி”
†என்னும் அளவான ஸகூமடியாக ஸொஹிகாஜ்ஷிசு
ஸுவவஸஜாநுஷஜித்தாலே ஸொமஹெதுவாணங்க
ளாகிற பொன்விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொள்ளுமாகில்,
இவன் முழுக்க அல்லனாம். ஆகையால் ³“கடைய
றப் பாசங்கள் விடும்படி ஐதரஸுவஜெஷங்களை யயா
வஸூதிமாக சகூவஸூதிக்க வேண்டும். எல்லாருக்கும்
†தம்தம் ஸுகங்களை ⁴“ஒரு நாயகம்,” ⁵“நண்ணுதார்
முறுவலிப்ப,” ⁶“கொண்டபெண்டிர்” இதயாதிகளிற்
படியே தெளியப்பார்க்குமளவில், இவை நிரஞர

¹அபாய ப்ராவண்யம் - நிஷித்த கர்மங்களில் ஆசை. ²கீதை 14. 6
:8. 2. 8. (கடையற—வாஸனைகூட இல்லாமல், பாசங்கள் - ஆசை
கள், அற்றுப்போம்படி) ⁴ 4. 1. 1. இந்தக் திருவாய்மொழியில்
ஜைவ்யம், ஜைவல்யம் இவற்றின் கீழ்மை சொல்லப்பட்டது.

⁵ 4. 9. 1. இதில் தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ளவர்களின் தண்மை
சொல்லப்பட்டது. குணம்—பிணம்.

⁶ 9. 1. 1. இதில் பந்துக்களின் தண்மை கூறப்பட்டது.

*கட்டமெண்ணில்—^௮ †என்னுமளவாக ஸத்வமடியாய்-^௯.
என்னும்படி அளவான ஸத்வமடியாக—^௮. †தம்தம்—^௯.

வ்ராவதஃவாங்காரத்தின் நடுவே ட்மின்னொளிபோ
லேதோற்றுவதும் மறைவதுமாம்படி தோற்றும். ஈஹொ
க்ஷாவுக்குஹொமஹாநமுமாய் ஹொமொவகாணமுமான
ஹ்வாஸரீரவமடம்நிவாணனுக்குக்கூணவாடிவாசி
யொமமாய்,சுதூக்ஷஃவையமாய்,சுதூக்ஷமையமுமாய்
தபிஹ்னுஜீவிதமுமாய் இருக்கும் என்னுமிடம் 7 'வ
வ்யாதூயம் திரைமஸூகஸொணிதஸாலவா" என்றாற்
போலே சொல்லுகிற மூர்த்திகளிலும், 8:"சுவாமிவ்யா
ணம் வாயுவாகு," 9:"ஜாமாவ்யாஹ்வயவிணாஹ்வய,"

7கர்ப்போபபிஷத்-1. ஸப்ததாதுமயம்—(ரஸம், ரக்தம், மாம்ஸம்
மேதஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்ரம் என்னும்) ஏழுவித தாதுக்கள்
நிறைந்ததாயும், தீரிமலம்—(வாதம், பித்தம், கபம் என்னும்) மூன்று
மலங்களை உடையதும், சுக்ல-சோணித-ஸம்பவம்—சுக்லம் சோ
ணிதம் இவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாவதுமான (சரீரம்).
8சுஷிவகுணம் ஸுராயுவகம் உர்வரொணித வெவநம்
வஜாவநகம் ஸுமதுநி வாகம் உகுதுவாஸீஷயொஃ ||

மது 6. 76.

அஸ்திவஸ்தானம் - எலும்பைத் தூணாக உடையதும், ஸ்ராயுபத்யம் - நரம்புகளால் கட்டப்பட்டதும். (மாமஸ்தையுமீ ரக்தத் தையும் கொண்டு பூசி, தோலினைப் பேரர்த்து, மல மூத்ரங்களுக்குத் திருப்பிடமாய், நரற்றமுடைத்தானதுமான சரீரம்).

9 ஜார்வாவுக்குப் பின்பு விண்ணுக்கு நெடொஜோவிலி ஸம்ஹதன் ।
 நெடெஹெ வெசு வீர்திபாநு உருஃ லவிதா நராகெஹி ஸம்ஃ

മി. ഗ. 1. 17. 63.

மாமஸ்ம், ரகதம், ஊந்தண்ணீர், விஷ்டை, மூதர்ம், (மேதஸ் மஜ்ஜை; எலும்பு என்ற இவற்றின் சேர்க்கையினாலுண்டான சரீ, ரத்தில் ஒரு மூட்டாள் ஆசையை வைப்பானாகில், இதேமாதிரி யான) நரகத்திலும் அவன் பிரீதியையே செய்வான். (அகை வெறுக்கமாட்டான். அதனால் நரகத்தில் தள்ளுவது அவனுக்குத் தண்டனையாகாது என்று பொருள்).

தமிழன்போலே—க. ஐபோக்தாவுக்கு ஸ்தானமுமாய்—க.

10“சூநிதுஷஸுஃ ஹொகூ,” 11“மஜீ வஸுஉதீ நாஸூ,”
 12“யோமூஷூ *கடிஷூஹூ,” 13“யோவெ ராதிஃ பூய
 210,” 14“சூஸஹதா தா யாதி” 15“உஷூகஸூயிநா
 210,” 16“பூராதபூதி வாரீஷூஹூ,” 17“ஊனி
 டைச் சுவர்வைத்து,” 18“பொல்லாவாக்கை,” 19“புண்

10கீதை 9. 33. அழிவுள்ளதும் (இருந்தபோதும்) ஸுகமில்
 லாததுமான இவ்வுலகத்தை (அடைந்தவனான நீ என்னை ஆசிரியப்
 பாயாக).

11வஸுமதி - பூமிதேய, நாஸூம் கந்தரீ - அழிவை அடையப்
 போகிறது; (மற்றும் அதனுள்ளிருக்கும் வஸ்துக்களைப் பற்றிச்
 சொல்லவும் வேண்டுமோ?)

12வாழைக்கட்டைபோல் நிஸ்ஸாரமான மனுஷ்யசரீரத்தில்.

13யோவெ ராதிஃ பூயயோ மலெடா விஸதி யாதாஃ ।
 தாவெ ராதிஃ பூஷூஹூ யாணாய விவதகூஃ ॥

[பா. சாந்தி. 283. 12.]

எந்த முதல் ராத்ரியில் கர்ப்பமானது தாய் வயிற்றில் பிரவே
 சிக்கிறதோ, அந்த ராத்ரியிலேயே இவனை இறக்கச் செய்வதற்
 காக இவனை உறங்கச் செய்து யமனும் பிரவேசிக்கிறான்.

14 (உதயாஸ்தமனங்கள் ஆக ஆக மாணம்) மிகவும் ஸமீபத்
 தில் இருக்குந்தன்மையை அடைகிறது.

15 உச்சந்தலையிலேயே நிற்கிற மிருத்யு தேவதையை (அறி
 கிறேனில்லை)

16 விடியற்காலையில் விடப்படும் மல மூத்ராங்களாலும், (மத்
 யாஹந்தில் வெளிவரும் வியர்வை முதலியவற்றாலும், ராத்ரியில்
 சுக்லசோணிதங்களாலும் சரீரம் அசுசிடயம் என்று அறியலாம்).

17 ஊன் - மாம்ஸத்தை, இடை - நடுவேடுவே, சுவர்வைத்து-
 சுவராக வைத்து.

18 3. 2. 3. பொல்லா - மிகவும் கெட்டதான, ஆக்கை-சரீரம்,

19தி. மொ. 1. 9. 6. புண்—புண்கள், ஆர்-கிறைந்த, ஆக்கை.
 (புண்போன்ற சரீரம்): *கடிஷூஹூ—க,

ரைக்கை” 20: “மின்னின் நிலையில் மன்னுயிராக்கைகள்” 21: “வேதநூற் பிராயம் நூறு” இத்யாதிகளிலும் விளங்கக் காணலாம்.

*யஜுரதாராய் வசுவுதபுவதம் பெற்றிருந்த 22: “நல-நு-ந-மஹாபிகளுள்பட உருது-குகலாவ-லுஜஜி-நாகாடிவவெஸ்களையும் அடைந்து அவர்கள் பட்ட பாடுகளையும், †அவர்கள்தந்தாம் கதைகளும்

*ஆகையால் தர்மோத்தராய்—கூ. †அவர்கள் ஐரோங்களும் அநுமரணம் பண்ணிப்போன படிக்களையும்—கூ.

†அவர்கள் இறந்தபொதே அவர்களுடைய கதைகளும் மறைந்த படியால், கதைகள் அநுமரணம் பண்ணின என்கிறார். (‘அவர்கள் தாரங்களும்’ என்று பாடமானால், மௌஸஸ் பர்வத்தில் வஸுதேவருடைய பத்திகள் அநுமரணம் செய்தது முதலானவையை எடுக்கக்கொள்ள வேண்டும்.)

20 1. 2 2. மன்-ஸ்திரமான, உயிர் - ஜீவாத்மானுடைய, ஆக்கைகள் - சரீரங்கள், மின்னில் - மின்னலைக் காட்டிலும் கூட நிலையில் - நிலையில்லாதது.

21 திருமலை 3. வேதநூல் - வேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி, நூறு பிராயம் - நூறு வருஷங்கள் (மனிதர் ஜீவித்திருந்தாலும், பெரும் பகுதி வீணாகக் கழிகின்றன).

22 நளன் - தேவதைகளின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக, நளன் தமயந்தியை மணந்ததால், கவி அவனுடைய சரீரத்தில் புழுந்து ராஜ்யத்திலிருந்து அவனை வெளியேற்றி, பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் அலைபச் செய்தான். அந்த நிலையே இங்கு விவக்ஷிதம்.

ந்ருகன்—வைவஸ்வதமனுவின் புத்திரன். இவன் கோடிக் கணக்கான பசுக்களை தானம் செய்தான். ஒரு ஸமயம் ஒரு பிராமணனுக்குக் கொடுத்த பசு அரசனுடைய அரண்மனைக்கே திரும்பி வந்துவிட, அது தானம் செய்யப்பட்டது என்று அறியாமல், அதை வேறொருவனுக்குத் தானம் செய்தான். அந்த பிராம்மணர்களிருவரும் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, அரசன் உடனே தங்களைக் காணவராததால், ‘நீ ஓணுகைக் குழியில் வலிப்பாய்’ என்று சபித்துவிட்டார்கள். பிறகு பூநீ கிருஷ்ணனுடைய கையினால் அவனுக்கு சரபவிமோசனம் ஏற்பட்டது. (ராமாயணம், உத்தரகாண்டம் 53, 54; பாகவதம் 10. 64.)

அதுமரணம் பண்ணிப் போனபடிகளையும் கேட்டால்,
²³“இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்” என்னும்படி ராஜாபிஷுவஸவஜும் சநுஷஜியாது.

தன்னோடொக்க ²⁴ஒழுது சங்கிலியிலே கோப்புண்டு உழலுகிற தேவர்களுக்கு இறைக்குடிமகனாய் நெடுநேர்த்திகளோடும் நெடும் காயக்லேஸங்களோ

நஹுஷன்—ஆயுஸ்ஸின் புத்திரனும் யயாதியின் தந்தையுமான இவன் சந்திரவம்சத்து அரசர்களில் ஒருவன். ஒரு காலத்தில் இந்திரன் ப்ரஹ்மஹந்தி பாபத்தினால் மறைந்திருந்தபோது, நஹுஷன் இந்திரனாக நியமிக்கப்பட்டான். அப்போது இந்திரனிடம் காதல்கொண்டு, ஸப்தரிஷிகள் தூக்கிச்செல்ல ஒரு பல்லக்கில் அவளுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவனுக்கு இருந்த ஆவலினால், அவர்களை ‘செல், செல்’ (ஸர்ப்ப, ஸர்ப்ப) என்று விரட்டி, அதனால் கோபம்கொண்ட அகஸ்தியர் அவனை மலைப்பாம்பா பாகும்படி சபித்தார். உடனே அவன் ஆகாசத்திலிருந்து கீழே விழுந்து அங்க நிலையுடன் வெகுநேரம் இருந்தும்போது, யுதிஷ்டிரனால் அவனுக்கு சாபம் நீங்கிற்று.

ஸோமகன் என்னும் அரசன் தன்பிள்ளையின் சரீரத்தைக் கொண்டு யாகம் செய்ததினால் நரகாவஸ்தையை அனுபவித்ததும் இங்கே கொள்ளவேண்டியது. (மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் 128, 129.)

²³பெரு.தி.4.5. இன்பு-எல்லா போகங்களையும், அமரும் - புஜிக்கும், செல்வமும் - ஸம்பத்தும், இவ்வரசும் - அதற்குக் காரணமான ராஜ்யமும், நான் வேண்டேன்.

²⁴ ஒழுது சங்கிலி-அனேகம் மாடுகளைக் கட்டும்படியாக வடல்களில் கட்டப்படும் நீண்டதான சங்கிலி (அல்லது கயிறு). கோப்புண்டு - கட்டப்பட்டு, இறைக்குடிமகன்-வரிகொடுக்கும் படியான். நெடுநேர்த்தி - பல பிரார்த்தனைகள்; மிகுந்த சிரத்தை.

டும் நெடுநாள் பண்ணின யஜ்ஞாஜிபுயாவத்திற்குப்
மஹமாக ஸ்ரீமதஸாரீரம் விழுந்தால் ஸ்ரீவிணிதவவ
கரணமான ஸ்ரீமதவகுக்ஷவஸுடாயத்தோடே கூடி
பூரணவவநவெமவிக்கிவனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞாஜிபு
சுவரவக்ஷ-தக்ஷணாயந-வித்யுமொக-சூகாஸ-வநு-க
த்தாலே ஸ்வர்க்கப் பரணிலே ஏறி, அங்கே தேவ
ஜாதி என்னும்படி ஒரு தேஹத்தை எடுத்து, எடுத்து
பரதேசம்போன கணக்காய் தனக்கு மேலான தேவர்
களுக்குப் 'வஸு' என்னலாம்படி எடுத்துச் சுமந்து
திரிந்து, ஏறவிட்டகர்மம் விசையற்றவளவிலே, 25“சுந
வது மஹ தெஷா” 26“சூஸ்யஹவநாஹொகா?”
27“சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்” இப்பாதிதிகள்படியே
தள்ளுண்டு தகரவிழுந்து, அங்கே ஹேஸாரீரத்தையும்
இழந்து, அதின் ஸ்ரீமதவகுக்ஷவஸுடாயத்தோடேகூட
வநு ஸ்ரீமதத்தினின்றும்சூகாஸ-வாயு-யஜ்ஞ-சுல-நெவ-
வ்ரஷி-வீ-ஹாஜிகளாலே ஸ்பிரியப்பேரிட வொண்ணாத
படிகலந்து போந்து, சுஹித்ரிதனாய்க்கொண்டு வுஸு
ஷாரீரநாகத்திலே பூவெஸித்து, ரெதொர-வவவரி
ணாத்தாலே ஸ்ரீஸாரீரஸொணிதமத-த்திலே விழு

ஸ்ரீமதவகுக்ஷம ஸமுதாயத்தோடேகூட—9. ஸ்பிரித்துப் பேரிட—9

25கீதை 7. 23. 26கீதை 8. 16. 274. 1. 9.

எடுத்து பரதேசம்போன கணக்காய்-தீனியைப்போட்டு வேலை
வாங்கும் எஜமானனை வெறுத்து, ‘ஸுகமாக இருக்கவேண்டும்’
என்று நினைத்து எடுத்து பரதேசம் சென்றால், அங்கொருவன்
அதைப் பிடித்துக் கட்டி வேலை வாங்குவானே பொழிய, அதன்
சொந்தக்காரனைப் போலத் தீனி போடமாட்டான். (அதுபோல
ஜீவர்கள் ஸ்வர்க்கம் சென்றால் அங்கும் உழைக்க வேண்டியதே.)
தகர=சுததும்படியாக.

உவ்வாறாவெனயாலே தவதனும், ³¹“என்கொதுராதா
உதநுஉவவாணம் பூவகூதெ” என்கிறபடியே ஏதே
னுமொரு வயஸ்விலே மரணவேதனையோடே தலைக்
கட்டி பழைய வட்டத்திலே ³²சூறாவளிக்காற்றுபோலே
சுழலும்படிகளைக் கேட்டால் ஸ்மடாபி ஸுவஸஜ
நிவ்ருத்தியுண்டாம்.

³³ராவணஹிரண்யுதராதிகள் *கையிலே ஹூபி
கள் படும்பாட்டைக் கேட்டால், †சந்தனக் கழுவோ
டொத்த மொகவாறாபிவடங்களிலும் ஸஜம் தீரும்.

அவர்களைப் பிடித்த ராவணாதிகள் தாங்களும்
³⁴காதலியோடாபிகள் கையிலே கட்டுண்டும் நெருக்

* கையிலே படும்பாட்டை—ய. † சந்தனக்கழிவோடொத்த—கூ.

31

³²சூறாவளிக் காற்று=சுழல் காற்று.

சந்தனக்கழு—குற்றவாளிகளைக்கழுவேற்றிக் கொல்வதற்கான
கழுமரத்தைச் சந்தன மரத்தால் செய்தாலும், அதனால் இறப்பவ
னுக்கு ஸுகமிரது. அதுபோன்றவை இந்திராதிபதங்கள்.

³³ராவணன், ஹிரணயன் முதலானோர், இந்திரன், குபேரன்
முதலான லோகபாலர்களை ஜயித்து, அவர்களுடைய ராஜ்யம்,
மனைவி எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு, அவர்களை வெருட்டி
யும் சிறையிலிட்டும் ஹிம்ஸித்ததைபெல்லாம் உணர்ந்தால், அவர்
கள் பதவியிலும் ஆசை உண்டாகாது என்று கருத்து.

³⁴கார்த்தவீர்டார்ஜுனன் - மாஹிஷ்மதிக்கு அரசனான இவன்
தவத்தால் ஆயிரம் கைகளையும் அளவற்ற பலத்தையும் பெற்றான்.
ஒருநாள் தன் ஆயிரம் கைகளாலும் நதியின் ஜலத்தைக் தேக்கி,
தன் பத்தினிகளுடன் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்
போது அந்த இடத்திற்கு மேற்கே ராவணன் ஆற்றுமணலில்
பூஜை செய்துகொண்டிருக்க, தேக்கப்பட்ட ஜலம் அந்தப் பூஜை
யை வெள்ளமிட்டது. ராவணன் கோபம்கொண்டு, கார்த்தவீர்
யார்ஜுனனோடு சண்டைக்குவர, அவன் ராவணனை நரண்கயிற்
றால் கட்டித் தன் நகரத்திற்குக் கொண்டோய்விட்டான். பிறகு
புலஸ்தியரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ராவணனை விடுவித்தான்.
(ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 77, 78). அவ்விதமே ராவணன்
வாலியால் கண்டுண்டதும் இங்கே நினைக்கக் தக்கது.

சில ஸ்ரஷ்டிவிஸேஷங்களிலே ருத்ரா னுக்கு ஜெஷ்ட ஸ்ராதாவாயும் பிதாவாயும் பிறந்து, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஷ்ராவஸபூது னுமாய் சுவஹிதஸிஷ்ட னுமாய்க் கொண்டு, க்ஷேத்ரஜிதருடைய ஆநந்தங்களெல்லா வற்றிலும் மேலான ஆநந்தத்தையுடையனான ஸ்ரஜ்ர தான் ³⁸பெருவிசும்பின்மீது போயிருக்கும் நெடுவெள்

நம்பவில்லை. உன் தலையிலேயே சற்றுக் கையை வைத்துப் பார்' என்று அச்சிறுவன் சொன்னான். மந்தபுத்தியான அவன் அவ் விதமே செய்ய, உடனே இறந்தான். (இது பூரீபாகவதம் தசம ஸ்கந்தம் 88-வது அத்தியாயத்தில் இருக்கிறது.)

அந்தகாஸூரன் - ஒரு ஸமயம் பரமசிவனுக்கும் அந்தகனுக் கும் யுத்தம் நேரிட, சிவனுடைய ஆயுதங்களினால் அடியுண்ட அந்தகனுடைய சரீரத்திலிருந்து பெருகின ரத்தத்தின் திவலைகள் ஒவ்வொன்றும் அவனடைந்த வரபலத்தால் ஒரொரு அந்தக னாகக் கிளம்பி அவர்கள் பரமசிவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்போது சிவன் வாஸுதேவனைச் சரணமடைய, அந்த பகவா னான விஷ்ணு சுஷ்கரேவதியை (அட்டை என்னும் ஜந்துவை) ஸ்ருஷ்டித்தார். அவையும் அவ்வஸூரனின் ரத்தங்களையெல்லாம் பருகிவிட்டன. (இது மதன்ய புராணத்திலுள்ளது. இக்கதையை ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ரத்தின் 13-வது சுலோக வ்யாக்யானத் தில் பூரீதேசிகன் எடுத்து உதாஹரித்திருக்கிறார்.)

வ்யஷ்டி ஸம்ஹாராதிகாரி— மஹாப்ரளய காலத்தில் ப்ரு திவீ முதலான பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து பிரகிருதி வரையில் லோகங்களுக்கும் ஏற்படும் ஸம்ஹாரத்திற்கு 'ஸம்ஷ்டிஸம்ஹாரம்' என்றும், பஞ்ச பூதங்கள் வரையில் ஏற்படும் ஸம்ஹாரத்திற்கு 'வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரம்' என்றும் பெயர். இந்த வ்யஷ்டி ஸம் ஹாரம் சிவனுடைய அதிகாரத்திலிருக்கிறபடியால், அவருக்கு வ்யஷ்டி ஸம்ஹாராதிகாரி என்று பெயர். அப்படியே நான்முக னுக்கு வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி அதிகாரி என்று பெயர்.)

³⁸தி. மொ. 11. 6. 6.

ளமெல்லாம் கணைக்காலளவாம்படி' வளர்ந்துவந்த
 உயு-கெடலிர்களைக் கண்டு உமாலயாகூனாய்,
 தனக்குக் கண்களும் ³⁹நங்களுமான வேதங்களைப் பறி
 கொடுத்த, ³⁹சுருணை கோர்ந்த கணக்களைப் போலே
 நீர்க்கடை நிலக்கடை யறியாதே விநாபம் பண்ண,
 அப்போது கேட்டருளிநொரு பரமகாருணிகனான
 வன் விரோதிநிராகரணம் பண்ணி வேதங்களையும் மீட்
 டுக்கொடுக்க, மீண்டும் 'சுணாயிவதி' என்று வீற்றிருந்
 தபடியையும் அநுஸந்தித்து, ⁴⁰“சூவ் ஹவ்வவய-
 னோ” ⁴¹“கஉணா வரிவாககூடாவிரினாடிஜஹ”

³⁹சுருணை = கணக்கெழுதப்பட்ட ஐசச்சுருள். நீர்க்கடை -
 நீர் தங்கும் குளம் முதலியவற்றின் எல்லை; நிலக்கடை - நிலங்க
 ளின் அளவு. ³⁹நீர்க்கடை நிலக்கடை-வ.

⁴⁰சூவ் ஹவ்வவய-னோ ஜமடிவவவவவி தா? ||
 வுராணி நஃ கஉஜநிதவ்வாரவாவதிநஃ ||

(வி. ய. 104. 23.)

ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தம்பமென்னும் சிறு புழு வரையிலுள்ள
 (இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப்பிரானிகளும் புண்யபாபநுபகர்மங்களால்
 ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரத்திற்கு அதீனமாய் இருப்பவர்கள்.)

⁴¹உதி உகூ விரகூவ்ய வாவூஷேவஃ வரா மதி ||

என்று உத்தார்த்தம். (பாகவதம் 11. 19. 18.)

அவாவர்களின் கர்மங்களின் பலனாலேயே உண்டானதாகை
 யால் ப்ரஹ்மா வரையிலுள்ள ஸகல ஜீவர்களுடைய நிலைகளும்
 அமங்களமானது (துக்கரூபமானது) (என்று ஆராய்ந்து அறிந்து
 அவற்றில் ஆசையை விட்டவனுக்கு வாஸுதேவனே ஸ்ரேஷ்ட
 மான உபாயம்)

(‘விவஸிநஃரஃ வஸ்யுடி ஐவடிவஃ ஐவடிவஃ’)

[என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் பாடம்.]

42.புலகூ மணமிதும் மொகெ ந வுதீதா? விதா
உஹா?," 43. "நீனப்பான் புகில் கடலெக்கலின் நுன்
மணலில் பலர்" இத்யாதிகளையும் நிரூபித்தால்,
44. "வதும்: புஜாநாநெஸ்யயம்" உதாஹிகளிற்படியே
ஹிரணுமலபுதத்தையும் துணிகரித்து, 45. கூட்டரி
யதுயரயசுடரடியே கூடலாமாகில், ஒரு கூட்வாஹி
வாவரஜநுத்தையே ஆகாங்குழிக்கும்படியாம்.

42 வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்திரம்.

மஜாயாவிகதா யாரா யயா வஷுதி வாஸவெ
என்று பூர்வார்த்தம்.

(கங்கையின் மணல் போலவும், இந்திரன் வர்ஷிக்கும்போது
மழை தாரைகள் போலவும்) இவ்வுலகில் (இருந்து) கழிந்தவர்க
ளான பிரஹ்மாக்கள் எண்ணமுடியாதவர்கள்.

43. 1. 1. நிரூபிக்கப் புகுந்தால், அலைவாயில் எக்கலில்
நுண்ணிய மணலிலும் காட்டில் அதிகரான (பிரஹ்மாதிகள் இவ்
வுலகங்களை ஆண்டு கழிந்தவர்கள்.)

44. வதும்: புஜாநாநெஸ்யயம் வஸுநாந வா ந காரயெ।
சுஹம் கூட்வொ வகுயாவம் சுநெநா வா யஜுநாததெ ||

புஜாபதி, பசுபதி இவர்களின் ஐசுவர்யத்தை நான் ஆசைப்
படவில்லை, யமுனைக்கரையில் (கண்ணன் ஏறி விளையாடும்) ஒரு
கதம்ப மரமாகவாவது குந்த விருக்ஷமாகவாவது இருக்க விரும்பு
கிறேன்.

45. 9. 9; 1. 1. 1. (சேருவதற்கு அறிதானதும், ஆசிரியிக்
தவர்கள் துக்கத்தையெல்லாம் போக்கும் எழிலுள்ள திருவடிகளை
அடையலாமாகில்)

*இப்படி வாஷாஷாஷாஷாவத்தைக் கேட்டவர்களுக்
 க்கு ⁴⁶“ஊதெ வெ நி⁴⁷“தவூரூராயொரயாஷாத,”
 வெதெய” என்கிறபடியே ⁴⁸இமையோர் வாழ்
 தனிமுட்டைக் கோட்டைக்குட்பட்ட குறிச்சிகளெல்
 லாம் மூவேழு நரகங்களோடொக்க இவையும் ஈரேழு
 †நரகம் என்று எண்ணலாம்படியிருக்கும். ⁴⁹“யம்
 மவா வாவம் மாவம் உநுதெ நாயிகம் ததூ” என்
 னும்படியாய் நிர்நூக்கமான ⁵⁰தெரிவரியவளவில்லா
 சூதூதூநாலவலுமும் பூதிவலாகவி ஸெஷத்தா
 லேவாஷாதூநாலவத்தோடே கூடாதே சிற்றின்பமாய்,

*‘இப்படி’ இது இல்லை—⁴⁷. †நரகம் என்னலாம்படியிருக்கும்—⁴⁸.
⁴⁶ஊதெ வெ நிரயாஷாத ஸூநலு வாஷாதூநூ
 (பா. சா. 196.4).

மற்றத் தேவர்களுடைய இந்த ஸ்தானங்களெல்லாம் பாமாத்
 மாஷின் ஸ்தானத்தோடு ஒப்பிட்டால் நரகங்கள் தான்.

⁴⁷வாஷாஷாவெ உநா யலு ஜவலொலாலு நாலிஷு ।
 தவூரூராயொ வெதெய வெவெநு சவாஷிகம் மவம் ॥

(வி. பு. 2. 6. 43.)

ஏ மைத்ரேய ! ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனை முதலிய காலங்
 களில் எவனுடைய மனது வாஸுதேவனிடமிருக்கிறதோ, அவ
 னுக்கு தேவேந்திரனாகுகை முதலான பலமெல்லாம் விக்னம்தான்.

⁴⁸4-9-8 (பாஹ்மாநிகளான தேவதைகள் வாழும் ஒப்பற்ற
 அண்டமாகிற கோட்டைக்குட்பட்ட). குறிச்சி—சிறிய ஊர்.

⁴⁹கதை 6. 22. எந்த போகத்தை அடைந்து, (அதிலிருந்து
 ஓய்ந்தபோதும்) அதைக் காட்டிலும் மேலான வேறு லாபத்தை
 எண்ணுகிறதில்லையோ.

⁵⁰4. 9. 10. இந்திரியங்களால் அறியவிரியும் அளவற்றதாயும்
 இருக்கிற.

51“இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் ‡அப்பய
னில்லையேல்” என்றும்; 52“வூவநயபுண” என்றும்
சொல்லுகிறபடி கழிப்பானாகையாலே 50“ஒழிந்தேன்”
என்று உபேக்ஷாவிஷயமாம். ஹாக்ஷுநிதூக்ஷம்
போலே ஹொழுகிதூக்ஷமும் ஹொமந்தூதைக்த வூவ
ஷாவசுமன்று. 53“மன்னுறில்” என்னும் வூகிரெ
கொகூயாலும் இவ்வர்த்தம் ஸீத்தம்.

இப்படிப் பூயொஜநானூவிரகி பிறந்தால், 54“உன்
னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் நீகுறை வேண்டேன்”

‡அப்பயனில்லையேல் என்னும்படி ‘ஸ்ரவே ச்யவநதர்மாண:’ என்று
சொல்லும்படி—கூ.

நீகுறைவேண்டேன் என்றும், உன்னித்து மற்றோர் தெய்வம்
தொழாளவனையல்லால் என்னும்படி (என்றும் சொல்லுகிறபடி)
பரிமித பலபாதமான—கூ.

51 4. 1. 10. இறுகல்—சுருங்குதல், அதாவது ஆத்மமாத்ரானுப
வத்தையே, இறப்பு - மோக்ஷம், என்னும் - என்று சொல்லுகிற
ஞானிக்கும், அப்பயனில்லையேல் - அந்த பகவதுபாஸனமில்லையா
கில், ஆத்மாதுஸந்தானம் பண்ணவொண்ணது.)

52பா. சாந்தி. 3.50. 35. (ஐச்வர்யம், ஆத்மாதுபவம் இவற்
றை விரும்புகிறவர்களெல்லாரும் பகவானிடமிருந்து புருஷார்த்தத்
தைப் பெற்றதும் திரும்புகிறவர்களாகையால்) நபூவுவதையே ஸ்வ
பாவமாக உடையவர்கள்.

அனுபவிக்கும் ஆத்மா நித்யமாயிருப்பதால், அவனுடைய
ஸுகம் நித்யமாக இருக்கவேண்டும் என்று எப்படிச் சொல்லமுடி
யாதோ, அப்படியே அனுபவிக்கப்படும் வஸ்து நித்யமாயிருப்ப
தால் ஸுகம் நித்யமாயிருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது.

53]. 2. 5. ஸ்கிரமாக் இருக்கப் பார்த்தால் (தன்னைப் பற்றி
னல், ‘இன்னமும் அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அனுபவமுண்டு’
என்று இருக்க வேண்டாதபடியான நிலை நின்ற புருஷார்த்தத்தை
பற்றப் பார்க்கில், ஸ்ரவேச்வரனைப் பற்று.) 545. 8. 3.

என்னும்படி வரிவிதஹவூடிமான ⁵⁵மற்றொரு தெய்வம் தொழாதே, ⁵⁶மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருக்கும் ஸ்ளரிவினாவிஃவஜநத்தோடும் நெருங்காதே, ⁵⁷யே-குயம் ய-குயம் வயம் வயம்" என்று வேறுபட்டு, ⁵⁸"கொள்ளக் குறைவில்லாத வள்ளல் மணிவண்ணன் பக்கலிலும் ⁵⁹கூறை சோறு என்றாற்போலே தனக்கு மற்றொரு பூயொஜநானூத்தை அபேகூபியாதே, ஊஹபூலாவமான ஊரூதத்தில் உதூரவணாபூத்திலே ஊற்றமுடையனும்.

தந்திரங்கள் அளவிலராய்த் தனத்தால் மிக்க
தார்வேந்தர் தொழவையம் ஆண்டார் மாண்டார்
சந்திரனும் சூரியனும் வீடும் காலம்
தாரகையின் வடம் அற்றுத் தனிவான் ஆகும்
இந்திரனும் ஏறயர்த்த ஈசன் தானும்
ஈரிரண்டு முகத்தானும் இல்லா வந்தாள்
நம் திருமால் நிலைகண்டார் நாகமெல்லாம்
நாகென்று நற்பதமே நாடுவாரே. 7.

உதி வரஃவடிவொவாநெ தூகீயம் விரகிவவ்ஃ ||

⁵⁵4. 6. 10. ⁵⁶தி. மொ. 8. 10. 3.

⁵⁷சுடி பூலுதி ஹெ ஹொகா ய-குயம் ய-குயம் வயம்
[வயம்.]

சுயூகாஃவரா ய-குயம் நாராயணவரா வயம் ||

ஏ உலகத்திரே ! இது முதல் நீங்கள் வேறு; நாங்கள் வேறு. நீங்கள் அர்த்தகாமங்களை விருப்பிச் செல்லுகிறீர்கள்; நாங்களோ நாராயணனை நாடிச் செல்லுகிறோம்.

⁵⁸ 3. 9. 5. ⁵⁹பெரி. தி. 5.1.4. (கூறை - வஸ்த்ரம்)

வதுமடூ லீதிவவடூ ||

துறவறமே துணிவார் துணுக்கற்ற இளம் துணிவோர்
உறவிலராதலில் நாமுயர்ந்தாருடன் ஒன்றிநின்றோம்
மறவழிமாற்றி எம்மையலைத் தீர்த்தவர் மன்னருளால்
கறவையுகந்தபிரான் கழல் சூடும் கருத்தினமே. 8.

இப்படி விவேக விசேஷத்தாலே சூதூவஹா
ராஜி நிவ்ருத்தியும், 1 நிவெடடிவிசேஷத்தாலே நிவிசுநிவ்ரு
த்தியும், விரகிவிசேஷத்தாலே வஸககாஜநிவ்ருத்தியும்
பிறந்தாலும், வடுவடாஜி—தமுமாய், ஸுக்ஷமமமு
மன்றிக்கே சூதபூயஸித் தமுமன்றிக்கே 2 சூரஸூகாரு
முமாய், சுநாஸூகாய—முமாய்க் கிடக்கிற சுடூ
வமடூத்தைப் பார்த்தால், ஹொத்தாலேயாதல் பூய
ஸித் தத்தாலே யாதல் நிஸூஷமாகக் கழிக்க அரிதாய்
இருக்கிறபடியையும்; இவற்றின் மறுமான சுநன
வராஹாஸரீரங்களைப் பரிசுரஹித்து சுமாய்மான ஸூவ
ஸாமரத்திலே அழுந்தவேண்டும்படி வரும் மல—
ஜநூ—ஜரா—உரணாடி—வசூ—வரிவ்ருத்தி—பூவாஹத்தையும்,

1 நாகபயத்தால் பாபத்தைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும் என்
கிற எண்ணம் நிர்வேதம்; புண்யபலமான ஸ்வர்க்காதிகளின் தோ
ஷத்தைக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை விடுதல் வைராக்யம்.

2 ஒருவனால் செய்யப்பட்ட அளவற்ற பாபங்களில், பலத்தை
கொடுக்க ஆரம்பித்திருப்பது ஆரப்தகார்யம்; அந்த பாப பலத்தை
அதுபவித்து முடிந்ததும், தங்கள் பலத்தை முறையே கொடுக்கும்
பொருட்டு அவ்வதுபகாலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்திருப்பவை
அநாரப்த கார்யம்.

³ உயர ஏறித் துல்யசீலராய்த் தோற்றினுரை மறுத்தா
லே ‘யுஸ’ என்று தகரவிழவிடுவார், ⁴ ஷ்விஷயவ்யுதி
களை உஷுஷுஷாவலக்ஷணத்திற்கு மதாமதம் பண்ணி
வைப்பார், ⁵ ஷுதுவம—மானுரை சுவரீதராக்கிக்கொ

³ இது இந்திரனைப் பற்றிய கதை. சந்திரவம்சத்து அரசனான
யயாதி என்பவன் மஹாதபஸ்ஸைச் செய்து ஸ்வர்க்கம் சென்று
அங்கு தேவேந்திரன் போலவே ஸகலஸுகங்களையும் அனுபவிக்க
ஆரம்பித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரன் ‘தவத்தால் உனக்கு
ஸுமானமானவர் இருக்கிறாரா?’ என்று கேட்க, யயாதி ‘என்னைப்
போல் உலகில் எவரும் தவம் செய்ததில்லை’ என்று தான் செய்த
தவத்தைப் புகழ்ந்து கூறினான். ‘தான் செய்த தவத்தைக் கண்டு
ஆச்சரியப்பட்டால், தவம் குறைந்துவிடும்’ என்பதைச் சொல்லி
இந்திரன் யயாதியைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். (பாரதம் ஆதிபர்
வம் 82.)

⁴ ஸ்வவிஷய விருத்திகளை— தன் தேசத்தில் இருப்பவர்களை,
மனுஷ்ய மாம்ஸத்தைத் தின்னும் பொருட்டு பூலோகத்திற்குப்
போய் வரும்படி செய்பவர். இது பிரஹ்மாவைப்பற்றி உபாக்
யானம்.

விதர்ப்பதேசாதிபனுைச் சேவதன் என்பவன் ஆஹாராதிகளைத்
தள்ளி கொடிய தவத்தைச் செய்து பிரஹ்மலோகம் சென்றான்.
அங்கு அவனுக்குக் கடும்பசியும் தாகமும் உண்டாயிற்று. ‘அது
ஏன்’ என்று பிரஹ்மாவைக் கேட்க,, அதிதிபூஜை செய்யாமலும்
சரீர ஸுகமொன்றையே கருகி நீ தவம் செய்தாயாதலால், பசி
தாகமில்லாத என் உலகிலும் உனக்குப் பசி உண்டாயிருக்கிறது.
அது நீங்குவதற்கு நீ தவம் செய்த குளத்தில் தினமும் காலையில்
புஷ்டியான உன் பிணம் மிதக்கும்; அதை நீ தினம் தினம் வருவா
யாக’ என்று பிரஹ்மா சொன்னார். பிறகு அவனுக்கு அகஸ்த்ய
ரால் விமோசனம். (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 77, 78).

⁵ வேலைக்காரர்கள் போல் தனக்கு பூஜை முதலான வேலை
களைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டியவர்களை தான் கொடுத்த
வரத்தாலேயே கர்வமடையும்படி செய்து, அவனுக்குத் துன்பம்
விளைவிப்பார். இது ருத்ரனைப்பற்றிய உபாக்யானம்.

ண்டு ஆள்வாரான டெவதானாங்களினுடைய பூராவியில் டொஷங்களையும்; 6 நமன்தமர்பாசம் வீட்டால் அலைப்பூணுண்ணும் அவ்வல்லல்களையும்; 7 வெஞ்சொலாளரான நமன்தமர் செய்யும் வேதனைகளையும்; 8 யான தர்மபுத்ரன் கேட்டு மோஹித்து விழும்படியான நரகபாதித்தின்படிகளையும்; 9 சுதிஹஸம். 10 சுநக. நரகபாதிநகலையும் 8 தாவதுயாபாயாடி

பலிசகரவர்த்தியின் புத்திரான பாணஸூரன் பரமசிவனைக் குறித்துக் கொடிய தவத்தைச் செய்து, அவரிடமிருந்து ஆயிரம் கைகளையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றான். அந்த ருத்ரனையே தன் பட்டணக் காவலாளியாகவும் இருக்கச் செய்தான். பிறகு ஒரு ஸமயம் ருத்ரனை அடைந்து 'நீர் கொடுத்த ஆயிரம் கைகளும் சமையாகவே இருக்கின்றன. இம்மூவுலகிலும் உம்மைத் தவிர ஸமமாக என்னுடன் சண்டை போடுவாரா இல்லை. என்னைக் கண்டு எல்லாரும் அஞ்சி ஒடுகிறார்கள்,' என்றான். (பிறகு பூநீ கிருஷ்ணனால் அவனுக்குத் தோல்வியுண்டாயிற்று.) (பூநீமத்பாகவதம் தசம ஸ்கந்தம்—62.) 63. 2. 10. நமன்தமர்—பரமசிவகரர்கள் பாசம் வீட்டால்-பாசத்தை விசினால், அலைப்பூணுண்ணும்—(ஆசை இங்கும், பாசம் அங்கும்) இழுப்பதால் படும், அவ்வல்லல்களையும் கோரமானகஷ்டங்களையும். 7 தி. மொ.5. 8. 4. (வெஞ்சொலாளர்—கர்ருமான வார்த்தைகளையுடைய)

8 தாபத்ரபாத்யாயம்—விஷ்ணுபுராணம் ஆராவது அம்சம் ஐந்தாவது அத்யாயம். இதில் ஒரு ஜீவனுக்கு வரும் ஆத்யாத்மிகம், ஆகிபௌதிகம், ஆகிதைவிகம் என்கிற மூன்று விதமான தாபங்கள் விரிவாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்யாத்மிகமாவது—சரீரம் மனது இவற்றையொட்டி வரும் வியாதி, துன்பம் முதலியன; ஆகிபௌதிகமாவது—பூதங்களினால் ஏற்படுவது; மனிதன் பசு, பகி முதலிய மற்ற ஜீவர்களால் ஒருவனுக்கு நேரும் துன்பங்கள்; ஆகிதைவிகமாவது—தைவத்தினால் உண்டாவது; உஷ்ணம், குளிர், வெள்ளம், காற்று முதலியவற்றால் ஏற்படும் கஷ்டங்கள்.

களிலே பரக்கக் கேட்டு, 9“சுஹம் ஸீதொ஽ஸி,” 10“தௌரி
தொறும் நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம் நான் அடைதல்”
என்னும் தீவ்ரலீதியாலே 11“காற்றத்திடைப்பட்ட
கலவர் மனம் போலேயும், 12“ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்”
போலவும் 13“இருபாடெரிகொள்ளியினுள் எழும்பு
போலவும், 14“பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற்
போலவும், 15“வெள்ளித்திடைப்பட்ட நரியினம் போல
வும், *புரையொஐநாணாநாதுவரனாதல், தசுபுரயாந
னாதல், உலயஸவஸுபியாதல், கொஷபுரயாநனாதல்

*புரையொஐநாநாதுவரனாதல்—ஈ.

9சுஹம் ஸீதொ஽ஸி டெவெஸ ஸம்ஸாரொ஽ஸிநுலயா
வஹெ । வாஹி ஶாம்புணரீகாஷ்டாந ஜாதெ ஸாரணம்
வரம் ॥ (ஜிதந்தே. 8)

தேவர்களுக்குத் தலைவனே ! பயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரத்
தில், நான் அஞ்சிக் கிடக்கிறேன்; செந்தாமரைக் கண்ணனே !
என்னை ஈகித்தருள்வாயாக; உன்னையொழிய வேறொரு புகலை அந்
கிலேன்.

108. 1. 9. (நான் உனக்கு ஸேஷபூதன் என்கிற) நூனம்
பிறக்கப் பிறக்க, ஸம்ஸாரமாகிற நாகத்தைக் கட்டுகையை நான்
மிகவும் அஞ்சுகிறேன்.

11தி. மொ. 11. 8. 2. காற்றத்திடைப்பட்ட—பெருங்காற்றி
லே அகப்பட்ட, கலவர்—மரக்கலத்தினுள்ளே இருப்பவர்களுடைய
மனம் போலவும். 12தி. மொ. 11-8-1

13தி. மொ. 11. 8. 4. இருபாடு—இரண்டு பக்கத்திலும், எரி-
நெறுப்புப்பற்றி எரிந்துகொண்டிருக்கிற, கொள்ளியின் உள்—கொள்
ளிக் கட்டையின் உள்ளே அகப்பட்ட எழும்பு போல.

14தி. மொ. 11-8-3 பாம்போடு, ஒரு கூரையிலே—ஒரு
வீட்டிலே, பயின்றாற்போலே—வலித்தாற் போலவும்.

15தி. மொ. 11-8. 5. மஹாப்ரஸாஹத்தில் அகப்பட்ட நரிக்
கூட்டம் போலவும். உள்ளம் துளங்கி—மனம் தளர்ந்து.

அன்றிக்கே லொகெஷகவரனாவன் *வவவுகஉ
 ப்ராயஸிதமுமாய் ¹⁶இட்டபடை கற்படையாய், விவந
 விருஜ ரஹிதமான நிவ்ருத்யஉத்திலே ¹⁷“உநுஷ்
 ப்ராவூ,” ¹⁸“உஹதா வுணுவண்ணுந,” ¹⁹“கிளரொளி
 யிளமை கெடுவதன் முன்னம்” இத்யாதிகள்படியே
 †விலக்கற்ற விரைதலுடையனும்.

* ஸர்வப்ராயச்சித்தமுமாய்-ய.

† விலக்கத்தவிர்த்தலுடையனும்-ய.

¹⁶இட்டபடை கல்படை—கல்லினால் அஸ்திவாரம் போட்டு
 விட்டால், பிறகு வெகுகாலம் கழித்து கட்டடம் கட்டுவதானாலும்
 முன்விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம்; செய்தவரையில்
 வீண் இல்லை. அது போல.

¹⁷உநுஷ் ப்ராவூ லொகெஷகவிநு உடுகொ வா வயி
 ரொஷவிவா ।

நாவசூரதி வஸ்வாராசு வ வறு வ்ருஹா லவெசு॥

இவ்வுலகில் மனுஷ்ய சரீரத்தை அடைந்து, ஊமை அல்லது
 செவிடாக இருந்தபோதிலும் கூட, ஸம்ஸாரத்தை எவன் தாண்டுவ
 தில்லையோ (தாண்டவேண்டிய உபாயத்தைச் செய்யவில்லையோ
 அவன் ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவனானல்லவோ.

¹⁸உஹதா வுணுவண்ணுந க்ரீதெயம் காயநளவயா ।

ப்ராவூ உஃவொடிஸீ வாரம் சுவர யாவஹிஷ்டெ ॥

(வராஹ பு)

இந்த சரீரமென்னும் தெப்பமானது மிகுந்த புண்யமாகிற
 விலையினால் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. அது உடைவதற்கு முன்ன
 மேயே ஸம்ஸாரமென்னும் துக்க ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட
 விரைவாயாக.

19 2. 10. 1. கிளர்— விருத்தியடைகிற, ஒளியையுடைய
 யௌவனம் கழிவதற்கு முன்பே.

வந்தனபோல் வருவனவும் அநந்த மாசி
 மாளாத துயர்தரு வல்வினை நெருப்புக் (கு)
 இந்தனமாய் எண்ணிறந்த காலம் எல்லாம்
 இன்னமுமிப் பவக்குழிக்கே இழியா வண்ணம்
 வெந்ததொரு குழுவியைநற் குமரன் ஆக்கும்
 வெறித்துளவ வித்தகனார் *விதியே கொண்டார்
 பந்தனமாம் அவையனைத்தும் பாறுகைக்குப்
 பழமறையின் †பதமொன்றே பயிலுவாரே.

ஐதி

ஸ்ரீ வ ர உ வ ட ட ஸ ர வ ர ட ந

உ து ட ட ட லீ தி வ வ ட ட

*விதியே கொண்டு-உ.

†பரமநெதி, மர்மநெதி-உ.

கருமாலையில்வரும் கட்டங் கழிக்கும் கருத்துடையார்
ஒருமால் பெருகிய யோகின் முயன்று மதன்றியும் நம்
திருமால்பிணை தின் சரணுகுமென வரித்தும்
சருமால் இனியவை தானே யெனத் தகவெண்ணு

[வரே. 10.

இப்படிப் பரிபூர்ணவிவேக-நிர்வேத-விரக்தி-பீதி
கள் பிறந்தவனுடைய வுணுவாவா-ஓவவாயிவிசெ
ஷங்களுக்கெல்லாம் ¹“எருத்துக் கொடியுடையானும்
பிரமனும் இந்திரனும் *மற்றும் ஒருத்தரும் மருந்தறி
யாதிருக்க மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன்,”
²“ஹஜ்ஜு ஶா” என்றும் ³“ஶாகேசு ஶரணம் ஹஜ்” என்
றும் வியித்த ஹஜ்ஜிங்கள் இரண்டில், ஹகியொமம்
கூடியொமாலிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேலும்
வண்டாபுராபாலியூங்களை அபேகசித்து, ஆரம்பத்
திலும் ஶஞராயாவஸாங்களிலும் ப்ரவத்தியைக் ⁴கை

¹பெரி. தி. 5. 3. 6. (எருத்துக் கொடியுடையான் - வருஷப்
த்வஜனான் ருதான். மருத்துவன் - வைத்தியன்.)

*மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவி என்னும் நோய்க்கு மருந்தற்
யாதிருக்க—கூ.

²கீதை 9. 33. என்னைக்குறித்து, பக்தி செய்; அதாவது
பக்தியோகத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக.

³கீதை 18. 16. (செய்யவரிதான மற்ற உபாயங்களையெல்
லாம் விட்டு) என்னை ஒருவனைச் சரணமாகப்பற்று.

⁴கைதொடுமானம்—உதவி. (சுவயன் மண்பாண்டங்களைச் செய்
யும்போது அடிக்கடி தண்ணீரைக் கையால் தொட்டு வேலைசெய்
வது போல்) பக்தியோகம்அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ப்ரபத்தியை
ஆரம்பத்திலும் இடையிலும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியிருக்கிறது
(அந்தராயாவஸாம் - விக்னங்கள் நேரும் ஸமயம்).

உனி ஷெவதா⁹” என்னும்படியே அவர்கள் தொழ நிற்குமவன் சுமநூலகன். பூயொஜநானாவா னுடைய ஹவசுபெ¹⁰ மணிகாநாராமதாயும்; சுமநூ பூயொஜநுடைய ஹவசுபெ¹⁰ வதிவூதாநாராமதாயும். 11:சூதூமுணங்கள் இல்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாமுண்டானாலும் முக்தியில்லை’ என்றும், ‘சூதூமுணவகுதி¹¹ உடையவன் ஸம்ஸ்காரங்களில் பெற்றதுகொண்டு முக்தனும்’ என்றும் மூலத¹² ஷிகள்கொன்ன குணங்களில் 12:‘உயி வாநநூயொமெந

ராக்ஷஸர்கள் மறைகிறார்களோ, சத்ருக்கள் விலகிப்போகிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஆச்சர்யமான (ஸிம்மரூபியான ஹரி) நரஸிம்ஹ ரூபியான பகவான் என்னுடைய மங்களங்களின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு ஆகட்டும் (மங்களாபிவிருத்தியைச் செய்யட்டும்.)

10:‘பாணமந்தி தேவா:’ என்னும்படியே அவர்கள் தொழா நிற்குமவன்—க.

11 ஆத்மகுணங்கள்— ‘ஹி¹¹ ஹவசுபெ¹⁰ க்ஷானிர நவகுயா ஸா¹¹வநா¹¹யாவொ¹¹ உஜ்ஜகாவ¹¹ணு¹¹ஹ¹¹ ஹா¹¹ வெதி¹¹ சவ¹¹ஸ¹¹ சூதூமுணா¹¹’

(கௌதம தர்மஸூத்ரம் முதல் ப்ரச்னம்)

ஸர்வபூததயை, பொறுமை, அஸூயையின்மை, சுத்தி, மனச் சோர்வின்மை, சுபமான எண்ணம் வார்த்தை செயல், தைன்ய மற்றமை, பேராசையில்லாமை என்ற இவை எட்டும் ஆத்ம குணங்கள்.

ஸம்ஸ்காரங்கள்— ப்ராஹ்மணஜாதியில் பிறக்கும் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய கர்ப்பாதாநம், பும்ஸவனம், முதலான 48 ஸம்ஸ்காரங்கள்.

12:கதை 13. 10. ஸர்வேச்வரான என்னிடத்தில் வேறொரு வரோடு ஸம்பந்தப்படாமையினால் வ்யபிசாரமில்லாத (அதாவது ஸ்திரமான பக்தி.)

லக்ஷ்மீவாஸிணி” என்கிற வரலாறுவரணையதா
ஹேதாமுணவிரோஷம் ப்ரேஷதம்.

இப்படி ஸ்வரிகரமான பக்தியோகத்தில் சுயிக
ரிக்கைக்கிடான விஷயக்ஷயஜ்ஞாநஸக்ஷாடிகளின்றிக்
கே 13“நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்,” 14“துணியேன்
இனி நின்னருளல்லது எனக்கு,” 15“உன் திரு
வருளன்றிக் காப்பரிதால்” என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு
சுநுஷ்யமான ஸரணவரணம் 16சுநுகஞ்ஞுஷய
வாழ்வரிகரயாசுமாய் 17“சுநுஷயாஸ்ய ஸ்ராவ்யே”

13பெரி. தி. 5. 4. 1. (உன் கருபையையே விரும்பி எந்நர்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

14தி. மொ. 11. 8. 8. (உன்னுடைய கருபையல்லது மற்ற
ரென்றை எனக்கு (தஞ்சமாக) நிச்சயிக்கமாட்டேன்),

15தி. வி. 62. உம் நிருபாதிஸகயான கருபையாலன்றி ரக்ஷி
கை சக்யமன்று.

16பகவானுக்கு அதுகலமாக இருப்பேன் என்னும் ஸங்கல்
பம், ப்ரதிகுலத்தைத் தவிர்தல், நாம் பிரார்த்தித்தால் இதற்குப் பின்
நம்முடைய ப்ரயத்னத்தை அபேக்ஷியாமல் ஈச்வரன் நம்மை ரக்ஷிப்
பான் என்கிற த்ருடமான நம்பிக்கை (மஹா விச்வாஸம்), 17 ரக்ஷக
கை இருக்கவேண்டும் என்று வேண்டுவது, தன் அசக்தியை நினை
த்துக் கொள்வது என்ற ஐந்தும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள். ஆத்யா
வை ஸமர்ப்பிப்பது என்பதே அங்கி.

17சுநுகஞ்ஞுஷய ஸ்ராவ்யே உஹாவிஸ்வாவ வகுவடகா!
ததெகொவாயதாயாஜா புவதிஸ்ரணாமதி: ||

(பரதமுனியின் லக்ஷணவாக்யம்)

(தன்னுடைய விருப்பம் வேறென்றனல் ஸாதிக்க முடியாத
போது, மஹாவிச்வாஸத்தோடு ‘அவன் ஒருவனே உபாயமாக
வேண்டும்’ என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுதான் சரணுகதி என்ப
தும்.)

உதூழிகள்படியே பூயுநாநிதவகூசுலாநூலா
ரூவமாயிருக்கும். சுதூனாகினுநுடைய *லாநூ
வத்திற்கு அவ்விஷயத்தில் சுதூவுசெஷமில்லை;
வவபூசுகீமினுடைய வங்கல்பத்திற்கு சுவானூலா
வாராவெகூநாயமில்லை; இரண்டும் இப்படி வகூத்
தாயிருக்கும். ஆசார்யனாலே தன்னை நூலூலாக
அறிந்த சிஷன் தான் லாநூலும்பண்ணான். இவ
னுக்குப் ஹதத்தில் ஸகூழிகள் வந்தாலும், ஆசார்யனு
டைய லாநூலும் ஹவாவிநாலுதம். அவன் தனக்
காகப் பண்ணின பரந்யாஸம் தனக்குப் பூரிதமல்லாத
போது பரந்யாஸம் பண்ணினால் பூர்வபரந்யாஸம்
பல்தேவிடும்; †பின்பிலது மிகுதியான ஸூகூதத்தின்
படியாம்.

உயர்ந்த ¹⁸திடர்க்கு அடைத்து ஏற்றலாம்படி,
தாழ்ச்சியுடைய விஷயத்தில் தானே ப்ரவஹிக்கும்படி
யான கூவாமுணத்தாலே ஷுதனூசெஷி ¹⁹தன் கூடா
கவும், தன் பேராகவும் மேலுள்ள நன்மைகளையெல்
லாம் விளைக்கும். இந்தப் பூவதி ²⁰“தாவதாதிடும்”

*பரந்யாஸத்திற்கும்—கூ. †பின்பிலது—கூ.

18.திடர்=மேட்டு நிலம்.

19.தன் கூறு=தன் பாகம், தான் செய்யவேண்டிய காரியம்;
தன் பேறு=தன் ப்ரயோஜனம்.

20.தாவதாதிடும்=வாஹா தாவநொஹஸூயாஹவா
யாவஹ யாதி ஸாரணம் சுவாசெஷாவநாஸந்யூ ||

(வி பு. 1. 9 73.)

(ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உம்மை சரணமடை
யாதவரையில் தான் ஒருவனுக்கு இழந்த செல்வத்தை
அடைய ஆசையும், புதிய ஐச்வர்யத்தில் ஆசையும், ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்காமையும், பகவதனுபவமின்மையும்;
உம்மை சரணமடைந்தால் இவையெல்லாம் கிடைக்கும்.)

உதூஷிகள்படியே ஈஜீமாயும் ஷுதனூமாயும் நின்று
 வசுமனுவஸாயநமாகையாலும், சுவெக்ஷிதவிஜித்
 குக் ²¹கைமுதல் அற்று ஸரணுஷுலாவாழிவரிஜூந
 முடையாரெல்லாருக்கும் அதிகரிக்கலாமாகையாலும்
 தன் மனும் போலே ஷேசகாராழிநியமில்லாமையா
 லும், வவரிகுரமாக வசுசுகூதபுஷுமாகையாலும்,
 வஸுசுரமாகையாலும், ²² “உவாயவஸுகுரஸாயம் ஷு
 ஷுரஸு உதொ உ” என்னும்படியான வுவவாயமள
 ரவத்தை உடைத்தாகையாலும் *வ்ஷூஷுதூநெஷு
 யாகையாலும், ²³யஜூழிவஸுகுதங்களைப் போலே
 ஸாஸுபுதிவஸாஹுமல்லாமையாலும் ²⁴ஸரணோ
 வநிஷத்துக்களுக்கெல்லாம் ஸிரொஹகுஷணம் என்
 னும்படி மேலாய் நிற்கையாலும், இதின் பூவாவம்

*ப்ரஹமாஸ்த்ர துல்யதையாலும்—க.

²¹கைமுதல்=ஸாதனம்.

²²உவாயவஸுகுரஸாயம் ஷுஷுரஸு உதொ உ |

ஸிரிஷெடநிஷெஷுதெ வஸாயகாஹதவெதவெஷு||

(ல. ச. 17. 104.) இந்தப் பிரபத்தி என்னும் உபாயம் சில
 விதத்தில் சுலபமானதும் (மஹாவிஸ்வாஸம் செய்வவேண்டி
 யிருப்பதால்) ஒருவிதத்தில் கஷ்டமானதென்றும் என் அபிப்ரா
 யம். இதுதான் பிரயோஜனங்களால் அடிபடாத மனதையுடைய
 பெரியோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

²³யஜேஷுநுதெந ஸுரதி தவஃஸுரதிவிஸயாஸு !

சுயாவிபூவாவவாஷெந டாநா வ வரிகீதபுநாஸு ||

²⁴ஸரண்போபநிஷத்துக்கள்—ஸர்வரஸுகுணை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால்
 அருளிச் செய்யப்பட்ட உபநிஷத்துக்கள், அதாவது ஸ்ரீ
 பகவத்கீதை.

25 “வதஃநிரதாஃ” உதாஜிகளாலே பரக்கப் பேசப் பட்டது.

மற்றுள்ள ஸாஸ்திரங்கள் போலே 26 சுயிகாரி
கூதமான புவடிதத்தில் சிலருடைய 27 சுயிகாரி

25 வதஃநிரதாஸுஜாவாஹ்யொமவிடிவ்யா |

நாஹுனி ஸாணவஸ்ய கயாஃ கொடிதஜீவா ||

(லக்ஷ்மீதந்தரம் 17—62) கர்மயோகத்தைச் செய்பவர்களும, ஞானயோகம், பக்தியோகம் இவற்றை அனுஷ்டிப்பவர்களும், சரணாகதி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒரு பாகத்திற்கும் தகுதியுள்ளவர்களல்ல (சரணாகதன் பெருமை அதிகம் என்று கருத்து).

26 அதிகாரிகிருத்யம்—ஒரு பலத்தை விரும்பி அதன் ஸாதனத்தை அனுஷ்டிப்பவன் அதிகாரி; அவனனுஷ்டிப்பதே அதிகாரிகிருத்யம். உதாஹரணமாக, ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பி யாகத்தைச் செய்பவன் அதிகாரி; அவனுடைய யாகாநுஷ்டானமே அதிகாரிகிருத்யம்.

27 அதிகாரிவிசேஷணம்—யாகத்தைப் போல் ஒரு அதிகாரியானவன் செய்து ஸம்பாதிக்கவேண்டியிராமல், அவனிடம் ஏற்கனவே ஸித்தமாய் விசேஷணமாக இருப்பது; உதாஹரணமாக யாகத்தை அனுஷ்டிக்கும் ப்ராஹ்மணனிடம் இருக்கும் ப்ராஹ்மண்யம் என்னும் தன்மை. இது இவனிடம் பிறவிமுதலே இருக்கிறபடியால், இதை ஒருவன் தான் புதிதாகச் செய்து கொள்ளவேண்டியதில்லை.

சிலர் ப்ரபத்தியை ஒரு அதிகாரி செய்வவேண்டிய கார்யம் இல்லை என்றும், ஏற்கனவே அவனிடம் இருக்கும் அதிகாரிவிசேஷணம் என்றும் சொல்லுவதற்கு, ஸ்வர்க்கத்திற்கு யாகம் ஸாதகமாயிருப்பதுபோல், மோக்ஷத்திற்குப் ப்ரபத்தி பிரதான ஸாதனமில்லை, அப்பிரதானோபாயம் என்று கருத்து.

அப்பிரதானோபாயமான ப்ரபத்தி ஸாத்யோபாயம் (=ஒருவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதான உபாயம்); ஒருவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே ஸித்தமாயிருக்கும் உபாயமான ஈசர்வன் ஸித்தோபாயம்.

விசெஷணக்ஷாடி வூவபெஸும் விரிகொவாயபூராயநு
வரம். 28 னுதிமில் நூவஸுஹுஸவ்வாஜாநாயி
காணும் சுநூவரம். 'ஹவடிநநூஹுஸெஷஹகுத
னுக்கு ஹவடிவிதேமில்லாத விஷயத்தில் பக்தியும் ப்ர
பத்தியும் கைங்கர்யமும் ஸ்வரூபவிருத்தம்' என்னலா
யிருக்க, பக்தியோகத்தை விசேஷித்து ஸ்வரூபவிருத்
தம் என்றவர்களுக்கு சுயிகாரிவிசெஷவூரஹு
விரொயத்திலே தாத்தர்யம். டெஸகாஹுசுயிகாயபூடி
ஹெடித்தாலே மூரூஹுவிசுஹும் பூராயஸிதூடிகள்
எல்லாவற்றிலும் பூவிலம்.

இப்படி யஸாயிகாரம் ஹவடிசுஹுபூராயஸிதூ
மாக விதித்த பக்திப்ரபத்திகளில் ஒரு வழியிலே
இழிந்தவனுக்கு அப்போதே உதூரஹுபூராவாஸெஷ
விநாஸங்கள் உண்டாம். உதூராவாஸெஷம் பூராவிக
விஷயம். விவெகாடிவகுதிபூடையாருக்கு ஹுவி

28 நூவஸ ஹதி ஹுஹா (தை. உப. 49.) ந்யாஸவித்பை
என்னும் சரணாகதியே பரமதர்மம் என்று ஸர்வோத்க்ருஷ்
டனான ப்ரஹ்மா என்னுகிறார்.

நூவஸ ஹதூஹுஹுஹுவிஷிணொ ஹுஹாணம் தை. உப.

அந்தர்யாமிபர்யந்தமான ப்ரஹ்மா ந்யாஸவித்பையால்
அடையத் தக்கவனாகையால், வித்வான்கள் ப்ரஹ்மாவையே
'ந்யாஸம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். (கார்பத்தில் காரணோப
சாரம்.)

பூர்வாகம்—ப்ரபத்திசெய்வதற்கு முன் செய்த பாபங்கள்;

உத்தராகம்—அதற்குப் பின் செய்யப்பட்டவை

அஸ்ஸேஷம்—ஒட்டாமை. ப்ரமாதிகம்—புத்திபூர்வமாகச்
செய்யாதது.

வடுவெடாதுராவம் சுநாவத்தில் புதுது; உதவிலெக
ருக்கு மின்னெளி போலே தோற்றிப் ப்ராயஸி தான
மாய் மறையும். ராமாடிகாரித; முடையாருக்கு ஸிக்ஷா
விஸெஷங்களாலே *பிரிதலுண்டாம். வடுவடாவ
விநாஸம் ப்ராரஸ்யஸுதிரிக்ஷவிஷயம். ஸுதனூ
புவதிநிஷ்ஞான †செய்த வேள்வியனுக்குப்
ப்ராரஸ்யகாயுமான கடிவடத்திலும் சூதிடின்
அளவுக்கிடாக ஷெஹாநாராஜிஹைதுவான அம்சம் கழி
யும். 29:“யஸு ப்ரஸாடி வகஸா:” 30:“ப்ரவஸைவஸ
குவெஸ” உதாராடிகளின்படியே இவனளவில் வகஸ
ஸுரானவர்களெல்லாரும் ஸுப்ரவஸநாராவர்கள். ‘ஸ
வதரிமுஹீதனுக்கு யவஸுக்ஷாடிகள் இஸ்லை’ என்னு

*பிரித்தலுண்டாம்—க. †செய்தவேள்வியனு வனுக்கு—க.

†5. 7. 5. செய்யப்பட்ட தங்கள் கடமையையுடையவர்கள் ;
அதாவது க்ருதக்ருத்யர்கள்.

29யஸு ப்ரஸாடி வததா ப்ரவீஷெயுரிஜா: ப்ரஜா: ||

ஸ ராஜா வாநரௌஸு ப்ரஸாடிவிகாங்குதெ ||

எவருடைய அனுக்ரஹமிருக்கும்போது இந்த ஸகலப்
பிரஜைகளும் ஸந்தோஷத்தை அடையுமோ, அப்பேர்ப்பட்ட
ராமன் (சன்னால் அனுக்ரஹிக்கப்படுவருள் ஒருவரான
வாநரராஜனின் அனுக்ரஹத்தை எதிர்பார்த்து நிற்குமா.)

30ப்ரவஸைவஸ துவெஸ ப்ரவஸாய வராவாடி ।

ப்ரவஸெ ஷெவஷெவெஸெ கெஸுவெ ஹதவதெ ||

தேவதேவனும் பந்தர்களிடம் பிரியமுள்ளவனுமான கேச
வன் அவனிடத்தில் ப்ரஸந்மாயிருக்கும்போது, தெளிந்த
மனதுடைய அவனிடத்தில் ஸகல சராசரங்களும் ப்ரஸந்
மாக ஆயின.

மிடம் ³¹“வரிஹர உபுவஹநவநவநாநு,” ³²“பெ
வம் ஸாஹுயரம் விஷ்ணு”, ³³“நலியும் நரகமும் நைந்த
நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை,” ³⁴“நமன் கூறு
செய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ண வல்லனே”
³⁵“நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்

³¹வ்ருபுரஹுஷஹிவீக்ஷு வரஹஹஹு

வடிதி யஃ கிஹ தவஹ கணஹுஹுமெ ।

வரிஹர உபுவஹநவநவநாநு

வ்ருபுரஹுஷஹிவீக்ஷு வரஹஹஹு ||

கையில் பாசத்தை ஏந்திய தன் தூதனைப் பார்த்து யமன்
அவன் காதோடு (ரஹஸ்யமாகச்) சொல்லுகிறான், ‘பகவானே
ஆசிரியத்தவர்கள் பக்கம் செல்லாதே ; நான் மற்ற மனிதர்
களுக்கு ஸ்வாமியேயொழிய, வைஷ்ணவர்களுக்கு அல்ல’
என்று.

³²பெவம் ஸாஹுயரம் விஷ்ணு யெவ்வஹஃ வரஹணம் ।
ந தெஷாம் யஹவரஹாஹுந் ந வ தெ நரகஸகஸஃ ||

சார்ங்கவில்லைத் தரித்தவரும், எல்லோருக்கும் சிறந்த பப
னும் தேவனுமான விஷ்ணுவை எவர் சரணமடைந்திருக்கிறார்
களோ அவர்களுக்கு யமனிருக்கும் உலகத்தில் இருப்பில்லை,
நரகவாஸமும் கிடையாது.

³³5. 2. 1. நலியும் = துன்புறுத்தும், நரகமும், நைந்த = நிலை
கெட்டது ; யமனுக்கும் இப்பூவுலகில் ஒரு வேலையுமில்லை.

³⁴தி. ச. வி. 116. நமன் = யமன், கூறுசெய்துகொண்டு = பெரு
மானோடு கூடின என்னைப் பிரித்து, இறந்த குற்றம் = கழிந்த
பாபத்தை, எண்ணவல்லனே = எண்ண சக்தியுடையவனே ?

³⁵திருமாலை 1. நமன்தமர்தலைகள்மீதே = யமனுடையவும் யம
கிங்கரர்களுடையவும் தலைகள் மீது, நாவலிட்டு = ‘நாவல்’
என்று ஜயித்தார் சொல்லும் சப்தத்தைக் கூறக்கொண்டு,
உழிதருகின்றோம் = ஸஞ்சரிக்கிறோம்.

மீதே,” ³⁶“நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி” ஐதூரிகளாலே அறியலாம். ஆகையால் இப்படி நிலையான இவன் ³⁷“ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்,” ³⁸“எத்தினால் இடர்க் கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே,” ³⁹“திருமால் தலைக் கொண்ட நங்கட்கெங்கே வரும் தீவினையே” இத்யா திகளின்படியே நிரபேக்ஷனாய், நிலையானாய், நிலையானம். மங்கும் அவஸ்தையில்லாதபோது மடலூரும்

†நிர்ப்பயனும். அங்கும் அவ்வவஸ்தையில்லாதபோது—க.

நிர்ப்பயனாய் நிஸ்ஸம்சயனுமாம்—உ.

மங்கும் அவஸ்தையில்லாதபோது=பகவானைவிட்டுப் பிரிவினால் உண்டான தளர்ச்சி அதிகமாய், அதனால் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் நிலைமையில்லாதபோது, மடலூருமவஸ்தையாய்=வழியல்லாவழியாலாவது அடைய விரும்பி மடல் எடுத்து, பகவானை நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பெறும் நிலைமையாய்; இப்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு நெஞ்ச ஒரே மாதிரியாக எண்ணிக்கொண்டே இருக்கும்.

³⁶திருமாலை 12. நரகமே=(யமனும் முத்தலனும் பகவந்நாமக் தைப்பற்றிப் பேசு, அப்போது நரகத்திலுள்ளவர்கள் அதைக் கேட்க அத்தாலே) அந்த நரகமே, சுவர்க்கமாகும்=போக பூமியாக நினைக்கத்தக்க, நாமங்களுடைய=திருநாமங்களையுடைய, நம்பி=பரிபூர்ணனே.

³⁷10. 4. 3. ஆழியான்=திருவாழியைக் கையில் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ஆள்கின்றான்=விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறான். ஆரால் குறைவுடையம்=ஒருவராலும் ஒரு குறையையுடையோமல்லோம்.

³⁸தி. ச. வி. 115. ஏழை நெஞ்சமே=அறிவற்ற நெஞ்சே! (ஸ்ர்வேச்வரன் தன் மேன்மை பாராதே தாழ்வின்று உபகரிக் குமவனுயிருக்க) எத்தினால்=எதனாலே, இடர்க்கடல்=துக்க ஸாகரத்திலே, கிடத்தி=கிடக்கிறாய்.

³⁹தி. வி. 88. திருமால்=சிறந்த ஸம்பத்துப் போன்ற பகவானிடத்தில் மோஹமென்னும் பக்தியின், தலைக்கொண்ட=மேலெல்லையிலிருக்கிற, நங்கட்கு=எங்களுக்கு, தீவினை எங்கே வரும்=(பழி முதலிய) பாபங்கள் எங்கே வரும்.

அவஸ்தையாய், ⁴⁰மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு
மனம் ஏகம் எண்ணியிருக்கும்.

முன் செய்தவினைத்திரளில் முளைத்த தன்றி
மற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றில்
தன் செய்ய திருவருளால் இசைவு பார்த்துத்
தழல் சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின் செய்யும் வினையில்நினை வொன்றா தொன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகால் மாற்றும்
என்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமான் எண்ணம்
எண்ணுதார் எட்டிரண்டும் எண்ணு தாரே. 11.

ஐதி

ஸ்ரீ வரஹவடிஸோவாநெ

வனுஹ வுஸாநவவபு ||

உறையிட்டவாளென ஊனுளுறைகின்ற யோகிகளை*
 †நறுமட்டொழிவற்ற நற்றுளவேந்திய நாயகனார்
 திறைமட்டிலாத தெடும்பயன்காட்ட நினைத்துடலச்
 சிறைவெட்டி வழிப்படுத்தும் வகை செப்புவமே. 12.

இப்படி முன்பு பண்ணின வசூகங்களுக்கெல்
 லாம் ததூயிகாராநாமணமாக பூவதூயிபூயயஸி
 தும் பண்ணி. மேல் வசூகங்களில் முயலாதபடி
 1‘உள்ளம் உரை செயல் உள்ள இம்முன்றையும் உள்
 ளிக் கெடுத்து’ 2‘குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடும்
 ஒன்றிநின்று, 3‘நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து,’ ஸூரி
 ஸூலபமான பரிபூர்ணநுபவம் பெருமையாலே,
 வாய்க் கட்டுண்டு திருப்பாற்கடலிலே முழுகினவனைப்
 போலே, தன் சுவரெஷ்டையைக் கண்டு 4‘இரக்கமனத்

*யோகிகளை—வ.

†நறுமட்டொழிவற்ற—வ.

1 1. 2. 8. உள்ளம் உரை செயல்=மனது, வாக்கு, காயம்
 ஆகிய, உள்ள=(நம்மிடமே) யிருக்கும், இம் முன்றையும்,
 உள்ளி=(இவற்றன்பிரயோஜனத்தை) ஆராய்ந்து, கெடுத்து=
 (மற்ற விஷயங்களில் செல்வதைத்) தவிர்த்து.

2 7. 4. 11. கோவர்த்தன பர்வதத்தைத்துக்கி உபகாரம் செய்த
 கிருஷ்ணனுடைய அடியாரோடு, ஒன்றி நின்று=ஒன்றாய்க்
 கலந்து நின்று.

3 10. 6. 2. நாட்டாரோடு=(அந்நபாநாதிகளை விரும்பி ஒடும்)
 ஸாமான்ய ஜநங்களோடு, இயல்வ=ஸஹவாஸத்தை, ஒழிந்து=
 விட்டு.

4 2. 4. 3. இரக்கமனத்தோடு=(துக்கத்தினால்) தளர்ந்த நெஞ்
 சோடு, எரியணை=அகநிக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் அரக்கும்,
 மெழுகும், ஒத்து=போல் இருந்து; அவைபோல் உருகி
 என்றபடி.

தோடு எரியணை அரக்குமெழுகுமொத்து'க் ⁵கரியநாழிகை ஊழியில் பெரியதாய், ⁶கங்குலும் பகலும் கண்துயில் அறியாதே' ⁷என் சொல்லி உய்வன் இங்கு அவனை விட்டு' என்னும்படி ஸம்ஸாரத்தில் *அடிதரியாதே, ⁸மருளொழி' ⁹மங்கவொட்டு உன் மாமாயை' ¹⁰மாயம் செய்யேல்' என்று வளைத்து, பூவதிவாகொஜாரணமே பூவூரநஸஹநாடிமாம்படி ¹¹அவாவற்று வீடுபெறும்' அதிகாரிக்கு ¹²வைத்தநாள் வரை எல்லை குறுகி' யொழுகுங்குளில் சொல்லும் +சூயஸாவஸாநவிஹங்களாலும் அதிஸந்தோஷத்தை யுண்டாக்கி ¹³ஒன்பதுவாசல் தானுடைக் குரம்பை

*அடிதெரியாதே—க. (தரியாதே=ஸம்ஸாரதுக்கம் பொறுக்க மாட்டாமையால் அடிதரிக்கவில்லை.)

†ஆயுரவஸாநங்களாலும்—க.

⁵ தி. மொ. 8. 5. 6. கரிய=கொடிய (அல்லது கறுத்த ராக்ரியின்), நாழிகையானது, ஊழியில்=கல்பகாலங்களைக் காட்டிலும் பெரியதாய்.

⁶ 7. 2. 1. இரவும் பகலும் (ஒரு ஸம்பத்திலாவது) கண்கள்துயிலவேண்டுமென்று அறியாள்.

⁷ 9 9. 10. இவ்வுலகில் (ஹிம்ஸிக்கும் பொருள்களுக்கு நடுவே இருந்து) அவனையொழிய, எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பேன்.?

⁸ 10. 6. 1. அஜ்ஞாநத்தை விடு.

⁹ 10. 7. 10. உன் மாமாயை-உன்னுடைய ஆச்சர்யமான இந்தப் பாகிருதியை (சரீரத்தை), மங்கவொட்டு - நசிக்கும்படி செய்.

¹⁰ 10. 10. 2.

¹¹ 10. 10. 11. (ஆசைகள் தீர்ந்து மோகஷத்தைப் பெறும்.)

¹² 3. 3. 10. வைத்த - ஈசுவரன் நியமித்துவைத்த, நாள்வரை - ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான, எல்லை குறுகி - எல்லை அறுகி.

¹³ தி. மொ. 1. 6. 9. நவத்வாரங்களையுடையதான இந்த சரீரத்தை விட்டுப்பிரியும் காலத்தில். (குரம்பை - சிறுகுடி, சரீரம்.)

பிரியும்போது' உத்தராயணம், தக்ஷிணயநம், பூர்வ பக்ஷம், அபரபக்ஷம், பகல், இரவு, ப்ருஷ்ணாப்ருஷ்ண ஷேஷவிசேஷ-நிதிதவிசேஷங்கள் என்கிற வாசியற்ச்¹⁴ 'சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரண மானால்' ¹⁵ 'இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி வேண்டாதபடி' ¹⁴ 'வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான், இவனுக்கு அடியிலே சுஸேஷவிநாஸவூவபேஷவிஷ யங்களாய்க்கொண்டு, மாற நினைப்பிட்டுக் கிடந்த உதூ- வகுவுட-வாணுவாவங்களை மாற்றி, ¹⁶ 'வியேஷு- ஷேஷு- ஸுகூத- சுவி யேஷு- வ ஷுஷூத-'' உதூஷி களின்படியே ¹⁷ 'நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்

¹⁴ 10. 5. தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன் திருவடி களையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம், சரணமாகும் - ரக்ஷகனாகும்; மரணமானால் - அவர்கள் இறந்ததுமே, வைகுந் தம் கொடுக்கும் பிரான் - பரமபதத்தைக் கொடுக்கும் உபகா ரகன்.

¹⁵ 10. 6. 1. இருள் தரும் - இருக்க இருக்க அஞ்ஜானத்தையே தருகிற, மாஞாலத்துள் - பெரியதான ஸம்ஸாரத்தில், இனியும் ஓர் பிறவி வேண்டாதபடி.

¹⁶ விஷுஜூ யூநயொமெந ஸ்ரஜாவேதி ஸநாதநா' என்று உத்தரார்த்தம்,

(மனு 6. 79) தனக்குப் பிரியமானவர்களிடத்தில் தன் புண்யத்தையும், தன்னை த்வேஷித்தவர்களிடத்தில் தன்பாபத் தையும் விட்டு விட்டு, பக்தியோகத்தின் பலனாக, நித்யமான பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

¹⁷ பெரி. 5. 4. 3. இவ்வுலகிலுள்ள பாபங்களெல்லாம் (சும்மென தே - 'சும்' என்ற சப்தத்தைக்கூடச் செய்யாமல்) மூச்சு விடா தே முன்பிருந்தவிடத்தைக் கைவிட்டு 'தொடர்கிறார்களோ' என்று பயந்து ஓடி, தூறுகள் பாய்ந்தனவே - புதரிலேபோய் விழுந்து ஒளிந்தன.

(தூறு - பகவத்திருபை போகாத இடம்; இங்கு ஸம்ஸாரிகள்)

மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே”
 என்னும்படி அநுகூல ப்ரதிகூலருடைய *சூ.நு
 கூஉயு.பூராதிகூஉயுங்களுக்குப் ஸுமாகக் கொடுத்து,
 18: “சாமிடத்து என்னைக் குறிக்கொள் கண்டாய்,”
 18: “அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்”
 †என்றவன் கர்மவிசேஷத்தாலே 19:யா யொறிந்
 பூரணவியொமகாமெ யதெந விதெ விந்வெயயனி”

*ஆனுகூல்யப் பிராதிகூல்யங்களுக்குப் பலம் கொடுத்து—கூ.

†அவன் கர்ம விசேஷத்தாலே—கூ. என்னும் இவன்—வ.

(என்ற ப்ரபந்தன், செய்த ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தின்
 பெருமையாலே.)

18பெரி. தி: 4. 10. 2; 4. 10. 1. மரணம் அடையும் ஸமயத்தில்
 (உன்னை நினைக்கமுடியாதவனான) என்னை நீ திருவுள்ளம்பற்றி
 அருளவேணும். அப்போதைக்கு - சக்தியில்லாமலிருக்கும்
 மரணதசையில் ரக்ஷிப்பதற்காக, இப்போதே - (சரீரம் இந்தி
 ரியம் முதலியவை இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற) இப்போ
 தே, சொல்லிவைத்தேன்.

19பார. சா. 46. 139. ‘ஸ து வுரஹாஸ ஹரிஃஷ்டா
 ணஃ பூரணாநு ஜஹள பூவஹமொ ஹி லீஷ்ட’
 என்று உத்தரார்த்தம்.

உயிரைவிடும் காலத்தில் யோகிகளெல்லாம் மிகுந்த ப்ரயத்
 னத்தால் எந்த பரமாத்மாவை மனதில் தியானம் செய்கிறார்
 களோ, (தம் எதிரில் இருந்த அவரைக் கண்களால் பார்த்
 துக்கொண்டே பிஷ்மர் உயிரைவிட்டார். பெருப் பேற்றைப்
 பெற்றவரல்லவோ பிஷ்மர்.)

என்னுமவஸ்தை இல்லையாய், 20:காஷ்வாஷாணவஸ்தி
லு'னய்க் கிடக்கிலும் 20:சஹம் ஸுராஜி' என்கிறபடியே
தன் நினைவை இவனுக்கு நினைவாக்கி, 21:கெவலு
ஜீயபெயவ டயயா-திவ்ருஸு' என்கிறபடியே சுய-த
மாக வ்வஸ்திவயத்தில்வெளிச்சிறப்பாலே 22:சுபுஷு-த
வகுவுடலு-ஸுராஜி-நொடும்படி பண்ணி ஸுஜ
ஸுபுஷு-யஜி-களுக்குப் போலே யமகிங்கரநிரபேக
மாகத் தானே உதணநிதிதமாக நின்று,

23:வாஜி-தி-யங்கள் பத்தையும் மதஸ்ஸிலும், இவற்
ரோடே கூடின மதஸ்ஸைப் பிராணவாயுவிலும், இந்தி
ரியங்கள் பதினொன்றோடும் கூடின ப்ராணனை ஜீவாத்

20:ததஹம் தி-யாணம் து-காஷ்வாஷாணவஸ்திவஸ்தி.

சஹம் ஸுராஜி ஜகதம் நயாஜி வராஜம் மதிடி ||

(என்னிடம் ப்ரபத்தி செய்தவனான) என் பக்தன் மரண
காலத்தில் கட்டையும் கல்லும் போல் இருந்தாலும், நான்
அவனை நினைத்து உயர்ந்த பதமான் பரமபதத்திற்கு அழைக்
துச் செல்லுவேன்.

21:சரணாகதிகத்யம். வேரென்றை எதிர்பாராமல் என்னுடைய
தையயினாலேயே மிகவும் தெளிவான ஞானத்தையுடையவ
னாய். (வெளிச்சிறப்பு - தெளிவான ஞானம்.)

22:சரணாகதிகத்யம் 'பகவானே பரமப்ராப்யம்' என்ற சாஸ்த்
திரத்தினால் உண்டான ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஏற்பட்ட மனோர
தம் நீங்காதவனாகச் செய்து.

22:அப்ராப்யத பூர்வஸம்ஸ்காரமனோரதனும்படி ப்ரஹ்மருத்ரா—க
உத்க்ரமணம் - வெளிப்புறப்படுதல்.

23:வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்று கர்மேந்திரியங்கள்
ஐந்து. (பாயு மலமூத்ரங்களை விடுவதற்கும், உபஸ்தம்
ஆந்தராதபவத்திற்கும் ஆனது); காது, த்வக், கண், மூக்கு,
நாக்கு என்று ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து.

மாவிலும், இப்படிச் *சேர்ந்த திரளை இஸ்ஸரீரெக
 ஷெமாந வலிக்ஷம்பஞ்ச பூதங்களிலும், இவை
 எல்லாவற்றையும் கூட ஹுடிமதனான தன் பக்கல்
 லே சேர்த்து, இவ்வே இளைப்பாற்றி;

இப்படிப் பொதுவான உதூனிக்கும் நடந்தால் முழுக்ஷுவான இவனை ஈனாகாநகளுக்கு வழிகளான ஹுடியநாய் தூற்றிலும் பிரவேசிப்பியாதே, வஸ்யம்மந' என்றும், 'ஸ்ரஹநாய்' என்றும், 'உலயுகநாய்' என்றும் பேர் பெற்ற ஹுடியையுநாயிமிபசுதிமாஅடாரமான சாவம்²⁴ வெளிச் செறிக்கப்படண்ணி, அதிலே பூரிணைதியவஸ்யங்க வகுத்து நீராத்தோடே கூடப் பிரவேசிப்பித்து,²⁵ வஜ்கொழுவ நகடுவெல்லுவுடைந்து மாய்க்கொண்டு டீசுவருவிக்குற ஹுசுவண்ணீகயுத்திலே²⁶ வலுக்கம்பவஸ்திரத்தினின்றும் மேலே கொண்டேறி,²⁷ வனகாடி

*சோந்த—ய. †லோகாந்தரங்களுக்கும் வழிகளான—க
 டீலம்பிக்கிற—வ

25 பத்தமகோசம் - தாமரை மொட்டு; (வழிகொண்டவர்க்கு) காரணம் ஹுத்யம் உராவியொழுவம்"; ஸ்தனம் - ய ன் னவ ஹுத்யம் ஐவாவம்ஸதெ—தைத்திரிய உபநிஷத் 1. 6.

26ஸ்கந்தமஸூஷிரம் -மிகவும் சிதிரியத்வாரம்.

27 ஏகாதசத்வாரமான - பதினொருத்வாரங்களையுடையதான இரண்டு கண், இரண்டு காது, இரண்டு மூக்கு, வாய், குதம், சிசநம், நாபீ, ப்ரஹ்மரந்த்ரம் என்று பதினென்று என்பர். ஆனால் கீழே 'ஹ்ருத்புண்டரீக மத்தியத்திலே ஸுஷிர்ம ஸுஷிரத்தினின்றும் மேலே கொண்டேற்' என்று வாக்யமிருப்பதால், நாபியைச் சேர்க்காமல், இந்தத் த்வாரத்தைச் சேர்த்துப் பதினென்று என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நிர்வாஹம்.

உரமான ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம்' என்று பேர் பெற்ற ஸ்ரீஹ்ருக்ஷத்தில் ஸ்ரீஹ்ருக்ஷம்' என்கிற தலைவாசலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு, நாடிகளோடே சங்கிலித் துவக்குப் போலே *பிணைத்துவைத்த ஸூக்ஷ்ம ஸூர்ய கிரணங்களை சுவலுமாக்கி வைகுந்தம் புக வழிப்படுத்தும்.

முன்கருவி ஈரைந்தும் மனத்தில் கூட்டி
முக்கியமாம் மருத்திலவை சேர்த்த தெல்லாம்
நன்குணரும் உயிரில்சேர்த் தைம்பூ தத்தை
நண்ணுவித்துத் தான்தன்பால் வைக்கும் நாதன்
ஒன்டதுடன் வாசலிரண் டுடைத்தாய் உள்ளே
ஒருகோடி நாயர்வினோக்கும் உடம்பாய் ஒன்றும்
வன்சிறையின் தலைவாசல் திறந்து நம்மை
வானேறும் வழிப்படுத்த மனமுற் றானே. 13.

உதி

ஸ்ரீ வ ர உ வ டி லெ வ ர வ ர டெ ந

ஷஷ்ட உதுணைவவபு ||

சு

தெருளார் பிரமபுரத்திறை *சேர்ந்திடர் தீர்ந்தவர்தாம்
†இருளார் பிரமபுரச் சிறைதீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
அருளாலமரர் நடத்த இம்மரையை கடந்ததற் பின் [௫
சுருளார் பவநாகச் சுழலாற்றின் ‡சூழ்ச்சியிலே. 14.

இப்படிப் புண்யபாபங்களாகிற பொன்னும் இரும்பு
மான விலங்குகளைக் கழித்து, ஸ்ரீமதுஸ்ரீரமாகிற
சிறையினின்றும் ஸௌஹாடிஸுஹுனா ஹாடிஸ்
நயிப்பிக்கப் புறப்பட்டவனை பண்டு இறைகொண்ட
தேவர்கள் பரவசராய், சுகிவீதராய் பூணதிவாராய்,
காணிக்கையிட்டுக் காணமுற்பட; ‘சஹிபுஹ’ என்
றும் ‘சஹி’ என்றும் பெயரையுடைய சூதிவாஹிகன்
வந்தெதிர்கொண்டு தன் வைபவமெல்லாவற்றையும்
ஸமர்ப்பித்து, 1சூழ்விசும்பணிமுகிலில் சொன்ன ஸத்
காரத்தோடே தனக்கடைத்த எல்லை நடத்தும்.

அநந்தரம் பகலும் சுக்லபக்ஷமும் உத்தராயண
மும் ஸம்வத்ஸரமும் அடைவே எதிர்கொண்டு வழி
நடத்துவார்கள். காலவாஹி ஸஷங்கன் இங்கு காலவாஹி
உநிஷெவதெகளைச் சொல்லுகின்றன. ஸாகடாயந
ஸஹிதெயில் 2‘சஹிபுஹுஹ’ களஹி ஸுக்
வக்ஷம்” என்று பகலுக்கும் சுக்லபக்ஷத்திற்கும் நடுவே
‘களஹி’ என்று ஒன்றைச் சொன்னது ஸுதிவிக

*சேர்ந்திட வந்தவர்—வ †அருளால்பிரம—ஃ ‡சூழ்ச்சியிலே—ஃ.
‡சூழற்றி—ய. கழித்து ஸ்தூல சரீரங்களாகிற—ஃ.

1 10. 9. இத்திருவாய்மொழியில் முக்தனுக்குச் செய்யப்படுந் உப
சாரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 2ஸாகடாயநஸஹிதை,

மான சூத்திற்கு அறுகுணமாக ஸூகவக்ஷாஜீமாகக் கொள்ளலாம். ஸாவாவிஸெஷொக்ஷயூயிவூயிகளுக்கும் சுமெநகஸாவாநுமுணமாக நிர்வாஹம் கண்டு கொள்வது.

ஸம்வத்ஸரதேவதைக்கு அநந்தரம் வாயுதேவதை வந்து எதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். இந்த வாயுதன்னை தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகையாலே ஸாவாஶாங்கன் ஷெவஸொகஸவத்தாலும் வாயுஸொகஸவத்தாலும் சொல்லும். வாயுவுக்கு அநந்தரம் ஸமவக்ஷாஸூரூம்போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலேபோய் ஆதித்யனைக் கிடும். ³“தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு” என்றும், ⁴“மன்னும் நடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் அன்னதோர் இல்லியினூடு போய்” என்றும், ⁵“சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று” என்றும் ⁶“இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றிவைத்து” என்றும்

³சிறியதிருமடல்-7. தேரார் -தேரையுடையனாய், நிறைகதிரோன் மண்டலத்தை = பூர்ணகிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தை, கீண்டு புக்கு=பிளந்து (கொண்டுபோய் பரமபதத்தைப்) பிரவேசித்து.

⁴பெரியதிருமடல்-16. மன்னும் - நித்யமான, கடும்கதிரோன் மண்டலத்தின் நல் நடுவுள் - (அணையவொண்ணாதபடி) கொடிதானகிரணங்களுடைய ஸூர்யமண்டலத்தின் மத்தியில், அன்னது ஓர் - அப்படிப்பட்ட ஒரு, இல்லியின் ஊடு-சிறுவழியின் நடுவே சென்று.

⁵தி. ச. வி. 67. சண்ட - கடிதான, மண்டலத்தின் - ஆதித்ய மண்டலத்தின், ஊடு சென்று - நடுவே போய்.

⁶பெரி. தி. 4. 9. 3. இருள் அகற்றும் - இருட்டைப் போக்கிக் கொண்டு, எறிகதிரோன் - வீசுகிற கிரணங்களையுடையனான ஆதித்யனுடைய, மண்டலத்தூடே - மண்டலத்தின் வழியாக ஏற்றிவைத்து.

7“சூழிதொரா அரரஹுதெ” என்றும், 8“யொ லிசுபா வஸுயபுணும” என்றும், 9“உரெஷெ ஊணும லிசுபா” என்றும் சொல்லுகிற வஸுயபுணுமஹொழிகள் பூக்ரதபூயபாழிகளில் அண்டாதிபதி முதலானோர் முக்த ராம்போது சுயபுணுங்களாகையாலே, இவை இங்குள்ளார்க்கு ஆகக் கடவன. ‘ஸூர்யத்வாரத்தா லே போவார்கள்’ என்றது ஸாவானாங்களிலே 10“சூலஜ ரத்தினுடைய ரஸூம்போலே” என்று விஸேஷிதமாயிற்று.

அவ்வழியாலே ஆதித்யன் நடத்தப் போய், சந்திரனைக் கிடும். யஜுரஜாமுத்தில் சொன்ன வஜ்ரபூவா ஸ்வர்க்கத்தில் ஸரீரவிஸேஷபூவாவிக்காகச் சொல்லிற்று. டிஷ்ணாயநஜுதனான முழுக்ஷுவுக்கு ந்யாஸவித்யையில் சொன்ன வஜ்ரவாயுஜும் உதாராயணஜுதனுடைய ஸூர்யஸாயுஜ்யம் போலே விஸேஷிதமாயும். இங்கு சூகீவாஹிகரில் ஒருவனான சந்திரனுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

சந்த்ரன் வழிநடத்த ஹுஹூவிஸூம்போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலே போமளவில், விஷு டிஷ்ணாநிஷேவதெ வந்து எதிர்கொண்டு வழிநடத்தும்.

7பா. சா. 354. 13.

தெஷாஃ வெக்ஷேஜயாநம் மஹதாம் ஹிஜவதஃ |
ஸவபுஹொகெ தஹொஹனா சூழிதொரா அரரஹுதெ ||

கேதமமான மார்க்கத்தில் செல்லுகிற அவர்களுக்கு ஸகல லோகத்திலும் இருட்டைப் போக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற ஸூர்யன் த்வாரமாக (வழியாக)ச் சொல்லப்படுகிறான்.

8யாஜு. 4. 167.

9

10ஆடம்பரம் - (மத்தளம் போன்ற) ஒருவகை வாத்யம்.

வெஷுதன் தன்னையே *‘அமாநவன்’ என்றும், அவன்தானே ப்ரஹ்மத்தை ப்ராவிக்கும் என்றும் ஸ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, வித்யுத்தோடுண்டான துவக்கையும் அதனுடைய மதுலாவத்தையும் இடமாகக் கொண்டு வந்த வருணனும், அவன் பின்னே அடையுண்ட இந்திரனும் ப்ரஜாபதியும், அமாநவன் நடத்துகிற வழியில் தந்தாமெல்லையளவே ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள்.

11. அமாநவனுடைய மயிதூக்ஷம் வுவயாநவஹம்’ என்கிற லாஷும் 12. வரூணாடிகள் சுநுமூஹகர்’ என்கையாலே சுநுமூஹகாநவயாசுத்திலே ததூரம். 13. ஒரு ஸ்ருதியிலே ‘அமாநவன்’ என்றும், வேறொரு ஸ்ருதியில் ‘மாநவன்’ என்றும் சொல்லப்பட்டவர்களில் ‘முற்பட அமாநவனும் பிற்பட மாநவனும் வழிநடத்துவார்கள்’ என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். சூநியாசுக்ம் ஸுஸடூமாகையாலே, ‘விக்ஷுமாதல், வுஜுஜய

* அமாநவன் என்றும், மானஸன் என்றும்—வ.

11. ததூர சுநாநவஹம் மயிதூக்ஷம் வுவயாநவஹிதூவ மஜுதெ (ஸ்ரீபாஷ்யம் 4. 3. 3. வருணாதிகரணம்.)

12. வரூணாடியஸநுமூஹகா ஐதி தெஷாஷ்ராதீவா ஹிக்ஸேவநாநயோ விஷுத வாவ (ஸ்ரீபாஷ்யம் 4. 3. 4. ஆதிவாஹிகாதிகரணம்).

13. ததூரூஷொநவஹ வநாநு வுஜுமயதி—

அமாநவன் என்னும் புருஷன் இவர்களைப் பிரஹ்மத்தினிடம் சேர்ப்பிக்கிறான். (சாந்தோக்யம்.)

தாநு வெஷுதாசு வுரூஷொநவஹ வநு வுஜு யோகாநு மயதி (வ்ருஹாரணாகே 8. 2. 15.)

மானஸனான புருஷன் வந்து வைத்யுதன் பக்கனினின்றும் ப்ரஹ்மலோகமேறக் கொண்டுபோம்.

மாதல்' என்று சிலர் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். விக்ஷ
 கொஷாடிகளைப் பார்த்து 'ஒருவருக்கு இரண்டு பேர்'
 என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கே லாஷ்டாடிகளை
 யும் 14: "சுவிபூவபூஸு: சூக்ஷ்மக்ஷு," 15: "வகுமொசெஸாபு
 யொஃஷுள," 16: "சுவிபூரஹவீதவக்ஷாது" ஐஷ்டா
 களான சுவிபூக்ஷுநீங்களையும் அநுஸந்திப்பது.
 'மாநஸனான புருஷன் வந்து வைத்யுதன் பக்கவி
 னின்றும் ப்ரஹ்மலோகமேறக் கொண்டுபோம்' என்று
 ஸ்ருதி சொன்னது 17: "வெஷுதெநெவ ததஷுஷு
 தெ:" என்கிற ஸூத்ரா மூலமானதாக ஸ்ராமத்யகஷுநாநி

14 அர்ச்சி: = அக்னி, கஸ்ர: = பகல், சுக்ஷ்மக்ஷுந்.

15 வகுமொசெஸாபுயொஃஷுள ப்ரஹ்மஹரத:

வகுமொசெஸாபுயொஃஷுள விதாது

ஜாவாஷுததெரொஃயொ ஃஸதநுவவநெவெஷு
 ஷவவ

சூதித்யவமபு: ।

வகுமொ விஷுஷ ஜெஸாஷுஜாஷுயிவதிஸுபுஜா.

நாஜிஸ:

தெ ஜாமபூஷாமிபூராஜெந திவஹநவிபா

விஸநெத்ரா நிபூக்ஷா: ॥

(இந்த சுலோகம் தத்வமுக்தாகலாபத்தில் ஜீவனம் 60-வது
 சுலோக வ்யாக்யானத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

16 சுவிபூரஹவீதவக்ஷாது உஃமயநாஸஜாஷுஷு

ஷுஷு: சுவி வெஷுத வராணெஷு ப்ரஜாவநீந

சூதிவாஹிகாநாஹு: ॥ (தத்வஸாரம் 102)

17 ஸா. ஸா. 4. 3. 5. தத: - வித்யுத்தேவதைக்கு பேஸ், வெவ

ஷுதெநெவ - (அபாநவனென்னும்) நவநீதனலேப

(உபாஸகர்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்; தத:

தெ: - அப்படியே ஸ்ருதி சொல்லுகிறபடியால்)

களாலே நிர்வஹிக்கலாம். இசனூல் அக்கரையில் அமா நவனைச் சொன்ன வம்ஹிதைக்கும் விரோதமில்லை.

இவ்வர்ச்சிராதி தேவதைகளெல்லாம், 'கர்ம விசேஷங்களாலே வடம் பெற்ற ஓவரிஜாஹூஜிஷேவ தெதகள் என்றும், 'அமாநவனை நித்யஸூரிகளிலே *ஒருவனாக இசைந்து, கீழுள்ளாரைக் கர்மவஸ்யர்' என்றும், 'இவர்களெல்லாரும் அமாநவனைப் போலே ஹவணிஸூராய் சுஹூஜிவிவகுதிகளுக்கு சுவிஷேவ தெதகளான சில நித்யஸூரிகள்' என்றும் உதஹேஷங் கள் நடக்கும். இவ்வவிடூராஜிமதி அண்டம்தோறும் உண்டாயிருக்கும்.

முமுகுஷுவுக்கு 18வ. ஹகாயநிஷேவணாஜிகள் சொல்லுமிடங்கள் ஸுவிஷூநூயத்தாலே விசேஷ விஷயம். விலவ.வகுஹயொகாஜி பூராவிகூடும் சொல் லுமிடங்களுக்கும், 19புணரீக.ஸிஸுவா.ஸூயொயு காஜி உகூகூடும் சொன்னதற்கும் இதுவே நிர்வாஹம்.

*ஒருவனாக இசைத்து—க.

18ப்ரஹ்ம-காய-நிஷேவணாதிகள்—ப்ரஹ்மலோகம் சென்று ப்ர ஹ்மாவின் சரீரத்தில் புகுந்து, அவர் அநுபவிக்கும் ஸுகங் களையெல்லாம் அவரோடொக்க அநுபவித்தல் முதலானவை. அந்த ஸுகத்தை அநுபவித்துப் பிறகு மோக்ஷத்தையடைய விரும்புவோருக்கு இந்த மார்க்கம். மதுவித்யையை அநுஷ்டிப்பவர்களும் அதேமாதிரி அந்த உபாஸந்தின் மஹி மையினால் அஷ்டவஸுக்களில் ஒருவனாகி அவர்கள் போகத் தையெல்லாம் அநுபவித்து பிறகு அங்கேயிருந்தே மோக்ஷத் தைப் பெறுவார்கள்.

19ஸிஸு-பாலனுக்கு அங்கேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் லயித்து முக்தி உண்டாயிற்று; அயோத்யாவாஸிகளுக்கு ஸார்தாநிகலோகம் போய் அங்கிருந்து மோக்ஷம். சிசுபாலனுக்கு அவ்விதம் கிடைத்ததும் அயோத்யாவாஸிகளுக்குக் கிடைத்ததும் விசேஷவிஷயமேயல்லது, பொதுவான தல்.

‘நிவ்ருத்தியடிவான் பஞ்சபூதங்களையும் அதிக்ரமிக்கும்’ என்று மறு சொன்னது, ‘ஸீஷடிகவாமும் முதலாகத் தொடங்கி சுண்ணாவடூதிவொகங்களையும் 20சுணாகடாஹத்தையும், டிஸமணிதொதூரங்களான *சூவரணவவகங்களையும், இவையெல்லாம் உள்ளாம்படி பரந்த தமஸ்-தத்வத்தையும் ஹேதிக்கும்’ என்று ஸ்ருதிகள் சொன்ன தக்வானங்களுக்கும் உபயுகஷணம்.

‘இவ்வவிடராஜிமதியாகப் போனவர்கள் சூவதியாயார்கள்’ என்கிறது 21வவடூவொகாமுஸனுரணமுதிவயுத்தாலே ‘ஸம்ஸரியார்கள்’ என்றதாமத்தனை. 22வைதிகன்புத்ராதிகள் இவ்வர்ச்சிராதிகதியாலே டெஸ

*ஆவரணங்களையும் இவையெல்லாம் உள்ளாம்படியான பரந்த-க் 20அண்டகடாஹம் = ப்ரஹ்மாண்டத்தினுடைய மேல் ஓரி. தசகுணிதோத்தரங்களான = ஒன்றைவிட ஒன்று பத்துமடங்கு அதிகமாக இருக்கிற. ஆவரண ஸப்தகங்கள் = ஆடை போல் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக சுற்றியிருக்கும் ஏழு ஆவரணங்கள். அண்டத்தைச் சுற்றி அதைப்போல் பதின் மடங்கு விஸ்தாரமுள்ள ஜலமும், அதைச்சுற்றி அதைப்போல் பதின் மடங்கான அக்னியும், அதைச்சுற்றி ஆகாசமும், அதைச் சுற்றி அஹங்காரமும், அதைச்சுற்றி பதின்மடங்கு அதிகமான மஹத்தத்வமும், அதைச்சுற்றி ப்ரதானமும் ஆவரணங்களாக இருக்கின்றன.

21வ ஐதாநு யொகாநு காஜானீ காஜா-ஒவூநுஸனுரநு ।

தனக்கு இஷ்டமான ரூபத்துடன் வேண்டிய போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும் பகவானுடன் ஸஞ்சரிக்கிறான்.

22ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனான பகவான், பூமியில் அவதரித்திருக்கும் நரநாராயணர்களான அர்ஜுனன் கிருஷ்ணன் இருவரையும் தன் நாட்டிற்கு வரவழைத்துப் பார்க்க விரும்பி, ஒரு

ஸுவம் *பொதுவாகையாலும், 'ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஆயுஷ்டாதிதருக்கு சுமணாம் விரஜையைக் தீட்டும்' என்று சுருதி சொல்லுகையாலும், லிஷ்டை வடித்திற்கு எல்லை என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். 'விரஜையை மதஸ்ஸாலே கடக்கும்' என்றது 'தன் வங்கல்பத்தாலே கடக்கும்' என்றபடி. 'சுமணம் மதஸ்ஸாலே வர்வகாமங்களையும் கண்டு அநுபவிக்கும்' எனப்பதற்கும் இதுவே நிர்வாஹம்.

வழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர்
மேனியல்லால் வில்லில்லை மீன வர்க்கு
மொழியல்லால் அமுதில்லை என்று முன்னாள்
முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகம் தீர்ந்தோம்
கழியல்லால் கடலில்லை என்பார் போலக்
காரியமே காரணமென் றுரைப்பார் காட்டும்
வழியல்லா வழியெல்லாம் கடந்தோம் மற்றும்
வானேறும் வழிகண்டோம் மகிழ்ந்திட் டோமே.

ஐதி

[15.

ஸ்ரீ வ ர உ வ ட ட ஸ ர வ ர ம த

ஸவஹம் சுவிபுராடிவவபு ||

மகவாஹோ விரஜாம் விஜய்ய வ தமாம் ஸகுகூராம்

ததொஹநவ.

ஸஸபூக்ஷாவிதவாஸநாஸுகுதிநொ மவனி

விஷ்ணுஃ வடி || [தில்

(சத்வமுக்தாகலாபம்-ஜீவஸாம்-60-வது சுலோக விபாக்யானத்
மகவா யொ விரஜாம்-க். மகவாஹோ விரஜாம்-ம.

*பொதுவாகையாலே ப்ரஹ்மலோகத்தில் அரம் என்கிற ஹ்ர
தாதிகளுக்கு-க். தீட்டும் என்றும் சுருதி-க்.
என்பதற்கு இதுவே-க்.

சுஷ்டி ஐவ்யுஷெஸுபுராவீவவபு ||

வன்பற்றுடன் மயல் பூண்டு மற்றோர் கதியாலினநாள்
என் பெற்றது பெறுந்தானமும் எத்தனை போதுளதாம்
துன்பற்ற தன் துணிவால் துயர்தீர்க்கும் துழாய்

[முடியான்

இன்புற்ற *நல்வழியால் ஏற்றும் நற்பதம் எண்ணுவ

[மே. 16.

இப்படி சுநாழிகாரும் சுநாவிதவாஸாஷாபு
ஸஜித்தாலே அடிக்கடியும் சுநகஷுஃவவூரெவ்யான
ஸாஸாரவடிவியிலே ஓடின விடாயெல்லாம் தீர
சுதூஷுதெயான சுவிபுராடிவடிவியில் 1⁴ அமாரோடு
உயர்வில் சென்று, விஜயபுரவாஸாஸாஸிஸீதமமான
விரஜாப்ரவாஹத்தை சுவமாஹித்து அழுக்கற்ற,
வாவிசுவாணியான அமாநவனுடைய சுரவஸுபுத்
தாலே வாஸநாவிஸெஷம் கழித்தவன்

ஐவ்யுஷெஸுபுராவீவ்யாலே ஸர்வேஸ்வரனோடு ஸலோ
கனாய், சுபுராசுத-சுஜுதப-விருக்ஷண-விபு-ஹயொமத்
தாலே ஸரகுபனாய்;

கீழ்ச் சொன்ன யொமுதெகளில்லாதார்க்கு 2⁶ ந தகு
உஜா மஹி” உதூரிகளின்படியே கிட்டவரிதாய்,

*நல்வழியால் நற்பதம்—பா.

11. 3. 11. ஆதிவாஹிகர்களோடு பரமபதத்தில் ('விரஜயிலே')
போய்.

2⁶ ந தகு உஜா மஹி வுருஷா விஷயாதகா? |

உஜ-ஹொல-ஹொகொய-ஹொஹ-ஹொஹொஹ

ஐதூதா? || பா. வ. 262-39)

('ந தத்ர விப்ர' என்றும் பாடம்)

வதிவ்ருதாயுநிரதரான பரமைகாந்திகளுக்கும் 1¹ அ¹
 வுமாய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு கூநவரதடி²
 நீயமாய், 3கூகாமுகாமுமாய், 4கூதூகூபாநதுடிவ³மாய்,
 கூநூநிரவெகூபூகாஸமாய், 5வரையொழிவா⁴நவ⁵
 வாரிஷ்டுமான நிதூநிரவடிநிரதிஸயவொழிதா⁶
 பூகஷி⁷த்தையுடையதாய், 6ஸூக வ கூ ம ய மாய்,
 7“கொழும்சோதி உயரம்” என்றும், 8“சேணுயர்
 வானம்” என்றும், 9“தெளிவிசம்பு” என்றும் சொல்
 லப்பட்ட 10“நலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்குள்ளே
 சென்று;

(டம்பம், ஆசை, பெருங்கோபம், அஜ்ஞானம், த்ரோஹம்
 என்கிற குணங்கள் நிரம்பினவர்களும், விஷயஸூகங்களிலே
 யே படிந்த மனத்தையுடையவர்களும்) அறிவினர்களுமான
 புருஷர்கள் அங்கு (அந்த விஷ்ணுவின் லோகத்திற்குச்) செல்
 லாட்டார்கள். (அவர்களுக்கு அங்கு போகமுடியாது.)

3காலத்தால் அழிவில்லாததாய்.

4கூதூகூபாநதுடிவ³ம் தகூ வராநம் விஷ்ணு⁴வா⁵தந⁶ம் ।
 ஷு⁷யெவ பூ⁸லயா ராஜநு⁹ டு¹⁰வெ¹¹கூ¹²ம் டெ¹³வடா¹⁴ந¹⁵வெ¹⁶||

5சுரணுகதிகத்யம் (பரமயோகிகளுடைய வாக்கும் மனஸூக்குர்
 கூட எட்டாத)

6ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் சேராத விலகலுமான ஸத்வம் -
 சுத்தஸத்வம்.

74. 9. 8. அளவற்ற தேஜோரூபமாயும் (சுத்தஸத்வமாயும் ப்ர
 கிருதிக்கும்) மேலிருப்பதுமான பரமபதம்.

85. 3. 9. மிகவும் உயர்ந்ததான பரமபதம்.

97. 10. 9. (ஸ்வரூப ப்ரகாசம் பிறக்கும்படி) தெளிவையுடைத்
 தான பரமாகாசம் என்னும் பரமபதம்.

102. 8. 4. நன்மைக்கு (அல்லது ஆநந்தத்திற்கு) முடிவில்லாத
 தான ஒப்பற்ற நாட்டுக்குள்ளே.

அங்கே 'அரம்' என்றும் 'ண்யம்' என்றும் பேருடைய சுஜாதையவசூரங்களையும், சிவஞானபிரகாசுவியவபுதவாரிசு-தடாகாசிவிசெஷங்கள் எல்லாவற்றையும் ¹¹உபநிஷத்துக்களிலும் பகவச்சாஸத்ர-ஸம்ஹிதைகளிலும் ஸ்ரீ வெண்குண்டஞ்சாபிகளிலும் பண்டு பரக்க அநுஸந்தித்தபடியே வப்ரகாரமாக ஸாக்ஷாத் கரித்து, அந்தமில்பேரின்பத்தில் ஆநந்தவெள்ளம் சூழ்ந்தாற்போலே இருக்கிற 'வெண்குண்டம்' என்கிற சுஜாத வரஸ்ஸைக் கிட்டும்.

சுமனாரம் ஸர்வஸ்ரீரிமினுடைய ஸாவராவதாரம் போலே ஸுஹமாய் ஸ்ரீரீஸேவ்யமான 'ஸோம வவநம்' என்கிற சுஸூக்தை அணுகும்.

இவனை 'அபராஜிதை'யான சிவஞானபிரகாசுவியவபுதவாரிசு என்றும் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் எதிர்கொள்ள வரவிட்ட ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நூறு நூருக ஒரு திரளாய், திவ்யங்களான ¹²மாலை-சுமனாரம்-வகுண்டம்-

¹¹சாந்தோக்யம், கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்கள்.

சா. 8 5. 3. '.....சுரஸ்ர ஹ வெண்குண்ட வள ஸுஹஸ்தோகே துதீயஸ்ரூபிதொ சிவி; தசு வெண்குண்டம் வரஸ்; தசு சுஸூக்யம் வெண்குண்டம்; தசிவரஸ்ர ஜிதா வகு; ஸுஹஸ்தோகே; ஸுஹஸ்தோகே ஹிரண்யம்' கௌஷீத 1. 22. தவஸ்ர சுமனாரம் ஹஸ்தோகே; ஸுஹஸ்தோகே யவஹஸ்தோகே.

¹²மாலை, மை, வாஸனைப்பொடி, பிரதாம்பரங்கள், ஆபரணங்கள், இவற்றைக் கையில் கொண்டவர்களாய்.

வாவஃபுலுதிகளை ஏந்திக்கொண்டு ¹³“காளங்கள் வலம்புரி கலந்து *எங்கும் இசைக்க’ வந்து, ¹³“ஆண் மின்கள் வானகம் ஆழியாந்தமர்” என்று ²ஜோஸாவநம்பண்ணி, வாவபுலுளகூரானை ராஜ மஹிஷீ பரிஜநங்கள் எதிர்கொண்டு உபசரிக்குமாப் போலே, ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை ஸேவிப்பார்க்கு நிக ராக ¹⁴“உடுத்துக் களைந்த” உதூரிகளின்படியே வஹுபுரகாரமான ஸ்ரீமாதாஜாத் தாலே அலங் கரிப்பார்கள்.

சுநனாரம் தியு வுக்ஷ-வாஜு வஹுந-சுவ ராஜித சூயதநங்களை †அணுகினவளவிலே, வவபு மஹுயம் வர்வரஸமாய்ச் ¹⁵சிறந்த வான்சுடரான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுடைய டிவ்யமஹு-ரஸ-தெஜஸ்வஸுக் கள் வந்து ப்ரவேசிக்க, பாரிஜாதபரிமளமும் அம்ரு தட்டும் ஆதித்யனும் உருகி ஒன்றிறற்போலே ‡உய வரிதவிம ஹுணனாய்க் கொண்டு; சூரோடி-பூரோடி-வஹுரோடிவாகங்களைக்காட்டில் சுதி சயிதவெவ்வமாய், ¹⁶“யா2யொயெதுவராஜிதெதி

*எங்கும் இசைக்க வந்தனர்—கூ. எங்கும் இசைத்தனர்—வ. ‡உல்லஸிதவிக்ரஹ குணமாய்க் கொண்டு—கூ.

¹³ 10. 9. 6. காளங்கள்=ஊதுகொம்புகளும், வலம்புரி=வலம் புரியான சங்கங்களும், எங்கும் கலந்து=மாறிமாறி எங்கு மொக்க, இசைக்க=சப்திக்கும்படியாக; ஆழியாந்தமர்= ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியார்களான நீங்கள், வானகம்=இவ் வுலகையே, ஆண்மின்கள்=ஆளுவீர்களாக.

†அணுகினவளவே—கூ. ¹⁴திருப்பல். 9.

¹⁵ 5. 10. 1. சிறந்த = தகுதியாய், வான் = அளவற்றதான, சுடர் = தேஜஸ்ஸையுடைவன்.

¹⁶ ஸ்ரீ குண. கோ. 23.

விஜிதா” என்கிறபடியுள்ள ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரத்தை அணுகி, ¹⁷“குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு என்று முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர் கொள்ள கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரம்” குறுகி,

¹⁸“இந்திரன்” என்றும் ‘ப்ரஜாபதி’ என்றும் பேருடைய ‘வாசலில் வானவ’ரைச் சென்று கிட்ட, ஸ்ரீஅவர்களும் இடைய நின்று ¹⁸“வைகுந்தன்தமர் எமர் எமதிடம் புகுது” என்ன ஆஸ்ரிதருக்கு நிதூவாவூதமான ஸ்ரீவெண்குணமயா ஐவ்யுஷாரகவாடத்தைக் கடந்து புக்கு; “இரண்டு சிறகும் மணிபர்வதங்களை நிரைத்தாற்போலே இருக்கிற மாளிகைப் பெருந்திருவீதியின் நடுவே செல்லும்.

அப்போது ¹⁹“விதிவகை புகுந்தனர் என்று நல்வேதியர் பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள்” கழுவ; ¹⁹“நிதியும் நற்சுண்ணமும் *நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தி” எதிர்கொள்ள, ஹிரண்மய

ஸ்ரீஅவர்களும் வைகுந்தன் தமர்—¹⁷. இடைய நின்று=விலகி வழிவிட்டு. “இரண்டருகும்—¹⁷. *நிறைகுடவிளக்கம்—¹⁸.

¹⁷10 9. 8. ‘இவர் கோவிந்தனுக்கு ஸபரிகரமாக தாஸபூதர்கள்’ என்று (கைங்கர்யம் செய்ய) முடி குடியிருக்கும் நித்யஸூரிகள் முறைப்படி எதிர்கொள்ள, கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்த மதியுடையதுமான கோபுரத்தைக் குறுகி.

¹⁸10 9. 9. ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைச் சேர்ந்தார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள்; (ஆகையால் நீங்கள்) எங்கள் பகவத்கைங்கர்யரூபமான) பதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேணும்.

¹⁹10. 9. 10. விதிவகை=நம் பாக்யத்தாலேயே, இங்கே புகுந்தனர் என்று, நல்வேதியர்=உபநிஷத்துக்களால் கூறப்படுகிற நித்யஸூரிகள், பதியினில்=தங்கள் மாளிகைகளிலே, பாங்கினில்=முறைப்படி, பாதங்கள் கழுவ=நிருவடிக்களை விளக்க, மதிமுகமடந்தையர்=(இவர்களைக்கண்ட ஸந்தோஷத்தி

மான திவ்யவிமாநத்தைக் கிட்டினவளவிலே †வ்ருஜா
யஸஸ^௧ வந்து பிரவேசிக்க, ²⁰‘நிகரில் புகழா’னுக்கு
நிகர் என்னலாம்படியாய் ²¹வ்ருஜாவதி யி னு டை ய
ஸபை’ என்ற வாக்யத்திலும், ²²‘ஸவபூதஸூரயா
ரண’ என்கிற ஸ்லோகத்திலும், நித்யத்திலும் சொல்
லுகிற ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச்
சேர்ந்து;

னால்) பரிபூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடைய பெரிய
பிராட்டியும், ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியும், நப்பின்னைப் பிராட்டி
யும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரிகைகளோடே கூட, நிதியும்-
(தங்களுக்குப்) பரமதநமான் ஸ்ரீ சடகோபனையும், நற்சண்
ணமும்=திருச்சண்ணப்பிரஸாதத்தையும், நிறைகுட விளக்க
மும்=பூர்ணகும்பங்கள், மங்கள தீபங்கள், முதலியவற்றை
யும், (கைகளில்) ஏந்திக்கொண்டு.

†ப்ரஹ்மயசஸ்ஸுக்கள்—ஈ.

206. 10. 1. ²¹வ்ருஜாவதெஸஸஸா. ஹா. 8. 14 1.

²²ஸவபூதஸூரயாரண நாயமொஷீ--

வகுரெ஽வி ஐஷ்டுர உஹாவகாஸ்டு ।

சூஸாநநாநத்யம் ஸஹஸு--

ஸகுணாஜிநாஜா தடிவாவாவாநி॥

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-38). ஸகலஜீவர்களுக்கும் பொதுவான
பெருமாளுடைய திருவோலக்கத்தாலும் நிரம்பாத இடத்தை
உடையதும், ‘ஆயிரக்கால் மண்டபம்’ முதலான திருநாயங்
களையுடையதும், ஆனந்தமயமானதுமான ஆஸ்தானத்தை
நானும் அடைவேனாகவும்.

களைப்போலே வாசிவகுப்பதும், அதிஸ்நேஹத்தாலே
 கூலோமெ ஹயஸஜெயுடையாரைப்போலே ஸ்ரீமம்
 பண்ணுவதுமாய்க் கொண்டு ரவிக்கிற நித்யஸூரி
 கள் நிரையாக இருக்கின்ற அழகோலக்கத்தின் நடுவே
 சென்று;

29 'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று
 கொலோ' ‡ என்கிற ஆசை நிறைந்து, லிவ்வரிஜந-
 வரிஜ-சூயஸ-சூலாணாழ்வார்கள் ஸ்ரீமம்
 மகாநாத விஸிஷ்ட விஸ்வநாதர்களோடே யயாஸ்ரீமம்
 வேவித்து நிற்கிற நிலைகளைக் கண்டு, ஸ்வயத்திய
 கெஜய-உநொரயாயிர-ஓனாய்க் கொண்டு கிட்டச்
 சென்று;

30 வயதுவரிவரத்திலே முன்பு தங்களைக் கொண்டு
 எம்பெருமான் நடத்தின கூலி மலித்தது என்று
 வகுண்டொரயரான வகுண்டாவாயுட்களைக் கண்டு;
 31 'அறிபாதன அறிவித்து' 32 'என்னைத் தீமனம் கெடு
 த்த' 33 'நும்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீர்' என்று
 கூதஜகதெ தோற்றப் பணிந்து;

29 2. 3. 10. ‡ என்று ஆசை நிறைந்து—கூ.

30 பரப்பங்கபரிஸரம்=ஸிம்மாஸனத்தின் பக்கம்.

31 2. 3. 2 32 2. 7. 8. (உன்னையும் உகந்து கூதூத்ரவிஷயங்
 களையும் உகக்கும்) என் பொல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய்.

33 9. 7. 1. (எனக்காக வழிநடங்க) உங்களுடைய திருவடிகளை
 என் தலைமேல், கெழுமீர்=கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும்.
 உபயவிபூதி=நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்ற இரண்டு.

37 விமலாதிகள் எண்மரும், கர்ணிகையின் பூர்வபாகத் திலே அநுக்ரஹையும் *சந்த்ரகலைகளே வடிவு கொண்டு சந்த்ரிகையை வகுத்தெடுத்தாற் போலே வரஜாஹவெஷுகளாய்க்கொண்டு வேலித்திருக்கும்படியைக் கண்டு, 38: “வரஜாஹவெஷு ஹவ்ஹோ ஜா வனவா கௌதி டிவக்ஷுதி” என்ற உமோரஸவிஜி கைபுகு நும் என்று காணும்.

அப்பதம்த்தின் நடுவிலே கூகசுமிரிஸஹஸுங் களைச் சேர்த்தால் வரஜாணைகடிசுத்திற்கும் போராது என்னும்படி சுதிதாஜவிவாஸெயான லிஷுகணி டிவெயின்மேலே ஸ்ரஹாணங்கள் தோறுமுள்ள திருப் பாற்கடல்களையெல்லாம் அடுக்கி விரித்தாற்போலே நிபேயு. விஸாது. உஹதமான லிஷுயொமவயுஜவிஸெ ஷத்தினுடைய 39: நிபேயாகம்’ என்று ஸஜிக்குலாம்படி நித்யஸாஹயம், ஸவடாஸாரஹகுதனையும் நித்யமாகத் தரிக்கும்படி 40: ப்ரகூஷவிஜிதாந டிவயனாய்,

*சந்த்ரகலைகள் வடிவு—க.

†வக்ஷயதி என்றும் மனோரதலித்தி கைபுகுமென்று—க.
கை புகுந்தென்று—உ.

37 விமலாதிகள்: விமலை, உத்கர்ஷணி, ஜ்ஞானா, க்ரியை, யோகை, ப்ரஹ்மீ, ஸத்தைய, ஈசானை ஆக எண்மர் எட்டு இதழ்களினும், தாமரைக்காயின் முன்பாகத்தில் அநுக்ரஹையும் சாமரக் கையுடன் இருக்கிறார்கள்.

38: கூடா மஹீரயா வாவா ஸ்ரியாயுஷ்ணா ஜமதுதி?

என்று பூர்வார்த்தம். (2-ஜிதந்தே. 27) சாமரத்தை விசும் என்னைப் பார்த்து ‘இப்படிச் செய்’ என்று எப்போது ஸ்ரி.ப: பதியான பகவான் நியமிப்பாரோ?

39 நிர்மோகம் = உறை; அல்லது பாம்பின் சட்டை.

§பலவானாய்—க. 40 ஸ்தோத்ர ரத்னம். 39.

41: “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்,”
 42: “நிவாஸய்யாவந” என்கிறபடியே சுவஸரோவித
 ராசுங்களைக் கொண்டு சுசெஷசெஷவ்யூதினைப்பண்
 ணுகையாலே ‘செஷன்’ என்றும், 43: தி வியவரிவெடி
 ராசுதினையும் தன்மடியில் னகசெஷத்தில் வைக்கும்
 படியான வெவவத்தையுடையனாகையாலே ‘சுநனன்’
 என்றும் திருநாமத்தையுடையவனாய், வவடமஸ
 வவூவுக்கும் வாஸனையுண்டாம்படியான ஐவ்வாரிவ
 த்தையுடையனாய், 44: வேரிமாருத பூமேலிருப்பா’
 ளுடனே வுவூவூவ வுசுசூவானனவன் மூவுல

41 அ.53. (பகவான்) செல்லுப்போது குடையாகவும், எழுந்தருளி
 யிருக்கும்போது ஸிம்மாஸனமாகவும் ஆகிசேஷன் இருக்
 கிறார்.

42 நிவாஸய்யாவநவாஹுகாஸுகொவயாந வஷடூத
 வவாரணாஜிவி: । ஸரீரவெவெவூவ செஷதூ
 மவெதெ யவோவிதம் செஷ ஐதீரிதெ ஜவெந: ॥

(ஸ்தோத்ர ரத்னம் 40)

43 த்ரிவிதபரிச்சேதரஹிதனய் = காலம், தேசம், வஸ்து என்ற
 மூன்றிலும் அளவுபடாதவன். பரமாத்மா நித்யனாகலால்,
 ஒரு காலத்தில் இல்லை என்று காலத்தினால் அளவுபடுத்தமுடி
 யாது; ஸர்வவ்யாபிபாதலால், ஒரு இடத்தில் இல்லை என்ன
 முடியாது; ஸர்வ வஸ்துரூபமாயும் இருப்பதால் இந்த வஸ்து
 பரமாத்மா இல்லை என்று. (அல்லது இது பரமாத்மாவைக்
 காட்டிலும் மேற்பட்டது என்று) சொல்லமுடியாது. அதா
 வது வஸ்து பரிச்சேதம் இல்லை.

44 4. 5. 11. வேரிமாருத - வாஸ்னை மாருத, பூமேல் - தாரை
 யில், இருப்பான் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற லக்ஷமி.

கும் தொழ வீற்றிருக்கும்படி வஸுகுஜாரதனாய், சுஜதபூவாஹம் சுழியாறுபட்டாற்போலே சுவடா தரீ த மான லொமவெஷுதத்தையுடையனாய், செதஹுத்ர வராவரெரோ போலவும் வகுணெபுநுஜணுவஸஹஸ்யங் களை நிறைத்தாற் போலவும் பரந்து உயர்ந்த ஹணா வஹஸ்யத்தின் ஜணிகிரணஜணுவாவா தவத்தாலே 'வுணரீகம்' என்னும் பேரையுடைத்தான பரமபத மெல்லாம் உஹுவிதமாம்படி பண்ணக் கடவனான திருவநந்தாழ்வானைக் கண்டு;

அவனோடொக்க ⁴⁵ஒருமிடராய் சுமெகசுவமான லொமவாஜுத்தை ஆசைப்பட்டு, அவனுடைய அம் ருதவர்ஷிகளான இரண்டாயிரம் திருக்கண்களுக்கும் தான் ஏகலக்ஷ்யமாய், அவன் மேலே அமர்ந்திருக் கிற ⁴⁶மேலாத்தேவர்கள் மேவித் தொழும் மாலாரை'க் கண்டு, தானும் சுமஜஜுஷியாய் சுதஜ்வாலீஷும் பெறும்.

பண்டையிரு வினையாற்றில் படிந்து பாரம்
காணாதே ஒழுகியநாழ் பாக்கி யத்தால்
வண்டமரும் மலர்மாதா மின்னாய் மன்ன
வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க வான்சேர்

⁴⁵திருவனந்தாழ்வானுடைய போகம் (- சரீரம்) ஒரு கழுத்தை உடையதும் (ஒரு மிடராய்) பல முகங்களையுடையதுமாயிருக் கும்; இந்த முக்தன் ஆசைப்படும் போகமும் (அதுபவமும்) அதுபோலவே ஒரு மிடராய் - ஆதிசேஷனோடு ஏக கண்ட மாய், அநேகமுகமாய் - பலவிதங்களா இருக்கும் என்றபடி.

⁴⁶ 5. 1. 8. ஸர்வவிதத்திலும் உயர்ந்தவர்களான நித்யஸூரி கள் பொருந்தி அடிமை செய்யும், மாலாரை - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனை.

பூவளரும் திருமாதா புணர்ந்த தம் புண்ணியனார்
தாவளமான தனித்திவம் சேர்ந்து தமருடனே
நாவளரும் பெருநான் மறையோதிய கீதமெல்லாம்
பாவளரும் தமிழ்ப் பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவமே. 18.

இப்படி அதிமனோஹரமான சுநகலொமவயது
ஐத்திலே ரஜதகிரியின்மேலே ஊதககிரி *இருந்
தாற்போலே ¹‘எழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்
றிருந்து’ ²‘விண்ணோர் தலைவனாய் ஈசுரராயுவாவாய்
³‘சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு’ என்
னும்படி சூழிதலுதவஹஸுஹஜாயம் போலே சுந
வயிகதெஜஸ்ஸையுடையனாய், ⁴‘விஸ்வரூபாயநு
காஞ்சா வகுணெயுதயுததயுயாய்’ என்னும்படி
சுநவயிகராவணுத்தையுடையனாய்;

ஸர்வசேஷியான தன்னுடைய க்ருபையும் சுஹமையும்
வண்மையும் வடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற நாச்சி

*சாய்ந்தாற்போலே—க. 14. 5. 1. 21. 5. 6

†ஈசுரராயுவாவாய்—க.

குமாரயுவா - கௌமாரம் யௌவனம் இரண்டுமில்லாமல், இரண்டுக்
கும் நடுவே ‘இளகிப் பதித்திருக்கும் நிலை.’

3 5. 5. 10. சோதிவெள்ளத்தின் உள்ளே தேஜோராசியின் மத்தி
யில், எழுவதான, ஓர் உரு - ஒப்பற்ற விக்ரஹம்.

4 ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2. 70. ஆயிரக்கணக்கான பூர்ணசந்திரனுக்கு
ஒப்பான கார்த்தியினால் ஜகத்தை (போஷித்து) ஸந்தோஷப்படுத்தி
திக்கொண்டு.

மார்களில் ஷோலித - நிதூ - நிரவடி - சநாருவ
ஷோருவாடிகளை உடையளாய், ஷோவெஸுருவடித்தா
லே வடாநாலவம் பண்ணுநின்றாலும் இன்று அது
பவிக்கத் தொடங்கினாற் போலே சூயடாஸாவவெஹ
யாய், "ஸானாநன" ஐதூடிகளின்படியே வவடூ

சரணாகதிகத்யம். ஸ்வாமித - தனக்கு விருப்பமானதும், நித்ய -
நித்யமானதும், நிரவத்ய - ஒருவித தோஷமற்றதும், அதுருப-
தனக்கேற்றதுமான, ஸ்வரூபம் விக்ரஹம் முதலியவற்றை
உடைய (பிராட்டி).

ஷோவெஸுருவெடுண வடாநாலவகுதயாநவடிவடூ
வலிவலயலாடியாநயா (ஸ்தோத்ரரத்னம் 38.)

ஸ்வவைவ்வுருப்பத்தாலே - தன்னுடைய உலகத்திற்கெல்லாம்
அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ரூபக்காலே.

7சதுச்லோகி. 4.

ஸானாநனஹாவிலகுதி வரஜம் யடிஹ ரூபம் ஹரெஃ

உகுதடூ ஸுஹததொவி ததியதரம்

ரூபம் யடிதூடிதூ |

யாநூநூநி யலாஸுவம் விஹரதொ

ரூபவாணி வவடூணி தா.

நூஹம் ஷோருநாருவரூவ விலவெஃ

மாவொவமஞாநி தெ ||

ஒருவித விகாரங்களில்லாததும், சுத்தம் அசுத்தம் என்ற இரண்டு
விதமான பெரியவிபூதிகளையுடையதும், ஸர்வேதத்திற்குஷ்டமான
தும், பெரியதும், பிறருக்கு பெருமையைச் செய்வதுமான
யாதொரு ஸ்வரூபம் பகவானுடையது இருக்கிறதோ, அந்த
ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் (தன் ஸௌந்தர்யாதிசுளால்) அவருக்
கே அதிகப்பீதியைத் தருவதும், மிகவும் ஆச்சர்யமானதும்,
ஆச்சரிதர்களுக்குப் பெருமையை அளிப்பதுமான யாதொரு

புக்ராஸம்ஸுஷத்தை உடையளாய், திருமார் வத்து மாலை நங்கை'யாய், ⁹அமுதில் வரும் பெண்ணுமுதாய், ¹⁰வேரி மாருத பூமேலிருந்து வினைதீர்க்கு' மவளாய், தன் கடாகு லேசத்தாலே கஜாஸநாழி வெவ்வததையும் கொடுக்குமவளாய், ¹¹“ஹேவஹேவ ஹேவஹேவ” என்னும்படியான மேன்மையும், ¹²“காஸாஸாஸாஸதஸு” என்னும்படியான நீர்மையும் உடையளான பெரியபிராட்டியார் ‘தாக்கிணஸுஸீ’ என்று

திவ்யமங்கள விக்ரஹமுண்டோ, ஸ்வேச்சையாலே அவதரித்து விளையாடுகிற இன்னும் வேறு வேறு எந்த விக்ரஹங்களுண்டோ, அவைகளுள்ளாம், ஹே லக்ஷ்மீ, உன்னுடையதான, அவற்றிற்கேற்றருபம்முதலிய ஸம்பத்துக்களோடு பிரிவின்றிச் சேர்ந்தேயிருக்கின்றன என்று (ச்ருதிஸ்மிருதிகள்) கூறுகின்றன.

⁸ 10. 10. 2. திருமார்வத்து - திருமார்புக்கு, மாலை - மாலைபோல் அலங்காரமாய், நங்கை - (பெருமாளுக்குப் பெருமையைக் கொடுக்கக்கூடிய) குணம் நிரம்பினவளாய்.

⁹ தி. மொ. 6. 1. 2. அமுதில் - தேவதைகள் பெற்ற அம்ருதத்தில் நின்றும், வரும் - (ஸாரபூதமாய்) வரும், பெண் அமுது - பெரிய பிராட்டியார் என்னும் அம்ருதம்.

¹⁰ 4. 5. 11. வேரிமாருத - வாஸனை மாருத, பூமேலிருந்து, வினை தீர்க்குமவளாய் - நம் பாபங்களையெல்லாம் போக்குமவளாய்.

¹¹ சாணாகதிகத்யம். தேவர்க்கெல்லாம் தேவனுன பெருமாளுடைய பத்னிகளில் பாதானமானவள்.

¹² லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரநாமம். கருணா - தயையினால் (உண்டான) ஆஸ்ரகண்ணீர் நிரம்பியதும், ஆநத - (ஆசிரிதர் பக்கல் அன்பினால்) வணங்கியதுமான, முகீ - முகத்தை உடையவள்.

தாக்கிணயஸீமா - தாக்கிணயத்தின் உயர்ந்த நிலை; (தெற்கு திகில்கள் எல்லை என்று மற்றொரு அர்த்தம்).

தோற்றம்படி டிசுஷினவாஸு-இத்திலே நீலமேகத்தை அணைந்த நிலைமின்போலே ஸேவித்திருந்து, தன்னுடைய செஷிக்ஷ-ஹொமுக்ஷ-கெஷய-புஷு-திஸாஸநிசுங்களைப் பூரித்துக்கொண்டு, சவிறுவாரிஜநங்களை சவஸரொவிதாஸெஷஸெஷவு-திகளிலும் ஆஜ்ஞாபிக்க, ¹³“ஊவஹ-குதஹ-குநீஹ-நாயக” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய ரூவாணரம் என்னலாம்படி சநவரதஸஹு-நவிஷயெயாய், ¹⁴“பச்சைமாமலை போல் மேனிக்கும் படிமாவான நிறத்தை உடையளான ¹⁵“பார் என்னும் மடந்தையும்; ¹⁶“அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகள்’ அத்யல்பம் என்னும்படி கிதூபுவொயம் நின்றவிடம் தெரியாதே ¹⁷“நீஹ-தாஜஹ-நமிரிதடிஸுவூ” என்னப்பண்ணுமவளாய், நீஹ-தாஜஹ-நமிரிதடிஸுவூயான பூநீளைப்பிராட்டியும்; அடியார் இடத்திலே ஸேவித்திருக்கும்படி தாங்களும் இடத்திலே ஸேவித்திருக்க;

¹³சாணகதிகத்யம். (லக்ஷ்மீபோலவே) இப்படியிருக்கிற, பூமி, நீளை இருவருக்கும் நாயகனே?

¹⁴திருமாலை 2. (படிமா - உபமானம் ஒப்பு).

¹⁵2 8 7. பார் என்னும் மடந்தை - பூநீ பூமிப் பிராட்டி.

¹⁶3. 10. 8. அல்லிமலர் மகள் - தாமரைப்பூவில் வஸிக்கும் பெரிய பிராட்டியாரோடு, போக - சேர்த்தியாலே (பிறந்த) மயக்குகள்: (ஆச்சர்யமான) மயக்கங்கள், (அல்லது) ஆநந்தங்கள்.

¹⁷திருப்பாவைத் தனியன் (பட்டர் அருளிச் செய்தது). நீளை மினுடைய உன்னதமான ஸ்தனங்களாகிற மலைத் தாழ்வரையில் (சாய்ந்து) உறங்கும் (கருவுண்ணை).

அடியார் இடத்திலே-அடியார்கள் தங்களுக்கேற்ற ஸ்தானத்திலே; தாங்களும், இடத்திலே - இடது பக்கத்திலே.

18. 'வெவ்வு: ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹாவி:', 19. 'உடனமர் காதல்மக
ளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர்மடமகள் என்றிவர்
மூவர்' இத்யாதிகளில் சொன்ன சேர்த்தியிலே அடி
மை செய்யுமவர்களுக்கு 20. 'ரஸம்' என்றும் 'ஆநந்தம்'
என்றும் சொல்லும்படியான ஸ்ரீநாதசியலொழிதையு
டையனான நிருவாயிகஸெவியை நிருவாயிகஜகூந
விகாஸத்தாலே 21. 'அவாவறச் சூழ்ந்தாய்' என்னும்
படி அனுபவித்து;

ஸ்ரீநாதசய போக்யத்தையுடையனான—க.

நிருபாதிக - ஒரு காணத்தைப் பற்றுகிராமல், ஸ்வபாவமாகவே
(சேஷி) - ஸ்வாமியாக இருப்பவர்.

18. வலுவளவுரொ ஐதி மடிவாஷெஷு (ரஹஸ்யரகச்யாயா)
ஷெஷொ வெவ்வுணுநாயவ்வு சுநனாவநவஸ்வித: |
வெவ்வு: ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹாவி: ப்ராஹ்மபூரவெவ்வு
வாவினெடு ||

ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனான வாஸுதேவனை திருவனந்தாழ்வான்
பேரில் எழுந்தருளியிருப்பவனாகவும், ஸ்ரீ, பூமி, நீனை என்ற
மூன்று பிராட்டிமார்களாலும் ஸேவிக்கப்படுகிறவனாகவும் த்யா
னம் (செய்ய வேண்டும்.)

19. 1. 9. 4. உடனமர் - (பிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாமையால்) கூட
வே, அமாவேண்டும்படியான, காதல் - காதலையுடைய, மக
ளிர் - தேவிகள்; திருமகள் - பெரியபிராட்டியார், மண்மகள் -
ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டி, ஆயர்மடமகள் - கோப சூலத்தில் பிறந்தவ
ளும் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்சினவளுமான நப்பின்னைப்பிராட்டி
என்ற இவர் மூவர்.

20. 'ரஸொ வெவ்வு: 'சுநனொ வ்வு' — தெ. உவ.

21. 10. 10. 10. அவாவற - (எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பெரி
தான) என் ஆசையெல்லாம் தீரும்படி, சூழ்ந்தாய் - வந்து
(என்னுடன்) கலந்தாய்.

22:ததொவி தசு வியதாஃ ரகுவம் யததூஹுதம்” என்றும், 23:“நால்தோளமுது” என்றும் பேசப்பட்டு, 24:குன்றாடு கொழுமுகில் போல் குவளைகள் போல் குரைகடல்போல் நின்றாடுகணமயில்போல் நிறமுடைய’ 25:பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி’யில் சுவயவஸொலெயிலும் ஆபரணச் சேர்த்தியழகிலும் ஆழங்கால்பட்டு, ஹவடிஹுவரவ வரவஸரான முழுக்கூக்கள் பண்ணும் ரஞ்ஜகவ்யாபா ரங்களைக் கொண்டு 26:“விவநூவ” என்கிற ச்ருதியின்

22சதுச்சலோக—4. ததோபி - (ஆந்தமயமான) பகவத்ஸ்வரு பத்தைக் காட்டிலும் கூட, தத்ப்ரியதாம் - (அழகிய அமைப்பி னால்) அவருக்கு அதிகப் பிரியமானதும், அத்யத்புதம் - ஆச்சர் யத்தைத் தருவதுமான, யத்ருபம்-யாதொரு (பரமபத்திலுள்ள, த்வயமங்களை விக்ரஹமுண்டோ.

23 5. 8. 7. நால்தோள் நான்கு தோள்களைப் பெற்றிருக்கும், அமுது - அம்ருதம். (அம்ருதம்போல் போக்யமானவன்).

24பெரி. தி. 4. 8. 9. குன்றாடு - மலையின் உச்சியிலே நின்று அசைகிற, கொழுமுகில் போல் - அதிக நீரை முகந்துகொண்டு ப்ரகாசிக்கிற மேகம்போலவும், குவளைகள்போல்-அப்போதலர்ந்த நீலோத்பலங்கள் போலவும், குரை - சப்திக்கிற, கடல் போல வும், நின்று ஆடு - (ஸந்தோஷத்தாலே) நின்று ஆடிக்கொண்டிருக்கிற, கணமயில்போல் - மயில் திரள்போலவும், நிறமுடைய- நிறத்தை (அல்லது அழகையுடைய பெருமாள்).

25பொன்னின் வண்ணம் புரையும் திருமேனி—க.

தி. மொ. 4 9. 8. பொன்னின் வண்ணம் - ஸ்வர்ணத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; மணியின் வண்ணம் - நீலாத்நத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; புரையும் - இவற்றோடெல்லாம் பொருந்தின (அல்லது ஒப்பான, திருமேனி) ஆழங்கால் பட்டு - அழுந்தி; ஈடுபட்டு என்று அர்த்தம்.

26சிபந்யவ: - விவிதமான ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுநிற்பர்கள்.

படியே விவிதஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணத் தொடங்கி; ஷிஷாஸூகவஜ்²⁷ கியாகிற ராத்ரியோடே சுவடிதவடநா ஸாஸ்ய-பூத்தாலே சேர்ந்தது என்னலாம்படி²⁷ கதிராயி ரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீள்முடியைப்பார்த்து, ²⁸“முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்தது வோ” என்பது;

²⁹வடிநாரவிந்-உகரஜரவ-சூஷாடித்திற்காக வண்டொ முங்கு படிந்தாற்போலே அசைகிற திருக்குழல்கற்றை களைப் பார்த்து, ³⁰“கொள்கின்ற கோளிநுளைச் சுகிர்ந் திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உள்கொண்ட நீலநன் னூல் தழைகொல்? அன்று, மாயன் குழல்” என்பது;

²⁷பெரி. து. 4.1.1.கதிர் ஆயிரம்-ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய, இரவி அனேக ஸூர்யன்கள், கலந்து, எரித்தாலொத்த - சேர்ந்து ப்ர காசித்தாற் போலே இருக்கும், (அல்லது அவர்களை உருக்கி வார்த்தப்பகாரமோ என்னும்படி), நீள் முடி - (ஸர்வஜகதிச்வரான யிருக்கும் பெருமையைக் காட்டும்படி) நீண்ட கிரீடம்.

²⁸3. 1. 1. உனது முகச்சோதி - உன்னுடைய முகத்தின் ஒளி யானது, முடிச்சோதியாய் - கிரீடத்தின் தேஜஸ்ஸாக் மலர்ந்த துவோ-மேலே கிளம்பிற்றோ?

²⁹வதநாரவிந்த - முகமாகிற தாமரையின், மகரந்தரஸ-தேனை, ஆஸ் வாத்தத்திற்காக - புஜிக்கும்பொருட்டு.

திருக்குழல் கற்றைகள் - அழகிய சுருண்ட தலைமயிர்.

³⁰7. 7. 9. கொள்கின்ற - (ப்ரளயகாலத்தில் லோகத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்கிற, கோள் - தன்மையையுடைய, இருளை சுகிர்ந் திட்ட - பன்னி (அஸாரமான அம்சமெல்லாம் போம்படி அதைக் கழித்து), கொழும் சுருளின் - அழகியசுருளின், உள்கொண்ட- உள்ளேயிருக்கும், நீல - வயிரமாய் நீலமான நிறத்தையுடைத் தாய், நல் - நன்றாயிருந்துள்ள, நூல் தழை கொல் - நூல் திர னோ? அன்று; மாயன் குழல் - ஆச்சர்யபூதான பகவானு

அத்திருக்குழல்சேர்த்தியாலே ஒரு லாமம் இருளோ
டே சேர்ந்த அஷ்டமீ-சந்த்ரனை அநுகரிக்கிற திரு
நெற்றியை அநுபவித்து, ³¹“நாள் மன்னு வெண்திங்
கள் கொல்? நயந்தார்கட்கு நச்சிலை கொல்?” என்பது;

அத்திருநெற்றியில் ³²அழகுக்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படி
யிருக்கிற திருப்புருவங்களை அநுபவித்து, ³³“இன்னு

டைய திருக்குழல். (பருத்தியை பன்னி எடுத்து, பட்டை
போட்டு, பட்டையின் மேல்புறத்திலிருக்கும் பஞ்சு அழுக்கும்
அஸாரமுமாயிருக்கலாமாதலால், பட்டையின் உட்புறத்திலிரு
ந்து நூல்வரும்படி நூற்றால், அந்த நூல் எவ்வளவு வெளுந்
பாகவும் மெல்லியதாயும் இருக்குமோ, அதுபோல் இருட்டைப்
பஞ்சுஸ்தானத்தில் வைத்து அதிலிருந்து நூற்ற நூல் மாதிரி
இருக்கலாமோ என்றால் ஸர்வேச்வரானுடைய திருக்குழல்களின்
அழகுக்கு அதுவும் நேர் நில்லாது. நேருக்கு நேர் திருஷ்டாந்த
மாக ஒரு வஸ்து இல்லாததுமட்டுமல்ல, இவ்வளவு சுகஷித்தாலும்
ஒன்றும் உபமானமாகப் போதாது என்கிறார்.)

³¹ 7. 7. 7. நாள்-(பூர்வபக்ஷத்து அஷ்டமியான) நாளில், மன்னு-
ஸ்திரமாக இருந்து, வெண் - (களங்கம் தெரியாதாகையால்)
வெளுத்திருக்கும், திங்கள் கொல் - சந்திரனோ? (அல்லது)
நயந்தார்கட்கு - தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு, நச்சிலை கொல் -
விஷப்பூண்டாயிருப்பதோ? (விரும்பவேண்டாதிருக்கிறதோ)

³² அழகுக்குக்கீற்றெடுத்தல்-பொன்னின் மாற்றறிவதற்காக உறைப்
பது போல் உறைத்துப் பார்த்தல்.

³³ 7. 7. 4. இன்=இனியதான, உயிர்க்கு - ப்ராணனை (அபஹ
ரிக்கைக்காக), ஏழையர்மேல் - (பரமபுருஷனைக் காண ஆசைப்
படும்) பெண்கள் மேலே, வளையும் - (தானே) வளைந்து (துன்
புதுத்தும்), இணை நீலவிற் கொல் - நீலமான இரண்டு வில்லோ?
(அங்கனன்றியே), மன்னிய - (சரீரத்தோடு) கூடியவனாய்,
சீர் - (அழகு முதலான) குணங்களையுடையனான, மதனன் -
மன்மதனுடைய, கருப்புச் சிலை கொல் - கரும்புவிஸ்தானோ.

யிர்க்கு ஏழையர் மேல் வளையும் இணைநீலவிற்கொல்?
மன்னிய சீர்மதனன் கருப்புச் சிலை கொல் ?” என்பது;
34:“ॐ ஸ்ரீரொஹ” என்று இருப்பாரைத் தோற்பித்து
35:“நவெஹ” என்று திருவடிகளிலே விழப்பண்ணும்
36:“கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி
நீண்ட அப்பெரியவாய கண்களைக் கண்டு, 37:“ஏழை
யர் ஆவி யுண்ணும் இணைக் கூற்றங்கொலோ? அறியேன்;
ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ?”
என்பது;

38:“திவ்ஸ்ரவிநிஸ்ரவஸமான ஐவநாவாவஸத்தைப்
பார்த்து, 39:“மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ?
கொழுந்தோ?” என்பது;

34:கீதை - 16. 14. அஹம் - நான், ஈஸ்வர: - ஸ்வதந்தான்.

35:ஜிதந்தே 1. 1. (ஏ புண்டரீகாக்ஷ) நமஸ்தே - (உன் கண்ணழகுக்குத் தோற்று) உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

36:அமல 8. கரியவாகி - கறுத்து, புடைபரந்து - பரவி விசாலமாய் மிளிர்ந்து - சலித்து, செவ்வரி ஓடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட- (காதலவும்) நீண்ட, அ - அப்படிப்பட்ட, பெரியவாய - பெரியனவான, கண்கள்.

37: 7. 1. ஏழையர் - (சபைகளான) பெண்களுடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ணும் - அபஹரிக்கும், இணை - ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்தியான இரண்டு, கூற்றம்கொலோ - மிருத்யுவோ, அறியேன் - (அங்ஙனன்றியே), ஆழி - கடல்போல் ச்ரமஹாமானதும், அம் - அழகியதுமான (வடிவையுடைய), கண்ணபிரான் - உபகராகுண ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய, திருக்கண்கள் கொலோ - கண்கள்தானோ? அறியேன்.

38:சுருதி-வேதங்கள், ஸுரபி - கமழும், நி:ஸ்ரவாஸமான - மூச்சுக் காற்றையுடைய, நாவாவாஸம் - அழகிய மூக்கை.

(யவஸ்ரவிநிஸ்ரவிதம் வெஹ)

39: 7. 7. 2. மாடு - (கடல்போன்ற கண்களுக்கு) ஸமீபத்திலே, உயர் - (அதையே ஊற்றாகக் கொண்டு) ஒங்கி வளர்ந்த, கற்பகத்தின் வல்லியோ - கற்பகத்தின் கொடியோ; கொழுந்தோ - (எப்போதும் பசுமை மாறாமையாலே) கொழுந்தோ?

நாச்சிமாருக்கு ⁴⁰வீலாணீடிவடிணங்கள்போலேயிருக்கிற ஐவுகவொலங்களைப் பார்த்து, 'வர்ணிக்கைக்கு நிலமன்று' என்று, ⁴¹“கண்கள் சிவந்து பெரியவாய், வாயும் சிவந்து கனிந்து, உள்ளே வெண்பல் இலகு சுடர் இலகுவிலகுமகரகுண்டலத்தன்” என்று சுற்றடிக்கொள்வது;

⁴²‘செம்பவளத்திரள்’போலே இருக்கிற ஐவூயரவயுவத்தைப் பார்த்து, ⁴³“வாலியதோர் கனிகொல்? வீனையாட்டியேன் வல்வினை கொல்? கோலம் திரள் பவளக்

⁴⁰ வீலா - வினையாட்டுக்கான, மணிதர்ப்பணங்கள் - ரத்னமயமான கண்ணாடிகள்.

⁴¹ 8. 8. 1. கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் - விசாலமாய், (அப்படியே) வாயும் சிவந்த - திருவதாங்களும் சிவந்து, கனிந்து - பழுத்து, உள்ளே - உட்புறத்தில், வெண் - வெளுத்த, பல் - பற்களினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - ஒளியையும், இலகு - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், விலகு, - அசைந்துகொண்டிருக்கிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகர குண்டலங்களுடையவன். சுற்றடிக்கொள்வது - கன்னங்களை நேரில் வர்ணிக்கமுடியாததால், அதைவிட்டு, கண், உதடுகள், பல், காது முதலான சுற்றிலுமுள்ளவற்றை வர்ணிப்பது.

⁴² 3. 5. 4. செம்பவள - சிவந்த பவளத்தின், திரள் - ஸமுத்தம் போலே.

⁴³ 7. 7. 3. வாலியது - ஸ்திரமாய் (அதாவது பிஞ்சாகி பழுத்து அழுகிப்போதல் முதலான நிலைகளில்லாமல் எப்போதும் ஏகரூபமாய் பக்வமாய்), ஓர் - ஒப்பற்ற - கனிகொல் - பழமோ? வீனையாட்டியேன் - (இதை இப்போதே அனுபவிக்கப்பெறுக) பாபத்தையுடையளான என்னுடைய, வல்வினைகொல் - கழிக்க அரிய பாபமோ? கோலம் திரள் - அழகு திரண்டிருந்துள்ள, பவள - பவளத்தினுடைய, கோழுந்துண்டம் - இளமை பொருந்திய துண்டமோ?

கொழுந்துண்டம் கொலோ?" 44 "கருப்பூரம் நாறுமோ
கமலப்பூ நாறுமோ? திருப்பவளச் செவ்வாய்தான்
தித்தித்திருக்குமோ?" என்பது;

45. ஸுயஜாநஹுவனாய்க் கொண்டு தோற்றின 46 "தூமுறு
வல் தொண்டைவாய்ப் பிரா'னுடைய தூமுறுவலைப்
பார்த்து, 47 "என்று நின்றே திகழும் செய்யலின்
சுடர் வெண் மின்னுக்கொல்? அன்றி என்னாவி அடும்
அணிமுத்தம் கொலோ?" என்பது;

காணிக்கு மீராவொறெகள் போலே இருக்கிற லிவு
கண்டுவாஸங்களைப் பார்த்து, 48 "மகரம் தழைக்கும்
தளிர் கொல்?" என்பது;

44 நா. தி. 7. 1. திரு - அழகிய, பவளம் - பவளம்போன்று, சேம் -
சிவந்த, வாய்தான் - திருவதாமானது, கருப்பூரம் - பச்சைக்
கற்பூரம்போல், நாறுமோ - பரிமளிக்குமோ? கமலப்பூ - செந்
தாமரை மலர்போலே, நாறுமோ - பரிமளிக்குமோ? (அல்லது)
தித்தித்திருக்குமோ - இனிதாயிருக்குமோ.

45 புன்சிரிப்பு தவழும் முகத்தினனாய்
(தாவாஜாவிரலஞ்சு ஸளரி: ஸுயஜாநஹுவாஃ ஸுஜ:)

46 5. 3. 8. தூ - வெண்மையான, முறுவல் - தந்த பங்க்தியை
யும், தொண்டைவாய் - தொண்டைக் கனிபோல் சிவந்த அத
ரத்தையுமுடையனான, பிரான் - பரமோபகாரகனான (பெருமான்)

47 7. 7. 5. என்றும் - எப்போதும், நின்றே - ஓரோமாதிரியாக
நின்று, திகழும் - பரகாசிப்பதாய், செய்யசுடர் - சிவப்பான
சுடரை, ஈன் - வெளிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிற, வெண்மின்னுக்
கொல் - வெளுப்பான மின்னலோ? அன்றி - அன்றிக்கே,
என்னாவி - என் உயிரை, அடும் - ஹிம்னிக்கும், அணி - அழ
கான, முத்தம்போலோ - (முத்துப்போன்ற) பற்கள் தானோ?
கர்ணபாசங்கள் - அழகிய காதுகள்.

48 7. 7. 6. மகரம் - மகரகுண்டலம், தழைக்கும் - தளிர்க்கிற,
தளிர்கொல் - துளிர் தானோ?

49‘சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்த’ ஸம் பூர்ண சந்த்ரனும் ‘நேரோவ்வா’ன் என்னும்படியான திருமுகத்தில் அழகைத் திரள அதுபவித்து, 50:‘கோ ளிழைத்தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும் கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான் பிறை யும் கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டம் கொல்?’ என்பது;

51:‘கூருஷ லாஜநுஹரம்’ என்றிருப்பாரைக்கூவிக்கொள் றும்போது, 52:‘ஹிமம்ஹீரஹர’நாடிமாய், நாச்சிமாரு டைய வளைத்தமும்போடு வாசியில்லாத ரெவாகுயத்

49பெரி. தி. 1. 4. 3. ஒளிவட்டம் - ஒளியையுடைய மண்டலம், சுற்றும் சூழ்ந்து - பரிபூர்ணமாக ஆகி, சோதிபரந்த - களங்கமில் லாததால் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் இருக்கிற.

50 7. 7. 8. கோள் - தன் ஒளியை, இழை - தனக்கு ஆபரணமாக உடைய, தாமரையும், கொடியும் - சுற்பகக் கொடியும், பவள மும் வில்லும், கோள் - தன் அழகை, இழை - ஆபரணமாக உடைய, தண்முத்தமும் - குளிர்ந்த முத்தமும், தளிரும், குளிர்- சிதளமாய், வான் - சிறந்த, பிறையும் - பிறைச் சந்திரனும், இவ ற்றையெல்லாம் உடையதாய்), கோள் இழையாவுடைய - தன் ஒளியே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய, கொழும் - பூர்ணமான சோதிவட்டம்கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? (இங்கு ‘தாம ரை’ என்று திருக்கண்களும், ‘கொடி’ என்று மூக்கும், பவ ளம்’ என்று அதாமும், ‘வில்’ என்று புருவங்களும், ‘முத்தம்’ என்று பற்களும், ‘தளிர்’ என்று காதுகளும், ‘வரன்பிறை’ என்று திருநெற்றியும் கூறப்படுகின்றன.)

51ரா. அ. 31. 22. என்னைத்தொடர்ந்து செல்லும் தாஸனாகச் செய்து கொள்ளும்.

52வைகுண்டகத்யம். ஸ்நிக்த - அன்பும், கம்பீர - பெருமையும், மதுர - இனிமையும் உடைய, நாதிமாய் - சப்தத்தை உடைய.

தை உடைத்தாய், திருமேனி ஒளியாலே பசுத்த ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயம்போலே இருக்கிற திருக்கழுத்தைப் பார்த்து, ⁵³“முற்றும்உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக் கொண்டது” என்பது;

வதுவிடயபுரமுஷாபுங்களையும் வழங்குமளவன் றிக்கே, ஏதேனும் ஒரு கீனிதாரம் பண்ணினாருக்கு ⁵⁴வவபுஷுலகுதமான ஸாஸாரிஷுஜைத்தைக் கொடுக்கக் கடவவான திருத்தோள்களைப் பார்த்து, ⁵⁵“கற்பகக் காவன நற்பலதோள்”கள் என்பது;

உரதகஸிவாதமநொஹரமாய், உளகிக - ஸ்ரீவது - கள ஹுல - வநசாயாவிராஜிதமாய், ⁵⁶அலர்மேல்மங்கை இறையும் அகலகில்லேன்’ என்று உறையும்படி கூதுண ஹொமமான திருமார்பை அநுபவித்து, ⁵⁷“ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டது!” என்பது;

⁵³அமல. 6. முற்றும்-(அண்டத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமுள்ள) எல்லாவற்றையும், உண்ட - அமுது செய்த, கண்டம் கண்டர் - திருக்கழுத்தன்றோ, அடியேனை உய்யக்கொண்டது-அடியேனை ஸம்ஸாரத்தில் அகப்படாதபடி செய்தது.

⁵⁴ஸர்வஸ்வபூதமான - ஸர்வஸொத்தாயிருக்கும்படியான (ஆலிங்கனம்)

வாஷ வவபுஷுலகுதொ நெ வாரிஷுஜோ ஹநகுஉதஃ (ரா. யு. 1. 15),

⁵⁵6. 6. 6. கற்பகக்கா அன - கற்பகச் சோலைபோலேயாய், நல் - அதிலும் நல்லதாய், பல - பலவான, தோள்கள்.

⁵⁶6. 10. 10. அலர்மேல் மங்கை - தாமரைப்பூவின் மேல் நித்ய வாஸம்பண்ணும், லக்ஷ்மி, இறையும் - கூணம்கூட, அகலகில்லேன் - (உம்மைவிட்டுப்) பிரிந்திருக்க ஸஹிக்கமாட்டேன், (என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்.)

⁵⁷அமல. 6. ஆரமார்பதன்றோ - முக்தாஹாரத்தை உடைத்தான மார்பன்றோ, அடியேனை ஆட்கொண்டது - என்னை அடிமை கொண்டது.

ப்ரளயாபத்துக்கள் வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உள்ளே வைத்து ரக்ஷிக்கும்படியான திருவுதரத்தைப் பார்த்து, ⁵⁸“காரேழ் கடலேழ் மலையேழ் உலகுண்டும் ஆராவயிற்றான்” என்பது;

⁵⁹மரதகக் குன்ற்மொத்த திருமேனியிலே மாணிக்க வொளி சூழ்த்தாற்போலே பொருந்தின ⁶⁰பொன் னொத்த ஆடையைப் பார்த்து, ⁶¹“படிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொன் கடிச் சோதி கலந்ததுவோ?” என்பது;

⁶²ஜநநவடிவீஜஜாயுரை முன் ஓடிவந்து விலக்கக் கட வனவான லிவஜஜாகாணங்களைக் கண்டு, ⁶³கடிவடி

⁵⁸ 10. 8. 2. கார் ஏழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாநிகளான) ஏழு மேகங் களையும், கடல் ஏழ் - ஏழு ஸமுக்ரங்களையும், மலை ஏழ் - ஏழு குலபர்வதங்களையும் உடைத்தான, உலகு உண்டும் - லோகத் தையெல்லாம் அமுது செய்தும், ஆராவயிற்றான் - நிறையாத வயிற்றையுடையவனை.

⁵⁹ 2. 5. 4. ⁶⁰பெரு. தி. 6. 5. பொன்னொத்த ஆடை - பீதாம்பரம்

⁶¹ 3. 1. 1. பை - பரந்த, பொன் - அழகையுடைய, நின் - உன், கடி - திருவரையின், சோதி - சோதியானது, படி - ஸ்வாபா விகமான, சோதி - ஒளியையுடைய, ஆடையொடும் - திருப் பீதாம்பரத்தோடே, பல்கலனாய் - பல திவ்யாபரணங்களு மாய், கலந்ததுவோ - கலந்ததோ?

⁶² ஜநநபதவீ-ஸம்ஸாரத்தில், ஜங்காலரான-ஸஞ்சரிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களான. ஜங்காகாண்டம் - அழகியகணுக் கால்கள்.

⁶³ கந்தர்ப்பகாஹா - மனம்தனுடைய எக்காளம் என்னும் ஊதும் வாத்யம்; களாசீ-காளாஞ்சி என்னும் அடிசிறுத்து, வாயகன் றதான பாத்திரம்; தூணீரம் - அப்புழுத் தூணி; மாத்ரு கை - மாதிரி.

காஹஸ . கஹவி . தகுணீரஜாதூகெ என்னலம்படி

64“கணைக்காலிருந்தவா” என்பது;

வேதங்களுக்கெல்லாம் 65மேல்சாத்தாய், வர்வாத்மாக்
களுக்கும் 66ஸாஜாநுஷெவதமான 67பொதுநின்ற
பொன்னங்கழல்களைப் *பார்த்து, 68“ஒருகாலில் சங்கு,
ஒருகாலில் சக்கரம்,” 69“பத்துவிரலும் மணிவண்ணன்
பாதங்கள் ஒத்திட்டிருந்தவா” என்பது;

திருவடிகளுக்கும் சூயாவடித்திற்கும் உண்டான சேர்
த்தியைப் பார்த்து, 70“அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரை
யாய் அலர்ந்ததுவோ?” என்பது;

*பார்த்து ஒரு காலில் சக்கரம் பத்துவிரலும்—க.

64பெரி தி. 1. 2. 3. கணைக்காலிருந்தவா - கணைக்காலின் அழகு
இருந்தபடியென் ?

65மேல்சாத்து - மேலே அணியும் ஆபரணம் அல்லது வஸ்திரம்.

66ஸாமாந்யதைவதம் - பொதுவான தைவம். (ஜிதந்தே 1.

ஷெவாநாஃ டாநவாநாஃ வ ஸாஜாநுஷயிஷெவதம்

67 3 அ. 88. பொதுநின்ற - (எல்லோருக்கும் ஆசிரயிக்க) பொது
வாயிருக்கிற, பொன் அம் கழல் - பொன்போல் அழகிய திரு
வடிகளை.

68பெரி. தி. 1. 7. 6. ஒரு காலில் - ஒரு காலில், சங்கு, - சங்கு
வடிவமானதும், ஒரு காலில் - மற்றொரு காலில், சக்கரம் -
சக்கரவடிவமானதுமான (ரேகைகளையுடைய)

69பெரி. தி. 1. 2. 2. மணிவண்ணன் - நீலரத்னம்போன்ற வடி
வை உடையவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளில், பத்து
விரலும் - பத்துவிரல்களும், ஒத்திட்டிருந்தவா - அந்ரூபமாய்
இருக்கின்ற அழகு.

ஆகாரபத்மம் - திருவடிகளுக்கு அடியில் ஆகாரமாகவிருக்கும்
தாமரைப் பூ.

70 3. 1. 1. அடிச்சோதி - திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, நீ
நின்ற தாமரையாய் - நீ நின்ற ஆஸநபத்மமாய், அலர்ந்தது
வோ - மலர்ந்ததோ ?

இப்படி வர ஸுராலாணங்களான திவ்யாவயவங்
களைப் பேசத்தொடங்கி, ⁷¹“கருமாணிக்கமலைமேல்
மணித்தடம் தாமரைக் காடுகள் போல் திருமார்வு வாய்
கண் கை உந்தி கால் உடையாடைகள் செய்ய பிரான்”
என்பது;

“நீலநெய்நிலமான திருமேனியிலே நிலைமின்கள்போ
லே விளங்குகிற ஜடலிதாநிதேவதாதூக்களாகிற திவ்
யாப்ரணங்களைப் பார்த்து,

⁷²“அந்தாமத்து அன்புசெய்து என்னாவிசேர் அம்மா
னுக்கு அந்தாம வாள் முடி சங்கு ஆழி நூல் ஆர
முள்” என்பது;

அஞ்ஜநகிரியை அணைந்த வநூஜிதூர்கள் போலே
வர ஸுர - வரலாடத்தை யுடையரான திருக்கையில்

⁷¹ 8. 9. 1. கருமாணிக்கமலைமேல் - கறுத்த நிறத்தையுடைய,
மாணிக்கமலை மேல், மணி - அழகியதாய், தடம் - பெருத்த
தாமரைக்காடுகள்போல திருமார்வு, வாய், கண், கை, உந்தி -
திருநாடி, கால், உடை ஆடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்கள்
இவற்றினுடைய, செய்ய - சிவப்பையுடையனாக் கொண்டு,
பிரான் - உபகாரகனாயிருப்பவன்.

நிலைமின் = ஸ்திரமாயிருக்கும் மின்னல்கள்.

⁷² 2. 5. 1. அந்தாமத்து - அழகிய ஸ்தானமான பரமபதத்தில்
(செய்யும்) அன்பு செய்து - அன்பை (என்னிடம்) செய்து,
என் ஆவி சேர் - என் ஆத்மாவிலே வந்து சேர்ந்தவனான,
அம்மானுக்கு - ஸ்வாமிக்கு, அம் - அழகிய தாமம் - மாலையை
உடைத்தான, வாள் முடி - ஒளி பொருந்திய கிரீடம், சங்கு
ஆழி - சங்கு, சக்கரம், நூல் - யஜ்ஞோபவீதம், ஆரம்-ஹாரம்
(இவை) உள - இருக்கின்றன.
அஞ்ஜனகிரி - மைமலை.

திருக்கையில் ஆழ்வார்கள் - திருக்கைகளில் இருக்கும் சங்கம்
சக்கரம் என்னும் ஆயுதாழ்வார்கள்.

ஆழ்வார்களைப் பார்த்து, ⁷³சங்கு சக்கரங்கள் என்று கை கூப்புவது;

பரந்த திருப்பாற்கடலிலே மாலியு-ஆயுடாடிகள் போலே ஐவூதவூராவத்திலே வாசு-வளமலுங்களுக்கு வகுத்த மூணவமடங்களைப் பார்த்து, ⁷⁴“உயர்வற உயர்நலமுடையவன்,” ⁷⁵“வல்வினையேனை ஈர்கின்ற *குணங்களையுடையா”ன் என்பதாய்;

†அந்த ஸீதாஐமூணங்களாலும் ஸீதமங்களான ⁷⁶தூதுசெய்கண் களாலும் சூகூஷ்டனாய்க் கொண்டு, ஸ்ரீஸங்கொவன் நிற்கிற வாடிவீத்தளவும் சென்று, ⁷⁷“வானுயரின்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய்! அருளுநின் தாள்களை எனக்கே” என்ன,

*குணங்களையுடையாய்—வ. †அநந்தசூராதிகுண—க.

⁷³ 7. 2. 1. சங்கு சக்கரங்கள் என்று கைகூப்புவன் என்பது—க

⁷⁴ 1. 1. 1. உயர்வு - (மற்றவஸ்துக்களினுடைய) உயர்த்திகள் எல்லாம், அற - இல்லையென்று சொல்லலாம்படி, உயர் - உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை உடையவன்.

⁷⁵ 8. 1. 8. வல்வினையேனை - (உம்முடன் சேரமுடியாமல்செய்கிற) பரபல பாபத்தையுடையவனான என்னை, ஈர்கின்ற - பிளந்து பிடிக்கிற, குணங்களையுடையான் - (ஸௌலப்பம், ஸௌந்தர்யம் முதலான) குணங்களையுடையவன்.

⁷⁶ 9. 9. 9. தூதுசெய்கண்கள் - தூதன் வேலையைச் செய்கிற கண்கள் (பேச்சாலே தன் அபிப்பிராயத்தை ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவிப்பதைக் கண்களாலேயே அப்படித் தெரிவித்தல்.)

⁷⁷ 8. 1. 9. வான் - பரமபதத்தில், உயர் இன்பம் - அளவற்ற ஆநந்தத்தை, மன்னி - ஸ்திரமாய் உடையவனாய்க் கொண்டு, வீற்றிருந்தாய் - உன்னுடைய பெருமைகோற்ற எழுந்தருளி இருக்கிறவனே! நின் தாள்களை - உன் திருவடிகளை, எனக்கு அருளு - தந்தருளவேணும்.

அவனும் இரங்கி, ⁷⁸‘வாசம் செய் பூங்குழலா’ளும்
மலவதியுமான நாச்சிமார் கரதலங்களுக்கும் பரிமளம்
கொடுக்கும் பொற்றாமரையடிகளாலே இவனைப் பூ
முடிசூட்டி, ⁷⁹“தெஷாஷி நலொ நலி” என்று எல்லை
உள்ளளவும் *செல்ல அடிப்பட்ட கைங்கர்ய-ஸாம்
ராஜ்யத்திற்கும் கடவனாக்க;

இவனும் ⁸⁰‘தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்த்து, நின்
தாளினைக் கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை †அருள்”

*செல்ல அப்படிப்பட்ட—கூ. †அருள் என்ன—கூ.

⁷⁸ 10. 10. 2. வாசம் செய் - (ஸர்வகந்தனா உன் திருமேனிக்
கும்) பரிமளத்தைக் கொடுக்கிற, பூங்குழலாள் - அழகியத்
திருக்குழல்களையுடைய பூநீதேவி, கந்தவதீ - வாஸனையைப்
தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய பூதேவி.

⁷⁹ விஷ்ணுஷெட்வாஷிஷெவஸு ஜமலாதுஜடமததெ
ண ஶ்ரணாஶம் யெஷி கூவடூணி தெஷாஷி நலொ நலி ||
(விஷ்ணுதர்மம் 90. 53.) (முக்கலோபாக்யானம்.

தஸு யஜ்ஞவராஹஸு விஷ்ணுஷித தெஜஸு : |

ஶ்ரணாஶம் யெஷி கூவடூணி தெஷாஷி நலொ நலி ||
(விஷ்ணுதர்மம் 90. 55; பார. சாந்தி. 46. 130.

தேஷாமயி - பகவானை நமஸ்கரிப்பவர்களுக்கும், அவர்கள்
ஸப்பந்தபெற்றவர்களுக்கும் என்னுடைய நமஸ்காரம் (இருக்
கட்டும்)

⁸⁰ 3. 2. 4. மற்று எங்கும் - (உன்னை பொழிந்த) மற்ற எல்லா
விஷயங்களிலும், தாழ்ச்சி - தாழ்வதை (அதாவது வணங்கு
வதை), தவிர்த்து - விட்டுவிட்டு, நின்தாளினைக் கீழ் - உன்
திருவடிகளின் கீழே, வாழ்ச்சி - வாழ்வை (அதாவது கைங்
கர்ப்பத்தை), யான் சேரும் வகை - நான் அடையும் வகை,
அருள் - அருளவேணும்.

என்ற மதோரதம் தலைக்கட்டி, ⁸¹“தன்னுருவாய் என் உருவில் நின்ற எந்தை தளிர் புரையும் திருவடி என் தலைமேலவே,” ⁸²“கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே,” ⁸³“திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்” என்று ஸ்ரீதஸாமர த்திலே அழுந்தினுற் போலே சூநடிநிலபூனாய் அநுபவரவம் ப்ரேரிக்க, ⁸⁴“பற்றிலார் பற்ற நின்ற” திருவடிகளையே ஸ்வஹைநமாகக் கொண்டு வயட்கூத் தின் மேலே ஏற;

இவ்வினை, ⁸⁵“தாயும் தந்தையுமாய்” அளிக்கும் ⁸⁶“தண் தாமரைக் கண்ணன்” ஸ்ரீமதகௌரமாய த்தாலே

⁸¹தி. நெடு 1. தன் உருவாய் - தனக்கு அஸாதாரணமான ஜ்யோ திஸ்ஸவருபனாய், என் உருவில் நின்ற - என் சரீரத்திலே நின்றவனாய், எந்தை - எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனு டைய, தளிர் புரையும் திருவடிகள் - தளிரையொத்த திரு வடிகள், என் தலை மேலவே - என் தலையிலே இரானின்றன. ⁸²4. 9 9. கூட்டரிய - (எவ்வளவு பெரியோரானாலும் தன் யத்தனத்தால் மட்டும்) சேர்த்துக்கொள்ள அரிய, திருவடிக் கள் - திருவடிகளை, கூட்டினை - (நான் சேருப்படி என்னைச்) சேர்த்துக்கொண்டாய். நான் கண்டேனே - (அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து.)

⁸³பெரி. தி. 5. 4. 7. திரு - அழகு, பொலிந்த - மிக்கிருப்பதாய் சே அடி - ருஜுவான திருவடிகள், என் சென்னியின் மேல் - என் தலையின்மேலே, பொறித்தாய் - அடையாளமிட்டாய்.

⁸⁴7. 2. 7. பற்று இலார் - வேறொரு ரகுகனின்றியிருப்பவர்க ளும், பற்ற - ஆசரயிக்கும்படியாக, நின்ற - அசரணியசரண் யமாய் இருந்த. அவலம்பநமாக - பிடிப்பாக.

⁸⁵1. 10. 6. (அளிக்கும் - க்ருபைபண்ணி அருளும்)

⁸⁶தி. மொ. 7. 1. 9. தண் - குளிர்ந்த, தாமரைக்கண்ணன் - செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை உடையவன். அங்கா கத - மடிமேல் வந்த, குமாரந்யாத்தாலே - புத்ரனைக் கொஞ் சும் முறையிலே.

சுமனொடித்து, இவனை வஹஜ-வளஹாடித்தாலே
*“தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளினைக்கீழ்க்” கொண்டு,
ஸர்வசேஷியான தான் பெற்ற பேற்றை இவனைபிட்டுப்
பேசுவிக்கத் திருவுள்ளமாய், ‘நீர் ஆராய் இருக்கிறீர் ?’
என்று கேட்க;

இவனும் தனக்கு ⁸⁷“அவன் எவ்விடத்தான் ? யான்
ஆர் ?” என்ற நிலையைக் கழித்து, நித்யஸம்ஸாரிகள்
நிலையினின்றும் நித்யஸூரிகள் நிலையிலே சேர்த்த
மஹோபகாரத்திற்கு உதவிக் கைம்மாறு அற்று, தான்
தெளிந்தபடியே விண்ணப்பம் செய்யத் தொடங்கி;

அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்தின
அடியேன் தேவரூபைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமாகிற
⁸⁸“அளப்பரிய ஆரமுத”க் கடலிலே ⁸⁹“சுவிவாமென

*3. 7. 7. தன்மை - (இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வபாவத்திலேயே
உண்டான) தன்மையை, பெறுத்தி-அடையும்படி செய்து (ஸ்வ
ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தைச் செய்து), தன் தாளினைக்
கீழ்க்கொண்டு - தன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொண்டு.

⁸⁷ 5. 1. 7. அவன் - (ஸர்வஜகதிசுவரனும் சக்ராயுதத்தைத்
தரித்தவனான) அவன், எவ்விடத்தான் - எந்த இடத்திலுள்ள
வன்? (அவன் எங்கே?) யான் ஆர் - ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற
நான் எங்கே?

⁸⁸ தி. நெடு. 14. அளப்பரிய - அளப்பதற்கு அரிதான, ஆர்-பரி
பூர்ணமான, அமுதக்கடலை - அம்ருதஸ்வரூபத்தை.

⁸⁹ சாரீரகலுத்ரம் 4. 4. 4. த்ருஷ்டத்வாத் - உபாஸகத்தால் தன்
ஆத்மா பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்று கண்
டிக்கிறபடியால், (முத்தன் பரமாத்மாவை ‘நான் ப்ரஹ்மமாய்
இருக்கிறேன்’ என்று) அவிபாகேந - பிரிவில்லாமலேயே (அந்
பவிக்கிறான்.)

‘ஜெஷ்சுவாஸு’ என்னும்படி சுவயுகிஜவிஸெஷண
மாய்க் கொண்டு அமுந்தினேன்.

⁹⁰‘உலகங்களுக்கெல்லாம் ஒருயிரான தேவரீருடைய
ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வரூபமும் ஸங்கல்பத்தாலே
புரவுத்திவிருத்திகளும் போகத்தாலே போகமுமாம்படி
யான உண்மை தெளிந்தேன்;

தனித்து எனக்கொரு பேரிடவொண்ணாதபடி உகார
விவரணத்தில் சொன்ன ‘ஹவலூதன்’ என்கிற பெய
ரில் நிலை நின்று, ஹூலூபூராவகெஜயபுத்திற்கு
விலக்கில்லாத ஸூரிதூலூதனும் பெற்றேன்;

⁹¹‘வானுளார் பெருமா’னான தேவரீரோடே ‘தேனும்
பாலும் நெய்யும் *கன்னலும் அமுதும் ஒத்துக்
கலந்து, ஒருபடிப்பட்டஜூநவிகாவத்தாலே ⁹²‘உள்ள
உலகளவும் யானுமுள்’னாய் நின்று, ⁹³‘பொன்னுலகும்’
‘புவனி முழுதும்’ கெஜயெடூவகாரணமாகக் கைக்
கொள்ளப் பெற்றேன்;

*கன்னலும் அமுதமும் ஒத்து—ஈ. 90 8. 1. 5.

⁹¹ 2. 3. 1. வானுளார் பெருமானான - நித்யஸூரிகளுக்குத்தலை
வரான (உம்மோடே), தேனும் பாலும் நெய்யும், கன்னலும் -
சர்க்கரையும். அமுதும் ஒத்து - அம்ருதமும் போல இவற்றி
னுடைய ரஸங்களெல்லாம் உண்டாம்படியாகக் கலந்து

⁹² பெ. அந். 76. உள்ள உலகளவும் - இருக்கிற லோகங்களெல்
லாவற்றிலும், யானும் - நானும், உளாய்-இருக்கிறவனாய்.
(அதாவது தனையின்றிப் பரவுகிற தர்மபூதஜ்ஞானத்தினால்
ஸர்வ ஜகத்தையும் வ்யாபித்து என்றபடி.)

⁹³ 6. 8. 1. பொன் - எப்போதும் ஆசைப்படத்தக்க, உலகும் -
பரமபதமும், புவனி முழுதும் - பூமி முழுவிய எல்லா லோ
கங்களையும் (அதாவது நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி இரண்டையும்).

லோகத்தில் ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஐஸ்வர்ய-
கைவல்ய-ரஸங்களெல்லாம் என் அநுபவரஸத்தில்
திவலை என்னும்படி தெவிட்டாத அனுபவம் பெற்று
94ஹொக்ஷாவுமாய் ஹொமனுமானேன். 95வானக்
கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறு இல்லை'
என்னும்படி வேதங்கள் மீண்ட நிலமெல்லாம் 96மெய்
யுணர்ந்து கவி பாடும் கருத்துடையேனானேன்; மேல்
இனி 97மீளாவடிமைப் பணி கொண்டருளவேண்டும்'
என்று விண்ணப்பம் செய்ய;

இப்பாசரங்களைக் கேட்டருளின ஸ்ரீய:வதி முலை
பிரியமாட்டாத ஐயுன வுசுதுனிடைய முதல் வார்த்
தையைக் கேட்டாற் போலே உகந்து. 98யவாஜ

94போக்தாவும் போக்யமும் - உபயவிபூதி விசிஷ்டனான பரமாத்
மாவை முக்தன் அனுபவிப்பதால், இவன் போக்தாவாகிறான்;
பரமாத்மா இவனை அனுபவிப்பதால், இவன் போக்யமுமா
கிறான்.

95 4. 5. 9. வானக்கோனை - ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு நாதனான
பகவானை கவி சொல்லவல்லேற்கு - கவி பாடவல்ல எனக்கு,
இனிமாறு - இனி ஒப்பு இல்லை?

96மெய்யுணர்ந்து - உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்து, கவிபாடும்,
கருத்துடையேனானேன் - எண்ணத்தையுடையவனானேன்.

97 9.8.4. மீளா - திரும்பி வருதல் என்பது இல்லாத, அடிமைப்
பணி - கைங்கர்யம்.

98உகயேது யவஸூ ஹவந ஸுஜானாரம்

தவ வி்யம் யாஉ யஜீயஜநஸூ? ।

ஜமஸ ஸஜஹம் யவாஜஹம்ஸ்ரயம்

யவயேதுஹொயிராஜநூவநி வ|| (ஸ்தோத்ர.ரத்னம்.37.)

ஸம்ஸுயம்," 99:யஸ்யா வீக்ஷ்ய உவம்," 100:யஜி-குவிஸு, உ

(எவளுக்கு உம்முடைய திருமார்பு வாஸஸ்தானமோ, எவர் அவதரித்த இடமான க்ஷீரஸமுத்ரம் உமக்கு இஷ்டமான இருப்பிடமோ;) ஸகல ஜகத்தும் (தங்களுடைய ஐசுவர்யம் முதலான பெருமைகளை அடைவதற்கு) எவளுடைய கடைக்கண்களை ஆசிரயித்திருக்கிறதோ, அதாவது எல்லாம் எவர் அதீனமோ, (எவளை அடைவதற்காக) விஷ்ணுரூபியான உம்மால் ஸமுத்ரம் கடையப்பட்டதோ, பிறகு ராமாவதாரத்தில் அது கட்டப்பட்டதோ (அப்பேர்ப்பட்ட பிராட்டியுடன் நீர் எழுந்தருளியிருக்கிறீர்.)

99:வ்வி ஸ்ரீஜி-ஸரிதாடிஸௌஜயதாம்

ஸமெ-பாவஸம-புவி-தீ:

ஸும-பு-உம-புதி-பாவஸ-பி-குவ-பு-

ஸவ-பு-உ-குவ-பு-நு-ஹரி:

யஸ்யா வீக்ஷ்ய உவம் தஜி-ஜி-தவராயி-நொ

விய-தெ-த-வி-ஹ-

சு-ஸெ-யம்-வ-பு-நா-நு-யா-உ-ஸு-ந-ஸ-பா-

ஸ்யா-நெ-க-ஸ-ஸ்யா-க-த-யா ||

(ஸ்ரீஸ்தவம் 1) (ஸகல ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹாரங்களையும், ஸ்வர்க்கம், நரகம் மோக்ஷம் இன்னும் மற்ற போகங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்யும்போது பகவான்) எவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து, (அவளுடைய இங்கிதப்படியே செய்கிறதோ, அந்த லக்ஷ்மீக்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கட்டும். அப்படி பரஸ்பரம் ஒற்றுமையில்லாவிடில் இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான கிரீடைகள் ஆநந்தத்தைத் தருவதாக ஆகாதல்லவா?)

100:நஜி ஸ்ரீரஜ-நாயகெ-ய-ஜி-குவிஸு-உ-ஸெ-த-தீ:

ஸம்ஸுஸரிதவ-ஸெ-ஷ-ஜி-நி-நொ-ஸ-த-தி-ப-ஜ-ம-க- ||

(ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவம் 1-7). எவளுடைய புருவங்களினுடைய அசைவுகளினால் (இவ்வுலகமானது ஆள்பவன் ஆள்ப படுமவர்கள் என்கிற பேதத்தால் உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயும் இருக்கிறதோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீரங்க நாயச்சிபாருக்கு நமஸ்காரம்.

லெஃதஃ” *என்னும்படி இருக்கிற ¹⁰¹“சுவஸூ தெ” என்னும் சுவியஜமநாதாவின் திருமுகத்தைப் பார்க்க, இருவரும் னகஹுராய்க் கொண்டு கடாக்கி, பரமசேஷி ¹⁰²“திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் பெற்று;

ஸுதஸுவதுஜனுடைய ஸுராவாழிகளை யெல்லாம் அவன் தன்னைப் போலே சுவஸூவிதமாகக் காட்டுகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடைய சமஸுதி சுவியதெயான படியாலே வரஹகியுதனும்;

ஸாக்ஷாத்காரமஸுதியாலே வரஜுநயுதனும், உதரோதரஸாலிநிவஸத்தாலே வரஹகியுதனும் இப்படிப் பரிபூர்ணமாய் உதராவிரஹிதமாய் விஸுதமாய் சமஸுத்யொஜநமாய் சமஸுத்யொமான ஸவதஸுவத்தாலே வந்த நிரதிஸயபூதியாலே ¹⁰³“ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை”யை உகந்து, ¹⁰⁴“ஹகயா” என்று தொ

*என்னும்படியாயிருக்கிற அகிலஜகன்மாதாவின்—9.

¹⁰¹ சரணாகதிதத்பம். நீ பிரார்த்திக்கிறபடியே உனக்கு எல்லாம் உண்டாகட்டும்.

¹⁰² 9. 2. 1. (பகவானுடைய) திருவருளும் - கிருபையையும், பங்கயத்தாள் திருவருளும் - பிராட்டியினுடைய கிருபையையும்

¹⁰³ 3. 3. 1. ஒழிவில் காலமெல்லாம் - முடிவில்லாத காலமெல்லாம், உடனாய் மன்னி - பக்கத்திலேயே ஸ்நிஹமாக இருந்து வழுவிலா அடிமையை - ஒன்றும் நசுவாதபடி எல்லா அடிமைகளையும் (அதாவது ஸர்வகால-ஸர்வதேச-ஸர்வாவஸ்த - ஸர்வவித-கைங்கர்யங்களையும்).

¹⁰⁴ சாந்தோ. 7. 26. 2. ஸ ஹகயா ஸவதி, தியா ஸவதி வனுயா, ஸவயா.

முத்தனா ஜீவன் ஒரு சரீரத்தைக் கொண்டவனாயும், மூன்று,

டங்கி ஓதுகிற சுநியத-சுவரித-ஸுநஸகவயவிமுஹ
ங்களைப் பரிக்ரஹித்து, ¹⁰⁵ “மொய்ம்மாம்பூம்பொழி”
லிற்படியே ஸல்லக்ஷீவாழிகளைப்பண்ணிக் காட்டியும்.
¹⁰⁶ “வயெய்தி” என்னும்படி வலம் செய்து நாளும்
மருவியும், ஸஜ்ஜாதபூபுலவரான *ஸாஸகிவாஸவாழி
விஸேஷங்களைக் கொண்டு குடியடிமைசெய்து காட்டி
யும் அன்று ஈன்ற யெஹ வத்ஸத்தைப் போலவும்,
அத்யெஹவை வத்ஸம் போலவும் வத்வத்தை நிழல்
போலவும், ஸேஷிபோம் வழியெல்லாம் சுஹயாவநம்
பண்ணி, ¹⁰⁷ “இருள் தருமா ஞாலத்துள்” ஈஸ்வரன்
அவதரிக்கும்போது ஜ்ஞாநஸஜ்ஞாவாழிகள் பிறவாதபடி
அவன் தன்னைப் போலே வந்து போயும், ஸுஹி

ஐந்து, ஏழு, (இவ்விதம் பல) சரீரங்களைக் கொண்டவனாயும்
ஆகிறான். அநியத - காலம் தேசம் இவற்றால் வரையறுக்கப்
படாத, அபரிமித - கணக்கற்ற, சுத்த ஸத்வமயமான சரீரங்
களை எடுத்துக்கொண்டு.

*ஸம்பந்தபார்தவாநி விசேஷங்களைக் கொண்டு—ஈ.

¹⁰⁵ 3. 5. இத்திருவாய்மொழி பகவத் குணங்களை அநுபவித்து,
அந்த ஸந்தோஷத்தினாலே அந்த குணங்களைச் சொல்லி
உலகத்தார் சிரிக்க ஆடியும் பாடியும் ஆநந்திக்குமவர்களுடைய
பெருமையையும், அப்படிச் செய்யாதவர்களுடைய தாழ்மை
யையும் பற்றிக் கூறுகிறது.

¹⁰⁶ சாந்தோ. 8. 12. 3.

2. 10. 8. வலம் செய்து - ப்ரதக்ஷிணம் முதலான ஸகல அநு
கூல காரியங்களையும்செய்து, நாளும் - ஏப்போதும், மருவி
யும் - கூடியும்.

தேது - பசு. வத்ஸம் - கன்று; ஸத்வம் - பிராணி.

¹⁰⁷ 10. 6. 1. இருள்தரு - (இருக்க இருக்க) அக்ஞானத்தைத்
தருவதான, மாஞாலம் - பெரிய உலகத்தில்.

ஸுஹமஸாஉமாநாழிகளைப் பண்ணி ¹⁰⁸சூழ்ந்திருந்து
பல்லாண்டேத்தியும்;

இப்படி ஸ்வாமி உகந்த ஸவடூவியகெஹ்யடூஸுவத்
தை ஸவடூஷெஸுஸவடூகாமாழிகளிலும் உசிதமாக
உகந்து: ¹⁰⁹“புரஹஷடூயிஷ்டாழி” என்கிற மதோரத
பூர்த்தியாலே அநாதிகாலம் இழந்ததெல்லாம் ¹¹⁰படி
யெடுத்தது என்னலாப்படி சுநவயிகாநநடிஹாண்டுவ
நிஜமனாய், புரகூதிமூணங்களைக் கழித்து ஸவஹு
ணங்களிலே ¹¹¹பிணைகொடுக்கிலும் போகவாண்ணாத

¹⁰⁸திருப்பல்லாண்டு 12.

¹⁰⁹ஸவஹுஷெவாநுஸாநு நிரஹா

புரஹாஹநிஸுஷெநொரயாஹா? ।

கடாஹுஷெகானிகநிதூகிஹா?

புரஹஷடூயிஷ்டாழி ஸநாடிஜீவித: ॥

(ஸ்ரீஸ்தோத்ரரத்நம் 46.) (இடைவிடாது உம்மைபே அநு
ஸரித்துச் சென்றுகொண்டு, உம்மையொழிந்த விஷயங்களில்
மனோவ்யாபாரங்களையெல்லாம்அற ஒழித்து, நாதினோடுகூடின
ஜீவனையுடையவனாய் (அதாவது உயிரை ஸப்ரயோஜனமாக்கு)
ஏகரூபமாய் உள்ளதும் எப்போதும் இருப்பதான கைங்கர்யத்
தைச் செய்பவனாய் என்று கொல் நான் (உம்மை) மிகவும்
உகப்பிக்கப்போகிறேன் ?

¹¹⁰படி எடுத்தது - ப்ரதிநிதியாக எடுத்தது, அதாவது அநாதி
காலமாய் இழந்ததையும் சேர்த்துப் பிரதிநிதியாக அடைந்
தது என்னலாம்படி.

¹¹¹பெரி. தி. 4. 5. 2. பிணைகொடுக்கிலும் - ப்ரதிநிதியாக (ஜாமீ
னாக) நித்யமுத்தர்களைக் கொடுத்தாலும்.

படி துவக்குண்டு; ¹¹² மேலாத் தேவருடனேகூடி மேவி,
மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியை அனுபவிக்கும்.

அடலுரகம் உண்டுமிழ்ந்த அருக்கன் போல
அழுக்கடைந்து கழுவியநல் தரளம் போலக்
கடலொழுக்கக் கரை சேர்ந்த கலமே போலக்
*காட்டுத்தீ கலந்தொழிந்த களிதே போல
மடல்கவரும் மயல்கழிந்த மாதர் போலக்
வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார் போல
உடல்முதலா உயிர்மறைக்கும் மாயை நீங்கி
உயர்ந்தபதம் ஏறிஉணர்ந் தொன்றி னோமே.
19.

மண்ணுலகில் மயல்தீர்ந்து மனம் தளம்பி
†மன்னாத பயனிகந்து மாலே யன்றிக்
கண்ணிலதென் றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
கடும் சிறைபோய்க்கரையேறும் கதியே சென்று
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
விண்ணவர்தம் குழாங்களுடன் வேதம் பாடி
பண்ணுலகில் ‡படியாத இசையில் பாடும்
பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடு வோமே. 20.

¹¹² 5 1. 8. மேலாத் தேவருடனே - நித்யஸூரிகளோடு கூடி,
மேவி - விருப்பத்து

மீட்சியில்லாத - புநராவ்ருத்தி இல்லாத
வாழ்ச்சியை - அனுபவிக்கும்.

*காட்டுத்தீ கவர்ந்தொழிந்த களிதே—க.

†மன்னாத பயன் இகழ்ந்து—க.

‡படியாத இசையால் பாடும்—ம, வ.

மாளாத வினையனைத்தும் மாள நாம்போய்
 வானேறி *மலர்மகளார் அன்பு பூணும்
 தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
 தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி ஆடிக்
 கேளாத பழமறையின் கீதம் கேட்டுக்
 கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
 மீளாத பேரடிமைக் (கு) அன்பு பெற்றோம்
 மேதியினில் இருக்கின்றோம் விதியி னாலே. 21.

வறாடாகஷுஜீவஹுலிராவராஸெவிஹிதயா
 வராவுதூ நிதூ லவஜயிவஜெ நிவததாடி ।
 ப்ரஸீஜா ஸவனா லவவதநுகவெகவவாஷா
 ப்ரகீவீ ட்ரெஷ்டயம் வரவவவெவாவாநவவீ ॥

ஸ்ரீஜெஹுடநாஸூயுகுமாரா
 ஷுலாவவி குதிடி ॥

வதநுத நவவவயுத

ஸுஸு வரவவவஹுஜெவாவாநடி ॥

ஐதி

ஸ்ரீ வ ர வ த ஸ ர வ ர ந

நவஜ

வ ரா வி வ வ து ॥

ஐதி

கவிதா^{க்}கி^{க்}கவி^{க்}ஹ^{க்}வ^{க்} வ^{க்}வ^{க்}த^{க்}ஞ்^{க்}வ்^{க்}த^{க்}ஞ்^{க்}வ^{க்}
 ஸ்ரீ^{க்}உ^{க்}ஜ^{க்}ட^{க்}ந^{க்}ய^{க்}வ^{க்} வெ^{க்}ஜ^{க்}ன^{க்}ன^{க்}வ^{க்}ய^{க்}வ^{க்} க்ர^{க்}தி^{க்}ஷ^{க்}
 ஸ்ரீ^{க்}வ^{க்}ர^{க்}உ^{க்}வ^{க்}டி^{க்}வ^{க்}வ^{க்}வ^{க்}ந^{க்} வ^{க்}உ^{க்}ஞ^{க்}டி^{க்} ||*

சீரார்தூப்தல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.-க்

*கவிதா^{க்}கி^{க்}கவி^{க்}ஹ^{க்}ய^{க்} க^{க்}ய^{க்}ர^{க்}ண^{க்}மு^{க்}ண^{க்}ய^{க்}ர^{க்}ய^{க்} |

ஸ்ரீ^{க்}உ^{க்}த^{க்} வெ^{க்}ஜ^{க்}ட^{க்}ய^{க்} வெ^{க்}ஜ^{க்}ன^{க்}மு^{க்}ர^{க்}வ^{க்} ஈ^{க்} ||

புரணவகுவி ||

*சுகுஜாரயுவா		76
யுவாசுகுஜாரி	ஐமெடி. 2. 8. 25	
*சுவிஜமநாதா	ஸா. மடி	99
*சுகுகூநமதிவ	லா. வந.	64
சுகு ப்ரஹ்மி		28
சுகநஸாஸெ	லா. தமநி.	38
சுகநித்யஸுபம் நொகம்	மீ. 9 33.	16
*சுகநெகஜநஸாஹவீ	வி. வு. 6. 7. 79.	8
சுகவதது மறு	மீ. 7. 23.	19
*சுகபுவீதவகுவு	ஸா. மடி	51
சுகபுரஹி வித	தசுவஸாரம் 102	58
சுகபுவதுஸம்	ஸாகடாயநஸம்	54
சுகபுவதுஸம்		58
சுகவிலாமெந டிஷ்ட	ஸா. வகு. 4.4.4.	95
சுகவது தெ	ஸா. மடி	99
சுகவிலகுணம்	உநு. 6. 76.	15
சுகவம் லீதொவி	ஜி. தனெ. 8.	32
சுகவம் வஸாஸி	வஸாஹவரம்	51
சுகவொநெ உஹதீ	வஜீ. காரிகா	12
சுகபிதொ ஊரம்	லா. ஸா. 354. 13	56
*சுகநுககுலுஸங்கு	சுகவி. ஸா. 37. 38.	38
சுகவஹவநாசு	மீ. 8. 16	19
சுகவஹவஸவயது	வி. ய. 104. 23.	24
சுகவஸதரதாம் யாதி		16

*இக் குறியிட்டவை ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்படாமல், தன் வாக்கியம் போல் எடுக்கப்பட்டவை—மூலீ.

†ஜநாதரவஹவெஷு யாவா வுஜிலபூவிதா நுணாடி
தாவெவ லஜதெ ஜனம் உவதெஸா நிராயுகம் ||

நகலெழு	ஜி.தனே 1. 1.	84
ந ஸனி தாவனி	வி. ட. 98. 12.	12
ந க்ஷாதி	வராஹபு.	8
ந தது உஜா மஹி	லாபத, வந. 262.	39 63
நாநா சுவாஜிஸெடிசு	ஸா. வகு. 3. 3. 56.	36
நாஹபுதுஜி	வி. ட. 2. 28.	36
நிவாஸஸயஸாந	ஷெர். ர. 40.	73
நீலாதுஜுநநிரி	லட்குததூகூ	79
வதூ: ப்ராநா		25
வரிஹா உபுவகுந	வாஹபு. 94. 31.	44
வயெபுதி	மா. 8. 12. 13.	100
*புக்ருஷ்விஜூந	ஷெர். ர. 39.	72
*புஜாவதே: ஸஹா	மா. 8. 14. 1.	68
புலாநி வாமெ	லாப. ஸா. 286. 30.	9
புணஜி டெவதா:	வி. ட. 43. 28.	36
புலஹவசு	நாஸவி. வு	43
புஹஷ்டிஷ்ரி	ஷெர். ர. 46.	101
புாதபுதுவாநீஷ		16
*ஸுஹகலுநியுதாந	லெவ. ஹவ. 61.	11
ஹஜஷ் லா	நீ. 9. 33.	35
ஹி வாமநுயொமெந	நீ. 13. 10.	37
ஹுகஸாயிந		16
ஹெஷ் ஹு		56
ஹதா வுணு	வராஹபு.	33
ஹாவஸுதுய	வி. வு. 1. 17. 63.	15
ஹாஷ் ப்ராவு		33
ஹாஷ் கடிஷ்ல		16
ஹெகம் ஸாண	நீ. 18 66.	35

*திதாதிதகயா	வி. வு. 1. 19. 37.	10
யம் யொயிநம் பூண	வார. சா. 47 189.	50
யம் மவா ஊவரம்	மீ. 6. 22.	26
யடிவாஹுமம்	வெஹா துரதம் 37.	97
யடிவிவிலு உலெடி	மீரஹ. வு. 1. 7.	98
யவா பூவாடி	ரா. கி. 5. 21.	43
யவா வீகடி உவம்	மீரஹ. 1.	98
யாடிவ ராதி	வாரத. சா. 283. 12.	16
யாயொயெதுவா	மீரஹ. 23.	66
யகுயம் யகுயம் வயம்		28
யொ விசுவ வகுயம்	யாஹ. வு. 4. 167.	56
மகுமவகடி உவ	வஹ. காரிகா.	9
*விவிது டெஹமவந்தி	விஷு தகவம்	9
விவநுவி	தெ. வம்.	81
விசாபாராயநு	வாசுவம். 2. 70.	76
வெகண்ணவீதி		61
வெடிந்தெநெவ	சா. வகு. 4. 3. 5	58
சகா மணயிதம்	வெ. யடி	25
சாநாநக	உதம் ரோகி. 4.	77
சரிஷுவெஹம்	மீ. 2. 7.	5
*சாளரிவினாவிசுவ	சாளநகவம்	28
வம்ஹாவிசெடிவ	வார. சா. 286 30.	9
வகுதுமிரதா	ம. த. 17. 62.	41
வவயாதுமம்	மலெபாவநிஷக (?)	15
*வவயுவலகுத	ரா. யு. 1. 13.	88
வவயாதுவாயாரண	மீரஹ. வு. 1. 38.	68
வா ஹாநி	மரஹ. 1. 322. 22.	10

விஜெஹந ஹகுசுபா	வி. ஸ. 98. 17.	12
ஸுபவஸஜெந	தீ. 14. 6.	14
ஸெவ்யஃ ஸ்ரீஹகுபீநீஹா	வருவளஷுநெ.	80
*விதமம்ஹீரஜயாந	வெசுணம.	87
*ஸயஜாநஜுவ	ஹமவ. 10. 32. 2.	86
*ஷுவெஸுநகுபு	ஷூத்ர. 38.	77
*ஹரிநிதூக்ஷாநயம்	ஐதி. ஸஜ. 31. 172.	11

தமிழ் பிரமாணங்களின் ஸ-இசிகை.

—

ப்ரமாணம்.	ஆகரம்.	பக்கம்.
அகலகில்லேன்	தி. 6. 10. 10	88
அடிச்சோதி நீ நின்ற	தி. 3. 1. 1	90
அடியார்கள் குழாங்களை	தி. 2. 3. 10	70
அடைக்கலம் கொண்டு	தி. ச. வி. 92	46
அந்தமில் பேரின்பத்தை	தி. 10. 9. 11	3, 65
அந்தாமத்தன்பு	தி. 2. 5. 1	91
அப்போதைக்கப்போதே	பெரி. தி. 4. 10. 1	50
அமரரோடுயர்வில்	தி. 1. 3. 11	63
அமுதில் வரும் பெண்		
[னாமுது	தி. மொ. 6. 1. 2	78
அருநாகத்தமுந்தும்	தி. மொ. 6. 3. 4	12
அல்லிமலர் மகள்	தி. 3. 10. 8	79
அவனெவ்விடத்தான்	தி. 5. 1. 7	95
அவாவறச் சூழ்ந்தாய்	தி. 10. 10. 10	80
அவாவற்று வீடுபெறும்	தி. 10. 10. 11	48
அளப்பரிய ஆரமுது	தி. நெடு. 14	95
அறப்பொருளை அறிந்து	தி. 4. 9. 6	11
அறியாதன அறிவித்து	தி. 2. 3. 2	70
அனைத்துலகுமுடைய	தி. 6. 7. 10	3
ஆக்கையின் வழி	தி. 3. 2. 1	9
ஆண்மின்கள் வானகம்	தி. 10. 9. 6	99
ஆரமார்பதன்றோ	அமல. 6	88
ஆள்கின்றான் ஆழியான்	தி. 10. 4. 3	45
ஆற்றங்கரை வாழ்	தி. மொ. 11. 8. 1	32
இமையோர் வாழ்கனி	தி. 4. 9. 8	26
இரக்கமனத்தோடு	தி. 2. 4. 3	47
இருபாடெரிகொள்ளி	தி. மொ. 11. 8. 4	32

இருளகற்றுமெறி	பெரி. தி. 4. 9. 3	55
இருள் தருமா ஞாலத்துள்	தி. 10. 6. 1	49, 100
இறுகல் இறப்பென்னும்	தி. 4. 1. 10	27
இன்பமரும் செல்வமும்	பெரு. தி. 4. 5	18
இன்னுயிர்க்கேழையர்	தி. 7. 7. 4	83
உடனமர் காதல் மகளிர்	தி. 1. 9. 4	80
உடன்மிசையுயிரென	தி. 1. 1. 7	10
உடுத்துக் களைந்த	தி. பல். 9	66
உயர்வற உயர்நலம்	தி. 1. 1. 1	6, 92
உய்வதோர் பொருளால்	தி. மொ. 1. 1. 1	6
உலகங்களுக்கெல்லாம்	தி. 8. 1. 5	6, 96
உலகுதன்னோடொன்றி	தி. ச. வி. 12	6
உள்ளமுரை செயல்	தி. 1. 2. 8	47
உள்ளவுலகளவும்	பெ. ஆ. 76	96
உன் திருவருளன்றி	தி. வி. 62	38
உன்னுல்லால் யாவரா	தி. 5. 8. 3	27
ஊனிடைச் சுவர் வைத்து	தி. மொ. 1. 6. 9	16
எத்தினால் இடர்க் கடல்	தி. ச. வி. 115	45
எருத்துக்கொடியுடை	தி. 5. 3. 6	35
என் சொல்லி உய்வன்	தி. 9. 9. 10	48
என்று நின்றே திகழும்	தி. 7. 7. 5	86
ஏழலகும் தனிக்கோல்	தி. 4. 5. 1	76
ஏழையர் ஆவியுன்னும்	தி. 7. 7. 1	84
ஐவர் திசைதிசை வலித்து	தி. 7. 1. 10	20
ஒரு காலில் சங்கு	பெரி. தி. 1. 7. 6	90
ஒரு நாயகம்	தி. 4. 1. 1.	14
ஒழிந்தேன்	தி. 4. 9. 10	27
ஒழிவில் காலமெல்லாம்	தி. 3. 3. 1	99
ஒன்பது வாசல் தானுடை	தி. மொ. 1. 6. 9	48

கங்குலும் பகலும்	தி. 7. 2. 1	48
கடையறப் பாசங்கள்	தி. 8. 2. 8	14
கணைக்காலிருந்தவா	பெரி. தி. 1. 2. 3	90
கண்கள் சிவந்து	தி. 8. 8. 1.	85
கதிராயிரமிரவி	பெரி. தி. 4. 1. 1	82
கரிய நாழிகை	தி. மொ. 8. 5. 6	48
கரியவாகிப் புடை	அமல. 8.	84
கருப்பூரம் நாறுமோ	நா. தி. 7. 1	86
கருமாணிக்கமலை மேல்	தி. 8. 9. 1	91
கருவிலே திரு	திருமாலை 11	5
கற்பகக் காவன	தி. 6. 6. 6	83
காரேழ் கடலேழ்	தி. 10. 8. 2	89
காலார்ந்த கதிக்கருடன்	பெரு. தி. 1. 8	69
காளங்கள் வலம்புரி	தி. 10. 9. 6.	66
காற்றத்திடைப் பட்ட	தி. மொ. 11. 8. 2	32
களரொளியிளமை	தி. 2. 10. 1	33
குடியடியாரிவர்	தி. 10. 9. 9	67
குன்றமெடுத்த பிரான்	தி. 7. 4. 11	47
குன்றாடு கொழுமுகில்	பெரி. தி. 4. 8. 9	81
கூட்டரிய திருவடி	தி. 4. 9. 9	25, 94
கூறை சோறென்று	தி. பெரி. 5. 1. 4	28
கொண்டபெண்டிர்	தி. 9. 1. 1	14
கொழுஞ்சோதி உயரம்	தி. 4. 9. 8	64
கொள்கின்ற கோளிருளை	தி. 7. 7. 9	82
கொள்ளக் குறைவில்	தி. 3. 9. 5	28
கோளிழைத் தாமரை	தி. 7. 7. 8	87
சங்கு சக்கரங்கள்	தி. 7. 2. 1	91
சண்டமண்டலத்தினூடு	தி. ச. வி. 67	55
சரணமாகும் தனதாள்	தி. 9. 10. 5	49
சாமிடத்தென்னை	பெரி. தி. 4. 10. 2	50

சிறந்தவான் சுடர்	தி. 5. 10. 1	66
சுவர்க்கமெய்தியும்	தி. 4. 1. 9	19
சுற்றுமொளிவட்டம்	பெரி. தி. 1. 4. 3	87
சூதினைப் பெருக்கி	தி. மொ. 1. 6. 3	9
சூழ்ந்தகன்றூழ்ந்து	தி. 10. 10. 10	6
சூழ்ந்திருந்து	தி. பல். 12	101
சூழ்விசம்பணிமுகில்	தி. 10. 9	54
செம்பவளத்திரள்	தி. 3. 5. 4.	85
செய்த வேள்வி	தி. 5. 7. 5	43
செய்யாதன செய்யோம்	தி. பாலை 2	12
செய்யேல் தீவினை	தி. 2. 9. 3	12
சென்றால் குடையாம்	1 அ. 53	73
சேனையர் வானம்	தி. 5. 3. 9	64
சோதி வெள்ளத்தின்	தி. 5. 5. 10	76
தண்தாமரைக் கண்ணன்	தி. மொ. 7. 1. 9	94
தனதே உலகென	தி. 4. 5. 10	6
தனிக்கோல் செல்ல	தி. 4. 5. 1	71
தன்மை பெறுத்தி	தி. 3. 7. 7	95
தன்னுருவாய் என்னுருவில்	தி. நெடு. 1	94
தாயும் தந்தையுமாய்	தி. 1. 10. 6	94
தாயே தந்தை	தி. மொ. 1. 9. 1	11
தாயொருபக்கம்	பெரி. தி. 4. 8. 9	10
தாழ்ச்சி மற்றெங்கும்	தி. 3. 2. 4	93
திண்கழற்காலசூர்	தி. 3. 5. 2	22
திருத்தித் திண்ணிலை	தி. 2. 2. 8	6
திருந்தக் கண்டிரைக்க	தி. 6. 1. 8	4
திருப்பொலிந்த சேவடி	பெரி. தி. 5. 4. 7	94
திருமகள் சேர்மார்பன்	தி. 7. 2. 9	69
திருமார்வத்துமாலே	தி. 10. 10. 2	78
திருமால் தலைக்கொண்ட	தி. வி. 88.	45

தீதில் நன்னெறி	பெரு. தி. 2. 6	5
தீமனம் கெடுத்தாய்	தி. 2. 7. 8	70
துணியேனினி நின்	தி. மொ. 11. 8. 8	38
துது செய் கண்கள்	தி. 9. 9. 9	92
துமுறுவல் தொண்டை	தி. 5. 3. 8	86
தெரித்தெழுதி	4அ. 63	9
தெரிவரிய	தி. 4. 9. 10	26
தெளிதொறும் நன்றும்	தி. 8. 1. 9	32
தெளிவிசம்பு	தி. 7. 10. 9	64
தெளிவுற்ற	தி. 7. 5. 11	4
தேரார் நிறைகதிர்	சி. மடல் 7	55
தேனும் பாலும்	தி. 2. 3. 1	96
நண்ணுகார் முறுவலிப்ப	தி. 4. 9. 1	14
நமன் கூறு செய்து	தி. ச. வி. 116	44
நமன் தமர் பாசம்	தி. 3. 2. 10	31
நயவேன் பிறர் பொருளை	1அ. 64	12
நரகமே சுவர்க்கம்	திருமாலை. 12	45
நலமந்தமில்லதோர்	தி. 2. 8. 4	64
நலியும் நரகமும்	தி. 5. 2. 1	44
நாட்டாரோடியல்வு	தி. 10. 6. 2	47
நாட்டிலுள்ள பாவம்	பெரி. தி. 5. 4. 3	49
நால் தோளமுது	தி. 5. 8. 7	81
நாவலிட்டுழிதரு	திருமாலை. 1	44
நாள் மன்னு வெண்	தி. 7. 7. 7	83
நானே நாநாவித	தி. மொ. 1. 9. 2	12
நிகரில் புகழாய்	தி. 6. 10. 1	68
நிற்கின்றதெல்லாம்	4அ. 54	10
நினைப்பான் புகில்	தி. 4. 1. 4	25
நின்னருளே புரிந்து	பெரி. தி. 5. 1. 1	38
நும் கால்கள் என்	தி. 9. 7. 1	70

பங்கயத்தாள் திருவருளும்	தி. 9. 2. 1	99
பச்சைமாமலை போல்	திருமலை. 2	79
படிச்சோதி யாடை	தி. 3. 1. 1	89
பத்துவிரலும் மணி	பெரி. தி. 1. 2. 2.	90
பல்லுயிரைக் கொன்று	தி. மொ. 1. 9. 3	11
பழுதே பல பகலும்	1அ. 16	11
பற்றிலார் பற்ற	தி. 7. 2. 7	94
பாம்போடொரு கூரை	தி. 11. 8. 3	32
பார் என்னும்மடந்தை	தி. 2. 8. 7	79
பிணங்கி அமரர்	தி. 1. 6. 4	69
பிணை கொடுக்கலும்	பெரி. தி. 4. 5. 2	101
பிரமகுருவாகி வந்து	பெரி. தி. 5. 2. 8	5
புண்ணுராக்கை	தி. மொ. 1. 9. 6	16
புண்ணை மறைய	தி. 5. 1. 5	20
பெருவிசும்பின் மீது	தி. மொ. 11. 6. 6	23
பொதுநின்ற பொன்	3அ. 88	90
பொல்லா வாக்கை	தி. 3. 2. 3	16
பொன்னின் வண்ணம்	தி. மொ. 4. 9. 8	81
பொன்னுலகு	தி. 6. 8. 1	96
பொன்னெத்த ஆடை	பெரு. தி. 6. 5	89
மகரம் தழைக்கும்	தி. 7. 7. 6	86
மங்கவொட்டு உன்	தி. 10. 7. 10	48
மரகதக் குன்ற	தி. 2. 5. 4	89
மருளொழி	தி. 10. 6. 1	48
மறுக்கி வல்வலை	தி. 4. 9. 6	11
மற்றுமோர் தெய்வம்	தி. 8. 10. 3	28
மற்றொரு தெய்வம்	தி. 4. 6. 10	28, 36
மன்னும் கடுங்கதி	பெ. மடல். 16	55
மன்னுறில்	தி. 1. 2. 5	27
மாக வைகுந்தம்	தி. 9. 3. 7	46
மாட்டுயர் கற்பக	தி. 7. 7. 2	84

மாயம் செய்யேல்	தி. 10. 10. 2	48
மான் ஆங்காரம்	தி. 10. 7. 10	6
மின்னின் நிலையில்	தி. 1. 2. 2	17
மீட்சியில்லா	தி. 4. 10. 11	102
மீளா வடிமைப் பணி	தி. 9. 8. 4	97
முடிச்சோதியாய் உனது	தி. 3. 1. 1	82
முதல் தனிவித்தாய்	தி. 10. 10. 9	6
முற்றுமுண்ட கண்டம்	அமல. 6	88
மேலாத் தேவர்கள்	தி. 5. 1. 8	74, 102
மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்	தி. 3. 5	100
யானே என்னை	தி. 2. 9. 9	12
வலம் செய்து நாளும்	தி. 2. 10. 8	100
வல்வினையேனை	தி. 8. 1. 8	92
வாசம் செய் பூங்குழல்	தி. 10. 10. 2	93
வாசலில் வானவர்	தி. 10. 9. 8	67
வாடினேன் வாடி	தி. மொ. 1. 1. 1	11
வாணிலா முறுவல்	தி. மொ. 1. 6. 1	11
வாலியதோர் கனி	தி. 7. 7. 3	85
வானக்கோணைக் கனி	தி. 4. 5. 9	97
வானிளவரசு	பெரி. தி. 3. 6. 3	71
வானுயரின் பம்	தி. 8. 1. 9	92
வானுளார் பெருமான்	தி. 2. 3. 1	96
விண்ணோர் தலைவ	தி. 1. 5. 6	76
விதிவகை புகுந்தனர்	தி. 10. 9. 10	67
வெஞ்சொலாளரான	தி. மொ. 5. 8. 4	31
வெள்ளத்திடைப்பட்ட	தி. மொ. 11. 8. 5	32
வென்றியே வேண்டி	தி. மொ. 1. 1. 4	9
வேதனால் பிராயம்	திருமலை. 3	17
வேரி மாறாத பூமேல்	தி. 4. 5. 11	73, 78
வைகுந்தம் கொடுக்கும்	தி. 9. 10. 5	49
வைகுந்தன் தமர்	தி. 10. 9. 9	67
வைத்தநாள் வரை	தி. 3. 3. 10	48

ப்ரமாண வங்க்ரஹம்.

1. ஸம்ஸ்க்ருதம்.

- சுஹிவபுஜஸுஹிதா— 38
 உதிஹாவஸைஹயம்— 5, 11
 ஸீமேடி— 76
 மரபுபுராணம்— 10
 மஹேபுராவநிஷக் (?)— 15
 உதாஸோகீ— 77
 ஹொதோமூராவநிஷக்— 99, 100
 ஜிதனெ ஷோதம்— 32, 72, 84
 தக்ஷவாரம்— 58
 நாரவிஹபுராணம்— 43
 வதுவளவுரஸுஹிதா— 80
 ஹவதீதா— 5, 8, 14, 16, 19, 26, 35, 37
 ஹதூக்ஷகம்— 79
 ஹதூநிக்யதம் ஸாஸ்தம்— 38
 ஹமவதம்— 24, 86
 ஹரத—iii வநவவது 63, 64
 xii ஸானிவவது 9, 11, 16, 26, 27, 50, 56
 உநுஸுதி— 15
 யாஜுஸுஸுதி— 56
 ராஜாயணம்— ii சுயொயூகாணம் 87
 iv கிஷிகாசுகாணம் 43
 vi யுகாணம் 88
 உக்ஷீதம்— 40, 41
 உக்ஷீஸஹஸுநா— 78
 வஹபுராவயுகாஸிகா— 9, 12.

வராஹவரம்—	51
வராஹபுராணம்—	8, 83
வாஜநபுராணம்—	44
விஷ்ணுதக்ஷம்—	9
விஷ்ணுயஜு—	5, 12, 36, 92
விஷ்ணுபுராணம்—	8, 15, 20, 26, 39
வெண்குணமடி—	87
வெண்குணவடி—	11
வெண்குணவடி—	25
புராணமதிமடி—	10, 51, 78, 79, 99
பாசுபாயநஸம்ஹிதா—	54
பாசுபாயநஸம்ஹிதா—	36, 58, 95
பாசுபாயநஸம்ஹிதா—	28
புனிமணரதகொயம்—	66
புனிமணரதகொயம்—	68, 98
புனிமணரதகொயம்—	98
பாசுபாயநஸம்ஹிதா—	76
வெண்குணமதிமடி—	72, 73, 77, 97, 101

[உவபேசோ நிரயபுகஃ ஐதி. ஸம். 2. 32. 5.]

ப்ரமாணஸங்க்ரஹம்.

ii தமிழ்

- ஆமலனாகிபிரான்— 84, 88
 சிறிய திருமடல்— 55
 திருச்சந்தவிருத்தம்— 6, 44, 55
 திருநெடுந்தாண்டகம்— 94, 95
 திருப்பல்லாண்டு— 18, 66, 101
 திருப்பாவை— 12
 திருமாலை— 5, 17, 44, 45, 79
 * திருவாய்மொழி— 3, 4, 6, 9—12, 14, 16, 17, 19, 20,
 22, 25—28, 31, 32, 33, 36, 43,
 49, 54, 63—71, 73, 74, 76, 78—99
 100, 102
 திருவிருத்தம்— 38, 45
 நாச்சியார் திருமொழி— 86
 நான்முகன் திருவந்தாதி— 9, 10
 பெரிய திருமொழி— 6, 9, 11, 12, 16, 23, 31, 32, 35.
 38, 48, 78, 81, 94
 பெரிய திருவந்தாதி— 96
 பெரியாழ்வார் திருமொழி— 5, 10, 12, 38, 49, 50, 55,
 71, 81, 82, 87, 90, 94, 101
 பெருமாள் திருமொழி— 5, 69, 89
 முதல் திருவந்தாதி— 11, 12, 73
 மூன்றாம் திருவந்தாதி—90

* பக்கங்களில் ப்ரபந்தத்தின் நாமமில்லாமல் இருக்கும் எண்கள் திருவாய்மொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பிரமாணங்களைக் கூறுவன.

ஆகரம் தெரியவேண்டியவை.

கடிஞ்ஞுதி	28
கவிபுவபுவூ: ஸுகவகஷு	58
சூலஹதர தாம் யாதி	16
வனகொதரஸதம் ஜுதூம்	21
மனூ வஸுஜீ நாஸம்	16
டிஸூவிஜுஷித ஐதி. ஸஜ. 17. 83.	10
வதூ: ஸுஜாநாஜெஸயபூம்	25
ஸாதபூகுருவாஸீஷாஸூம்	16
ஜெஜெஷ ஜணமூ லிசூ	56
ஜஷுகஸாயிநம் ஜுதூம்	16
ஜாநுஷூ ஸ்ராவூ	33
ஜாநுஷூ கடிவீஷூல	16
யகுயம் யகுயம் வயம் வயம்	28
: வெகூணவீஜி விரஜாம்	61
(புண்டரீகனுடைய முக்திப்ரகாரம்—59)	

பரமபதஸோபாநப் பாசுரங்களின்
ஸ - ஓ சி கை.

பாசுரம்	பர்வம்	பக்கம்
19 அடலுரகமுண்டுமிழ்ந்த	பராப்தி பர்வம்	102
1 அடற்புள்ளரசிலும்	விவேக பர்வம்	3
3 அருவுருவானவையனைத் [தும்	விவேக பர்வம்	7
6 உலகத்துயர்ந்தவர்	விரக்தி பர்வம்	14
12 உறையிட்டவாளென	உத்க்ரமண பர்வம்	47
10 கருமாலையில் வரும்	ப்ரஸாதந பர்வம்	35
7 தந்திரங்களளவில்	விரக்தி பர்வம்	28
2 கள்ள மனத்துடன்	விவேக பர்வம்	3
8 துறவறமேதுணிவார்	பீதிபர்வம்	29
14 தெருளார் பிரமபுர	அர்ச்சிராதி பர்வம்	54
17 பண்டையிருவினை	திவ்யதேச பர்வம்	74
18 பூவளரும் திருமாத	பராப்தி பர்வம்	76
20 மண்ணுலகில் மயல்	பராப்தி பர்வம்	102
4 மறுத்தார்திருவுடன்	நிர்வேத பர்வம்	7
21 மாளாதவினையனைத்தும்	பராப்தி பர்வம்	103
13 முன் கருவியீரைந்தும்	உத்க்ரமண பர்வம்	53
11 முன் செய்த வினைத்திரளில்	ப்ரஸாதந பர்வம்	46
9 வந்தன போல் வருவன	பீதி பர்வம்	34
16 வன்பற்றுடன் மயல்	திவ்யதேச பர்வம்	63
5 வான் பட்ட மன்னிருள்	நிர்வேத பர்வம்	13
15 விழியல்லால் வேலில்லை	அர்ச்சிராதி பர்வம்	2

சுலோகங்கள்

வனாடாகஷுஷி	103
விவெக நிவெடிவிருகி	3
ஸ்ரீஜெஜடநாயு	103
வெயம் வெவாநவடிவீ	3

ப த ஸ டி சி கை .

அகிலஜகந்மாதா	99	அரம்	65
அகுமாரயுவா	76	அர்ச்சிஸ்	54
அக்னி	54	அர்ச்சிராதிகதி	59, 60
அச்வத்தம்	65	அர்ச்சிராதி தேவதை	59
அஜ்ஞாதஸுக்ருதம்	4	அர்ச்சிராதி பதவி	63
அஜ்ஞானம்	5	அலர்மேல் மங்கை	88
அஞ்ஜனகிரி	91	அல்லிமலர்மகள்	79
அஞ்ஜனம்	5, 65	அவித்யா	3
அண்டகடாஹம்	60	அழகோலக்கம்	70
அண்டாதிபதி	24, 56	அஷ்டமீ சந்திரன்	83
அதிகாரிக்குத்யம்	41	அஸமஞ்ஜன்	8
அதிகாரி விசேஷணம்	42		
அதிதேவதை	59	ஆகாசம்	19
அநந்தன்	73	ஆங்காரம்	6
அநந்த போகம்	76	ஆசார்யஸம்பந்தம்	4
அநாதாமாயா	13	ஆடம்பர (ரந்த்ரம்)	56
அநீகேச்வரர்	69	ஆகாரதத்வம்	71
அநுக்ரஹை	72	ஆகார பத்மம்	90
அந்தகன்	22	ஆதித்யன்	55, 56
அபரபக்ஷம்	19, 49	ஆதிவாஹிகள்	54
அபராஜிதாயதநம்	66	ஆத்மகுணங்கள்	13, 37
அபராஜிதை	65	ஆநந்தம்	80
அபவர்க்கஸாதநம்	13	ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம்	38
அபியுக்தர்	61	ஆநுஷங்கிகஸுக்ருதம்	4
அபியுக்தக்ரந்தம்	58	ஆமுஷ்மிக	14
அப்ரம்	19	ஆமோத(லோகம்)	66
அப்ராக்ருதம்			
அப்ருதக்ஷித்த விசேஷ		ஆயோத்யகாதி	59
[ணம்	96	ஆவரணஸப்தகம்	60
அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்	65	ஆழ்வார்கள்	91
அமானவன்	57, 63	ஆஸுரஸ்வபாவம்	13
அமிதௌஜஸ்	71	ஆஸ்தான நிர்வாஹகர்	69
அம்ருதநதி	61		
அம்ருதஸரஸ்	65	இந்த்ரன்	25, 51, 57, 67
அயோத்யை	66	இந்திரியம்	51

இரவு	49	கவாடம்	67
இரும்பு விலங்கு	55	களத்திரங்கள்	22
இறை	54	களாசி	90
இறைக்குடி மகன்	18	கற்பகம்	88
நர்ஷயை	13	காணிக்கை	54
		காயக்லேசம்	18
உத்க்ரந்திக்ரமம்	52	கார்த்தவீர்யன்	21
உத்தரகண்டார்த்தம்	28	காளங்கள்	66
உத்தராகம்	43	காளராத்திரி	8
உத்தராயணம்	49, 54	காஷ்ட	51
உபநிஷத்	65	காஹளம்	90
உபயவிபூதி	71		
உல்பம்	20	கீற்றெடுத்தல் (அழகுக்கு)	83
உன்மத்த	17		
ஐச்வர்யம்	97	குமாரயுவா	76
ஐரம்மதீயம்	65	குமுதாதி	69
ஐஹிக (ஸுகம்)	14	குலிங்க சகுனி	5
		குவளைகள்	81
		குறிச்சி	26
ஒழுகு சங்கிலி	18		
ஒலக்கம்		கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம்	93
		கைடபன்	24
கங்கா ஜலம்	8	கைதொடு மானம்	35
கணக்கண்	24	கைவல்யம்	97
கணிகாநுராகம்	37		
கண்ணாடி	69	கோவிந்தன்	67
கதம்ப	25		
கதலி புஷ்ப	52	கௌதமாதி	37
கந்தர்ப்ப	89	கௌமுதீ	54
கமலாஸநாதி	78	கௌஸ்துபம்	88
கருடன்	69		
கர்ணபாசங்கள்	86	க்ருகலாஸ	17
கர்ப்பவாஸ க்லேசம்	20		
கர்ணிகை	72	கேஷத்ரஜ்ஞர்	3, 23
கர்மயோகம்	35		
கர்மவச்யர்	59	சக்ரவர்த்திபதம்	17
கலிலம்	20	சங்கிலித் துவக்கு	53
கழுகு நிழல்	22	சங்கு சக்ரங்கள்	91

சண்ட (ஆதி)	69	திவ்யோத்யானம்	68
சந்தனக் கழு	21		
சந்திரகலை	72	துந்துபி ரந்திரம்	56
சந்திரன்	19, 56, 87	துணீரம்	90
சந்திரஸாயுஜ்யம்	56	துமம்	19
சராசர சரீரங்கள்	29	துமாதிமார்க்கம்	56
		துமுறுவல்	86
சுருணை	24	துறுகள்	50
சுழியாறு (படுதல்)	74		
		தேசிகன்	5
சூர்ண	65	தேது	100
சூராவளி	21	தேவஜாதி	19
		தேவதேவன்	22
சேதனன்	6	தேவதாந்தரம்	31
		தேவலோகம்	55
ஜங்கா காண்டம்	89		
ஜநநபதவீ ஜங்கால்	89	தைத்திரீயச்ருதி	7
ஜீவன் (ஜீவாத்மா)	6, 51	த்யேமயன்	69
		தீரிசுணம்	8
ஞானக்கை	4	தீரிபுரம்	22
		தீவார பாலகர்	69
ண்யம்	65		
தக்ஷிணயனம்	19, 49	நமச் சப்தம்	12
தஞ்சம்	8	நரகம்	31
தடாகம்	65	,, (மூவேழு, ஈரேழு)	26
தமஸ்தத்வம்	60	நளன்	17
தர்மபுத்ரன்	31	நற் சுண்ணம்	67
தர்மாதர்மாதிகள்	71	நஹுஷன்	17
தாபத்ரயாத்யாயம்	31		
		நாச்சிமார்	77
திரள்	52	நாஸாவம்சம்	84
திருக் குழல்கள்	82		
திருப்பாற்கடல்	47, 72, 92	நிதி	67
திருவநந்தாழ்வான்	74	நித்யம்	68
தில்யவ்ருக்ஷம்	66	நித்யஸம்ஸாரி	95
திவ்யகபோலங்கள்	85	நித்யஸூரி	59, 70, 95
திவ்யகர்ணிகை	72	நிர்மோகம்	72
திவ்ய விமானம்	68	நிர்வேதம்	13

நிலக்கிடை	24	பாஞ்ச ஜந்யம்	88
நிவ்ருத்தி தர்மம்	33, 60	பாதபீடம்	92
நிழல்	100	பாதம்	20
நிறைகுட விளக்கம்	67	பாரிஜாதம்	66
		பார் (மடந்கை)	79
நீர்க்கிடை	24	பார்ஷதேசுவரர்	69
நீலமேகம்	79	பாஷ்யம்	57, 58
நீளைப் பிராட்டி	79		
நீள் முடி	82	பிணை	101
நெடு நேர்த்தி	18		
		புஜங்கம்	17
ந்ருகன்	17	புண்டரீகம்	74
		புண்டரீகன்	59
பகல்	49, 54	புத்தபுதம்	20
பகவச்சாஸ்தர்மம்	65, 71	புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரன்	73
பகவந்மாயை	20		
பக்தி	42	பூக-பவிஷ்யத்-தத்வங்கள்	71
பக்தியோகம்	35, 38	பூகஸூக்யம்	19
பசு	19	பூர்வபக்ஷம்	49
படிமா	79	பூர்வாசாரியர்கள்	70
படியெடுத்தது	101	பூர்வாகம்	43
பண்டிதக்ருத்யம்	11		
பதிவ்ரதாதர்மம்	64	பெருவிசம்பு	23
பதிவ்ரதாதுராகம்	37	பெரிய பிராட்டியார்	78
பத்மகோசம்	52	பொன் விலங்கு	14, 55
பரஞானம்	99	பொன்னுலகு	96
பரந்யாஸம்	39		
பரபக்தி	99	ப்ரக்ருதிவேதாளீ	11
பரபாகம்	91	ப்ரஜாபதி	57, 67
பரமபக்தி	99	ப்ரஜாபதி ஸபை	68
பரமபதம்	11, 26	ப்ரபக்தி	35
பரமயோகி	64	ப்ரமோத (லோகம்)	42, 66
பரமைகாந்தி	64	ப்ரளயாபக்து	89
பராவர தத்வம்	8	ப்ரஸூதி மாருதம்	20
பரிகரபந்தம்	11	ப்ரஹ்மம்	57
பர்யங்கம்	94	ப்ரஹ்ம கல்பம்	9, 11
பர்யங்க வித்யை	57, 71	ப்ரஹ்மகாயநிஷேவணம்	59
பல்லாண்டு	101	ப்ரஹ்ம நாட	52
பவித்ரபாணி	63	ப்ரஹ்மபுரம்	53

ப்ரஹ்மயசஸ்	68	மேல்சாத்து	90
ப்ரஹ்மரந்த்ரம்	53	மோஹிநி	20
ப்ரஹ்மா	23, 51		
ப்ரஹ்மாண்டம்	72	மௌக்திக	88
ப்ரஹ்மாலங்காரம்	66		
ப்ரஹ்மாஸ்த்ர துல்ய	40	ம்ருக த்ருஷ்ணிகா	8
ப்ராக்ருதப்ரளயம்	56		
ப்ராஜாபத்ய வாயு	20	யமன்	51
ப்ராண பவநம்	19	யமகிங்கரர்	9, 51
ப்ராண்வாயு	51	யாத்ருச்சிகம்	4
ப்ராயச்சித்தம்	29, 42		
ப்ராஸங்கிக (ஸூக்ருதம்)	4	யோக சாஸ்த்ரம்	48
		யோநியந்த்ரம்	20
மகரகுண்டலத்தன்	85		
மகாமேரு	69	ரஜககிரி	76
மங்களாசாஸநம்	66	ரதசக்ர ரந்த்ரம்	85
மணிதர்ப்பணங்கள்	85	ரஸம்	80
மணி பர்வதம்	67	ரஹஸ்ய சப்தார்த்தம்	5
மது (அஸுரன்)	24	ராத்திரி	19
மதுவித்யை	59	ராவணன்	21
மநஸ்	51		
மது	60	ருத்ரன்	51
மந்த்ர ரத்னம்	28	ருத்ரபதம்	22, 23
மரகத கிரி	76		
மரகத சிலை	88	ரேகாத்ரயம்	87
மருகாந்தாரம்	8	ரேதஸ்	19
மஹாதமஸ்	9		
மாத்த்ருகை	90	ஸீலாடோலை	86
மாலை	65	வத்ஸம்	100
மாளிகைப் பெருந்திரு வீதி	67	வநமாலை	88
மாநஸன்	57	வருணன்	57
மான்	6	வரணாச்ரமதர்மம்	35
		வலம்புரி	66
மிடறு	74	வளைத்தழுப்பு	87
முமுகூஷு	14, 52, 59, 81	வாக்	51
மூர்த்தந்ய நாம	52	வாதிப்ரதிவாதி	79
மேகம்	19	வாயுதேவதை	35

வாயுலோகம்	55	ஸூத்தஸ்த்வம்	64
வாஸநாரேணு	8	ஸூஷன்	73
விகல்பம்	36	ஸூஷி	8, 100
விகல்பதோஷம்	58	ஸூரணிக	19
விசேஷணம்	4		
விசேஷ்யம்	4	ஸூரிகிந்தா	28
வித்யுத்	56, 57		
விபரம்பயம்	5	ஸ்ரிய:பதி	3, 7, 97
விபவ (லோகம்)	59		
விபூதி	71	ஸ்ரீவத்ஸம்	88
விமலை	72	ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம்	65
விரஜை	61	ஸ்ரீ வைகுண்டகரம்	67
விஷ்வருக்ஷம்	6	ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன்	66, 67
வெளிச்சிறப்பு	51	ஸ்ரூதி	15, 42
வெளிச் செறிக்க	52		
வைகுண்டநாதன்	65	ஸத்வம்	100
வைகுந்தம்	46, 53	ஸம்சயம்	5
வைகுந்தன் தமர்	67	ஸம்மோத (லோகம்)	67
வைதிகன் புத்ரர்	60	ஸம்வத்ஸரம்	54
வைத்யுதன்	57	ஸம்ஸாரம்	8, 48
		ஸம்ஸாரார்ணவம்	95
வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரம்	22	ஸம்ஹிதை	59, 65
வ்யூஹ (லோகம்)	59	ஸரிக	65
வ்ருக	22	ஸரூபன்	63
வ்ருக்ர	21	ஸர்வமேதம்	22
வ்ருஷ்டி	19	ஸலோகன்	
ஸடகோபன்	92	ஸாத்விக்கத்ருதி	13
ஸரண்யோபநிஷத்	40	ஸாமகாநம்	101
ஸாகடாபந ஸம்ஹிதை	54	ஸாமான்யபுத்திமூல	4
ஸாகாவி சேஷம்	55	ஸாலஜ்யஸம்ஸ்காந	66
ஸிஸூபாலன்	59	ஸூக்தம்	4
		ஸூஷும்பை	52
ஸீர்ஷகபாலம்	60	ஸூக்ஷ்ம பஞ்சபூதம்	52
ஸூக்லபூக்ஷம்	54	ஸூக்ஷ்ம ஸூஷிரம்	53
		ஸூத்ரம்	58

ஸூர்ய கிரணம்	53	ஸ்ராவ	20
ஸூர்யமண்டலபேதம்	56	ஸ்வர்க்கப்பரண்	19
ஸூர்யஸாயுஜ்யம்	56	ஸ்வப்ந-தீ	36
ஸோமஸவநம்	65	ஹார்த்தன்	54
		ஹிரண்யன்	21
ஸௌஸ்யம்	92	ஹிரண்ய கர்ப்பன்	25, 35
ஸ்தந	52	ஹ்ரதம்	62
ஸ்தாவராவதாரம்	65	ஹ்ருதய நாடி	52
ஸ்தூலசரீரம்	19, 54	ஹ்ருத்புண்டரீக	52

பெயர் குறிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்.

தைத்திரிய சுருதி	7	யோக சாஸ்த்ரம்	48
நித்யம்	68	வைகுண்டகத்யம்	65
பகவச் சாஸ்த்ரம்	65, 71	ஸ்ரண்யோபநிஷத்	40
பாஷ்யம்	57, 58	ஸாகடாயந ஸம்ஹிதை	54

உபாக்யானங்கள்.

அந்தகன்	22	ந்ருகன்	17
அயோத்யாவாஸிகளின் முக்தி	59	பாணஸூரன்	30
அஸமஞ்ஜன்	8	புண்டரீகன்	59
இந்திரன்-யயாதி	30	மதுகைடபர்	24
கார்த்தவீர்யன்	21	ராவணன்	21
		வைதிகன் புத்ரர்	
1. தர்மபுத்ரன் நரகமார்க்		களை மீட்டது	62
கத்தைக்கேட்டு மோஹி		வ்ருகன்	22
த்து விழுந்தது	31	வ்ருத்ரன்	21
நளன்	17	ஸிஸு-பாலன்	59
நஹுஷன்	17	ஸ்வேதன்	30

1. தர்மபுத்திரன் நரகமார்க்கத்தின்படிசனைக் கேட்டு மூர்ச்சித்து

விழுந்தது:— (விஷ்ணுதர்மம், அத்யாயம் 47)

‘நரகம், அதன் மார்க்கம், அதிலிருந்து தப்பும் வகை எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும’ என்று தர்மபுத்ரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கேட்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் இருபத்தொருவதமான நரகங்களையும், அவற்றின் வழியையும் கூறினான். கிருஷ்ணன் கூறிவரும்போதே நரகத்தின் கொடுமையைக் கேட்கவும், ஸஹிக்கமாட்டாமல் யுகிஷ்டிரன் மூர்ச்சித்துக் கிழே விழுந்தான்.

ஸள நகர்:-

[கன த-ஹுவுவ^உநிஷ்ட^உம் வ^உபு^உவெ^உம் யு^உயி^உஷீர^உம் |
ய^உத^உவ^உக^உவ^உ வ^உய^உந^உந^உர^உம் ஜ^உந^உஷ^உவ^உ வ^உ || 1||
கீ^உடி^உய^உம் கி^உம் ப^உர^உஜ^உண^உம் வ^உ கி^உம் வ^உண^உட^உம் வ^உ ஜ^உந^உடி^உந^உ |
த^உர^உநி^உ வ^உய^உஷ^உர் க^உய^உஷ^உ க^உெ^உந^உவ^உய^உெ^உந^உ ஸ^உவ^உஜ^உ ||

.... 2||
ஷ^உய^உதீ^உவ^உவ^உய^உர^உண^உ ய^உெ^உஜ^உந^உந^உம் ந^உர^உயி^உவ^உ |

ய^உத^உவ^உக^உவ^உ வ^உய^உந^உந^உர^உம் ஜ^உந^உஷ^உவ^உ வ^உ || 5||

த^உஜ^உவ^உத^உரி^உவ^உத^உவ^உ ஜ^உய^உஜ^உரி^உந^உக^உண^உக^உடி^உ |

அ^உடி^உய^உடி^உத^உவ^உஜ^உய^உம் ல^உெ^உர^உவ^உம் ட^உய^உர^உதி^உக^உடி^உ || 6||

த^உத^உ வ^உய^உ ந^உ வ^உக^உஷ^உண^உம் வ^உநீ^உய^உம் க^உந^உந^உநி^உ வ^உ |

ய^உத^உ வ^உி^உந^உஜ^உத^உ ந^உர^உநி^உ வ^உய^உஷ^உடி^உய^உநி^உக^உொ^உ ந^உய^உவ^உ |

நீ^உய^உத^உ ய^உஜ^உத^உத^உத^உய^உ ய^உஷ^உய^உஜ^உக^உெ^உர^உந^உடி^உவ^உ || 7||

வ^உந^உக^உயி^உஸ^உவ^உ ந^உர^உக^உர் ய^உஷ^உ வ^உி^உஷ^உய^உ வ^உய^உத^உர் |

... ..
ந^உர^உக^உொ^உ ர^உள^உர^உவ^உொ^உ ர^உள^உடி^உவ^உக^உர^உவ^உய^உ வ^உவ^உ வ^உ |

வ^உஜ^உக^உொ^உன^உொ^உ ஜ^உவ^உொ^உர^உய^உு^உவ^உொ^உடி^உ வ^உி^உஜ^உெ^உஹ^உம் ||

கீ^உடி^உடி^உ க^உய^உி^உல^உக^உடி^உய^உ ஸ^உய^உு^உயி^உய^உ ஜ^உவ^உடி^உ ||

த^உய^உ வ^உடி^உய^உவ^உஹ^உம் வ^உய^உொ^உ ர^உய^உி^உர^உொ^உ ஜ^உவ^உடி^உ ||

ச^உயி^உஜ^உய^உு^உ ஜ^உவ^உொ^உந^உடி^உவ^உடி^உய^உு^உந^உவ^உொ^உஜ^உம் |

த^உய^உ வெ^உத^உர^உண^உ ஜ^உவ^உொ^உ ச^உவ^உி^உவ^உத^உவ^உந^உம் த^உய^உ ||

ஸள நகர்:-

வ^உி^உஜ^உொ^உவ^உடி^உவ^உந^உம் ந^உய^உக^உவ^உ வ^உவ^உத^உ ஸ^உவ^உி^உ வ^உா^உண^உவ^உம் |

வ^உய^உவ^உஜ^உடி^உய^உு^உ ஜ^உவ^உடி^உத^உெ^உடி^உ ஸ^உடி^உய^உ க^உெ^உஸ^உவ^உடி^உவ^உ |

வீ^உச^உ || 13||

வீ^உத^உய^உா^உவ^உி^உ ஜ^உவ^உொ^உவ^உொ^உ ந^உய^உக^உவ^உ ஜ^உடி^உடி^உவ^உடி^உ ||

வ^உி^உஷ^உடி^உ |

க^உெ^உந^உவ^உய^உெ^உந^உ த^உ ஜ^உடி^உடி^உ த^உர^உநி^உ வ^உய^உு^உஷ^உ |

வ^உடி^உவ^உடி^உ || 15||

....

2 மதுகைடபர்களின் வருத்தாந்தம்:—

விஷ்ணு ஜலத்தில் சயனித்துக்கொண்டு யோக நித்திரைசெய்யும்போது அவருடைய நாபிகமலத்தினின்றும் ப்ரஹ்மா உத்பத்தியாகி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். முன்னமேயே தாமரையின் இதழில் நாராயணனால் செய்யப்பட்ட இரண்டு ஜலத்திவலைகள் இருந்தன. பகவான் அவற்றைப் பார்க்கவே ஒன்று தமோகுணம் நிறைந்த மது என்னும் அஸுரனாகவும், மற்றொன்று ரஜோகுணம் நிரம்பின கைடபன் என்னும் அஸுரனாகவும் ஆயிற்று. உடனே கதாபாணிகளாக அவ்வஸுரர்கள் ஓடும்போது, அழகான உருவமுள்ள நான்கு வேதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிற ப்ரஹ்மாவை தாமரைமேல் கண்டார்கள். ப்ரஹ்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த வேதங்களை அபஹரித்து பாதாளத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். வேதங்களை இழந்ததனால் கலங்கின ப்ரஹ்மா நாராயணனை நோக்கி, 'வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்த நேத்ரம்; வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்த தனம். என்னுடைய நேத்திரமான வேதங்களை அவர்கள் அபஹரித்துக் கொண்டார்களாதலால், குருடனானேன், வேதமில்லாமல் உலகம் இருளடைந்து விட்டது. நானும் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய முடியாதவனாய் இருக்கிறேன். என்னை ரக்ஷியும்' என்று பிரார்த்தித்தான். உடனே பகவான் ஸர்வதேவ-ஸர்வலோகமயமான சிறந்த ஹயக்ரீவ ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசித்து ஸாமாவயவமான உத்தீக ஸ்வரத்தைச் செய்தார். அஸுரர்கள் வேதங்களைக் கட்டி ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கி ஓடினார்கள். அவர்கள் அப்பால் சென்றபோது பகவான் வேதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ப்ரஹ்மாவிடம் கொடுத்தார். ஒன்றையும் காணாமல் திரும்பிவந்து மதுகைடபர்கள் வைத்தவிடத்தில் வேதங்களில்லாமலிருக்கவே கோபம்கொண்டு அவற்றைத் தேடினார்கள். பகவானைக் கண்டு அவருடன் யுத்தத்திற்குச் சென்றார்கள். பகவானும் அவர்களைக் கொன்று ப்ரஹ்மாவையும் வேதங்களையும் ரக்ஷித்தான்.

(பாரதம் சாந்தி பர்வம் மோக்ஷதர்மம் அத்தியாயம் 357.)

3 வைதிகன்புத்ரர்களைக் கொண்டுவந்தது:—

இது பெரியாழ்வார் திருமொழி 1. 5. 7. 'துப்புடையார்கள்' என்னும் பாட்டிலும்; 4. 8. 2. 'பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த' என்பதிலும்,

திருமங்கையாழ்வாரின் பெரிய திருமொழி 5. 8. 8. 'வேதவாய் மொழி அந்தணன்' என்பதிலும்,

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி 3. 10. 5 'இடரின்றியே' என்பதிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இடரின்றியே ஒருநாள் ஒருபோழ்தில் எல்லாவுலகும் கழியப் படர்புகழ் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன்ஏறத் திண்தேர்

[கடவிச்

சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகள்

[பின்னாகளை

உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும் துயரி

[லனே.

புரீ க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயித்த வைதிகள் என்றிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய ஸ்திரீ ஸுதிகாக்ருஹத்தில் பிரஸவிக்கப் பிரஸவிக்க, நாய்ச்சியார் 'ப்ராக்ருதாப்ராக்ருத சக்தி பரிணாமம் காணவேணும்' என்றும், 'க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகை அங்கே காணவேணும்' என்றும் நசையால் ஸுதிகாக்ருஹத்தில் கிடவாதபடி தங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே பெறப்பெறக் கொண்டுபோய் அங்கே இட்டுவைக்க; அதறியாதே அவளும் சோகார்த்தையாய் பின்னையும் தன் ப்ரஸவகாலத்திலே பர்த்தா வைப் பார்த்து, 'என்பின்னாகளெல்லாரும் இப்படிப் போவானேன்?' என்று க்லேசித்துக் கேட்டாள். அவ்வளவில் ப்ராஹ்மணனும் ஏகாஹ திகைஷயான க்ரதுவிலே உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, 'என் பார்யையானவன் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றான்; பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகா நின்றது; அவள் இப்போது ஆஸநப்ரஸவை, இப்பிரஜையை நோக்கித் தரவேணும்' என்ன, 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, 'திக்ஷிதரான தேவரீர் எழுந்தருளவேணுமோ? நான் போய் ப்ரஹரித்துப்போருகிறேன்' என்று அர்ஜுனன் சொல்ல, 'அப்படியே செய்யலாகாதோ?' என்று ஸ்மிதம் பண்ணி அருளிச் செய்ய, அர்ஜுனனும் ப்ராஹ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஸுதிகாக்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றும் உட்

பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கடமாகக் கட்டி காத்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அவன் ப்ரஸவித்த பிள்ளை ஆகாசத் திலே கதற்க்கொண்டுபோக, ப்ராஹ்மணன் 'சூத்திரியாதம்' உன் னாலேயன்றோ பிள்ளை போக வேண்டிற்று, க்ருஷ்ணன் எழுந் தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்' என்று பர்த் வித்து க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர, பகவானும் 'இவனைவிடு, நான் உன் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்து தருகிறேன்' என்ன அவன் இசையாதபடியாலேப்ராஹ்மணனையும்அர்ஜுனனையும்கூடத் தேரிலேகொண்டு ஏறி, அர்ஜுனனைத் தேரைக் கடத்தச் சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங் களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகுபடும்படியாக கார்ய ரூபமான தேர் காரணரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிற இடத்தில் உருக்குலையாதே தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி, ஜலத்திலே மத்ஸ்யமுலாவுமாப்போ லே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிக தேஜோரூப மான பரமபதத்திலே தன்னிலமாகையாலே தானே போய்ப் பத்து நாய்ச்சிமார் அங்கே அழைப்பிட்டு வைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் மீட்டு, தீக்ஷிதனாய் நிற்கிற காலமாகையாலே ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்தயந்திநஸவநத்திற்கு முன் ப்ராஹ்மணனிடம் பூசின மஞ்சளும் உடுத்தினபட்டும் இட்டசவடிப் பூணூலும் இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பணியில் ஒன்றும் குறையாதபடி குழந்தைகளைச் சேர்ப்பித்தான்.

['பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டுபோனாகனாகில் இப்போது இவை யெல்லாம் உண்டோ?' என்று பட்டரைக் கேட்க, 'நிஷி புத்ரர்சனாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர் காணும்' என்று அருளிச் செய்தார்.]

(பூர்வர்களின் வ்யாக்யானத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது—ஸ்ரீ.)

புண்டரீகன் முக்தி பெற்ற ப்ரகாரம்.

பதம்புராணம் ஆறாவது உத்தரதண்டத்தில் 214, 215-அத்தியாயங்களில் இந்த்ரப்ரஸத்திலுள்ள புஷ்கரமாஹாத்மயத் தைக் கூறுமிடத்தில் ஒரு புண்டரீகோபாக்யானம் இருக்கிறது. அதில் புண்டரீகனைப் பற்றிய கதை பின் வருமாறு:

புண்டரீகன் என்னும் பிராமணன் புஷ்கரதீர்த்தத்தின் பெருமையைக் கேட்டு, 'என் வீட்டில் மாகமாஸத்தில் விஷ்ணு தன் உருவத்தோடு வஸிக்கவேண்டும்' என்கிற விருப்பத்தோடு அதிர்ஷ்டநாள் செய்தான். பிறகு தை மாதம் பெளர்ணமியன்று பகவான் புண்டரீகனுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். ஸகலோபசாரங்களுடனும் புண்டரீகன் அவரை வரவேற்றபோது, பகவான் 'என்னை விரும்பி நீ புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம் செய்தபடி வந்தேன நீ கங்கையில் மாகஸ்நாநத்தைச் செய்து, அதன் முடிவில் புஷ்கரத்தில் மறுபடியும் ஸ்நானம் செய். ப்ரயாகையில் மாதம் முழுதும் ஸ்நான செய்தால் உண்டாகும் பலன் புஷ்கரத்தில் ஒருநாள் ஸ்நானத்தாலேயே கிடைக்கும்' என்று சொன்னார். அப்படியே அவன் கங்கையில் ஒருமாதம் ஸ்நானம் செய்து, பகவானைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தான். மாசி மாதம் பெளர்ணமியன்று பகவான் கருடனோடு கூடவந்து அவனையும் அதன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம் செய்வித்தார். உடனே புண்டரீகனுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒரு திவ்ய ஜ்யோதிஸ் கிளம்பி பகவானுடைய திருவடிகளில் அந்தர்ப்பவித்தது.

ஸ்ரீ நாரத உவாச—(வடிவாராணை உதாரவணை 215)
 வனவஜுகா வஸு டெவெதெ^{சுவ} (விஷ்ணு) ஸ்ராவணே^{சுவ} (வாணரீகம்) நரெ^{சுவ} (ஸிணி) தம் வதமெ^{சுவ}
 வஸாரொவ^{சுவ} வஸுகீயே^{சுவ} (வாஷுரம்) சூ^{சுவ} ||
 வுணரீகவ^{சுவ} டெ^{சுவ} ததந ததாணவாயுநா ||
 வஸ^{சுவ} ஜெ^{சுவ} மொவிதவடிவ^{சுவ} ||47||
 வஸ^{சுவ} வு^{சுவ} ஊ^{சுவ} மெ^{சுவ} ||48||

86-00+01/991 282

